

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
Hateful
NEGOTIATION
TIJAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

TIJAN'A ÖVGÜ

“Kimse Tijan gibi yazamaz. Bağımlılık yaratan hikayeleri ve eşsiz üslubuyla, benim için her zaman otomatik olarak tıklayacağım bir yazar.”

—*New York Times* en çok satan yazarlarından Rachel Van Dyken

“Tijan, elinizden bırakamayacağınız, bağımlılık yaratan, eğlenceli ve heyecan verici hikayeler yaratmayı çok iyi biliyor!”

—Elle Kennedy, *New York Times* en çok satan yazar

“Tijan'ın, son sayfaya kadar beni kendine bağlayacak, aksiyon dolu, yoğun ve duygusal bir hikaye yazacağına her zaman güvenebilirim.”

—Helena Hunting, *New York Times* en çok satan yazar

“Tijan eğlence, gerilim ve endişeyi bir araya getiriyor. Kitapları her zaman memnun ediyor!”

—Kylie Scott, *New York Times* en çok satan yazar

“Tijan, *Anti-Stepbrother* ile güçlü bir yumruk atıyor: endişe, gerilim ve sizi her sayfaya bağlayacak duygusal bir son. Karakterler hikayeden fırlayıp kalbini ele geçiriyor. Onları bırakmaya hazır olmayacaksınız.”

—JB Salsbury, *New York Times* ve *USA Today* en çok satan yazar, *Anti-Stepbrother* hakkında

“Tijan'ın en sevdiğim kitaplarından biri, hayran olacağınız bir kahraman ve en iyi arkadaşınız olmasını isteyeceğiniz bir kahraman var.”

—Katy Evans, *New York Times* en çok satan yazar, *Anti-Stepbrother*

“5+ BÜYÜK YILDIZ!!! Dusty ve Stone arasındaki kimya HEYECAN VERİCİ. I

İNANILMAZ

ilk sayfadan son sayfaya kadar tamamen kendimi kaptırdım. Tijan bu hikayeyle sadece bir touchdown yapmadı, Super Bowl'u kazandı!"

—Beth Flynn, *USA Today* en çok satan yazar, *Enemies* hakkında

"İlk sayfadan itibaren kendimi kaptırdım! *The Insiders*, Tijan'ın bir başka bağımlılık yaratan eseri."

—Jennifer L. Armentrout, *New York Times* en çok satan yazarlarından yazar, *The Insiders* hakkında

"Yüksek riskli bir gerilim fırtınası."

—*Publishers Weekly*, *The Insiders* hakkında

"Merhaba, kitap sarhoşluğu! Büyüleyici, eşsiz karakterleriyle bu hikaye, epik bir spor romantizminden çok daha fazlası. Kurtuluş. Arkadaşlık. Koşulsuz sevgi. Ve o son! Kesinlikle, en sevdiğim Tijan kitabı!"

—*USA Today* en çok satan yazar Devney Perry, *The Not-Outcast*

"Blaise, aşık olmak için mükemmel bir zengin pislik! 2020'deki en sevdiğim kitaplardan biri!"

—Ilsa Madden-Mills, *Wall Street Journal* en çok satan yazar,

Rich Prick

"Duygusal olarak çalkantılı, endişeli ve güzel. *Ryan's Bed*, Tijan'ın yeni favorisi ve kayıp yaşayan herkesin okuması gereken bir kitap!"

—*New York Times* en çok satan yazar Rachel Van Dyken
Ryan's Bed hakkında

A *Hateful* NEGOTIATION

TIJAN'IN DİĞER ESERLERİ

[Kirli İş](#)

Mafya Stand-Alones

[Cole Bennett](#)

[Mafya Jonah](#)

[Bennett](#)

[Kanarya](#)

Fallen Crest/Roussou Evreni

[Fallen Crest Serisi](#)

[Crew Serisi](#)

[Birlikte Büyüdüğüm Çocuk](#) (bağımsız)

[Zengin Pislik](#) (bağımsız)

[Nate Aveke](#)

[Frisco](#)

Diğer Seriler

[Kırık ve Mahvolmuş Serisi](#) (YA/NA)

[Jaded Serisi](#) (YA/NA gerilim)

[Davy Harwood Serisi](#) (paranormal)

[Carter Reed Serisi](#) (mafya)

[The Insiders](#)

Spor Romantizm Tekil Romanlar

[Düşmanlar](#)
[Gözyaşı Atışı](#)
[Seni Sevmekten Nefret](#)
[Ediyorum Dışlanmayan](#)

Genç Yetişkin Tekil Romanlar

[Ryan'ın Yatağı](#)
[Yepyeni Bir Kalabalık](#)
[Brady Remington Beni Hapse Attı](#)

Üniversite Tek Başına

[Üvey Kardeş Karşısı](#)
[Kian](#)

Çağdaş Romantizm

[Kötü Çocuk Brody Ev](#)
[Gözyaşları Dövüşçüsü](#)

Rockstar Romance Bağımsız

[Sürdür](#)

Paranormal Bağımsız Romanlar

Evil

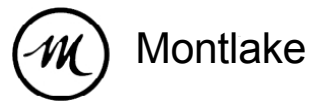
Micaela'nın Büyük

Kötü Adamı

Daha fazla kitap yakında!

^A
Hateful
MÜZAKERE

T1JAN

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 TınTüm
hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır_
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg_
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662524868 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662524875 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le
Kapak resmi: © Wander Aguiar Photography; © ~~ed206~~
Shutterstock

*Trace, Jess, Ashton, Molly, Jake ve Sawyer'ı seven tüm
okuyuculara.
Creighton ve Blake'i beğeneceğinizi umuyorum!*

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM: BLAKE İKİNCİ

BÖLÜM: BLAKE

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: CREIGHTON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM: BLAKE

BÖLÜM BEŞ: BLAKE

ALTINCI BÖLÜM: CREIGHTON

YEDİNCİ BÖLÜM: CREIGHTON SEKİZİNCİ

BÖLÜM: BLAKE

BÖLÜM DOKUZ: BLAKE BÖLÜM ON:

BLAKE

ONBİRİNCİ BÖLÜM: BLAKE

ON İKİNCİ BÖLÜM: CREIGHTON ON ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM: CREIGHTON ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:

BLAKE

ON BEŞİNCİ BÖLÜM: BLAKE ON

ALTINCI BÖLÜM: BLAKE

ON YEDİNCİ BÖLÜM: BLAKE ON SEKİZİNCİ

BÖLÜM: BLAKE

ON DOKUZUNCU BÖLÜM: CREIGHTON

YİRMİNCİ BÖLÜM: BLAKE

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: CREIGHTON YİRMİ

İKİNCİ BÖLÜM: BLAKE

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: BLAKE

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: BLAKE
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM: CREIGHTON YİRMİ
ALTINCI BÖLÜM: BLAKE
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: BLAKE YİRMİ SEKİZİNCİ
BÖLÜM: BLAKE YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM:
BLAKE OTUZUNCU BÖLÜM: BLAKE
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM: BLAKE OTUZ İKİNCİ
BÖLÜM: BLAKE
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: CREIGHTON OTUZ
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: BLAKE
OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM: BLAKE
OTUZ ALTI. BÖLÜM: CREIGHTON OTUZ YEDİ.
BÖLÜM: BLAKE
OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM: CREIGHTON OTUZ
DOKUZUNCU BÖLÜM: BLAKE
KONU KIRK: CREIGHTON KONU KIRK
BİR: BLAKE
KONU 42: CREIGHTON KONU 43: BLAKE
KONU 44: BLAKE KONU 45: BLAKE
KONU 46: CREIGHTON KONU 47: BLAKE
KONU 48: BLAKE KONU 49: BLAKE KONU 50:
BLAKE

EPILOG: CREIGHTON
TEŞEKKÜRLER YAZAR
HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Sekiz yaşında

Eve baktım. Beyaz boyalıydı. Yeşil bir kapısı vardı. Hoşuma gitti.

"Tamam." Bay Nathan yanımda oturuyordu. Onun arabasıyla gelmiştik ve kucağında bazı eşyalar vardı. Nefes nefese ve kendi kendine mırıldanarak bazı kağıtları inceliyordu. Bay Nathan'ın her zaman böyle davrandığını uzun zaman önce öğrenmiştim. O benim sorumlusuydu. Beni bu evlere getirir, bırakır ve daha sonra geri gelip her şeyin nasıl gittiğini sorardı. İlk evden sonra, ona her şeyin yolunda olduğunu söylemenin daha iyi olduğunu öğrendim.

Ben iyiyim.

O sorardı. Ben de öyle cevap verirdim, ama bazen ona gizlice yemek getirebilir mi diye sormak isterdim. Bazen yiyecekleri saklayacak yer olmazdı, ama ben yer bulmakta iyiydi. Kimse görmeden yiyecekleri oraya saklamak ve sonra da oradan çıkarmak gerekiyordu. Çok dikkatli olmak gerekiyordu.

Ama Nathan Bey'den ekstra yiyecek istememiştik, sadece karnımın guruldamasını istemiyordum. Bu, son bakıcı kardeşim rahatsız ediyordu ve durdurmak için bana yumruk atıyordu.

Onu kızdırmak istemedim, ama karnımın gurultusunu engelleyemedim. Beni yumruklamak karnımın gurultusunu kesmedi, bu yüzden üvey kardeşim bütün gün kızgındı. Bu da onun gerçek annesini de kötü bir ruh haline soktu. Gerçek oğlunun kızgın olmasını sevmiyordu.

Bu benim hatamdı.

Bay Nathan en son nasıl olduğumu görmeye geldiğinde, hiçbir şey söylememe gerek kalmadı. Bana baktı ve hiçbir şey söylemeden titremeye başladı. Onu kızdıracak bir şey yaptığımdan endişelenmeye başladım, ama bana küçük bir gülümsemeyle ikramlar almaya gideceğimizi söyledi.

Atıştırmalık! Atıştırmalıklara bayılırdım.

"Git çantanı hazırla, Blake. Tamam mı?"

Üvey annem bana kızdığında yüzüm acıyordu, ama gülümsememi saklayamıyordum. Üvey annem ve kardeşim bana tekrar kızmasınlar diye yüzümü aşağıya doğru eğdim. Ama savunmam gerekirse, onların sadece öfkeli insanlar olduğunu biliyordum. Başkalarına zarar vermek istiyorlardı ve ben de onların önündeyim. Onlar öyle insanlardı.

Merdivenlere vardığımda Bay Nathan tekrar adımı seslendi.

Fikrini değiştirmiş olabileceğinden korktum ve donakaldım. Omzumun üzerinden baktım ve bana yine o güzel gülümsemesini gösteriyordu. Bana öyle baktığında hoşuma gidiyordu. Her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu. Bir hata yapmadığım anlamına geliyordu.

Bana hafifçe başını salladı. "Tüm eşyalarını topla."

Kaşlarım havaya kalktı.

Bu demek oluyordu ki... ?

Yeni bir heyecan dalgası içimi kapladı. Vay canına, vay canına. Ödül almaya gidiyorduk ve beni geri getirmeyecekti. Bu, karnım ağrıyacak kadar çok yemek yiyeceğim anlamına geliyordu, ama o ağrıyı seviyordum. Fazla yemek benim için asla sorun olmamıştı.

Üvey annem ve üvey kardeşim ne kadar kızgın olduklarını hissedebiliyordum ama onlara bakmadım.

İşte böylece bu araba yolunda bulduk kendimizi. "Ne dersin Blake?"

Sence burada yaşamak hoşuna gider mi?

burada yaşamayı sever misin?"

Ona baktım. Her zaman çok yorgundu. İyi bir adamdı, ama saçını taramayı öğrenmesi gerekiyordu. Belki ona taraklarımdan birini verebilirdim. Genelde yeni bir tane alırdım.

Her yıl Noel'de Kurtuluş Ordusu'ndan. Aslında sadece bir taneye ihtiyacım vardı, evet. Bay Nathan'a Noel hediyesi olarak bir tane verirdim.

Henüz Cadılar Bayramı bile gelmemişti, ama bu, üç tatil daha olduğu anlamına geliyordu.

Bay Nathan'a başımı salladım. "Kapıyı beğendim."

Başını kaldırmadan önce bir an durakladı. Gözleri büyüdü ve ağzı gerçek bir gülümsemeye kıvrıldı. "Oh. Evet. Şuna bakın. Belki de geleceğinizi biliyorlardı? Bayan Little Blake Green için yeşil bir kapı?" Gözleri şimdi parıltıyordu.

Kıkırdadım, ama daha çok Bay Nathan'ın gerçekten mutlu görünmesinden dolayı. Bu durum uzun sürmeyecekti, ama yine de böyle olduğunda hoşuma gidiyordu. "Benimle dalga geçiyorsunuz."

O gülümsedi. "Öyleyim. Sen çok akıllı bir kızsın." Koltuğuna yaslandı ve yemin ederim ki gülümsemesi biraz daha genişledi ve gözleri biraz daha mutlu parladı. Bu beni daha mutlu etti. "Burası iyi bir yuva, Blake. Bayan Marcie iyi bir kadın. Şimdi, orada birçok başka çocuk olacak. Eğer birinden rahatsızlık duyarsan ya da korkarsan, bana söylemeni istiyorum."

Gülümsemem biraz kayboldu.

"Ciddiyim, Blake. Bana söylemeni gerçekten istiyorum. Seni korkutan bir şey veya biri olursa bana söyleyeceğine söz verir misin?"

Başımı salladım, ama bana söz verdirtmesini sevmedim. Bazen kimsenin seni istememesi veya sevmemesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Okuldaki diğer çocukların hepsinin anneleri ve babaları vardı. Çocuklarını seviyorlardı. Okuldan sonra onları aldıklarında bunu anlayabiliyordum.

Bende öyle bir şey yoktu. Belki bir gün olur. Bu harika olurdu.

"Bayan Marcie ve yeni üvey kardeşlerinle tanışmaya hazır mısın?"

Ona tekrar başımı salladım, ama bu kısmı hiç sevmiyordum. Az önce yaptığımız kısmı sevmiştim, arabada oturup

ve bir an için gelecekteki ailemin orada yaşadığını hayal edebildiğim kısmı sevmiştim. En güzel kısmı buydu, ama sonra içeri girecektik ve ben onların beni orada gerçekten istemediğini hep biliyordum.

Bay Nathan kendi tarafından arabadan indi, ben de kendi tarafımdan indim ve kapıyı kapattım.

Arabanın önünden dolaşarak elimi tuttu.

Elini tuttum. Karnım ağrımaya başladı. Bunun, Bay Nathan'ın yolda bana verdiği şekerle hiçbir ilgisi yoktu.

Arka kapıya doğru yürüdü ve zili çaldı. Elimi sıktı. "Her şey yoluna girecek, Blake. Seni önce buraya getirmeliydim. Ama Bayan Marcie'nin yeri her zaman doludur. Yine de seninle tanışmak istediğini söyledi. Bir şekilde halledeceğiz. Bu senin için ve belki onun için de iyi olacak. Uzun zamandır küçük bir kız çocuğu almamıştı. Sorup duruyordu..."

Kapının diğer tarafında ayak sesleri duyuldu.

"Ben açarım..."

"*Ben* açarım!"

"Sen..."

"ÇOCUKLAR!"

Bir grup erkek kapının diğer tarafında kavga ediyordu, ta ki biri onları susturana kadar. Kapı açıldı. Oh, tanrım. Bütün erkekler! Çok fazlaydılar. Üçü tam önümüzdeydi. İçlerinden biri kapıyı açmıştı. Elini kapıda tutarak önümüzde duruyordu. Benden büyüktü ve burnunu kırıştırmadan önce beni baştan aşağı süzdü. "Ne? Olamaz. Bir kız daha mı geldi?"

Diğerlerinden biri onun önüne geçip beni işaret etti. "Yüzüne ne oldu?"

Bu, diğer çocukları güldürdü, sonra biri dirseğini diğerinin göğsüne dayadı ve diğeri kolunu çocuğun boynuna dolayarak onu yere çekti. Kısa sürede üçü de güreşmeye başladı.

"Çocuklar!" diye bağırdı az önce duyduğum aynı ses. "Dışarıda ya da bodrumda kavga edin. Ve biri yaralanırsa,

ne olacağını biliyorsunuz."

"Evet, evet," diye sızlandı içlerinden biri. "*Hepsini* yemeliyiz diğerlerinin bitirmediği *sebzeleri*. *İğrenç*. Brokoli! Tamam. Sebzelerle ölüm.

Bay Nathan'ın arkasına saklanmak istedim, ama onun arkasına doğru yavaşça ilerlerken, bir kadın kapının önüne geçti. Kadın iri ve uzundu, neredeyse Bay Nathan kadar uzundu ve çok renkli bir elbise giyyordu. Ten rengi benimkinden daha koyuydu. Saçları örgülüydü ve başını sarıyordu.

Bir tanrıça gibi görünüyordu.

Çok güzeldi.

O da beni fark etti ve yüzünde bir gülümsemeye diz çöktü. "Merhaba. Bu sefer bana kimi getirdin, Nathan?"

Bay Nathan omzuma nazıkçe vurdu. "Sana özel birini getirdim."

"Görüyorum." Hâlâ beni inceliyordu, yüzüme bakıyordu ve hâlâ orada olan morlukları gördüğünü biliyordum. "Adın ne, tatlım?"

Konuşamadım. O kadar güzeldi ki.

"Ben Bayan Marcie." Elini uzattı. "Sana ne diye hitap edeyim?"

Oh. Vay canına. Bu ciddi bir durumdu. Bir adım öne çıktım ve elimi onun eline koydum.

El sıkışırken gülümsemesi neredeyse gözlerimi kamaştırıyordu ve ben "Blake" dedim. Sesim fısıltı gibi çıktı ve bu çok utanç vericiydi. Başımı eğdim ve tekrar geri çekilmeye başladım.

"Çok güzel bir isim."

Durdum ve başımı tekrar kaldırdım.

Hâlâ bana gülümsüyordu. Bu sefer Nathan'a baktı ve dikleştı. "Adil oynamıyorsun, Nathan."

"Biliyorum, ama..."

Ona elini salladı. "Sus." Kapıdan uzaklaştı, kolunu içeri doğru uzattı. "Gel."

İçeri gir. Çantasını arabaya koydun mu?

Evet. Bilmiyordum...

Kadın güldü. "Sanki bu konuda bir sorun olabilirmiş gibi."

"Yeriniz var mı? Zaten zorlandığınızı biliyorum..."

Kız, koluyla yine susturma hareketi yaptı. "Yer açarız. Zaten burada pek vakit geçirmeyen bir tane var."

Yetişkinler gibi davrandılar. Konuştular. Güldüler. Sonra fısıldayarak konuştular. O zaman benim hakkımda konuştuklarını ya da benim duymamı istemedikleri bir şey hakkında konuştuklarını anladım. Bay Nathan beni arabaya çantamı almaya gönderdi ve geri döndüğümde, bir çocuk arka kapının basamaklarında oturmuş bana bakıyordu.

İçeridekilerden farklıydı. Daha iri. Daha uzun. Daha yaşlı.

Güzel bir çocuktü.

Onun kadar yakışıklı bir erkek görmemiştim, ama sert biriydi. Bronz tenli. Boş gözlü. Siyah saçlı. Yüzünde de bir çürük vardı. Tıpkı benim gibi. Ama o içten içe sert biriydi. Diğer erkeklere benziyordu, ama onlardan çok daha yakışıklıydı, ama ben onun diğer erkekler gibi olmadığını biliyordum. Gözleri onun farklı olduğunu ele veriyordu. Bay Nathan bana ne demek istediğimi sorsa, açıklayamazdım. Sadece *içimden gelen* bir histi.

"Artık burada mı yaşıyorsun?"

Yine utandım, karnımda yine heyecan verici bir karıncalanma hissettim, ama bu sefer o karıncalanma içimde her yere yayılıyordu. Yine konuşamadım. Çoğu zaman böyle olduğumda, başka yere bakardım. Yalnızmışım gibi davranabilirdim ve karıncalanma geçerd

Bu sefer bunu yapamadım. Bu çocuktan gözlerimi ayıramadım.

Nedenini bilmiyordum. Yapamıyordum

işte. "Adın ne?"

"Blake," diye fısıldadım.

"Soyadın ne?"

Cevap veremedim, ama arkasındaki yeşil kapıya baktım.
O da benim baktığım yere doğru döndü. Tekrar geri döndü. "Kapı mı?"
Bir kıkırdama kaçtı ve dehşete kapılarak ağzımı elimle kapattım.
Bu da utanç vericiydi.
Onun yüzü değişmedi, ama ben düşündüm, belki yumuşadığını düşündüm.
Başımı salladım. "Yeşil mi?"
O sıırttı.
Başımı yukarı aşağı salladım. "Kaç yaşındasın?"
"Sekiz."
Ondan sonra hiçbir şey söylemedi, hala beni inceliyordu.
İleri doğru eğildim ve uzandım.
Hareketsiz kaldı, ona yaklaşmama izin verdi, parmak uçlarım onun morluğuna değecek kadar yaklaştım.
"Bu mu?" Yüzümdeki morluklara bakıyordu. "Benimkiler de seninkilerle aynı şekilde oldu galiba? Biri sana kızdı mı?"
Üzülerek başımı salladım.
Bana yine sıırttı, ama bu seferki bir maskeydi. Yetişkinler bunu sık sık yapardı. İçlerinden gelmediğinde gülümserlerdi. Sahte davranıyorlardı, ama onun durumunda, sanki bunu her zaman yaptığı bir şeymiş gibi geliyordu. Bana yalan söylemeye çalıştığını hissetmedim. Sanki bu, dünyaya karşı taktığı bir maskeydi, böylece diğerleri onun gerçek yüzünü görmesinlerdi.
Bu işe yaradı mı? Bilemedim.
"Benim durumumda, bunu hak etmiştim. Ve bitirdim. Birinin sana bunu yapması için hiçbir şey yapamazsın." Gülümsemesi kayboldu. Maskesi düştü ve onun gerçek yüzünü gördüm. "Onlara zarar vermemi mi istiyorsun? Ben bu tür şeylerde iyiyim. Sana bunu yapanlara mı?"
Nefesim kesildi. O ciddiye.
Yaklaşarak sesini alçaltarak konuştu. "Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Düşün. Eğer bana zarar vermemi istersen

onlara zarar vermemi istersen, veririm." Kapının arkasında bir hareket oldu. Sesler yaklaşıyordu. O içini çekti ve ayağa kalktı. "Onlara benimle görüştüğünü söyleme. Tamam mı? Bayan Marcie, zaten alacağımı bildiğim normal azarlamamanın üzerine bir de bu azarlamayı ekler."

Kaşlarımı çattım.

Bakışımı yakalayan adam, etrafımdan dolaşarak beton zemine çıktı ve *çok uzundu*. Bana yukarıdan bakarak cebine uzandı. Bir sigara çıkardı ve ağzına götürdü. Yakmadı, sadece bakışlarımı yakaladı. "Dinle, burası iyi bir yer. Bayan Marcie iyi bir kadın. Seni görünce çoktan heyecanlandığından eminim. Seni prenses gibi davranacağına şüphe yok, ama görünüşe bakılırsa bunu hak ediyorsun. Zor bir dönem geçirdin. Hepimiz geçirdik." Sigara yakıp bir nefes aldıktan sonra evi işaret etti ve yanımdan geçerek uzaklaştı.

Ben de onunla birlikte hareket ettim, sırtım artık eve dönüktü. "Adın ne?" Sesim hâlâ fısıltı gibiydi, ama daha güçlü çıkmasını sağladım. Bir yetişkin gibi.

Gittikçe uzaklaşıyordu, ama gözleri hiç kaybolmadı. Şimdi durdu. Bir adım daha yana doğru atarsa komşunun arka bahçesine kaybolabilirdi. Sigara elinden düştü. "Sana benim hakkımda bir şeyler anlatacaklar, ama bunlar doğru olmayacak. Başkaları için doğru olabilir, ama senin için değil. Sana söz veriyorum. Benden asla korkmana gerek yok."

Her yerim ısındı. Ciddiydi. Bu, kutsal sözlerden biriydi. Nadir bulunan, içten gelen bir söz. Ciddi olduğunu biliyordum. Hissediyordum.

Ben de fısıldayarak cevap verdim, "Sen de benden korkmana gerek yok."

O sadece bana bakmaya devam etti. "Biliyorum."

Arkamda kapı açılmaya başladı.

Oğlan, "Adım Creighton. Bana Eight diyebilirsin," dedi.

"Blake?" Bay Nathan kapıda durmuş, kaşlarını çatmıştı. Bakışları arkama kaydı. "Burada biriyle mi konuşuyordun?"
Tekrar baktım, ama o gitmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

BLAKE

On dört yıl sonra

Gördüğüm şeye inanmadığım için gözlerimi ovmak zorunda kaldım.

Öyle yaptım.

Tekrar baktım.

Ve evet. Gerçekten bu güzel kahverengi taş binayı görüyordum.

Bir şeyler mantıklı gelmiyordu çünkü Faulkner State College'da son sınıfımı burada geçireceğime imkan yoktu. Burası muhteşem bir yerdi. Burası zenginlerin kaldığı yerdi. Milyonerlerin ve milyarderlerin. Benim gibi fakir, çok fakir üniversite öğrencilerinin değil.

Bir karışıklık vardı. Olmalıydı. Elbette, bu kahverengi taş bina kampüsün kenarındaydı. Yeni yaşam paketime göre, beni bir yüksek lisans öğrencisi yurduna yerleştirmişlerdi.

Yan tarafında sarmaşıklar uzanıyordu. Merdivenler gri tuğlalardan yapılmış, neredeyse görkemliydi. Evin numarası kapının yanındaki tabelaya kazınmıştı. **4818**.

Kapıya çıkan taş merdivenleri tırmanmaya layık hissetmiyordum. Yanımda çok fazla şey yoktu, ama olanlar benim için çok değerliydi. Çoğu sırt çantama sığıyordu. Üzücü, ama gerçek.

Omzumun üzerinden sarkan çantamın askısını sıkıca tuttum ve taş merdivenleri zorlukla çıktım.

Zili çaldım ama kimse cevap vermedi. Bir tuş takımı vardı, ben de paketin içindeki kodu girdim.

konut ofisi bana verdi.

Kapı açıldı ve içeri girdim.

Önümde bir merdiven vardı, sağda küçük bir oturma odası vardı. Onun ötesinde başka bir odada mutfak vardı. Oturma odasının arkasında başka bir oda gibi görünüyordu. Kanepenin köşesini görebiliyordum. Merdivenin sol tarafında küçük bir koridor vardı, bu yüzden orada bir oda olduğunu düşündüm.

Burası şimdiden eğlenceli bir labirent gibi görünüyordu. Bir sürü farklı oda vardı.

"Merhaba?" diye seslendim.

Yukarıdan bir gürültü geldi.

Yukarı baktım. Kalbim hızlandı. Gergindim. Neden gergin olduğumu bilmiyordum, ama evet. Yeni oda arkadaşlarımla tanışmaktan biraz korkuyordum.

Haydi bakalım.

Yukarı çıktım, ahşap merdivenler ağırlığımın altında gıcırdıyordu. İkinci kata ulaştığımda, sağımda dar bir koridor vardı ve bir kapıya geldim. Etrafa bakındım, başka bir kapı görmedim, bu yüzden kapı koluna uzandım. Kol kolayca döndü ve kapı açıldı. İçeride başka bir dairenin girişine benzeyen bir yer vardı. Küçük ve şirin görünümlü bir oda pencereye kadar uzanıyordu. Hemen solumda başka bir dar kapı vardı ve birkaç adım daha içeri girdiğimde, köşede küçük bir mutfak alanı vardı. Ocak yoktu, ama bir lavabo vardı. Bir mikrodalga fırın. Bir Keurig ve tabak, kupa ve tabakların bulunduğu bazı dolaplar. Sevimli ve moderndi. Şık. Tüm renkler krem ve arduvaz grisiydi.

Çok beğendim.

Diğer tarafımda dolap gibi bir şey vardı. Kapıyı hafifçe ittim ve kapı içe doğru açıldı. Kapıyı kaydırarak açtım ve içinde montlar için küçük bir alan gördüm. Yerde birkaç çift kar botu vardı. İçeride birkaç sırt çantası bulunan başka bir küçük bank vardı.

Dolap duvarının diğer tarafından ayak sesleri geliyordu. Yaklaşıyorlardı.

Bir tıklama sesi.

"Oh!"

Geri adım attım ve yatak odasından çıkan bir kız gördüm. O başka bir kapının önünde dururken, arkasında bir yatak gördüm ve ilgim uyandı. Bu kahverengi taş ev ne kadar büyüktü?

"Merhaba." Elimi hafifçe salladım.

Kendimi tanıtamadan, "Umarım sen benim yeni oda arkadaşımıdır ve Heath ile Marshall'ın eve aldığı bir yabancı değilsindir?" dedi.

"Kim?"

"Oh. Dur. Önce. Sen...?"

"Blake. Yeni oda arkadaşın." Elimi uzattım.

Geri adım atmadan önce elini salladı. "Oh, güzel. Düşündüğüm kişi *sensin*. Heath ve Marshall bizim oda arkadaşlarımız, ya da ev arkadaşlarımız, nasıl terim kullanmak istersen. Hepimiz bu evde birlikte yaşıyoruz. Ana katta başka bir oda arkadaşımız daha var, ama onunla tanışma şansın çok az. Niko. O da yeni taşındı ve ben onunla sadece bir kez karşılaştım. Onun odasında başka biri daha vardı, ama Moira aniden eve gitmek zorunda kaldı. Annesi hastalandı falan. Neyse, Niko vampir gibidir. Yemin ederim. Ben Palma Beauregard, burası bizim evimiz." Odayı işaret etti, sonra tavanı işaret etti. "Erkekler bizim üst katta yaşıyor. Eminim bu akşam onlarla tanışırsın."

Bana üzgün bir gülümseme attı.

Ela gözleri vardı. Yuvarlak, bronz bir yüzü vardı. Koyu ışıktaki kahverengi sayılabilecek kırmızımsı saçları, şu anda altında durduğu ışıktaki yanık kırmızı tonları parlıyordu. Sağlıklı, güzellik yarışması güzelliğinde bir kızdı. Saçlarında sarımsı vurgular da vardı ve cildi bronzlaşma kabininden ya da bronzlaştırıcıdan kaynaklanıyor olabilirdi. Makyaj yapmıştı ve uyanır uyanmaz makyaj yapan tiplerden gibi görünüyordu. Bu, onun dünyaya karşı zırhıydı. Dolgun pembe dudakları vardı.

benim boyumdaydı, 1,70 m, ama benden biraz daha kiloluydu.

İyi görünüyordu. Sağlıklı.

Ben onu incelediğim gibi o da beni inceliyordu.

Gözleri yıpranmış kenarları olan çantamda takıldı. Elimi tekrar askıya sıkıca tuttum, biraz utanmış hissettim. Çanta lüks değildi. Ben sıfırdan gelmişim. Bir zamanlar kimsem yoktu. Yabancıların evlerinde yaşamak zorunda kalmıştım, başkalarının kullanmış olduğu eşyaları ya da devletin bana verdiği eşyaları kullanmak zorunda kalmıştım ve onun giydiği marka kot pantolon, topuklu ayakkabılar ve omuzları açık süveterden, bizim aynı olmadığımız açıktı. Ama bu duygu ortaya çıkar çıkmaz, onu tekrar bastırdım çünkü geldiğim yerden dolayı kendimi kötü hissetmek istemiyordum.

"Sabırsızlanıyorum," dedim.

Gözleri hala yüzümü tarıyordu, sonra koluma ve elime aynı dikkatle baktı. Tırnaklarım boştu. Eğer boyatsam bile, oje birkaç saat içinde dökülüyordu. Tırnaklarımda güzel renkler tutturmaya çalışmanın anlamsız olduğunu öğrenmişim.

Tırnaklarımın onunkiler gibi olmadığını biliyordum. Onunkiler çok zarıftı. Parmaklarında birkaç parlak yüzük, bileğinde de bunlara uyan bilezikler vardı.

Ellerimi sakladım, böylece onlara bakmaya devam edemedi.

"Sen muhteşemsin." Sanki az önce söylediğinin farkında değilmiş gibi gözlerini kırptı. Elini geri çekip, kendini düzeltti ve saçlarını kulağının arkasına attı. "Vay canına. Saçların çok parlak ve siyah. Ve uzun. Tam anlamıyla badem gözlüsün. Üzgünüm. Kendimi kontrol edeceğim. Sana asılmıyorum, ama sen gerçekten çok güzelsin." Gözleri uzaklara daldı, sonra tekrar odaklandı. Güldü. "Ben heteroseksüelim. Palma. Bu benim adım, sana zaten söylemiştim." Sonra gergin bir duraklama oldu. "Her şeyi mahvediyorum ve muhtemelen benden korkuyorsun. Yemin ederim ben normalim. Aklım yerinde. Şey, tamamen normal miyim bilmiyorum ama...

Aklı başında. Yakın zamanda kötü bir ayrılık yaşadı. Yaklaşık üç gün önce. Üniversite boyunca birlikteydik ve uzun mesafeli bir ilişki yürütebileceğimize yemin etmişti. Ben tabii ki kaldım. Burası lisansüstü öğrencileri için bir yurt. O yaz sonunda babasının şirketinde çalışmaya başlamak için memleketine döndü. İki gün dayandı. İnanabiliyor musun? Memleketine döndükten iki gün sonra eski lise aşkının içine girmişti. Ona Fanny Mae gibi bir isim vermek istiyorum ama o kaltak havalı bir isme sahip. Söylemeyeceğim. Bunu hak etmiyor.

“O da benim hakkımda her şeyi biliyordu. Ve o da bir pislik. İkisini de eşit derecede nefret ediyorum. Aslında onu daha çok nefret ediyorum. Beni aldattığını bile söylemedi. Onun arkadaşlarından biri bana onların videosunu gönderdi. İnanabiliyor musun? Bir *video* mu? Ve bunu gönderen *onun arkadaşı* mıydı? Sanki bizi ayırmak için planlanmış bir şeydi, böylece onu geri kazanabilecekti.” Güldü. Sert bir şekilde. Yüksek bir tonda. “Onu alabilir. Eminim evlenecekler. Çocukları olacak. Adam evlilikleri boyunca onu aldatacak, ama kadın ilk başta umursamayacak. Yerleşik bir hayatı olacak. Eski sevgilimin ailesi çok zengin, bu yüzden kadın, adamın metreslerine iğrenç şeyler yaparken, kendisi misyoner pozisyonunda ya da ara sıra köpek pozisyonunda sevişirken umursamayacak. Aman Tanrım, konuşmayı bırakmalıyım.”

Bir süre sessiz kaldım, çünkü, evet. Düşünüyordum. “Adı ne?”

Gözlerini devirerek burnunu çekti. “İyy. En kötüsü de bu. Brad Grundle, *beşinci*. Dayanamadığım kısmı 'beşinci' kısmı. Sanki kraliyet ailesi falanlarmış gibi. Gösteriş meraklısı. Hepimiz aynı kasabadanız ve güneydeyiz, neden sana bunu anlattığımı da bilmiyorum. Bana bak. Vay canına. Bir kova dolusu gereksiz bilgi.” Yine gergin bir kahkaha attı.

Başımı eğdim. “Yeni flört kuralı. Sadece 'üçüncü'ye kadar olan erkeklerle çık. Dördüncü, beşinci ve daha fazlası yasak.”

Gözleri bana dikildi, sonra kahkaha attı. Kahkaha attıktan sonra, bir tane daha geldi. Daha derin. Daha samimi. Gözleri yaşlarla dolarken kahkahaya devam etti.

Dudaklarım kıvrıldı.

"Sen..." Gözlerini sildi, omuzları hala titriyordu. "Bu çok komik. Ben Brad'le çıkmaya başladığımda neredeydin?"

Eğer üniversite boyunca çıkmışlarsa ve o mezun olmuşsa, o da şimdi yüksek lisans yapıyorsa, ben Cincinnati'de son sınıf öğrencisiydim. Bir anlık kan, çılgılık sesleri ve yanmış tost ve kükürt kokusu burnumu tıkadı.

Ona hafifçe gülümsedim. "Muhtemelen lisedeydim ve kaçış planları yapıyordum."

Gülerek rahatladı. "Doğru. Seninle ilgili aldığım e-postada hala lisans öğrencisi olduğun yazıyordu. Ana dalın ne?"

"Son sınıftayım. Psikoloji. Son yılımda bir değişiklik yapmak istediğime karar verdim."

"Psikoloji. Güzel. Beni analiz etmekten çekinme. Belki bana yardım edebilirsin."

"Hayır." Başımı salladım. "Sadece kendimi analiz edeceğim. Duyduğuma göre, analiz etme lisansı çok daha sonra veriliyor. Bilirsin, lisansüstü okul borcuyla boğulduğumuz ve kendi konuşmalarımızı dinlemeye ihtiyaç duyduğumuz zaman."

Yine güldü. "Yüksek lisans konaklamasını nasıl ayarladın? Yüksek lisans programına erken kabul aldın mı?"

Bu tür soruları cevaplamak istemiyordum. "Sadece şanslıydım, sanırım? Yurtta kaldığım yerden ayrılmak zorunda kaldım. Katımdaki başka bir kızla bir sorun vardı. O... Eminim okul boş yer bulmak için çabalıyor."

Başını yana eğdi. "Evet, ama..." Saçının bir tutamı kulağının arkasından kaydı. O fark etmedi. "Biliyorsun, önemli değil. Konut piyangosunu kazanmış olmalısın çünkü burası girilebilecek en iyi yerlerden biri. Ben bilirim. Bay Dollumn bana onun asistanı olmamı teklif ettiğinden beri buraya girmek için uğraşıyordum. En geniş alana, otoparka sahibiz ve kampüsün içindeyiz. Biz resmen rock yıldızları gibiyiz." Tekrar güldü

. "Ya da gerçek dünyaya çıkıp, birdenbire fakir kaldığımız için kraker ve ramenle hayatta kalmayı öğrenene kadar böyle keyif süreceğiz. Ama hayat böyle, değil mi?"

Ona zayıf bir g l msemi verdim. " yle görünüyor. Evet."

Arkasını işaret etti. "Gördüğün gibi, burası benim odam." Beni geçerek oturma odasını ve mini mutfağı gösterdi. "Evi bir bütün olarak paylaşıyoruz, bu yüzden birinci katta başka bir oturma odası ve mutfak daha var, ama bu sevimli küçük oturma alanımız var ve yeterli alanımız olduğu için ilk kahvemizi içmek veya atıştırmalıklarımızı yemek için aşağı kata inmek zorunda kalmıyoruz. Ancak, oda arkadaşlarımdan ricam, lütfen gece geç saatlerde burada film izlemeyin. Kendi odanızda izleyin ya da birinci kattaki oturma odasını kullanın. Ben genellikle her gece dokuz ya da dokuz buçukta yatıyorum ve on gibi uyumaya çalışıyorum. Sabah erken saatlerde dersim var."

Oturma alanından geçerek, mutfağın diğer tarafındaki kapıyı açtı ve geri çekildi. "İşte odan. Buradaki banyoyu kendine ait olarak kullanabilirsin. Benim odama bağlı küçük bir banyo var, onu kullanacağım." Odaya ilk girdiğimde hemen sağımda bulunan kapıyı gösterdi.

Oraya gidip kapıyı açarak küçük bir banyoyu gösterdi. Çok küçük bir banyo. "Yine de, yaşadığımız yeri düşünürsek bizim için lüks sayılır. Haksız mıyım?"

"Bence güzel."

Bana kaşlarını çatarak baktıktan sonra odasına girdi. Bir saniye sonra, bir palto giyerek ıktı. Fermuarını kapattı, saçlarını çözdü ve uzun buklelerini arkasına attı. "Neyse." İki adım attı ve mutfaktaki çekmeceyi açtı. İçinde bir dosya vardı. Bana uzattı. "Hepsi senin. Wi-Fi bilgileri. Kodlar. Anahtarın. Posta anahtarı konusunda emin değilim, postanı olduğu yerde bırakmış olabilirler mi? İçinde başka bilgiler de var. Kendi danışmanımız var. Pete adında bir adam, ama onunla sadece bir kez karşılaştım. Sanırım doktora  ğrencisi, o yüzden iyi şanslar.

ona ihtiyacın olursa onu tut. Benim numaramı, arkadaşlarımla numaralarını ve e-posta adreslerimizi ekledim. Sosyal medya hesaplarımızı isteyip istemediğini bilmiyorum. İstersen daha sonra paylaşabiliriz. Niko'yu eklemedim çünkü ben de bilmiyorum."

Kahve fincanını aldı, yerdeki küçük buzdolabından biraz krema çıkardı, sonra dolaba doğru yürüdü. İçine uzanıp sırt çantalarından birini çekti. "Tamam. Ben gidiyorum. Akşam dokuz civarı döneceğim. Sorun olursa cep numaram sende var. Lütfen mesaj at. Arayanlara cevap vermeyeceğim. Hoşça kal! Eve hoş geldin."

O gitti ve ben yeni evimde yalnız kaldım.

Bir kraliçe yatak. Bir masa. İçinde şifonyer bulunan bir dolap.

Komşu binanın tuğla duvarını ve yangın merdivenini gören küçük bir pencere.

Hepsi benimdi. Gülümsememi saklayamadım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CREIGHTON

"Geldiler patron." Levi yanıma geldi, bakışları gizemliydi ama gece kulübümün merdivenlerinden yukarı çıkanlara odaklandığından endişeli olduğunu biliyordum. Tristian West ve Ashton Walden.

Çocukluktan beri en iyi arkadaşlardı. İkisi de mafya ailelerinden geliyordu.

Aileleri, üçüncü bir mafya ailesi olan Worthing ailesi ile birlikte bu şehri yönetiyordu. Sonra Worthing ailesi ile diğer iki aile arasında savaş çıktı. İnsanlar öldü. Çok insan öldü ve sonunda en iyi arkadaşlar şehri yönetmeye başladı. Onlar New York'un şu anki krallarıydılar.

Tüm mekan onların gelişini fark etti ve iki liderin geçmesi için kenara çekildi. Adamlarımdan biri onları merdivenlerden yukarı çıkardı ve beni gördüğünde, köşedeki bir masayı işaret ettim. Başını eğdi, anladığını belirtmek için hafif bir hareket yaptı.

Bu iki adamın fotoğraflarını ve videolarını görmüştüm ve her ikisini de uzaktan izlemiştim, ama bu ikisine de en yakın olduğum andı. İnsanları okumakta iyiydim. Onlara ne kadar yakın olursam, onları o kadar iyi okuyabiliyordum. Normal değildim. Psikopatik eğilimlerim olduğu teşhisi konmuştu ve psikiyatristin bu görüşüne bir dereceye kadar katılıyordum. Diğerlerinin hissettiklerini hissetmiyordum. Büyürken bunu hep biliyordum. Normal duygu ve hislere sahip olmamam, insanları okuma yeteneğimi karıştırmalıydı. Ama öyle olmadı. Tam tersi oldu. Diğerlerinin neler yaşadığını çok iyi anlayabiliyordum ve

West

bir toplantı için bana ulaştığında, benim tesislerimden birine gelmelerinde ısrar etmemin nedeni buydu.

Onları burada, yakınımda, biraz kafaları karışık görmek istedim. Onları yakından ve kişisel olarak okumam için en iyi yol buydu. Onların şehrindeydim ve beni burada istemediğini biliyordum.

Bu toplantıyı keyifle geçirecektim.

Levi'nin yanından geçmeye başladım ama durup göğsüne hafifçe vurdum. "Ben sadece patronun değilim, Levi. Bir daha bana öyle deme."

O inleyerek arkamda sıraya girdi.

Ben uzundum, ama o benden daha uzun ve daha iriydi, neredeyse bir dev gibi ağır ağır yürüyordu. Bu toplantıyı yapmak istediğim yere giderken ikimizin ne kadar ilginç bir görüntü oluşturduğumuzu biliyordum. Levi bir zamanlar profesyonel güreşçi olmayı düşünmüştü. Sonunda benim yanımda kalmaya karar verdi. O, Blake ve benim üvey kardeşlerimizden biriydi. Kardeşlerimizden birkaçı hala benimle birlikteydi ve Bayan Marcie'nin hepimizin yapmasını istediği gibi yasal yollara başvurmak yerine benim için "çalışmayı" tercih etmişti. O benim için hiç umut beslememişti, beni gördüğü anda kaybedilmiş bir dava olduğumu anlamıştı, ama geri kalanlar... Aramızda bir güç mücadelesi vardı. Miss Marcie evin içinde hüküm sürüyordu, ben ise dışarıda. Diğerleri kendi seçimlerini yapmak zorundaydı. Bazıları Blake'in seçtiği yolu izleyerek üniversiteye gitti. Ama bazıları da bana katıldı.

Levi de onlardan biriydi. Lassiter da bir diğerydi, bizim komşumuz olarak büyüdü, ama babası şiddet uygulayan pisliğin teki olduğu için çoğunlukla Bayan Marcie'nin kanepesinde yaşıyordu.

Blake.

Blake'i bile sevmeyecek olsam da, o, sevgi duygusuna sahip olabilseydim, sevebileceğim en yakın kişiydi. Kardeşlerime gelince, onları diğerlerini öldürdüğüm kadar çabuk öldürmezdim.

Levi benim duygularımın farkındaydı.

Kabine, kulübün girişini gören uzak köşedeydi. Diğer müşterilerin uzak durması için kulübün geri kalanından uzaktaydı. Müzik yüksek sesliydi, böylece kimse bizi duyamazdı. Işıklandırma da yeterince karanlıktı

kimse dudaklarımızı okuyamazdı. Bunu da sevdim, ama en çok, avantajlı bir noktaya sahip olduğum garip köşelerde oturmayı sevdim.

İzlemeyi severdim, ama izlenmeyi sevmezdim.

Blake bunun bir kontrol sorunu olduğunu söylerdi. Elbette öyleydi.

Levi'ye, "Blake bugün yeni evine taşındı.

Git onu gör. Orada iyi olduğundan emin ol."

O hemen başını sallamaya başladı. "Hayır. Olmaz, Creight."

Gözlerimi ona dikip baktım. Çoğu kişi bu bakışımı sinir bozucu bulurdu.

Ama Levi'ye işe yaramadı. "İkinizin arasına girmem."

Tristian West ve Ashton Walden gelmişti, ama Levi onların önüne geçti. Kabinde oturabilecek üç kişi vardı. Levi kendini en iç tarafa itti. "Git ve onu kendin gör. İkinizden hangisi olursa olsun, şüphesiz Blake'den senden daha çok korkuyorum. Kendi başınasın Bos.

—” Sözüünü kesip düzeltti. "Kendi başınasın, Creight."

Üvey kardeşim bana Patron demesinden neden hoşlanmadığımı anlamıyordum. Umursamamam gerekirdi, ama umursuyordum. Bu, birini vurmak istememe neden oluyordu.

Silahına işaret ettim. "Ver şunu bana." Yanımda silahım yoktu çünkü West'e, onunla ve en iyi arkadaşıyla oturduğumda silah taşımayacağıma dair söz vermiştim. Tabii ki, adamlarımın silahlı olacağını biliyorlardı ve *ben* de onların daha önce kulübe silahlı adamlarını gönderdiklerini biliyordum. Dışarıda da başka adamları vardı, ama o anda birini öldürmek istiyordum.

Levi hareketsiz kaldı, sonra kabinde biraz daha uzaklaştı. "Hayır. Sen sadece ben sana yine Patron diye seslenmek üzere olduğum için birini vurmak istiyorsun. Sinirlendiğin için birini öldüremezsin."

Ağzım aşağı doğru kıvrıldı. "Blake ile çok fazla takılıyorsun."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

Ama haklıydı. İçimde rahatsız edici bir değişim vardı. Blake, benim bu tuhaflığımı fark eden kişiydi. Haklıydı. Eskiden, Levi bana ilk kez Patron dediğinde, şimdiye kadar iki adamı vurmuş olurdum.

Ama o, ona bana o lakabı takmamasını söylemenin daha kolay olduğunu fark etmemi sağladı.

Levi'nin patronu *olmama* rağmen.

Levi bizim aramıza girmeyecekti, ama o da benim onu görmeye gidemeyeceğimi biliyordu. Blake ile bir anlaşmamız vardı. Onunla hiçbir ilişkim olmamalıydı. Çoğunlukla.

Onu ziyaret etmemem gerekiyordu. Onu izleyen birini tutmam dışında, onun hayatına karışmamam gerekiyordu. Bu benim şartımdı. Onun güvenliği içindi. Anlaşmanın onun kısmı ise benden kaçmayacağıydı.

Onu gözetlemesi için talimat verdiğim adamlarımdan birine mesaj attım.

Ben: Gerçek zamanlı görüntüler.

Sonra bu şehri yöneten iki kişiye seslendim. "Gece kulübüme geldiğiniz için teşekkür ederim."

Tristian West alaycı bir şekilde yarı gülümsedi, Ashton Walden ise o anda beni öldürmek istiyor gibi görünüyordu. Muhtemelen öyle de yapacaktı, ama bu daha sonra olacaktı. Tristian West pürüzsüz bir pislik gibi görünüyordu. Her şeye sahipti. Yüksek elmacık kemikleri. Kare çene. 1,93 metre boyunda. 90 kilodan biraz fazla ve eminim bunun çoğu kas idi. Saçları bir avukat gibi geriye taranmıştı. Saçlarının biraz

dağınık olduğu başka fotoğraflar görmüştüm. Saçları dağınık ve kontrolsüz görüldüğünde daha iyi görünüyordu.

Yine de, ikisinden Walden daha çabuk sinirlenen tipti.

Vücudu en yakın arkadaşına benziyordu, ancak Walden'da fazladan bir ateş vardı. Koyu saçlı. Koyu gözlü. Eskiden mankenlik yapıyordu ve evet, fotojenikti. Şimdi bunu şahsen görebiliyordum.

"İkiniz de çok yakışıklısınız."

İkisi de tereddüt etti ve birbirlerine şaşkın bakışlar attı.

Kabini işaret ettim. "Oturur musunuz? İşe başlamadan önce, lütfen siparişlerinizi garsona verin. Sizi zehirleyeceğimi düşünüyorsanız, içecekleri önünüzde tadacaktır."

"Buraya içki içmeye gelmedik, Lane." Walden homurdandı. "Bu dostça bir görüşme değil."

"Doğru. Savaş halindeyiz." Elbette haklıydı, ama tehditlere geçmeden önce dostça bir sohbet ummuştum. Tristian West en iyi

arkadaşına temkinli bir bakış attı,

elini çenesine götürdü ve sonra ilk olarak kabine girdi. Walden onun yanına oturdu. İkisi de mümkün olduğunca kenara yakın oturdular.

Ben onların karşısına oturdum.

İkisi de burada olmaktan memnun değildi, ama şu anda savaşın henüz başlangıç aşamasındaydık. Bu, iyi davranıyormuş gibi davranmaları gereken aşamaydı.

İkisi de içki istemedi.

Adamıma gitmesini işaret ettim. "Başka biri buna hakaret olarak algılayabilir. Size içki ikram ediyorum, siz reddediyorsunuz. İçkilerim size layık değil mi?"

Ashton Walden sert bir küfür etti ve koltuğunda geriye doğru sıçradı. "Gözlerimi istediğim kadar yukarı çeviremiyorum çünkü bu, şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık. Sen. Hakarete uğramış olman." Öyle ani ve tehditkar bir hareketle öne doğru sıçradı ki, Levi'nin kolunun hareket ettiğini gördüm. Bakmış olsaydım

masanın altında elinin silahının üzerinde olduğunu görürdüm.

"Evet." Ona gülümsedim. "West senin adına bana ulaştı. Yüz yüze görüşmek istedi. Ben de gece kulübümü önerdim. Şu anda benim kabinimden birinde değil miyiz? Hadi ama. Dans var. İçki var. Müzik var. Burası dostluk için bir yer. Belki biz de dost olabiliriz?"

Levi yanımda başını salladı.

Walden bu ifadeyi takındığında ne olacağını biliyordum. Onu yeterince incelemiştim. Kendini silahlandırıyor, saldırmaya hazırlanıyordu. West bunu biliyordu ve en iyi arkadaşının koluna elini koydu. Dokunmasıyla Walden gözlerini kapattı. Daha da hareketsiz hale geldi.

Kaşlarımı çattım. Neler olduğunu anlayamadım, bu yüzden sordum, "Neden bana bu kadar düşmanca davranıyorsun?"

West küfretti, başı geriye düştü.

Walden gözlerini kısarak açtı. "Benimle dalga geçiyorsun. Değil mi? Senin inanılmaz derecede hesaplı mı yoksa inanılmaz derecede aptal mı olduğunu anlayamıyorum. Hangisisin sen, Lane? Bir süredir bize karşı hamleler yaptığın için buradayız."

"Hayır. Buradasınız çünkü sevdiğim birine zarar vermeye çalışan birine yardım ettiniz." Bu toplantıdan önce yaşanan bir olayı kastediyordum, Walden'ın Blake'i kaçırmaya yardım ettiği olayı.

"Olay tam olarak öyle gelişmedi."

"Öyle değil mi? O zaman bana açıklayın. Belki farklı bir şekilde anlayabilirim. Blake'in yurt arkadaşlarından birini onunla arkadaş olmaya ikna etmediniz mi? Jake Worthing'in onu kaçırabilmesi için onu bir yere çekmediniz mi?"

Tek kelime etmedi. Bana karşı çıkamayacağı için konuşamadı.

Bunun yerine şöyle dedi: "Sen buradasın. Benim şehrimde. Jake Worthing, buradaki Worthing varlıklarının geri kalanını devralman için sana bir kapı açtı bile, ama bu kadar hızlı adam topladığının farkında olmadığımızı sanıyorsan, aptal olmalısın."

Gülümsedim. "Jake Worthing. Evet. Worthing hakkında biraz daha konuşalım." Sanki onlarla bir sır paylaşıyormuş gibi öne eğildim ve başımı eğdim. "Blake okul için bana DNA testi yaptı ve tahmin edin kimi buldum. Hiç bilmediğim bir aile. Kuzenim Jake Worthing."

Walden'in çenesi sıkıldı.

West arkadaşına bakmaya devam etti, ama alaycı bir şekilde cevap verdi, "Evet. Farkındayız."

"Ah. İyi. İyi."

Ben bu adamlardan daha gençtim. Onlar otuzlu yaşların ortalarındaydı. Benim otuz yaşına girmeme hâlâ birkaç yıl vardı. West evliydi. Walden evlenmek üzereydi. West'in çocukları vardı. Walden'ın da yakında olacaktı. İkisinin de kadınları da dolu dolu bir hayat sürüyordu.

West'in kadını eskiden şartlı tahliye memuru, benim gözümde bir polisti. Artık emekli olmuştu ve kendi galerisini açarak resimlerini sergiliyordu. Araştırmacıma göre, bu resimler çok başarılıydı. Walden'ın kadını kendi bowling salonunu işletmeye devam ediyordu ve genişletme planları vardı. Zaten izin için başvuruda bulunmuşlardı.

Walden'ı incelemek için öne eğildim. "Worthing'in bu şehre geri dönmesini yasakladın. Neden ona bunu yaptın? Arkadaş olduğunuzu sanıyordum, değil mi? Kadınının burada ailesi olduğunu biliyorsun."

Onu kışkırtmaya, tuzağa düşürmeye çalıştığının tamamen farkındaydım.

Walden hala öfkeliydi, şiddeti artıyordu. Patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Bunu izlemekten zevk alıyordum. Patlamasını istiyordum. O zaman ne olacağını görmek istiyordum.

"Komik. Jake hakkında böyle konuşuyorsun. Endişeli, sevgi dolu bir kuzen gibi davranıyorsun. Onunla akraba olduğunu *yeni* öğrendin."

Omuz silktilim. "Aile sevgisi anında olabilir."

"Onların yarısını öldürdün. Jake'i öldürmek için birini tuttun."

Ben bunu eliyle savuşturdum. "Bu bir yanlış anlaşılmaydı. Onun, benim istediğim bir şeyin önünde engel olduğunu düşündüm."

"Bu da bizi buraya geri getiriyor. *Benim* şehrimde bir yer edinmiş olman." Walden duygularının bir kısmını kontrol altına almayı başardı, yüzüne beton bir duvar çökmüş gibiydi, ama gözleri hâlâ öfkeyle parlıyordu. Oradaki öfkeyi bastıramıyordu.

"Senin şehrin," diye alay ettim, eğlenerek. "Sanırım onu benim şehrim yapacağım."

Walden atıldı ve masaya vurdu.

West küfretti, o da hamle yaptı ama en iyi arkadaşına uzandı.

Her şey bir anda oldu, çünkü o boğazıma saldırır saldırmaz, bileğimi çevirdim ve o donakaldı, peçetemin altında sakladığım hançerin sivri ucunu hissetti. Levi, ilk kez kabine girdiğinde onu benim için bırakmıştı. Ondandır çok düşünceli bir hediye.

Onu Walden'in boğazına dayadım ve eğer bir santim daha öne doğru gitseydi, bıçak onun içine saplanacaktı. Gözleri aşağıya doğru kaydı, ama benim bakışlarımla tekrar karşılaşmadan önce sadece bıçağın kenarını görebiliyordu.

Onu yana doğru ittim. "Bak." Direndi.

"Hayır." Tsk yaptım. "*Bak.*"

Yavaşça baktı ve benim işaret ettiğim şeyi görünce keskin bir nefes aldı.

Levi silahını kaldırmış, Tristian West'in başının yanına doğrultmuştu. Onu silahın namlusundan ayıran sadece birkaç santim vardı.

Walden küfretti ve yavaşça koltuğuna geri döndü. "Yalnız geldiğimizi mi sanıyorsun? Daha önce içeri sızmak için adam göndermediğimizi mi?"

"Hayır." Vücudum artık titriyordu. Bu işi seviyordum. "Gönderdiğinizizi biliyorum. Göndereceğinizi tahmin ettim, bu yüzden hepsini toplayıp silahsızlandırdık. Onları dışarıda, en yakın çöp konteynerinin arkasında bulacaksınız. Bazıları hala hayatta olabilir."

Walden'ın gözleri buz gibi oldu. "İçeride avantaj sizde. Dışarıda ise bizde. Otuz adamımız burayı kuşattı. Bir silah sesi duyulursa içeri girip ateş açacaklar. Burada siviller var. Müşteriler. Onların öldürülmesinin sebebi *siz* olacaksınız. Polislerin onların ölümünden sizi sorumlu tutmasını sağlayacağım."

"Evet. Bunu yapabileceğinizi tahmin ediyorum." Onunla aynı fikirdeydim.

Walden'ın maaş bordrosunda epeyce polis ve yönetici vardı. Bu, benim yavaş yavaş parçaladığım birçok kalelerinden sadece biriydi. Son saydığımda, onun elinde yüzden fazla vardı, ama otuz tanesi artık benimdi. Benim değillerse, artık nefes almıyorlardı. Bunu bir zafer olarak gördüm, çünkü bunlar benim maaşını ödediğim birinin doldurabileceği otuz boş pozisyondu.

Levi'ye silahını kaldırması için işaret ettim ve öne eğildim, yüzümden gülümseme hiç düşmedi. İki arkadaşın arasına baktım. West beni ihtiyatla izliyordu. Beni anlayamayan oydu. Walden ise hiç denemiyordu bile. Çok duygusaldı. Zihninde hala taze olan çok fazla yük vardı.

Evet, Jake Worthing'i öldürmek için bir sözleşme yaptığım doğrudur. Ama o sözleşmeyi feshettim ve Jake, sevgilisi ve tüm aile üyelerinin hayatta kalmasına izin verdim. Bu anlaşmadan elde ettiğim şey, Blake'in benden kaçmayacağına dair sözüydü. Bu, şu anki anlaşmamızın öncüsü oldu çünkü Jake ve sevgilisini savunan kişi oydu. Bu olaylarla ilgili başka detaylar da vardı, ama daha önemli olan, Jake Worthing'in Ashton Walden'ın arkadaşı olarak gördüğü biri olmasıydı.

Dost mu düşman mı, tam olarak emin değildim. Aralarındaki dostluğu tam olarak anlayamamıştım, ama çelişkili duygular *olduğunu* biliyordum, çünkü sonuçta Jake Worthing bana ailesinin şehirde hala sahip olduğu bir sürü varlık ve kaynağı vermişti.

Onun ailesi. Teknik olarak annem aracılığıyla onlarla kan bağı vardı, ama Worthings'leri asla ailem olarak görmedim. Onları ben seçmedim.

"Ama kaymaya başlıyorsun, Ashton," diye ekledim.

Walden başını geriye attı ve burun delikleri genişledi. "Lanet olsun, benim ilk adımı kullanma."

Bunu görmezden geldim. "Tıpkı tersanelerdeki, depo bölgesindeki, şehrin kuzey ucundaki, Brooklyn'deki kontrolünüz gibi." Daha fazla bölge sayabilirdim, ama buna gerek yoktu. Onların kontrolünü asla elinde tutamadığı bölgeler artık benimdi. Onlardan aldıklarımı saydım, ama daha fazlası da vardı.

Genişliyordum. Onlar da bunu biliyorlardı.

Savaş taktiğim adamlarını öldürmek değildi. Adamlarını ele geçirmektir. Sadece bunu nasıl yaptığımı ya da adamlarını nasıl benim olarak *tuttuğumu* bilmiyorlardı.

"Hâlâ Red Hook'un Deniz Terminali bizim. Ayrıca senin saymadığın diğer bölgeler de." Sırıltısı buz gibiydi. "Manhattan."

"Manhattan'ın bazı *kısımları* sizde."

"Hayır. Manhattan'ın bazı kısımları sende, ama onları geri alacağız. Bu sadece zaman meselesi. Özellikle de kız arkadaşının okula gittiği kısımları."

"Blake ile zaten denedin. Bir daha dene de ne yapacağımı gör."

"Peki ya şuna ne dersin? İşe alımları durdur yoksa senin güzelim Bayan Green'i öldürürüm." Walden başını eğerek benimle aynı seviyeye geldi ve kaşını kaldırdı. Alaycı bir şekilde. "Bu karşılık nasıl?"

Karşılık olarak bu nasıl? Kafamda onun sorusunu tekrarladım, ama hiç tereddüt etmedim. Gülümsemem bozulmadı. "Birkaç dakika içinde onu ikinci kez tehdit ediyorsun. Şimdi ne yapacağımı göreceksin."

Gözleri kısıldı. Bana öfkeyle bakıyordu ve ben içimdeki boşluğu ona gösterdiğimi biliyordum. Bu, insanlar üzerinde belirli bir *etki* yaratıyordu.

"O onu tehdit etmiyor." West arkadaşının omzuna elini koydu ve onu itti. "Oraya gitmiyoruz."

Walden direndi ve homurdandı. "Benim adıma konuşma. Onu her gün, bütün gün tehdit edeceğim."

"Dur," diye bağırdı West, onu iterek. "Çekil."

Walden, adamlarımı itip geçene kadar yerinde kaldı. West daha sakın bir adımla onu takip etti ve masamızın ucunda durdu. Bana neredeyse hiç tepki göstermeden baktı, ama vücudundaki gerginliği görebiliyordum. Yüzü gergindi. Bunu saklayamıyordu. Gözlerinin köşelerinde ince çizgiler vardı. Çenesini sıkı tutuyordu ve kendini her şeyi bırakmaya zorluyordu. Öfkesini görmemi istemiyordu.

İlginç.

Bunu anlamadım.

Kızgın olduğunu biliyordum. Neden bana bunu göstermiyordu? Neden saklamaya çalışıyordu?

"Bizim olanı alıyorsun. Bu bir savaş eylemi, ama biz bir süredir savaş halindeyiz. Öyle değil mi, Lane?"

Kabinde arkama yaslanarak bu adamı incelemeye devam ettim. O çok etkileyici biriydi. "Jake'in Blake'i kaçırmasına yardım ederek bana karşı zaten bir hamle yaptın. Tabii ki, sonunda her şey yoluna girdi, ama en yakın arkadaşın onu tekrar tehdit etti. İki kez. O benim değer verdiğim biri. Bu senin "durumu yumuşatma" yöntemlerin mi? Bu şehre gelmeden önce yaptığım hamleleri bana hatırlatmak mı? Bu sadece iyi bir savaş stratejisi. Bunu biliyorsun. Öldürmek için harekete geçmeden önce düşmanını kuşatırsın."

Sözlerim, önerdiğim şey karşısında donakaldı. Bu gece gece kulübümü kuşattılar, ama ben çoktan onların şehrini kuşatmıştım.

O seçirdi. Çok azdı ve sadece gözünün köşesindeydi, ama ben gördüm. Bir çatlak olduğunu göstermek için yeterliydi ve şimdi onu gördüğüm için geri kalanını da görebiliyordum. Öfkesinin içinden nasıl geçtiğine tanık oldum.

Daha da büyüleyiciydi.

İkisinden hangisinin daha tehlikeli olduğunu anlayamadım. Genelde hiçbir şey göstermeyen ama bir anda acımasızca saldıran bu adam mı, yoksa kobra gibi öldürücü bir darbeye tepki veren diğeri mi? İkisi de zekiydi. İkisi de acımasızdı. Birbirlerini dengeliyorlardı. Birlikte, çok güçlüydüler.

Onlarla savaşmak için çok heyecanlıyım.

“Sana ulaştığımda niyetim samimiydi. Telefonda uzlaşma sağlamak, bu savaş tırmanmadan önce durdurmak istediğimi söyledim. Cincinnati'yi ne kadar hızlı ele geçirdiğinin farkındayım. On altı yaşından beri sokakları yönettiğini ve on dokuz yaşından beri politikacıları elinde tuttuğunu biliyorum. Yirmi sekiz yaşındasın. Bütün bir şehri yönetmek için uzun bir süre. Ayrıca geniş ağının, emrinde olan askerlerin sayısının ve onları çevreleyen soruların da farkındayım. Nasıl bu kadar hızlı asker topluyorsun? Onların sadakat oranı. Yakalanıp işkence görseler bile, kırıldıklarında -çünkü herkes kırılır- sadece yalanlar söylerler. Sadakatlerinin gerçekten sana mı yoksa başkalarına mı olduğunu merak ediyorsun. Kartel gibi ailelerini tehdit mi ediyorsun? Böyle mi çalışıyorsun? Askerlerinin sevdiklerini sana karşı gelirlerse idam mı ediyorsun?

Bütün bunları söylerken bana sert bir şekilde bakıyordu.

Levi'nin huzursuzlandığını, sinirlendiğini hissedebiliyordum ve onun istemediğim bir şey yapmasının an meselesi olduğunu biliyordum. West ile göz teması kurmayı bıraktım, bunu yapmak istemediğimi fark edince daha da şaşırdım, Levi'ye başımı salladım. Hızlı ve hafifçe.

Yüzünde öfke parladı, ama ağzını kapalı tuttu, sadece küçük bir homurtu çıkardı.

Tristian West aramızdaki bu etkileşimi gözlemledi ve kaşlarını çatarak devam etti: "Tüm bunları söyledikten sonra, benim de sevdiğim insanlar var. Bir ailem var. Ashton'ın da öyle. Sevdiklerimizin aramızdaki bu savaşa dahil olmaması için bir çözüme varmak istedim. Şimdi anlıyorum ki, sen gelmek istemiyorsun.

anlaşmaya vardık. Bu gece seni izledim ve en iyi arkadaşımın nasıl eğlendiğini gördüm. Onu kıskırttın. Tepkisini gördün. Jake Worthing'i önemsiyordu ve sen bunu ona karşı kullandın. Ama ben. Worthing umurumda değil, ama en iyi arkadaşım umurumda. Ashton, senin değer verdiğin birini tehdit etti. Bunu öylece bırakmayacağını biliyorum, ama harekete geçmeden önce şunu aklında tut: Biz *de* senin zayıflığını biliyoruz. Bize karşı ne yaparsan yap, üç katıyla cevap vereceğiz. Anladın mı, Lane?"

Gülümsemem genişledi. "Çok iyi anladım, Tristian West."

Gitmeye başladı ama sözlerim üzerine durakladı ve bana tekrar baktı. Beni inceliyordu. Bir süre sonra bakışları kapandı ve en iyi arkadaşının peşinden gitti.

Adamlarımdan biri, geride bir şey bırakmış olabileceklerini düşünerek kabini kontrol etmeye geldi. Dinleme cihazı. Bomba. Her ikisi de mümkündü. Her şeyin yolunda olduğu anlaşılınca Levi, "Neden onları öldürmüyorsun?" diye sordu.

Ön girişi izlemeye devam ettim, ancak ikisinin de yan çıkıştan kaçtığı bildirildi. İkinci bir uyarı geldi ve adamlarının da onlarla birlikte gittiği bildirildi. Diğer adamları çöp konteynirından çoktan almışlardı.

"Çünkü bazen savaşta çok hızlı hareket edemezsin. Şu anda çok güçlüler. Karşı saldırıya *geçtiklerinde*, karşı saldırıya geçtiklerinde, saldırıya dayanabilmek için savunmamı daha güçlü hale getirmem gerekiyor."

"Ama bir şeyler yapacaksın. Blake'i sürekli tehdit ediyorlar. Bu toplantıda üç kez yaptılar ve buraya gelmeden önceki olayları saymıyorum bile."

Hiçbir mafya ailesi oturup rakibinin istilasını hoş karşılayamazdı. Öfkeleri beklenen bir şeydi. Bunun farkındaydım, bunun yansımaları olacağını biliyordum. Onlardan bir şeyler *alıyordum*. Sokaklarını alıyordum. İşlerini alıyordum. Paralarını alıyordum. Ama Blake'e dokunulmayacaktı. Asla.

"Tabii ki bir şeyler yapacağım."

"İyi. Ne yapacaksın?"

Telefonum çaldı. Blake'den istediğim resimleri görmek için telefonu açtım.

Kahverengi taştan yapılmış bir binanın merdivenlerinden

yukarı çıkıyordu. İçeri giriyordu.

Diğerleri, o başka bir kızla el sıkışırken pencereden görünüyordu.

Son görüntünün üzerinde başparmağımı gezdirdim.

Blake bir odaya bakarken gülümsüyordu. O gülümseme.

West ve Walden'ın kadınlarının yüzlerindeki gülümsemeyi hayal ettim
ve cevap verdim.

"Onların gülümsemelerini yok edeceğim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BLAKE

Üçüncü sınıf

Diğer çocuklar okulun önünde oynuyorlardı.

Kaldırımında durdum, içim dışıma çıkmıştı. "Ne haber, Küçük Blake?"

Başımı kaldırdım ve yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Arkamdaki kaldırımdan bir grup erkek çocuk geliyordu, Creighton da onlarla birlikteydi.

"Sekiz!" El salladım ve arkadaşları yoluna devam ederken kenara çekildim. Creighton geride kaldı, arkadaşlarının ona bakıp onu beklemek için uzaklaştıklarını görmezden geldi. Yanımda durdu, benimle birlikte okula baktı ve başını yana eğdi.

"Yeni okul, ha?"

İç çekerek başımı eğdim. Ellerim Bayan Marcie'nin bana verdiği sırt çantasına gitti. Bu çantanın evdeki diğer koruyucu aile çocuklarından birine ait olduğundan emindim. Parmaklarım yıpranmış kayışlarını sıktı. Gergin bir şekilde yutkundum. "Evet."

Aşağıya bakarak bana yan gözle baktı. "Her zaman yeni çocuk olursun."

Sesindeki tonu, sanki anlamış gibi bir şey vardı. Onu daha iyi görebilmek için başımı geriye eğdim. Çok uzundu. Ama yine de, o *liseye* gidiyordu. Neden benimle burada olduğunu bilmiyordum. Okulu tamamen farklı bir bloktaydı. "Sen de mi?"

Cevap vermedi. Gözleri, arkadaşlarının muhtemelen bulunduğu yere kaydı, sonra tekrar yüzüne döndü.

Beni bir saniye ciddi bir şekilde inceledi. "Beni bir süredir tanıyorsun, değil mi?"

Alnım kırıştı. "Sanırım." Birkaç gündür o evdeydim, ama Creighton havalı biriydi. O benden büyüktü. Onda farklı bir şey vardı. Erkekler onun dediği her şeye uyuyorlardı. Onun yaşındaki kızlar hep etrafındaydı. Hatta şimdiye kadar tanıdığım en iyi koruyucu anne olan Bayan Marcie bile

—ve henüz erken bir aşamadaydık, ama şimdiden onun her zaman öyle olacağını biliyordum—onu dinliyordu. O odaya girdiğinde, ona eşitmiş gibi konuşuyordu.

"Yeni olmak konusunda biraz bilgim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bununla nereye varmak istediğini tam olarak anlamamıştım, ama bana konuştuğu için mutluydum ve başımı salladım. Creighton benimle konuşurken kendimi her zaman güvende hissedirdim. Sekiz. Bana ona öyle seslenebileceğimi söylemişti, ama bunu sadece özel olarak yapacaktım, az önce arkadaşlarının önünde ağzımdan kaçırmış olsam da. Bunu hatırlamam gerekiyordu. Diğer bakıcı çocukların önünde ona birkaç kez bu isimle seslendiğimde, hepsi bana kötü bakışlar attı. Kızlardan biri en sevdiğim gömleğimi kesti.

Kıskançlardı.

"Tamam o zaman." Bana dönük olacak şekilde diz çöktü, çok ciddiydi.

Ben de ona dönerek yüz yüze geldik. Böylece neredeyse aynı boyda olmuştuk.

"Yapman gereken şey şu. Oraya girdiğinde, oraya ait olduğunu zaten bilerek girersin, çünkü sen her yere ve gittiğin her yere aitsin. Anladın mı?" Yavaşça çenemin altına dokundu. "Başını kaldır. Omuzlarını geriye çek. Orası senin alanın. Kimse bunu senden alamaz. Ve eğer bir yere ait olmadığını veya diğer çocukların seni orada istemediğini düşünüyorsan, siktir et onları, çünkü sen oraya aitsin."

İçimde biraz sarsıldım, ama bunu göstermedim. Creighton evde yeterince kötü kelime kullanmıştı, bu yüzden bunun sadece

konuşma tarzı olduğunu biliyordum, ama o kadar küfür edip de paçayı kurtardığına inanamıyordum.

Onu düzeltmeyecektim.

Ayakta durdu, hala beni izliyordu, hala ciddiye. "Anladın mı?"

Başımı salladım.

Yumuşak bir şekilde güldü, sonra yumruğunu omzuma hafifçe vurdu ve yanımdan geçip gitti. "Başarabilirsin, Küçük Blake. Harika bir gün geçir."

Arkadaşlarının onu selamlamasını ve tüm grubun birbirlerini itip kakarak şakalaşarak ilerlemesini izledim. Birkaç kişi köşeyi dönene kadar bana bakıp durdular.

"Hoşça kal, Sekiz," diye fısıldadım kendime, sonra onun dediğini yaptım.

Başım yukarıda. Omuzlarım geriye. Ne anlama gelirse gelsin, kendi alanımı sahiplenecektim.

BÖLÜM BEŞ

BLAKE

Bilişsel psikoloji. Harikaydı.

İlk haftadan itibaren bunun en sevdiğim ders olacağını anlamıştım ve bu düşüncem hiç değişmedi. Sadece daha da güçlendi. Zihin ve zihnin düşünme, problem çözme ve insanların yeni bilgileri öğrenme süreçlerini nasıl etkilediği hakkında bilgi edinmek benim için çok ilginçti. Elbette, zihni anlamak benim için kişisel bir önemi vardı, ama yine de çok karmaşık bir konuydu.

Bu dersi
çok
sevdim.
"Blake?"

Günün dersleri bitmişti, aslında haftanın dersleri bitmişti ve ben eşyalarımı toplarken profesör benim adımla seslendi. "Evet?"

Dr. Langen bana işaret etti. "Kısa bir sohbet için vaktin var mı?"

"Oh." Kaşlarımı çattım. Etrafımda rahat hissettiğim çok az yetişkin vardı ve hoşlandığım daha da azdı. Bu profesörü sevmeye başlamıştım, ama bunun bir anda değişebileceğini biliyordum. Bunun sona ermesinden nefret ediyordum ve onunla bire bir konuşmak bunun gerçekleşmesi için bir fırsat penceresi açıyordu. Tamamen dürüst olan sadece iki yetişkinle tanışmıştım. İlk sosyal hizmet görevlim ve Bayan Marcie. Bu profesörün de onlardan biri olduğunu sanmıyordum, ama sıkı bir gülümsemeyle başımı salladım. "Tabii." Ayağa kalkıp çantamı aldım ve omzuma astım.

O, kısa siyah ve gri saçlı, erkek çocuğu saç kesimine benzer bir kesimi olan zayıf bir kadındı. Kalın kırmızı gözlükler, uzun bol etekler ve kazaklar giymeye meyilliydi. Kazaklar ve etekler her zaman parlak renkliydi ve

Asla birbirine uymuyorlardı. Bugün, yere kadar uzanan yeşil neon etek ve turuncu tüylü kazak giyiyordu. Kazakının sağ üst köşesine her zaman bir broş takılıydı. Üzerinde elmaslar bulunan metalik bir tek boynuzlu at. Güzeldi, ama tuhaf görünüyordu. Yine de, onun çeşitli kıyafetlerini sevmeye başlamıştım. Bazı erkeklerin bunlarla dalga geçtiğini biliyordum ve bir erkek öğrenci kulübünün onun farklı kıyafetlerini içki oyununa dönüştürdüğünü duymuştum. Detayları bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Kapıyı işaret etti. "Yürüyerek konuşalım mı?" Bu beni daha da gergin yaptı. "Uh. Tabii."

Koridora çıkana kadar bekledi. "Şimdiye kadar teslim ettiğin ödevlerden çok etkilendim."

"Öyle mi?" Kafamı kaldırdım. "Yani, bu harika." Sadece üç tane küçük ödev teslim etmiştik. Ara sınav ödevlerimizin teslim tarihi geldiğinde fikrini değiştirebilirdi.

"Ve özür dilerim." Bir an durdu ve koluma dokundu. "Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

Hayır.

Bu benim otomatik cevabımdı, ama yine sıkı bir gülümsemeye kendimi hazırladım. "Tabii."

Rahatladı ve gülümsemesi genişledi. "İyi, çünkü giriş makalenі konuşmak istiyordum. Okudum."

Midem düğümlendi. "Öğretim üyelerinin bunları okuyabileceğini bilmiyordum."

"Talep edersek okuyabiliriz. Bazen, bir öğrenciyi daha iyi anlayabilmek için bunu yaparız. Bu yüzden seninkini okumak istedim. Makalelerinden etkilendiğimi söylerken ciddiydim. Söylediklerin, sahip olduğun içgörü, dürüst olmak gerekirse, lisansüstü düzeyinde bir çalışma. Yazdıklarının bazılarının kişisel deneyimlerinden mi kaynaklandığını merak ettim ve senin koruyucu aile sisteminde olduğunu okudum."

"Evet..." *Lütfen bana bunu anlatmamı isteme. Lütfen bana sorma...*

"Bunu gündeme getirmemin nedeni, bir iş arkadaşımın bir toplum merkezi için hibe alması. Merkez kısa süre önce açıldı. Bölgedeki genel gençlik kesimine hizmet etmesi gerekiyor, ama onun dikkatini çeken benzersiz bir fırsat ortaya çıktı. Salonlardan birini sadece koruyucu aile sistemindeki gençlere ve koruyucu ailelere sunacaklar."

"Ne?" Bunu doğru duyduğumdan emin değildim. Duyduğumdan emin değildim çünkü bunun doğurabileceği sonuçların farkında değildi.

O da başını sallayarak, yüzü aydınlanarak, heyecanla cevap verdi. "Evet. Kulağa harika gelmiyor mu? Fikir şu ki, bakıcı çocukların herhangi bir nedenle vakit geçirmek için ek bir yere ihtiyaçları olduğunda bu yer hazır olsun. Ödevlerini yapabilecekleri, güvenli bir kaçış yeri. Tabii ki denetlenecek. Ve gerekli kaynaklar da mevcut olacak. Birkaç bilgisayar. Sanat. Kitaplar. Diğer fikri ise, birden fazla koruyucu ebeveynin burayı bilirse, artık göremeyen eski koruyucu çocukları veya ebeveynleri görme fırsatı olabileceğiydi. Meslektaşım da kendisi bir koruyucu ebeveyn ve geçmişteki bazı çocuklarını ne kadar özlediğini söylemişti." Başını eğdi ve yaklaştı. "Bunu size anlatmamın nedeni, o odayı denetlemek için özel olarak yardımcı olacak personele ihtiyacı olması. Eski koruyucu ailelerin çocukları bu iş için en uygun adaylar olur, sence de öyle değil mi? Bu ücretli bir pozisyon olmayacak, ama bağımsız bir çalışma için staj olarak kullanabilirsin. Ben profesör olarak seni denetleyeceğim, ama o da senin staj süpervizörün olacak. Bu, özellikle yüksek lisans eğitime devam etmek istiyorsan, senin için harika bir deneyim olacak. Psikoloji bölümünde okuyorsunuz, bu yüzden bunu aklınızda bulundurmanız iyi olur. Psikoloji lisans mezunları için giriş seviyesi işler çok fazla yok. Uzmanlık alanına yönelmeli ya da yüksek lisans veya doktora programına devam etmelisiniz.

Bu benim üniversitedeki son yılımdı. Daha fazla üniversite okumayı düşünmemiştim, ama o bu özel derece konusunda haklıydı. Geleceği düşünmem gerekirdi, ama üniversiteye girmek bile benim için bir başarıydı. Üniversiteden mezun olmak

neredeyse akıl almaz bir şeydi. Hayatı şimdiki zamanda yaşa mottosuyla yaşıyordum. Şimdiki zamanda hayatta kal ve gelecek geldiğinde onun için endişelen. Psikoloji derecem için de bu mantrayı benimsemiştim. Bir şey yapmam gerektiğinde endişelenirdim. Şu anda, burada olmak, New York'ta olmak, birinden uzak olmak, odaklanabildiğim tek şeydi.

"Cincinnati'den transfer oldun, değil mi?" Daha da gerildim. "Evet."

Ne diyecekti? Koruyucu aile sisteminde büyümekten bahsetmek istemiyordum, ancak uzun süre Bayan Marcie'nin yanında kalabilmişim ve ona minnettardım. Ama Cincinnati'den veya oradaki *kimselerden* bahsetmek de istemiyordum. Buraya geldiğimde, uzaklaşmak istiyordum. Özgür olmak istiyordum.

"Buraya lisansüstü eğitim fırsatları nedeniyle transfer olduğunu varsayıyorum. Eğer öyleyse, bu fırsatı değerlendirirsen, senin için gerçekten harika bir deneyim olacak." Telefonu çaldı ve ona baktı, alını kırıştı. Dikkatini dağıttı. "Tamam. Gitmem gerek, ama sen bir düşünür müsün? Sekreterim sana merkezin bilgilerini e-postayla gönderecek, sen de bir bakarsın? Yarına kadar bana haber verir misin?"

"Yarın dersimiz yok."

"Günün sonunda bana haber verin. Ya da Lucinda'ya sizinle iletişime geçmesini söyleyebilirim. O bizim departmanımızın sekreteridir. Ona bunu yapması ve bana da haber vermesi için bir not bırakacağım. Eğer bu işi reddederseniz, meslektaşına haber vermem gerekecek, böylece o pozisyonu doldurabilsin. Ama aynı zamanda, denetlemeyi tek başına yapmayacaksınız. Başkaları da olacak. Hepiniz birlikte çalışacaksınız." Telefonu tekrar çaldı ve uzaklaşmaya başladı. "Sizden haber bekliyorum. İyi düşünün. Tamam mı?"

Koridorda aceleyle yürüdü, kısa sürede öğrenciler arasında kayboldu ve ben sadece arkasından baktım.

Bazen bu dünyayı anlamıyordum.

Ben koruyucu aile sisteminden geliyordum. Oradan kurtulmuştum. Başka şeylerden de kurtulmuştum ve şimdi oraya geri dönmem mi isteniyordu? Sadece farklı bir görevde.

Okula sosyal hizmet için gitmemiştim. Bilişsel düşünce kalıpları, beynin nasıl çalıştığı, neden bazı insanların kötü eğilimleri olduğu veya neden başkalarının acılarına karşı kayıtsız kaldıkları hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Birini düzeltmeye yardım etmek istiyordum. Bu yüzden psikoloji okuyordum. Sosyal hizmet değil.

Üniversiteye bunun için gelmedim. Ama göğüs kafesimin altında yayılan sıkı bir yanma hissi ile, onun sözlerini kafamdan atamadım. Koruyucu aileler ve çocukların birbirlerini görebilecekleri bir merkez. Bu bir ihtiyaçtı; o dünyada iyi bir ihtiyaçtı. Tabii ki iyi ebeveynler için.

Bayan Marcie benim için onlardan biriydi.

Bu işi kabul etmeyecektim. Hayır. Buraya bunun için gelmemiştim, ama orada ne kadar uzun durursam, düşüncelerimi değiştirmem gerektiğine o kadar çok ihtiyaç duyuyordum.

Uzun bir yol kat etmişim ve bir bakıma bunu takdir edebiliyordum

bu
nu
ta
kd
ir
ed
eb
ili
yo
rd
u
m.

Yaşadığım yeni kahverengi taş ev.

Sadece birkaç tren durağı uzaklıkta Times Meydanı vardı.

Şimdi bana bir iş değil,

ama lisans derecemden öte bir dünya için bir "fırsat" olarak sunuluyordu. Benim gibi insanlara "iş" ya da "fırsat" sunulmazdı. Tırmanmamız gereken her basamak için yalvarmak, ödünç almak, rica etmek ve bazen de çalmak zorunda kalırdık. Ve şimdi bana bir pozisyon teklif ediliyordu.

Aniden içimden bir baloncuk patladı, yarısı havlama, yarısı kahkaha gibi bir ses çıkardı. Ne olduğunu bilmiyordum, ama gerçek dışı bir şeydi, çünkü bu dünyada bir yıl önce kaçış planları yapıyordum. İki yıl önce, sadece devam etmeye çalışıyordum. Üç yıl önce, sudan çıkmış balık gibiydim. Dört yıl önce, kendi tabutuma girip kapağını üzerime çekmek istiyordum.

Buraya nasıl geldim?

Gözüm koridorun ilerisinde duvara yaslanmış, başını geriye eğmiş, beni izleyen bir öğrenciye takıldı ve bir anda gerçek dünyaya geri döndüm. Hayır, bu benim yeni hayatım değildi. Bu sadece bir nefes alma molasıydı. İçimde öfke uyandı ve o öğrenciye doğru bir adım attım.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum, ama bunun önemi yoktu. Benim sorunum onunla değildi.

Başını öne eğdi, ama yaslanmış pozisyonundan kıpırdamadı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Soğukkanlı ve rahat bir görüntü sergiliyordu ve diğer öğrenciler de bunu fark ediyordu. Bu tür adamlarla işler hep böyleydi, çünkü o bir öğrenci değildi.

Onlarda ekstra bir hava vardı. Sokaktan gelmişlerdi. Tehlikeliydiler. Etraflarına "havalı" bir hava yayıyorlardı, ama bunun tek nedeni etraflarındaki hiçbir şeye ve hiç kimseye aldırış etmemeleriydi. Etraflarındaki diğerleri bunu hissedebiliyordu. Bunu defalarca görmüştüm. Bu adamların tek umursadıkları şey işleriydi, beni izlemek.

Benim sorunum onunla ya da ondan önce gelenlerle ya da ondan sonra gelenlerle değildi. Sorunum patronlarıyla idi.

Bu, Creighton'ın adamlarından biriydi.

ALTINCI BÖLÜM

CREIGHTON

Teknolojiyi seviyordum.

Ya da, çalışanlarımın teknolojiyle neredeyse her şeyi yapabilmelerini seviyordum, Blake'in şehir evinin anahtarlığını almak da dahil. Anahtarlığı arka kapıda kullanarak içeri girdim.

O ikinci kattaydı, ama saat sabahın dördüydü. Son oda arkadaşı bir buçuk saat önce eve gelmiş ve kırk dakika önce ışıkları kapatmıştı. Herkes uyuyordu, bu da iç mekanı rahatça inceleyebileceğim anlamına geliyordu.

Bunu gündüz de yapabilirdim. Ev, uyanık oldukları saatlerde daha uzun süre boş kalıyordu, ama bu durumda tüm bu maceranın en sevdiğim kısmını kaçırmış olurdum.

Blake'i görmek istedim.

Yatağında.

Uyurken.

Duvarları olmadan.

Savunmasız olduğu yerde.

Mutfak solumdaydı. Mutfaktan geçerken duvarda asılı olan kupaları, buzdolabındaki programları, yazı tahtasını ve diğer ev arkadaşlarına yazılmış mesajları gördüm. Blake'in el yazısını tanıdım, kahve kreması almayı unutmamak için yazılmış bir mesajdı.

Buna kaşlarımı çattım. Alışverişini benim adamlarımla yaptırabileceğini biliyordu. Parasını saklayabilirdi. İkimiz için de fazlasıyla yeterdi, ama hayır. Onun gururu vardı.

O çok inatçı biriydi. Gururla hafifçe sıırttım.

Oturma odasına geçtim ve boş boş göğsümü kaşımaya başladım. Blake'i on dört yıldır tanıyordum. Ve on dört yıldır duygular hissediyordum. Hâlâ onlara alışamamıştım. Hayatımın yarısını bu duyguları yaşamadan geçirmiştim. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi. Blake'i tanıdıkça bu duygular daha da kötüleşiyor, daha da yoğunlaşıyordu. En iyi ihtimalle rahatsız ediciydiler. En kötü ihtimalle ise beni savunmasız hale getiriyorlardı, ama oyunun kuralı buydu.

Savunmasızlık.

Blake benimdi. Blake büyüdükçe ve gücüm arttıkça bunu çok fazla insan biliyordu, ben de durumu tersine çevirdim. Bunu yapmak zorundaydım, yoksa şimdiye kadar ölmüş olurdu. Ona dokunan, onu inciten, hatta onun hakkında olumsuz bir düşünceye sahip olan herkes anında ortadan kaldırılıyordu.

Blake bana hayatımı yönlendiren kuralları kendisi verdi. İyi kimse yok. Masum kimse yok. Onu incitmedikçe kimseye zarar veremezdim. Zarar verenler bedelini öderdi. Bu benim için birinci kuraldı.

Ana katın geri kalanını geçtim ve birinci kattaki kızın yatak odasının kapısını açtım. Niko. Uyuduğunda, ölü gibi uyurdu, bu yüzden uyanmasından endişelenmiyordum.

Yine de, o odadayken eşyalarını çok fazla karıştırmadım. Uyanırsa alarmı çalıştırırdı ve Blake bana daha da kızardı.

Eşyalarını daha sonra, o evden çıktığında karıştıracajım.

Ağırlığımla gıcırdayan merdivenlerden kaçındım ve ikinci katı atladım.

Blake'in odasında, Blake'le en uzun süre vakit geçirmek istediğim için üçüncü kata çıktım.

İki erkeğin odası da onun odasına benziyordu, ancak erkeklerin oturma alanı çok daha dağınıktı. Tezgahın üzerinde küflenmiş bir mısır gevreği kasesi duruyordu. Kanepenin yanında ağırlıklar gelişigüzel bırakılmıştı. Bir erkeğin odasını gezdim. Marshall Finch. Yastığının üzerinde salya birikmiş, uyuyan bir melek gibi görünüyordu.

Yastığının üzerinde salya birikmişti. Masasındaki çerçeveli fotoğraflar, okuduğum çocukluk hikayesiyle uyuşuyordu. İki ebeveynli bir aileden geliyordu. İki ağabeyi vardı. En küçüğü oydu. Hepsi birbirine benziyordu, başlarının üstünde kestane rengi bukleler vardı. Kahverengi gözleri ve atletik vücutları vardı.

O, tam anlamıyla bir çitlerle çevrili evde büyüdü. Anne babası hala evliydi. Aile içinde hiçbir sır yoktu. Sadakatsizlik yoktu. Annesi ve babası bir emlak şirketi işletiyordu, annesi emlakçıydı. Babası muhasebeci ve komisyoncuydu. İyi bir düzenleri vardı. Esneklerdi, oğulları büyürken hokey antrenmanlarına giderken anneleri evde olurdu. Annesi bir müşteriye ev göstermeye gittiğinde babası devreye girerdi. Bir takımdılar. Üç oğul da hokey oynuyordu. Diğer ikisi üniversitede oynadı. İkisi de MBA ile mezun oldu. Marshall, üniversitede hokey oynamayan tek kişiydi ve şimdi biyoloji yüksek lisans programındaydı.

Bir sonraki çocuğa geçtim. Heath Nogoskeski. Onu tanıyordum.

Kardeşlerine benzemiyordu, ancak aynı koyu sarı saçları ve kolunu kaplayan dövmeleri vardı. Kardeşleri çok daha uzun ve iriydi. Bu çocuğa kıyasla neredeyse dev gibiydiler, ama Heath de küçük sayılmazdı. Boyu 1,80'e yakındı ve kendini güçlü tuttuğunu görebiliyordum.

Gündüzleri nasıl çalışıyorsa, öyle uyuyordu. Tetikte ve gergin. Uykusunda kaşlarını çatmış, bir eli yumruk haline gelmişti.

Gözlerim diğer yastığının altındaki şişkinliğe takıldı ve orada ne olduğunu anladım. İlginç. Kardeşlerinin bu alışkanlığı benim için çalıştıkları için edindiklerini sanıyordum, ama belki de bu alışkanlık evlerinden geliyordu.

İki ağabeyi bana hayatlarını adadılar. İkisi de iyi askerlerdi. Vahşi. Acımasız. Sadık. Bu bağlantıyı kullanacaktım. Blake'i bu eve yerleştirmemin iki nedeni vardı ve o da bunlardan biriydi. Blake'e ne kadar yakın olursa

Blake'e ne kadar yakın olursa, kardeşlerinin omuzlarına o kadar çok ödöl yükleyecektim.

Odasında dolaştım. Masasını karıştırdım.

Çantasını karıştırdım. Cüzdanını.

Telefonunu almak için canım çekti, ama onun yerine teknik ekibimin bana verdiği telefonumu yanına koydum. Klonlamaya başladığımda telefon sessizce bip sesi çıkardı. Kardeşlerine benden bahsederse, o konuşmaya kulak misafiri olacaktım. Telefon çalışırken, yatağının başına geçtim.

Yastığının altına uzandım, bir tabancanın ucuna dokundum ve onu çıkardım.

O gerçek bir Nogoskeski'ydi. Uyurken silahlarını yanında tutardı.

Bunu saygıyla karşılayıp silahı geri koydum.

İşlem bittiğinde telefon yine sessizce bip sesi çıkardı ve ben onu cebime koyup odasından çıktım.

İkinci kata çıkıp Blake'in odasına girdim. Doğruca ona gitmek istedim, ama önce oda arkadaşının odasına girmek zorunda kaldım. Palma Beauregard. İçeri girer girmez, onun uyku şeklini beğenmedim. Açık. Çıplak. Battaniyesi bir kenara atılmıştı. Uzanmış yatıyordu, başka bir canavar için mükemmel bir kurban.

Bu hiç iyi değildi. Blake'in oda arkadaşı olma şerefine nail olacaksa, davranışlarında daha akıllı olması gerekiyordu. Buna uyku da dahildi. Nogoskeski'nin oğlu gibi tetikte olmalıydı.

Onun odasında bulunmaktan hoşlanmadım. Parfümü çok ağırdı. Hapşırma istememe neden oldu, bu yüzden eşyalarını karıştırmadan odadan çıkıp Blake'in odasına geçtim.

Kapısına dokunduğum anda onu hissettim. Bağlantı daha net, daha güçlü hale geldi ve onu görmek için kapıyı ittim.

O, benim ona takıntılı olduğumu düşünüyordu. Ona takıntılıyım. Evet. Bu kısım doğrudu, ama benim için bundan daha fazlası vardı. Her zaman bundan daha fazlası vardı, ama ona bunun ne kadar olduğunu hiç söylemedim. Söyleseydim, omuzlarında hissedeceği baskı

omuzlarına binen yük çok fazla olurdu. Benim yüzümden zaten yeterince yük altında idi. Onu sosyal hizmet görevlisinin arabasından inerken ilk gördüğümde olanların aynısının içimde olduğunu hissettim.

O zaman oldu. İçimde bir şey tıklandı.

İçimde eksik olan bir şey serbest kalmıştı

O gün birini öldürmek için yola çıkmıştım ki araba insanlar bizim garaj yoluna park etmemeleri gerektiğini bilirlerdi. Orası sadece Bayan Marcie içindi, başka kimse için değil, ama yeni araçtan küçük bir melek indi.

O anda, hemen anladım. O iyiydi.

Her şey yolundaydı.

İşimi unuttum ve o ikinci kez dışarı çıktığında eve döndüm. O merdivenlerde olmamın sebebi oydu ve o gün öldürmem gereken adamı öldürmememin sebebi de oydu. Önemli değildi. Adam yine öldü, ama benim ellerimle değil. Sonuçta, o gün birini kurtarmıştı. Başka bir küçük kız neredeyse araba tarafından ezilecekti, ama o oradaydı ve onu güvenli bir yere çekti. Evden çıktığımda yoluma devam etseydim, o adam ölmüş olacaktı. O küçük kız ezilmiş olacaktı.

Blake'e farklı bir gözle bakmamın bir başka nedeni de buydu.

O benim hayatımda olması gereken kişiydi.

Onunla tekrar birlikte olduğum bu anın tadını çıkardım.

Aynen böyle.

Duvarlar yoktu.

Düşmanlık yoktu.

Tedirginlik yoktu.

Harikaydı.

O mükemmeldi.

Onun odasını yavaşça gezdim. Rafında dizili kitapları gördüğümde içimi bir tatmin duygusu kapladı. Her birini ona ben almıştım; bazılarını

benimle birlikte mağazaya gittiğinde seçmişti. Birkaç fotoğraf yerleştirilmişti.

Hala lisede kullandığı dizüstü bilgisayarını kullanıyordu.

Yakında yeni bir tane alması gerekecekti.

Masasında duran doldurulmuş quokka'yı görünce gülümsedim.

Masasındaki bir liste dikkatimi çekti. Yapması gereken işlerin listesi idi. Çamaşır yıkamak. Market alışverişi. *"Bakım merkezini kontrol et. Henüz emin değilim"* yazısını okuyunca kaşlarımı çattım. En altta ise *"Hemen paraya ihtiyacım var!!!!!! İş bulmam lazım. Ykw'ye güvenemem"* yazıyordu.

Bu hoşuma gitmedi.

YKW. Kim olduğunu biliyorsun. Yani ben.

Küçük bir miyavlama sesi çıkardı ve ben ona döndüm.

Odasının köşesinde bir sandalye vardı, ben de oturdum. Arkanıza yaslanıp rahatladım ve telefonumu çıkarıp kontrol ettim. İki mesaj bekliyordu.

Levi: Hazırım. Emrini bekliyorum.

Önce diğerine tıkladım.

Lassiter: Konuşmamız lazım.

Mesajı üç dakika önce göndermişti.

Bir kez daha yukarı baktım ve Blake'in ne kadar huzurlu uyuduğunu gördüm.

Ayrılmak istemiyordum, bu yüzden bildirimlerimin sesini kapatıp ışığı da kısıdım. Ses zaten en düşük seviyede idi, bu yüzden mesaj geldiğinde sadece hafif bir ışık yanıp sönecekti.

Ben: Ne hakkında?

Lassiter: Ben New York'tayım. Teknik ekip seni rahatsız etmek istemedi, bu yüzden birkaç gün önce buldukları bir şeyi bana gönderdiler. Ben de

Şimdi sen de bu işe dahil olmalısın. Rakip takımla ilgili bir şey.

Onun berbat kodunu beğenerek, zorlukla gülümsedim.

Ben: Bana bir saat ver.

Lassiter: Gece kulübünde buluşalım

mı? Ben: Evet.

Lassiter: Ona "Gece Kulübü"nden daha iyi bir isim vermelisin. Bu şehirde üç gece kulübün var. Onlara ne isim vereceksin? Gece Kulübü 1, Gece Kulübü 2, Gece Kulübü 3?

Lassiter'ın bundan gerçekten rahatsız olduğunu biliyordum. Mesajında alay etmiyordu.

Ben: Huysuzluk yapmayı bırak.

Lassiter: Sıkıcı olmayı bırak.

Gülümsemem genişledi. O, Levi ve Blake bana böyle konuşabilen tek kişilerdi. Bana böyle konuştuklarında çok hoşuma gidiyordu.

Ben: Şu anda neredesin?

Lassiter: Diğer mesajımı görmezden geliyorsun, anlıyorum. Peki. Kulüplerinin adını kendim değiştireceğim.

Lassiter: Levi ile birlikteyim. Senin istediğin şeyleri yapmak için senin emirlerini bekliyorlar.

İstediğim şeyler. Evet. Bunu bekliyordum.

Bu gece ilk kez doğrudan saldırıya geçtim, ancak West ve Walden ile görüşmemden sonra planlarımı değiştirdim. Benim huzurumda Blake'i defalarca tehdit ettiler. Bu cezasız kalmayacaktı.

Emirlerim yerine getirilirken Blake'in yanında olmak istedim, bilinçli olsun ya da olmasın.

Bu gece benim için hazır bekleyen tek ekip Levi değildi. Diğer ikisine de haber verdim ve telefonumdan hepsinin hazır olduğunu belirten bir mesaj geldiğinde, her birine ayrı ayrı bir mesaj gönderdim. Mesajda tek bir kelime yazıyordu: Git.

YEDİNCİ BÖLÜM

CREIGHTON

Gece kulübünde buluşmamız gerekiyordu, ama ben buluşma yerini değiştirdim. Oraya vardığımda, Lassiter benim depolarımdan birinin önünde beni bekliyordu. O bizimle birlikte, bizim sokakta büyümüştü, bu yüzden onu bizden biri olarak görürdük. Biz derken, ben, Levi ve Blake'i kastediyorum. Lassiter ise hiç öyle görmezdi. O benim için çalışıyordu, ama (eğer bir şey söylersek) bize onun bizden biri olmadığını hatırlatan da oydu. O sadece bir komşuydu.

Bu saçmalıktı.

O da bizden biriydi.

Elleri cebindeydi ve deponun duvarına yaslanmıştı. Her zaman zayıftı, neredeyse minyon bir vücuda sahipti, ama yırtık skinny jean pantolon, beyaz Henley tişört ve üzerine sıkıca giydiği siyah fermuarlı sweatshirt ile kilo vermiş gibi görünüyordu. Kaybedecek fazla bir şeyi yoktu, ama ben yorum yapmamam gerektiğini biliyordum. Buna sinirlenip kızardı. Bunun yerine, Lassiter'ın kulağına sürekli sızan bir sivrisinek gibi davranan Levi'ye bir şey söyledim ve o da ona sürekli yiyecek getirirdi.

Lassiter'ın güzel bir yüzü vardı. Mavi gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve ona yakışan dar bir çenesi vardı. Kulaklarında birden fazla küpe takmayı severdi, bazen kaş halkası, bazen burun halkası takardı. Boynuna kadar dövmelemler vardı. Biri, boynunun arkasını çevreleyen devasa siyah bir eldi. Kirli sarı saçlarını Viking tarzında tutuyordu, kafasının yanlarından arkaya doğru uzanan iki kalın örgü, gevşek bir şekilde sarkıyordu. Bu gece koyu gri bir bere takmıştı, başının üzerine çekmişti.

"Blake ile anlaşmanız, ondan uzak durmak değildi mi?"

Sesinde yargılama yoktu, ama başka bir şey vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım. "O bildiği kadarıyla, evet."

Kafasını sallayarak burnunu çekti. "Okulunun çevresindeki mahalleyi ele geçirdin. Bunu öğrenecek ve çok kızacak."

Yorum yapmadım. Yapmam için bir neden yoktu, çünkü evet, yapmıştım. Durur muydum? Hayır.

Kısık bir kahkaha attı. "Bana, bize yönelik herhangi bir tehdit olup olmadığını araştırma görevini verdin. Potansiyel bir sorunumuz var." Elini cebinden çıkardı ve bana bir şey attı.

Elimle yakaladım, bir USB bellekti. Onu kaldırdım. "Burada ne var?"

"Al gibi yeni güvenlik önlemlerine izin verecek bir yasa tasarısı ve gözetleme için drone kullanacakları bir araştırma çalışması planları."

Yapay zekaya sahip insansız hava araçları. Bu hiç iyi değildi. USB'ye dikkatle baktım. "O insansız hava araçları buraya geliyor." Bu bir soru değildi. Lassiter'in bu yüzden kasabaya geldiğini zaten biliyordum, aksi takdirde Cincinnati'de kalıp benim için şehri gözetlemeye devam ederdi. "Sorumlu kim?"

USB'yi işaret etti. "Orada."

"Zamanımı boşa harcamayın, siz söyleyin."

Yüzünde sert bir gülümseme belirdi, ama bu gülümseme onun diğer özellikleriyle uyuşmuyordu. Gözleri cansızdı. "Bilgileri kendin okumalısın. Onlarla ne yapmamı istediğini söyle."

Deponun içinden bir çığlık duyuldu.

Lassiter duvardan itti, arkasına, depoya baktı çünkü o duvarın diğer tarafında biri beni bekliyordu. "Faturayı ve araştırmayı takip edeceğim, ama teknik ekibimiz bana bunun gerçekleştiğini söylüyor."

İkinci bir çığlık geldi.

"İyi eğlenceler. Haberleşiriz."

Onun gitmesini izledim. Değişim kaçınılmazdı. Ben, adamları işe alıp bölgeleri ele geçirmemle bunun kanıtıydım, ama Lassiter, şahsen ziyaret edecek kadar endişelenmişti. Üçüncü bir çığlık duyulduğunda, USB'yi cebime attım ve içeri girdim.

Yapacak işlerim vardı.

İçeri girdiğimde iki adamım dik durdu. Ayakları, onu yerinde tutan ipin bulunduğu yerden yere zar zor değen, bağlı adamdan uzaklaştılar.

Ashton Walden.

Başı öne eğikti. Kan, vücudunun bir yanından damlıyordu.

Adamlarıma gitmeleri için başımı salladım ve kendi Henley'imın kollarını sıvadım.

Saçını tutup başını kaldırdım, böylece beni görebilsin, ama aynı zamanda ona verilen zararı da görebileyim. Bir gözü morarmış. Dudağı yarılmış. Elmacık kemiği kırılmış gibi görünüyordu, ama işkence için bu bir ön koşuldur. Ashton Walden bile buna katılırdı. İyi bir işkence seansı için belli bir miktar sakatlama gerekliydi.

"Buraya gelirken, seni yakalamalarının oldukça kolay olduğunu söylediler. Her zaman korumalarıyla seyahat etmelisin, Walden. Özellikle de şu anda savaş halindeyken." Ses tonum azarlayıcıydı. Alaycıydı.

Tek gözüyle bana öfkeyle bakmaya çalıştı. Diğeri kapalı kalmıştı. "Siktir git."

Onun sağlam kaburgalarından birine yumruk attım ve bir çatırtı duydum. Ona sırtarak baktım. "Tatmin edici, değil mi?" Ona tekrar vurdum ve evet. Kesinlikle kırılmıştı. O kaburga kesinlikle kırılmıştı.

Yapabilseydi ikiye katlanırdı. Bunun yerine, benden uzaklaşmaya çalıştı. Ağzından yarı çığlık yarı boğuk bir küfür çıktı. "Yemin ederim ki..."

"Sakin ol." Parmağımı ağzına koyarak onu susturdum.

Parmağımı ısırmağa çalıştı ve ben gülümseyerek geri çekildim.

Başka bir adam, birlikte büyüdüğü çalışanlarından birinin gözlerinde gördüğü boşluğu endişeyle karşıladı. Kendi takip etme eğilimi ve bir eve girip onu ihlal etme, içinde yürüyüp belirli bir kadının uyumasını izleme konusundaki umursamazlığı onu rahatsız ederdi. Ben o adam değildim. Ama bu, acı vermek, *bu* duyguyu hissettim.

Ashton'a sert bir bakış attım. "Sen işkence yapmaktan hoşlanıyorsun. Doğru mu? Araştırmamda senin hakkında böyle yazıyor. Sen acıyı yaşatmayı seviyorsun, karşındakiyse planlayıcı, ve ben senin kadından bahsetmiyorum. En iyi arkadaşından bahsediyorum. Tristian West düşünür. Uzun vadeli düşünür. Sen ise uygulayıcısın, ama bu araştırma kısa görüşlü. Öyle değil mi? Eğer iş o noktaya gelirse, Tristian West'in değer verdiği birine gerçekten zarar veririm, eminim intikam almaktan zevk alacaktır. Öyle değil mi? Onu yeterince fkelerdirmek için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum."

Bir bıçak alıp ona doğru gittim.

Bunu görünce yutkundu, gözleri bıçakla yüzüm arasında gidip geldi. "Seni deşecek, biliyorsun. Geldiğini bile fark etmeyeceksin."

"Belki." Bıçağın ucunu göğsünde gezdirdim. "ok tatlı bir nişanlın var. Molly Easter."

Yine soldu, ama sözlerim onu canlandırdı. Bağlarından kurtulmaya çalıştı. Sandalyesini yakaladım ve yerinde tutmaya çalıştım. Bana vurmaya çalıştı, ama boşuna bir çabaydı. Bu sırada kendini yaralayabilirdi, ama bunun Ashton Walden gibi birini durduracağını sanmıyordum.

Başını geriye attı ve "Seni ldreceğim, Lane. Molly'ye dokunursan, yemin ederim ki..." diye bağırdı.

Artık duygularını saklamıyordu. Onları dışa vuruyordu ve ben bundan zevk alıyordum. İçinde hissettiği her şeyi görmek istiyordum. Bu adamın i dünyasını anlamak istiyordum.

Ona biraz zaman tanıdım. Bu normal bir şey miydi? Blake bilirdi. Ben sadece tahmin ediyordum. Elimden geleni yapıyordum. Birkaç dakika sonra öne eğildim ve sesimi alçaltarak, "Muhtemelen duygularını sindirmek için zamana ihtiyacın var. Üzgünsün. Bunu görebiliyorum." dedim.

Bekledim, saldırganlığını dışa vurmasına izin verdim.

Ben hayattayken yüzümü parçalamak istediğini söylüyordu. Bunu görmek ilginç olurdu. Beni meraklandıran birkaç tehdit daha vardı. Beni deşmek istiyordu. Ama bundan pek emin değildim. Kan kusmaya başlayana kadar konuşmaya devam etti.

Kaşlarımı çattım. Bu, eğlencemizi yarı yarıya azaltırdı.

O, benim hayalarımı bir karıştırıcıya koyup, aklıktan kıvranan Blake'e yedireceğini söyleyerek tehdit ederken, onu yarıda kestim. Bu beni duraksattı, çünkü bu tehdide kızgın mıydım yoksa etkilenmiş miydim emin değildim. Düşündüm ve karar verdim ki, eğer bunu yaparsa, Blake bunu öğrendiğinde ondan korkması gerekecekti. Bu tehdidi, zaten dağ gibi olan borcuna ekleyecektim.

"Walden, kes sesini. Sana bir şeyler söylemeye geldim, bitirmeden önce bilmen gereken şeyler."

Sessizleşti ve daha fazla kan öksürdü.

Adamlarım, ben buraya gelmeden önce düşündüğümünden daha fazla zarar vermişlerdi.

Başkaları onun halini görünce yüzünü buruştururdu.

Ben değil. O bir şaheser gibi görünüyordu. Kanlar içindeydi, vücuduna çeşitli vücut sıvıları yapışmıştı. Her tarafı morluklarla kaplıydı. Morluklar yeniydi, ama ortaya çıkma hızları, seansımızın sonunda ne kadar güzel görüneceğini bana vaat ediyordu.

"Neden bahsediyorsun?" diye boğuk bir sesle sordu, daha fazla kan öksürdü, sonra ağzından damladı.

"Her tutsakın sorduğu temel soruyu sormadın."

O soru üzerinde düşünmeden önce kaşlarını çattı. "Neden buradayım lan?"

Gülümsedim. "Gördün mü? O kadar da zor değildi, değil mi?"

Sanki birdenbire morarmışım gibi bana baktı. "Buradayım çünkü sen bir pisliksin..."

Elimi kaldırarak onu durdurdum. "Özür dilerim." Onunla benim aramda bir hareket yaptım. "Normalde bu karşılıklı atışmayı severdim. Bu, yaptığımız dansın bir parçası. Eminim sen de aynı fikirdesindir." Tekrar ciddileştim, maskemden biraz vazgeçtim. Diğerlerinin sadece ölü gözlerini görmesi ve gerçekte ne kadar canavar olabileceğimi görmemesi için taktığım maske. Ama o anı yaşıyorduk ve işkence ederken ya da işkence görürken kendin olamıyorsan, ne zaman kendin olabilirsin ki? Gerçekten?

Gözleri büyüdü ve gözlerinde daha derin bir duygu parladı. Korku. Başımı eğdim ve sesimi alçaltım. "Seni kaçırdım çünkü..." Bıçağımı tekrar kaldırdım. "Görüyorsun ya Ashton, benim hakkımda bilmediğin çok şey var. Evet, evet." Elim uzattım ve bıçağı kullanarak onu tutan ipleri kesmeye başladım. İpler kalındı ve bıçak bilerek körelmişti, bu yüzden zaman alacaktı. Keserken konuştum. "Kavga etmeyi seviyorum. Yaptığımız her şeyi seviyorum. Sen, ben, en iyi arkadaşın. Zeka savaşlarını seviyorum. Bak, ben belirli kurallara göre hareket ederim. Bunların ne olduğunu öğrenmek ister misin?" Anlamaya başladığını görmek için kesmeyi bıraktım.

Ter yüzünden aşağıya doğru akıyordu. Tek gözü büyümüştü ve ağzının kenarı sanki sürekli bir yüz buruşturma hareketi yapıyormuş gibi geriye doğru çekilmişti. Bu benim onu itip kakmamdan kaynaklanıyor olabilirdi. Muhtemelen çok acı çekiyordu.

Acıyı severdim. Zevki de severdim. İşkenceyi ve seksi. İşte bu duyguları hissedebiliyordum.

"Nişanlını bir nedenden dolayı bahsettim." Son ip parçasını kestim ve *kopardım*. Patates çuvalı gibi yere yığıldı.

Acıya karşı direnmeye çalıştı ve sürünerek uzaklaşmaya başladı.

Onun bir şansı olduğunu düşünmek, izlemek komikti. İleriye doğru ilerledim ve ayağımı elinin üzerine koydum.

Çığlık attı, tüm vücudu canlandı. Bana saldırmaya çalıştı, ama ben hazırdım ve bıçağımı indirdim, böylece bıçağa kendini sapladı. Bir başka boğuk çığlık daha çıkardı.

O sesi duymak hoşuma gitti.

Onu bıçaklamadığımı söyleyebilirim. Teknik olarak kendini bıçakladı.

Bıçağı elinde bıraktım, çünkü eğer bıçağı çekerse, onu bana karşı kullanmasına izin verirdim. Bunu hak etmişti. Ancak bıçağın kör olmasının bir başka nedeni de buydu. Bana karşı kullanılması ihtimaline karşı. Diğer neden: bıçak ne kadar kör olursa, hasar vermek o kadar zor olurdu. Benim için kazan-kazan-kazan durumu.

Onun önüne çöktüm.

Göğsü derin nefesler alıyor, inip kalkıyordu. Ve hesap yapıyordu. Kafasında bana zarar vermek için ne yapacağına dair daha fazla sözler verdiğinden şüphem yoktu.

"Bana neden burada olduğunu tekrar sor, Ashton." Yumuşak, neredeyse şefkatli bir sesle söyledim.

O sesime irkildi. "Neden buradayım, seni lanet psikopat?" Bu sözleri tükürdü.

Artık beni dinleyeceği için içimden bir nefes aldım. Sonunda bir ilerleme kaydediyorduk. "Normalde boğazını kesip işimi bitirirdim, ama şu anda oldukça hassas bir durumdayız. Öyle değil mi?"

Onu tekrar yere itip, bu sefer ayağımı boğazına koydum. Bana saldırabilirdi. Sağ elini serbest bırakmışım. Eğer saldırırsa, kendini incitmesi için başka bir planım vardı. Ashton ayağımın altında yatmaya devam etti. Bana tekrar saldırmadı.

Öğreniyordu. Aferin sana.

"Blake'in kaçırılmasına yardım ettin. Bu yüzden seni kaçırdım."

Ayağımı boğazından çektim.

Hareketsiz yatıyordu, ama sonraki kısım onu heyecanlandıracaktı.
ateş
. Bunu sabırsızlıkla bekliyordum, ama yine de aptal değildim.
Islık çaldım ve kapı açıldı. Adamlarım içeriye süzülerek geri döndüler.
Onlara yaklaşmalarını işaret ettim. Onu tutmaları için onlara ihtiyacım vardı.

"Seni yaşatacağım, Ashton."

Gözleri benimkilere doğru sıçradı. Bana inanmıyordu.

Yine başının yanına çöktüm. "Hayır. Doğru. Sana geri kalanını anlattıktan sonra adamlarım seni geri götürecektir."

Elime bıçağımın hala saplı olduğu elini tuttum. Bıçağı bana karşı kullanmamıştı, bu yüzden onu geri alacaktım. Ama başka bir gün. Başka bir savaşta. Elini tuttum, bıçağı aldım ve bekledim. "Seni kaçırmamın diğer nedeni mi? Kurallarımın biri, benimkilerden birine zarar verdiğinde, ona on katını geri ödememdir. Bu yüzden, eve döndüğünde, kendi sevdiklerinden birinin incinmesinin nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin. Seni fiziksel olarak incittim, ama en çok zevk aldığım şey, seni burada incitmek." Kalbinin bulunduğu göğsüne dokundum. "Kadın senin bir bowling salonu işletiyor, değil mi?"

Donakaldı.

"O satın aldı. Yeniledi. Tüm kalbini ve ruhunu bu işe verdi." Gözlerine baktım ve elimi tekrar bıçağın sapına doladım. "Bu gece yanması çok kötü oldu."

Vücudu sıçramak için kıvrıldı, ama ben bıçağı ondan çekip geri çekildim.

O da sıçrayarak bana saldırdı.

Adamlarım oradaydı. Bu sefer onu tutmalarına izin verdim. O haldeyken onlarla savaşılamazdı.

Paylaşacak bir şeyim daha vardı. "Tristian West de Blake hakkında bilgi toplama işinin bir parçasıydı."

"Seni öldüreceğim. Yavaşça ve tek tek uzuvlarını kopararak," diye yemin etti. Ciddiydi. Bunu görebiliyordum ve onu izlemek için bir an durdum. Blake'e yaptıklarının intikamını almak benim işimdi.

Bu *benim* hakkımdı.

"Kadını ressam, değil mi? İyi gidiyor. Tüm güzel yeni resimlerinin sergilendiği yeni bir galerisi var. Binlerce dolara satılan yeni şaheserler."

Kendi kendine küfretti, ama adamlarımla savaşmayı bıraktı.

"İki hafta sonra yeni bir sergisi var." Bu sefer gülümsedim ve bu sefer içtenlikle gülümsedim. "Yeni bir yer bulmak zorunda kalacaklar. Hem galeri hem de kadınının bowling salonu aynı gece yandı. Bütün o tablolar. Hepsi kül oldu." Gülümsemeyi bıraktım, ama yine de yüzündeki acıyı zevkle izledim.

Mücadele etme gücü kalmamıştı, ben de adamlarıma onu bırakmalarını işaret ettim. Onlar da öyle yaptılar.

Bu sefer sürünerek kaçmaya çalışmadı. Sadece beni izledi, gözleri alev alev yanıyordu, acı içindeydi.

"Bir dahaki sefere benim adamlarımdan birini tehdit etmeye kalkışmadan önce bunu bir düşün. Duydun mu beni?" İçinde yeni bir ateş yanıyordu. Evet. Anlamıştı. Gözlerinden bunu okuyabiliyordum.

Ayağa kalktım ve işaret ettim. "Adamlarım seni eve götürecek, tabii önce hastaneye gitmek istemiyorsan. Presbiteryen, değil mi? Orası 'senin hastan' olarak kabul ediliyor, değil mi?"

Cevabını beklemeden, dönüp adamlarıma onunla ilgilenmelerini işaret ettim.

Şimdi sıra onlardaydı.

Bizimki gibi savaşlarda işler böyle yürürdü.

BÖLÜM SEKİZ

BLAKE

Yedinci sınıf

Koridorun ilerisinde bir kargaşa vardı.

İçim bir anda sıkıştı çünkü biliyordum. Sadece biliyordum. Önümde olan her şeyin tam da dolabımın yanında olduğunu tam olarak biliyordum. Kütüphaneden çıkarken, kitaplarımı almak için sadece birkaç dakikam vardı ve sonra dördüncü kattaki İspanyolca dersimin olduğu yere gitmem gerekiyordu.

Altıncı sınıfı özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama o anda özledim çünkü o zamanlar derslerimiz hep bir arada veriliyordu. Grup olarak sınıftan sınıfa geçiyorduk ve koridorda öğretmenler vardı. O okulda denetim daha sıkıydı, ama şimdi ortaokuldaydık. Her şey farklıydı.

Kitaplarımı göğsüme sıkıca sarıp kalabalığa yaklaştım.

Bunlar doğru kitaplar değildi.

İnsanlar bağıırıyordu.

Çarpış

ma.

Yumruk.

Bir adam şiddetle dolaplara itildiğinde durdum. Kalabalık yolumdan çekildi ve lanet olsun. Haklıydım. Dolabımın önünde yumruklaşıyorlardı. Tam orada. Vurdukları benim dolabımdı ve uzaklaşmıyorlardı, hala yumruklaşıyorlardı.

Bu adamları tanı mıyordum bile. Belki sekizinci sınıftaydılar?

Durmaya niyetleri yoktu.

Öğretmenleri de göremiyordum. Kimse bu kavgayı durdurmak için araya girmeye niyetli değildi.

Derse geç kalacak gibiydim. Sinirlenmiştim. Neden onlar... "Dikkat et!"

Birinin çığlığını duyunca başımı kaldırdım.

Çocuklar bana doğru hızla geliyorlardı.

"Siktir!" Arkamdaki bir çocuk küfretti. "Hayır. O olmasın..."

Yoldan çekilmeye çalıştım, ama her şey çok hızlı oldu.

Çok hızlıydı. Bir parçam dondu ve... *çarp!*

Yüzümde bir acı patladı. Kafamın arkasında da bir acı patladı, çünkü dolaba çarpmıştım. İki adam beni ezdi ve ortada daha fazla acı hissettim. Sanki gelen bir otobüsün altında kalmış gibi hissettim, hem de birçok kez.

Bacaklarım çalışmıyordu. Kaymaya ya da sürünmeye çalışıyordum ama iki adam kavgayı kesmiyordu. Sanki başka birine zarar verdiklerini bilmiyorlardı ama aniden sert bir el kolumu tuttu. Yan tarafa çekildim. Aynı anda, adamlar ortadan kayboldu. Yere atıldılar ve hemen ardından altı kişilik bir grup onları tekmelemeye başladı.

Neler olduğunu anlayamıyordum, ama aman Tanrım, çok acı çekiyordum.

Bir yüz önüme geldi, bana konuşmak için eğilen bir adamdı. Onu tanıdım. O bir alt sınıftandı ve beni yoldan çeken oydu. Beni dik tutuyordu. "Nereniz yaralandı?"

Sersemlemiştim. "Ne?"

Yaralarımı incelerken biraz solgunlaşarak küfretti. Aşağıya baktı ve orada bir şeye takıldı. "Seni oraya da mı vurdular?"

"Ne?" Onu duymakta zorlanıyordum.

Yine küfretti, uzaklaştı ve sonra telefonda konuşmaya başladı. Yüzü gergin ve sinirliydi, bu iyiye işaret değildi.

"... Sanırım şokta."

Şok. Bu mantıklıydı.

Daha önce de vurulmuştum, ama bu olay çok hızlı gelişti ve benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Başka eller bana dokunuyordu.

Adam, kim olursa olsun, ona sertçe bağırdı: "Ona dokunma lan! Bu... Kim olduğunu biliyor musun?"

Ne diyeceğini tahmin ettiğim için yüzümü buruşturdum. Söylemesini istemiyordum.

"O Lane'in kızı. O adamlar öldü." Söyledi.

"Burada ne oluyor?"

Sonunda bir öğretmen ortaya çıktığında, dizlerim titreyerek dolaba yaslandım, ama düşemedim. O adam hala beni dik tutuyordu. Daha fazla arkadaşı onun etrafında toplandı, hepsi somurtkan ve gözleriyle beni incelerken ona odaklanmışlardı.

"Ne oldu?" Aynı öğretmenin sesi daha yüksek çıktı. Daha sert. "Merhaba. Biri bana durumu açıklayacak mı? İki çocuğun burada kavga ettiğini söylediler. Neredeler?"

"Uh..." Biri konuştu.

Yanımdaki çocuklar hızla döndüler. Biri konuşana doğru tehditkar bir adım attı. "Tek kelime etme."

Ses, ona kötü bir bakış atan bir kıza aitti. "Kameralar var. Video kaydında olacak."

O, ona doğru bir adım daha attı. Gözlerinde korku belirdi, ama bakışlarını ondan kaçırdı. "Will Proguesly ve Hector Smith kavga ediyorlardı. Onlar ona çarptılar."

"Peki şimdi neredeler?"

Yine tereddüt etti, geri kalanını tamamen ihbar etmekten kaçındı, çünkü daha sonra öğrendiğim kadarıyla, ben dövüldüğümde Creighton'ın adamları haberdar edilmişti. Başka bir koridordaydılar. Kavgaya karıştılar ve iki adamı fena halde dövdüler.

Ben yedinci sınıftaydım, ama herkes zaten biliyordu. Kimse Creighton Lane'e karşı çıkmazdı.

Gözüm morarmış ve vücudumun her yerinde çürükler vardı, ama ben iyiydi. Will ve Hector daha çok nefesimi kesmişlerdi, ama Hector'un dirseği gözümü morartmıştı. Bir hafta sonra okula elsiz geldi. Ve Will, kavga için ilk başta suçlanan oydu.

Will okula bir daha gelmedi. Will bir daha hiç geri dönmedi.

Yüzü kayıp ilanlarında yer aldı, ama herkes ona ne olduğunu biliyordu.

Creighton onu öldürmüştü.

BÖLÜM DOKUZ

BLAKE

Bir yığın kitap masanın yanına düştü.

Bu ani hareketle irkildim ve aynı anda iki sandalye masadan çekildi.

Erkek oda arkadaşlarım ikisi de sandalyelere oturdular. Hala townhouse'un ana katında yaşayan kızla tanışmamıştım. Niko. Adı buydu, ama Marshall ve Heath ile ikinci günümde tanışmıştım. İkisi aynı erkek öğrenci birliğinden oldukları için tanışmışlardı ve Palma ile de bu şekilde tanışmışlardı, çünkü Palma onların sık sık parti yaptıkları kız öğrenci birliğinden biriydi. Marshall bana gülümserken, Heath masanın diğer ucundan bana kızgın bir bakış attı. Bu da onların beni nasıl gördüklerini özetliyordu.

Marshall benden hoşlanıyordu.

Heath ise hiç *sevmiyordu*. Onun probleminin ne olduğunu bilmiyordum. Belki de bu onun varsayılan tutumuydu.

Öyle değildi.

Palma'ya karşı nazikti.

Marshall ile arkadaşçaydı.

Onu başka kimseyle görmemiştim, bu yüzden anladığım kadarıyla benimle bir sorunu vardı. Ya da belki yeni insanlarla? Oda arkadaşlarımla fazla vakit geçirmemiştim çünkü mezuniyet öğrencileri oldukları için çok meşguldüler. Gerçekten çok meşguldüler. Kendi derslerim ve iş aramam arasında, evde geçirdiğim zamanı yalnız başıma geçiriyordum. Palma'nın birkaç kez eve geldiğini duydum, ama gün içinde nadiren karşılaşıyorduk. Ve geçen hafta sonu hiçbiri evde değildi.

"Peki." Marshall ıslık çaldı. "Bence ev arkadaşlarıyla bir buluşma yapmalıyız. İki haftadır bizimle yaşıyorsun ve

Seni neredeyse hiç görmedik. Bu gece bizimle dışarı çık.

"Bilmiyorum," diye başladım.

O da ekledi: "Palma'nın doğum günü."

Eh, siktir.

"Palma senin havalı olduğunu söyledi. Havalı görünüyorsun. Bence sen havalısın. Bu gece bizimle dışarı çık." Parmağımı kitabımın altına sokup kapattı. "Üniversitedesin. Öğrenim için önünde koca bir hayat var. Bugün Palma'nın *doğum günü*. Ha? Ha? Geliyorsun, değil mi? Kafanda bir şeyler döndüğünü görebiliyorum. Kesinlikle geleceksin."

İnsanlarla dışarı çıkmak mı?

Normal olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdim. Bu benim için hiç gerçekleşmedi çünkü önce koruyucu aileye verildim. Sonra Creighton'ın evlatlığı oldum, sadece... Creighton'ın evlatlığı. New York'a geldiğimde, bir süre sadece Blake Green oldum. Creighton'ın gölgesi üzerimde yoktu.

Bunu çok sevdim. Harika bir dönemdi ve normal arkadaşlık kurmaya çalıştım.

Ama işe yaramadı.

Keşke göğsümde bir endişe dalgası olmasaydı. Gerçekten öyle olmasını istedim, ama vardı. Creighton'ın bekçisi birkaç masa ötede oturuyordu. Bana tam olarak sırtını dönmemişti. Kıyafetleri ortama uyumluydu. Sırt çantası vardı. Bir kahve. Masada bir ders kitabı ve defter yayılmıştı. Üniversite öğrencisi gibi görünüyordu. Ama değildi.

Ve birdenbire sinirlendim çünkü Creighton'ı siktir et.

Eğer normal olmaya çalışmak istiyorsam ve üniversite arkadaşlarımla dışarı çıkmak benim için hayal edebileceğim en normal şeyse, o zaman bunu yapacaktım.

"Biliyor musun? Evet. Bu gece dışarı çıkalım."

Adam başını kaldırdı ve gözleri bana kaydı. Telefonuna uzandı ve ben de zıplayıp o telefonu kapmak ve parçalara ayırmak istedim çünkü kime haber verdiğini biliyordum.

Marshall'ın bana gitmemi söylediği kulübün önünde bir kuyruk vardı. Çalışmam gerekiyordu ve onlar Palma'nın arkadaşlarını almaya gittiler, ben de daha sonra vardım. Gece kulübü 1. Palma'nın görmek istediği yeni bir kulüptü. Kulübün ismine biraz güldüm, sahiplerinin bu konuda çok kafa yorduklarını gördüm.

Palma'yı ya da tanıdığım başka birini sırada görmedim, bu yüzden sıraya girmeden kapıya doğru yürüdüm. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum, ama belki de kapı görevlisine adımı vermişlerdi. Haklıydım. Kapı görevlisi hemen kapıyı açtı ve bana başını salladı. "İçeri girin, Bayan Green."

Hâlâ içeri girmek için bekleyen birkaç kişi homurdandı, ama diğer güvenlik görevlisi sesini yükseltti: "Kapa çeneni!"

İlk adam bana tekrar başını sallayarak güven verdi. "Devam edin. İçeri girin."

İçeri girer girmez yüksek sesli hip hop dans müziği kulaklarımı sağır etti. Mekan tıklım tıklımdı, ama kalabalığın arasından sıyrılarak dans pistinin kenarında Palma'yı gördüm. Grupları iki masa kapmıştı. Diğerlerini gözden geçirdim ama sadece Palma ve Marshall'ı tanıdım. Diğerlerini tanıımıyordum. Heath'in de orada olduğundan emindim, ama onu göremedim. Onu aramaya da niyetim yoktu.

Gruba yaklaşırken Palma beni gördü. Çığlık attı, koşarak geldi ve kollarını boynuma doladı. "Ahh! Geldin. Çok mutluyum."

Yanakları kızarmıştı. Mutlu görünüyordu.

Birkaç arkadaş gelip ona bir soru sordu. Cevap vermek için beni bıraktığında, kulübün uzak duvarında bir hareket gördüm. Barın kenarında hızla hareket eden kirli sarı saçlı bir baş gördüm ve kalbim durdu.

Hayır.

Bu olasılığı düşündüm, ama hayır. İmkani yoktu.

Adam artık yoktu, bir kapıdan kaybolmuştu, ama hareketleri, yüzünün yan profili... Benimle birlikte büyümüş birine benziyordu. Lassiter. Ama bu imkansızdı. Last (ona taktığımız takma ad) burada olamazdı.

O Cincinnati'den hiç ayrılmazdı.

Creighton'ın iki numarasıydı.

Ama eğer *oysa*... Burada olmasının tek nedeni... Midem yine düğümlendi.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Görüşüm kenarlarda bulanıklaştı. Alarmımı bastırmaya çalışarak odayı taradım.

Eğer o Lassiter'dıysa, ki bu büyük *bir ihtimaldi*, o zaman buraya gelmesinin sebebi Creighton'ı görmektir. Ve Creighton buradaysa, benim de burada olduğumu zaten biliyordu ve... içimde bir korku hissetmeye başladım.

Ben...

Midem altüst olmuştu.

Palma hala arkadaşlarıyla konuşuyordu. Elimi koluna koyarak onu kesip sözünü kestim. "Hey. Ee." Oda etrafımda dönmeye başladı. "Kapıda benim adımı bıraktın mı?"

Daha iyi duyabilmek için bana yaklaştı. "Ne?"

"Buraya geldiğimde, kapıdaki adamlar beni hemen içeri aldı. Adımı bıraktın mı?"

Gözlerini kırptırdı, başını kaldırdı. "Ben... hayır. Heath bırakmış olabilir mi?" Dönüp onu aramaya başladı.

Hayır. Heath değil. Elimi koluna koydum. "Boş ver. Sorun değil."

Heath, kapı görevlilerine benim adımı vermezdi. Beni burada istemiyordu.

Ve tam o anda, Lassiter'in çıktığını sandığım kapı tekrar açıldı. Bu sefer, başka bir adam çıktı. Lassiter değildi, ama bu yeni adamı görmek yine de midemi bulandırdı.

Tanrım. Hayır.

Palma'dan çıktım, elim düştü.

Adam bana bakıyordu ve yüzünde hiç şaşkınlık ifadesi olmadığı için mideme bir tekme daha yedim. Burada olduğumu biliyordu. Beni dikkatle izliyordu, bu hoşuma gitmedi çünkü bu adamı tanıyordum. Ben de bu adamla birlikte büyümüştüm ve o bana hiç, benden nefret etmemi beklemiş gibi bakmazdı.

Palma ve arkadaşlarına ne bahane uydurduğumu bilmiyordum. Kimse bana tuhaf bakmadığına göre, bahane geçerli olmalıydı. Onun karşısına geçene kadar kalabalığın içinden geçmeye çalıştığımı hatırlıyorum.

"Levi."

Benim bakışlarım onun gözlerine dikildiğinde, onun bakışları da bana dikildi. Bir an orada durup birbirimizi süzdük.

Creighton yüzünden buradaydı, bu durumdan nefret ediyordum, ama içimde aniden bir sevgi dalgası yükseldi. Kendimi göğsüne attım, kollarımı ona doladım ve tüm gücümle sıktım. O kadar iri ve uzundu ki, kollarım onu saramadı. Boyum neredeyse 1,70'ti ve zayıf da değildim. Hâlâ kadınlar için normal kabul edilen boydan kısaydım, ama güçlüydüm. Tek umursadığım şey buydu. Formdaydım, ama Levi yanındayken kendimi hep küçük bir kız gibi hissettirirdi.

Bir an tereddüt etti, sonra iri kollarıyla beni geri çekmek için kaldırdı. O da beni sıktı, ama çok daha nazikti.

Boğazım şişti. Bir adım geri çekilip, gözyaşlarımı silerek gömleğindeki tozu siliyormuş gibi yaptım. Sesim kısılmıştı. "Son görüşmemizden beri insan yemeye mi başladın? Yemin ederim, boyun iki katına çıkmış. Karnında başka bir adam mı var?" Karnını dürttüm. Vücudunun geri kalanı gibi sertti, bu beni şaşırtmadı.

Bir an için, hatırladığım tatlı küçük çocuğu gördüm, ödül olarak aldığımız patates cipsi ve patlamış mısırı paylaştığım çocuğu. O her zaman çok utangaçtı, eve ilk geldiğinde konuşmaya korkuyordu. Onu kanatlarımın altına aldım, sanki sonunda bir erkek kardeşim olmuş gibi davranıyordum, ama Levi teknik olarak benden daha büyüktü. Bayan

Marcie'nin evinde durum farklıydı. Ondan kıdemliydim, bu yüzden benim gözümde o her zaman benden küçük olacaktı.

"İnsan yok. Kayalar. Belki kayalar. İnsan yok." Göz kırptı. "Hatırlardım."

Bir an için birbirimize gülümsedik, ta ki bakışlarım onun arkasındaki kapıya kayana kadar. Kapının diğer tarafında birinin olduğunu varsayıyordum.

Gülümsemesi kayboldu. "Blake..."

Onun yanından geçip kapıya uzanmaya başladım, ama adımın söylenmesiyle durdum.

O başka bir şey söylemedi. Eskiden cips paylaştığım küçük çocuğun hafif parıltısı kaybolmuştu ve şimdi yüzünde sert bir ifade vardı.

Onun yüzündeki o sert ifade ne anlama geliyordu, bilmiyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oldu, ama başımı salladım. "Biliyorum."

Sessizleşti.

Koluna dokundum, ne kadar gergin olduğunu hissettim. "Nerede olursa olsun ofisini aynı yere kurar. Nereye gittiğimi biliyorum. Sen burada kalabilirsin. Şuradakiler benim yeni oda arkadaşlarım ve dostlarım. Onlara bir şey olmasını istemem."

Hızlıca nefes aldığını duydum.

Creighton onlardan birinin zarar görmesini isteseydi, Levi'yi gönderirdi. Levi'yi uyardım. Kimin emirlerine uyacağını seçmesi gerekecekti. Creighton'ın mı, benim mi? Çoğu zaman Creighton'a sadık kalırdı, ama beni seçtiği anlar da olmuştu. Asıl sır, Creighton'ın Levi'nin onu değil beni seçmesinden gizlice hoşlanıyordu, ama bunu kimseye belli etmiyordu.

Levi başını eğerek onayladı, geri adım attı ve kapıyı arkamızda kapattı.

Yukarı çıktım, ofisini aramaya gerek yoktu.

Creighton aynı civarda olsaydı, nerede olduğunu her zaman bilirdim. Onu hissedebiliyordum. Ve o zamanlar olduğu gibi, bedenimin

İçimdeki içsel işaretin peşinden gittim.
Bu beni doğrudan ona götürdü.

ONUNCU BÖLÜM

BLAKE

Bu adil değildi.

Kapıyı açar açmaz aklıma gelen ilk düşünce buydu. Dışarıda hiç gardiyan yoktu. Koridorda da yoktu, ama ben biliyordum. Bu kapının arkasında onun olacağını biliyordum. Onun için hissettiğim bu duyguyu hem nefret ediyor hem de seviyordum. Hala yakışıklı bir çocuk gibi görünen adamın kendisi gibi.

Hâlâ çekiciydi. Ondan kısa bir süre uzak kalmıştım ve onu tekrar gördüğümde, o uzak kaldığım süre boyunca, beni etkisi altına aldı. Buna hazır değildim, bedenim ona gitmek istiyordu, ama *yapamazdım*. Yapamazdım işte.

Yüzü daha keskinleşmişti, eğer bu mümkünse, ama daha çok elmasla oyulmuş elmacık kemikleri gibi keskinleşmişti.

Siktir. O elit dergilerden birinde yer alabilirdi. Çenesi bir şekilde daha belirgindi. Siyah saçları yanlarda kısaydı, üstte ise elini geçirebileceği kadar biraz daha uzundu. Ve o gri gözleri. Genelde donuk, cansız görünüyorlardı, ama bugün değil. Bugün gözleri bana dikilmişti ve içlerinde yoğun bir memnuniyet görebiliyordum.

Onun böyle görünmesi *adil değildi*, preppy bir üniversite öğrencisi gibi, bir kardeşlik kulübü üyesi gibi, bir Instagram modeli gibi, ama *aynı zamanda* bu şehirdeki diğer iki mafya liderine rakip olacak bir zekaya sahip olması adil değildi. O lanet olası bir bukalemundu ve bu nimetlerle kutsanmamalıydı. O olmamalıydı. Herkesin içinde, o olmamalıydı.

İçeri adım attığımda, içimden bir elektrik akımı geçti çünkü Creighton'a bu kadar yakın olmak her zaman her şeyi hissetmemi sağlıyordu. İyi ya da kötü. Her şey kat kat yoğunlaşıyordu. Bu da onun bir parçasıydı. Creighton, çevresindekilere bir büyüteç gibiydi. Altında ne varsa ortaya çıkarırdı

Eğer biri bir şeyi yüzeyin altına itmeye çalışırsa, o şey her zaman yüzeye çıkardı. Birçok insanın neden böyle hissettiklerini anlamadıklarını gördüm. Ben de anlamıyordum, ama bunun olduğunu bilmek için yeterince görmüştüm.

Creighton ise tüm bunları izler ve bundan eğlenirdi. Bu beni çok sinirlendirirdi.

Lassiter yan taraftan boğulur gibi bir ses çıkardı. Bakışlarımı ona çevirip onu da gördüm. Aşağıda olan oydu. Kafası Creighton ile benim aramda gidip geliyordu, ama ona ayıracak vaktim yoktu. Lassiter yarı gülerek, "Hey, Blak..." dediğinde gözlerim tekrar Creighton'a döndü.

"Çık dışarı," diye homurdandım.

Creighton masasının kenarına yaslandı. Lassiter itiraz etmeden odadan çıkarken kaşlarını kaldırdı. Onun arkasından gidip kapıyı kilitledim. Sadece ikimiz kaldığımızda gerginlik arttı. Öfke oradaydı, içimde dalgalar halinde yüzüyordu. İki katına çıktı. Altında, kabul etmeye hazır olmadığım başka duygular da vardı.

Ona doğru bir adım bile atmadım. Odanın diğer tarafında kalmak daha güvenli geldi ve onun duruşuna benzer bir duruş sergiledim, ancak kapının yanındaki duvara yaslandım. "Burada ne yapıyorsun, Creight?"

Gözleri biraz karardı. Başını yana eğdi. "Bana taktığın diğer ismi tercih ederim."

Siktir. İçimde bir hayal kırıklığı hissettim.

Sinirlendim.

İçimdeki çelişkili duyguları görmezden gelerek dişlerimi sıktım. "Evet, şu anda umurumda değil." Duvardan uzaklaşıp ona doğru yürümek istedim, ama kendimi yerinde tuttum. Şu anda ondan olabildiğince uzak durmak istedim. "Bir anlaşma yaptık..."

"Evet, yaptık." Masasından kalktı.

Nefesimi tuttum, ama bana doğru sadece bir adım attıktan sonra durdu.

Acı çekiyordum. Onun sonuna kadar gelmesini istiyordum ve başımı eğdim çünkü neden bunu istiyordum ki? Büyürken ona aptalca aşık olmuştum, ama hepsi o kadardı. Bir okul kızının aşkı, hiç olmaması gereken bir aşk. Creighton benden altı yaş büyüktü. Bana öyle bakmıyordu.

Hiç bakmamıştı. Takıntılıydı, evet. Ama o şekilde değil.

Düşünmedim. Değil mi?

Tanrım. Çok kafam karıştı.

Kalbim çılgınca atıyordu ve tekrar başımı kaldırdım.

Beni dikkatle izliyordu, başını biraz eğmiş, sanki beni daha iyi görebilmek için. Elleri ceplerindeydi. Yumuşak bir sesle konuştu, "Anlaşma senden uzak durmaktı. Öyle yapsaydım, sen tekrar kaçmazdın, ama birinin seni izlemesine izin var. Senin güvende olduğunu bilmemin tek yolu bu."

Bu doğru değildi. Aklımın bir köşesinde bu düşünce vardı. Birbirimizi hissedebiliyorduk. O her zaman bunu yapabilimişti, ama şimdi daha fazla hissediyordu.

Neden?

Neden şimdi?

Gözlerimi ondan ayırdım, düşüncelerim bulanıklaşmıştı. Tekrar net düşünmem gerekiyordu. Ne demişti? "Burası senin yerin mi?"

Cevap vermedi. Vermesine gerek yoktu.

Kendi kendime başımı sallayarak parçaları birleştiriyordum.

Burası yeni bir kulüptü. Kampüsten çok uzak değildi.

İçim bir anda burkuldu.

Bu çok mantıklıydı, üniversite öğrencilerinin gitmek isteyeceği yeni bir kulüp. Palma'nın gitmek isteyeceği bir yer.

"Bana tuzak kurdun. Bu gece kulübünü, üniversite öğrencilerinin takılmak isteyeceği bir yer haline getirdin. Sonunda beni buraya getireceğini biliyordun."

Yaklaştı. "Bunda bir sorun görmüyorum. Nereye gideceğin konusunda bir şartım yok, hatırladın mı? Seni görmek istiyorum."

Omurgamdan bir ürperti geçti.

Onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Çenemin altına dokundu ve bakışlarımı kendininkine çevirdi. Ve bunu yaparken, bana doğru yaklaştı. Başını bana doğru eğdiğinde eli düştü. "Sorun ne, Blake?"

Dokunduğu yerdeki karıncalanmayı görmezden geldim. "Sorun sensin." Elimi göğsüne koyup onu geri ittim. "Yine kaçmamı istemiyor musun?" Ona doğru yaklaştım. "İnsanları öldürmeyi bırak."

Bakışlarında bir fırtına kopuyordu. Şu anda hiç de normal görünmeyen o ölü gözler. Kötüye işaretli. Ölümcül. "Seni her zaman koruyacağım..."

"Hayır!" Kontrolümü kaybederek onu tekrar ittim. "Sana söyledim, sana söyledim, masum kimse yok. İyi kimse yok." Onu tekrar ittim, onunla birlikte hareket ettim. Vücudum ısınmıştı. "Sen onları öldürecekse, benimle konuşan adamlar için endişelenmekten bıktım. Senin deliliğinden sorumlu olmaktan bıktım."

Artık itilmeye tahammülü kalmamıştı.

Onu bir kez daha itmeye başladım, ellerim havaya kalktı, ama ölümün parıltısını gördüm ve durdum. Ellerim yanıma düştü, onun sözleri içimi parçaladı. "Beni *aşağılıyorsun*. Sensizce öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Sınırlarım olmadığını mı?" Bana doğru yaklaştı, göğsü benimkine değdi. Nefesi boynumda sıcaktı ve vücudumu saran titremeyi bastıramadım. "Sen benim sınıırımsın Blake. Sen. Ben iyi insanları, masum insanları öldürmem. Sadece kötüler. Senin sözlerin, senin kuralların. Ben sadece sana bağlıyım, ama sen beni aksiyle suçluyorsun."

Başımı geriye eğip onu tekrar gördüm. "Ama üç yıl önceki iki adam..."

"Biri sana uyuşturucu vermeye çalıştı. İkincisi ise arkadaşlarıyla birlikte sana tecavüz etmek için planlar yapıyordu."

Tanrım. Gözleri beni delip geçti.

Biraz geri çekilerek benden uzaklaştı. "Senin kurallarını hiç çiğnemedim."

Hafifçe titredim, sanki bir raunt yerine bin raunt dövüşmüşüz gibi hissettim, ama Creighton ile işler böyleydi.

"Sekiz" diye fısıldadım. İlk ben pes ettim.

Yumuşadı. Elini kaldırıp yüzümü avuçladı, başparmağıyla yanağımı okşadıktan sonra beni tekrar bıraktı. "Çıkabilirsin, Blake. Ama o kişi sana zarar verecekse, o zaman..."

Tamam. *O zaman.*

O, yaptığı şeyi yapardı.

Boğazım şişti. Orada bir yumru oluştu. "Bana söz ver." Kaşlarını çattı. "Söz ver."

Gözleri yine sertleşti. Sözünü tutacağını biliyordum.

Çenemi ani ve garip bir şekilde kaldırdım. "Tamam." Artık derin bir nefes alabiliyordum. "Tamam." Kendimi daha iyi hissediyordum. Daha hafif.

Creighton tekrar yaklaştı ve masasına dönmeden önce başparmağıyla yanağımı okşadı. "Oda arkadaşın. Nogoskeski."

Kaşlarımı çattım. "Soyadlarını bilmiyorum." "Ah. O çocuk. Sarışın. Dövmeli."

"Heath." Bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacağımı hissettim.

"O North Fairmount'tan."

"Dur. Ne?" Hayır. Bu olamazdı. O zaman... Kahretsin. North Fairmount zorlu bir mahalle idi. O Cincinnati'li idi. Bu da demek oluyordu ki... beni tanıyordu. Creighton'ın söylediği yerden geliyorsa, Creighton'ı kesinlikle tanıyordu.

"İki kardeşi benim kardeşimdir."

Creighton, onların ordusuna katıldıkları anlamına geliyordu. Onlardan, onun askerlerinden nefret ediyordum. Onlar daha çok Creighton'ın takipçileri gibiydi. Ona bağlılık yemini ettikten sonra, sadakat duyguları bir tür kült haline geldi. Kimse bunun nasıl olduğunu anlamıyordu. Beyin yıkama ya da şantaj olduğunu düşünüyorlardı. Öyle bir şey yoktu. Başlangıçta sadece para vardı.

Birisi Creighton'a yemin eder etmez, *hızlı* para kazanmaya başlıyordu. Creighton'ın bir özelliği de buydu. Çoğu insan gibi paraya önem vermiyordu. Yaptıklarını yapmasının sebebi bu değildi. Parası olduğunu biliyordum. Çok parası vardı, ama bunun sadece küçük bir kısmını alıyordu. Geri kalanı ordusuyla paylaşıyordu. Birisi Creighton'a ne kadar uzun süre sadık kalırsa, aldığı yüzde o kadar artıyordu ve bu tür bir para sadakati garanti ediyordu. *Çok* fazla sadakat.

Heath'in beni tanımasına şaşırmıştım. "Ama Heath değil mi? Seninkilerden biri değil mi?"

"Hayır. Onunla ilgili dosyamda, kardeşleriyle pek görüşmediği yazıyor. Annesiyle neredeyse hiç konuşmuyor. Üniversiteye gitti ve o zamandan beri geri dönmedi. Tatillerini, bu gece onunla birlikte gelen erkek oda arkadaşıyla geçiriyor."

Aklıma geç kalmış bir düşünce geldi. Marshall'ı tanımlamak için ne tuhaf bir yol. "Uh. Evet. Mantıklı. Yakın görünüyorlar."

Creighton'ın telefonu çalmaya başladı, ama o bunu görmezden geldi. Her zamanki gibi, tüm dikkati sadece bendeydi. Bu, beni dünyanın en önemli kızı gibi hissettirirdi. Aşkımın kaynağının bu olup olmadığını bilmiyorum, ama bu duygunun alevlenmesine yardımcı olduğu kesin.

Boğazım yine düğümlendi.

Creighton beni gördü.

O beni her zaman görürdü.

Kendimi eriyormuş gibi hissettim. Bu doğuştan gelen bir şeydi. Onun yanında olduğumda böyle oluyordu, çünkü Creighton ile olan ilişkimiz böyleydi. O, kalbimin bir parçasını almıştı ve ben uzun zaman önce, o parçayı asla geri alamayacağımı kabullenmiştim. O parça onundu. Sadece onundu. Ama onun bunu bilip bilmediği başka bir konuydu. Ne kadar acımasız olursa olsun, ben... Hayır. Bu düşünceyi tamamlayamadım.

Bu doğru değildi.

"Yeni evinden memnun görünüyorsun."

İçimde bir şey patladı. "Beni oraya sen yerleştirdin, değil mi? Bir lisans öğrencisinin en iyi lisansüstü yurtlarından birine yerleştirilmesinin tek açıklaması bu.

en iyi lisansüstü yurtlarından birine yerleştirilmesinin tek açıklaması bu."

İlk başta cevap vermedi, sonra cevap verdiğinde, sanki dikkatliymiş gibi yavaşça konuştu: "Benden kaçtın, Blake. Bunu bir daha *asla* yaşamak istemiyorum. Ve seni nasıl bulduğumu da... *Onu* da bir daha asla yaşamak istemiyorum. Benim belirli bir tür erkek olmamı istiyorsun, ama ben öyle değilim. Ben iyi bir adam değilim. Kendim hakkında bunu hep biliyordum. Ben buyum. Senin beni sevmemen ve hayatta olman, benim iyi bir adam olmam ve senin ölmenden daha iyidir." Gözünü bile kırpmadı.

Telefonu tekrar çalmaya başladı. Yine görmezden geldi.

Küfrettim ve masasının üzerinde durduğu yere doğru yürüdüm.

hızlıca, alaycı bir şekilde "Suçlu Creighton Lane'in telefonu. Bir dakika lütfen. Sizi şu an bulunduğu yere bağlayacağım onun şeytani sığınağına hat. Orada olabilir bazı bazı çılgınlıklar olabilir arka ama ama dikkat dikkat dikkat etme. Beeeeeeeeee—aahhhhhhhh—hayırrrrr—beni öldürme—eeeeep. Al bakalım." Kapıya uzanırken onu göğsüne ittim.

Kapıyı açtığım anda beni durdurdu. "Blake." Hâlâ öfkeliydim, ama bekledim.

"Anlaşmamızı hatırlıyorsun."

Kafam karıştı. "Ne..." Hatırladım.

Anlaşmamız, ben ona gidene *kadar* uzak durmasıydı. Ondan sonra, anlaşma geçersiz sayılacaktı. O anda kabul etmişim çünkü beni böyle kandıracağını düşünmemiştim, ama Creighton "bu adil değil" ya da "beni kandırdın" gibi sözlere aldırış etmedi.

Gerçek şu ki, ben ona gittim. Kurşun beni doldurdu.

Anlaşma yapılmıştı.

"Bu, ben de sana gelebileceğim anlamına gelir."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Benimle röportaj yapan adam, Octavia'nın ön kapısında karşılaştığımızda, kendini Spence olarak tanıtmadan önce bana şüpheli bir bakış attı. Burası da bölgedeki başka bir gece kulübüydü. Acil paraya ihtiyacım vardı ve bar ya da kulüpte çalışmak benim deneyimimdi. Creighton'ın izin versem her şeyi ödeyeceğini biliyordum, ama gururum vardı. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyordum.

Bahşişler iyi olurdu. Ayrıca, yiyecek ve içecek işlerinde iyiydim.

Görüşme sonuna doğru, adam sandalyesini geri itti, bilgisayarından uzaklaştı ve bana sert bir şekilde baktı.

Bir an konuşmadı.

Kaşlarımı çattım ve sandalyemde biraz kıpırdadım. "Ne?"

O gençti, belki benden birkaç yaş büyüktü, ama etrafında daha olgun bir aura vardı. Hayatım farklı olsaydı, ilgimi çekecek biri olurdu. Ayrıca yakışıklıydı da. İnce, atletik bir vücudu vardı. Belki de bir kulüp müdürü olarak giyilmesi gereken kıyafetleri giymiyordu, kot pantolon, kapüşonlu sweatshirt ve spor ayakkabı giyiyordu. Tekrar ayaklarına baktım ve spor ayakkabılarının güzel olduğunu fark ettim. İnsanların ilk çıktığında mağaza önünde sıraya girip bekledikleri türden. Yüzü de Creighton'a benziyordu. Daha genç görünüyordu. Yakışıklıydı. Ama kahverengi, dağınık saçları vardı ve sanki sürekli elini saçlarına geçiriyormuş gibi görünüyordu, alışkanlık haline gelmiş bir sinirli hareket. Tıraşlı değildi. Sanki tıraş olmayı unutmuş gibi yüzünde biraz sakal kalmıştı ve şu anda

elini geçirdiğini, sonra da içini çekip elini kucağına geri koyduğunu hissettiriyordu. "Dalga mı geçiyorsun?"

Kaşlarımlı kalktı. "Uh. Hayır?"

Çünkü, hayır. Ama onun bunu söyleme şekli, neredeyse kendimi sorgulamama neden oldu.

Öne doğru eğildim. "Bir işe ihtiyacım var. Bu sektöre alışkınım. İş geçmişimi görebilirsiniz."

Gözleri özgeçmişime takıldı, ama onu almadı. "Neden burada?" Beni yoğun bir bakışla süzdü.

Kafam karıştı.

Aniden öne eğildi. "Seni araştırdık. Kim olduğunu biliyorum. Senin de bizim kim olduğumuzu bildiğini varsayıyorum."

Yine düz bir bakış.

Düşündüğüm kişiden bahsediyordu. "Bu kulübün sahibini tanıyorum."

Sandalyesine yaslandı, ellerini kapüşonlu sweatshirtinin ön cebine soktu. "Ve biz de senin kim olduğunu biliyoruz. Creighton Lane'in kendi işletmeleri var. Neden onlardan birinde çalışmıyorsun?"

Hayal kırıklığına uğradım. O gerçekten kim olduğumu biliyordu. Tamam o zaman. Onunla dalga geçmeyecektim. "Bu kulübün sahibi Cole Mauricio. O başka bir mafya ailesinden ve bu kulüp tarafsız bölge olarak kabul ediliyor. Ben Creighton'ın adamlarından biri değilim ve onunla bu şehirdeki diğer iki aile arasındaki kavgayla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Ben bir üniversite öğrencisiyim. Bir iş istiyorum ve biraz para kazanmak istiyorum. Hepsi bu."

Koltuğunda kıpırdamadan önce, üzerinde doğal olmayan bir sessizlik hakim oldu. "West ve Walden aileleriyle bir anlaşmamız var. Sadece müşteri olarak buraya girmelerine izin veriyoruz. Şiddet yok. Burada faaliyet gösteremezler. Bu kulüp Cole Mauricio'ya ait ve onun tarafından işletiliyor. Sadece Cole Mauricio. Lane aynı anlaşmayı yapmadı, ama seni işe alırsam, bir saat içinde onu telefonda göreceğimi hissediyorum. İşverenimle anlaşmaya varana kadar

. Eminim bu koşulun farkında olacaktır. O akıllı bir herif."

Ağzım seğıirdi.

Bu adamın saçmalamayan tavrını sevdim. Creighton hakkında en ufak bir endişe duymamış olmasını da sevdim. En iyi yanı buydu.

Yine özgeçmişime bakıyordu. Hâlâ temkinliydi. "Seni işe alırsam, seni asla salona çıkarmam. Sen garson ya da shot kızı olmak için başvuruyorsun." Gözleri bana doğru kalktı. "Barmenlik yapacaksın ve kıçını barın arkasında tutacaksın, anladın mı?"

O...

"Ne diyorsun sen?"

"Lane'in burada işe alım yapmasına izin verilmeyecek. Sadece patron olarak. Başka bir şey yaparsa, kovulur. Ne kadar korkutucu olduğu umurumuzda değil."

Kaşlarımı çattım. "Bekle. Demek istediğin..."

Derin bir nefes aldı ve elini uzattı. "Barmenlik işini kabul edersen işe alınacaksın, tamam mı?"

Ayağa fırladım ve elini sıktım, mutluluğumdan onu sıkmamaya çalışarak. "Evet. Evet, efendim..."

"Tanrım. Lütfen sadece Spence de."

"Evet, Spence. Bay Spence... Calloway. Bunun için teşekkür ederim."

Yüzü karardı. "Lane bir hata yaparsa, buradan kovulursun."

Boğazım boğazım şişti , ve yuttum yuttum, kalın bir şekilde. "Anladım."

"O zaman Octavia'ya hoş geldin."

ON İKİNCİ BÖLÜM

CREIGHTON

Bugün Octavia'ya gitti. İşi aldı.

Şu anda uyuyordu, ama bana iş için gelmemiştii. O da bir koruyucu aile merkezine gitmişti. Bu onun için mükemmeldi. Orada çalışmayı sevecek miydi, bilmiyordum. Koruyucu aile yanında büyümekle ilgili deneyimleri konusunda her zaman kararsızdı, ama Blake'i tanıyordum. Kalbi, orada çalışmamasına izin vermezdi. Yardıma ihtiyacı olan bir koruyucu aile çocuğunu gördüğü anda, başka hiçbir yere gitmezdi. Bu onun için kesin bir şeydi. Kabul etse de etmese de, olması gereken yer orasıydı.

Üç ila beş yıl içinde orayı yönetiyor olacaktı.

Onun üzerinde durdum. Yanına döndü, yüzünün yanını, pürüzsüz cildini gösterdi. Elimin tersiyle yanağını okşamadan edemedim.

Bana olan hislerini bildiğimi sanmıyordu, ama elbette biliyordum. Bunu büyürken bir aşık olma olarak görüyordu. Belki de daha derin bir şeye dönüşmüştü? Belki de ona oksijen verme zamanı gelmişti? Ateşin büyüdüğünü görmek için.

Onu kendimden uzak tuttuğumu biliyordum ve artık bu durum neredeyse patlamaya hazırdu. Ondandır uzak durmaktan yorulmuştum. Bu duyguların olmadığını iddia etmekten yorulmuştum. Evet, ona takıntılıyım, ama onu istiyordum.

Ona sahip olamamaktan bıkmıştım.

Başı hareket etti, burnu seğirdi. Onu uyandırmak istemediğim için elimi çektim. Ama gitmeye de kendimi ikna edemedim. Neden gidecektim ki?

Onun sandalyesine yerleşip, arkanıza yaslanıp onun uyumasını izledim.

Bu gece huzur içinde uyuyordu. Keşke her zaman böyle uyusa diye düşündüm, ama uymadığını biliyordum. Karanlık pusuda bekliyordu.

zihninin bir köşesinde duruyordu ve bazen ağzından kaçarak rüyalarına bulaşıyor, onları kabusa dönüştürüyordu. Bunun bir kısmı, onu korumak için geçmişte yaptığım şeylerden kaynaklanıyordu, ama her zaman onu korumak içindi.

İşler değişecekti.

Masasına baktım ve yeni çalışma programıyla ilgili notunu gördüm. Kendi adımlarını atıyordu. Octavia. Koruyucu aile merkezi.

O kendi yolunu buluyordu, ben de onunla birlikte kendi yolumu bulacaktım. Onunla birlikte ilerleyecektim.

Onu özlemiştim.

Telefonum elime düştü ve kim mesaj attığını görmek için onu çevirdim.

Lassiter: Birisi görüşmek için ulaştı. Gelebilir misin?

Lassiter, görmem gereken biri olmadığı sürece asla mesaj atmazdı.

Ben: Yoldayım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CREIGHTON

Lassiter'in tarif ettiği yol beni Cole Mauricio'nun gece kulübünün yanındaki sokağa getirdi.

Bu toplantıyı düzenleyen adam, Octavia'nın yan kapısının hemen dışında duruyordu. Lassiter, Levi ve birkaç adamım benimle onun arasında duruyorlardı. Onu daha iyi görebilmem için kenara çekildiler. Çalışanlarından bazıları da sokakta duruyordu. Silahlarını fark ettim ve bunların sadece Octavia'nın çalışanları olmadığını anladım. Onlar Cole Mauricio'nun adamlarıydı.

Bu, Blake'in yeni patronuydu. Cole Mauricio için New York'ta bir gece kulübü işleten genç bir yönetici.

Benden daha gençti ve dış görünüş olarak birbirimize benziyorduk.

Blake'in onu çekici bulacağından hiç şüphem yoktu.

"Spence Calloway."

Selamlamam üzerine burun delikleri genişledi, ama bana gülümsemeye çalışmadan önce düşmanca ifadesini gizledi.

Gözlerine işaret ettim. "Gözlerin seni ele veriyor." Hızla nefes aldı. "Anlamadım?"

Yüzümü daha iyi görebilmesi için bir adım yaklaştım. Işık daha iyiydi. Gözlerimi işaret ettim. "Bana olan nefretini gizlemeye çalışıyorsun, ama bu işe yaramayacak. Ayrıca bunu yapmana gerek yok. İnsanların benimle tanışmadan önce benden nefret etmelerini, tanıştıktan sonra da *daha çok* nefret etmelerini beklerim. Nefretini gösterebilirsin. Sorun değil. Sen benim gibi değilsin. Belirli bir şekilde görünmek konusunda endişelenmene gerek yok. Ben normal görünmek için rol yapıyorum, ama sen, sen normalsin." Ona daha dikkatli bir şekilde baktım. "Sen kuzu değilsin, ama kurt da değilsin."

Bana dişlerini göstererek sert bir bakış attı.
Ben gülümsedim.

"Ben..." Elini beline uzattı, ama ben hızlıca hareket ettim. Elim bileğine gitti ve o bıçağı çıkarmaya başladığında, bileğini bükerek, nefes nefese kalacak kadar baskı uyguladım ve bıçağı düşürmesini sağladım, yoksa bileğini kıracaktım.

Bıçak elinden kayarken, onu aldım ve geri çekildim.

"Patron!" Levi ve Lassiter ikisi de bana doğru hareket ettiler. Elimi kaldırdım.

Hemen durdular ve az önce aldığım bıçağı onlara uzattım. Otomatik olarak bıçağı almadıklarında, sinirlendim. "Alın."

Tereddüt ettiklerini hissedebiliyordum.

Levi'ye sert bir bakış attım. "Hatını sonra konuşuruz."

Anlayana kadar kafası karıştı ve beni yatıştırmak için bir bakış attı.
"Üzgünüm, Bo..."

Uyarı olarak hırıldadım.

"Creighton," diye düzeltti.

Lassiter, Levi ve beni bir süre izledikten sonra kenara çekilip Octavia'nın menajerini incelemeye başladı. Diğer adamı izlerken ne düşündüğünü anlayamadım.

"Bu toplantıyı bana saldırmak için mi düzenledin?" Adamlarını görmezden gelerek adamlarıma doğru elimi uzattım. "Bu pek iyi düşünülmüş bir hareket değildi. Biraz dar görüşlüydü. Değil mi?"

Spence Calloway bir adım geri çekildi ve başını kaldırarak kendini tekrar kontrol altına almaya çalıştı. "Chicago'dan yeni mi geldin?"

Bu da ilginçti. "Adamlarımdan birini işe aldın. Cole Mauricio düşmanlarımla bir anlaşma yaptı. Onun güvenliğinden emin olmak istedim." Yine sııttım. "Kurallar var, değil mi? Cole Mauricio'nun kulübünde nasıl çalışılacağına dair kurallar, daha spesifik olmak gerekirse, nasıl davranılmayacağına dair kurallar. Onun West ve Walden ile yaptığı anlaşmanın aynısını ben de yaptım." Ben

Bu toplantının nedenini anlamaya çalışıyordu. Bu gerekli bir toplantı değildi. "Silah taşımadığım sürece bu binaya girmeme izin veriliyor. Ancak bu sokakta bunun gerekli olup olmadığını merak ediyorum. Birisi bir tarafta duruyorsa, hayali çizgiyi aşarak ateş etmek çok kolay. Çok yakınlar. Diğer taraf Ashton Walden'a ait. O binanın sahibi olduğunu biliyor musun?" Yan tarafa doğru işaret ettim.

Spence'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

O bunu bilmiyordu. Patronu biliyor muydu acaba?

Walden'ın binasına takılı güvenlik kameralarına dönüp gülümsediğimden emin oldum.

Her iki kamera da yanıp sönüyordu, yani çalışıyorlardı.

Bu yeni bilgiyi vurgulamak üzereydim ki, frenlerin gıcırdaması duyuldu. Ardından bağırışlar. Silah sesleri. Sonra bir çift far, sokağı aydınlattı.

Bir araç bize doğru hızla geliyordu.

Levi ve Lassiter benimle araç arasına girerken, adamlarım ateş etmeye başladı. Tristian West, çılgın gözlerle, direksiyonu sıkıca kavrayarak sürüyordu ve en önemlisi, yalnızdı. Yanında hiçbir koruma yoktu.

Vücudum titriyordu.

Spence gitmişti. Octavia'nın menajeriyle işim bitmemiştir.

Sinir bozukluğu içimde atıyordu, yaklaşan gelişe odaklanmak için döndüğümde sürekli bir davul gibi.

Araç aniden durdu ve ben Levi ve Lassiter'in arkasından çıktım, adamlarımın ona ateş etmesini engellemek için elimi havaya kaldırdım. "Yapmayın." Ön kapı açıldı. Tristian West, bir elinde silah, diğer elinde İngiliz anahtarı ile araçtan dışarı çıktı.

O anda durakladım.

İngiliz anahtarı mı? Silah bekliyordum. En azından bıçak. Ama İngiliz anahtarı mı? Beyzbol sopasıyla daha iyi yapardı. Çelik beyzbol sopasıyla. Ona bir tane hediye ederdim ya da Ashton Walden'ın hastane odasına

odasına gönderip "en iyi arkadaş" diye adreslendirebilirdim. Bu fikir hoşuma gitti.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye homurdandı ve hızla ilerledi. Silahı kaldırdı.

Ateş edecekti. Tepki vermek için birkaç saniyem vardı.

O tetiği çektiği anda ben de hareket ettim. Ateş ettiği mermi iskaladı ve arkamdaki duvara çarptı. Başka hiçbir şeye dikkat etmiyordum, sadece tehdidi ortadan kaldırmam gerekiyordu. Şahsen silahları sevmezdim. Silahlar korkakların tercih ettiği silahlardı. Herkes silah tutabilir ve tetiği çekebilirdi, ama gerçek bir canavar kendi başına bir silahtı. Bıçakları severdim. Ya da palaları. Ya da dürüst olmak gerekirse, diğer tüm silahları, çünkü onlar sadece birer araçtı. Asıl silah bendim. Onları nasıl kullandığımdı asıl silah. Silahlar, hile kartı gibiydi. Ama etkili oldukları için, bana doğrultulmalarını sevmezdim, bu yüzden West'in ilk atışı iskaladığında, adamlarım sokaktan bağırmaya başladı.

West döndü.

Levi ve Lassiter oradaydı.

Levi onu engellemek için harekete geçti ve Lassiter, West'in kolunu yakalayıp onu anında silahsızlandırdı. West, durumun farkına varınca hareketsiz kaldı. Sayıca azdı.

Beni öldürmek için buraya gelmişti.

Levi, West'i kendi arabasına sertçe itti. Bu onu sarsmıştı ama durdurmamıştı. İngiliz anahtarını salladı.

"Levi," diye bağırdım ve onu geri çektim.

Bana bir bakış attı ama onu görmezden geldim. İkimiz de bunun onu endişelendiğim için olmadığını biliyorduk. Levi kendini koruyabilirdi. Bunun nedeni, ben de bu aksiyona katılmak istememdi.

"Lanet olsun, Creight." Ama geri çekildi ve West bana saldırdı.

Yine salladı.

Yan tarafa adım attım ve "Bunu yapan en iyi arkadaşının görüntüsü müydü? Aklın başında değil, West." dedim. o salladı bir saniye sonra bana , bu neredeyse

bu da kaçınılması çok kolaydı. "Sen de bu konuda iyi değilsin."

"Neyde?" diye tekrar homurdandı ve geriye doğru sallandı. "Siktir git, Lane."

En iyi arkadaşını kaçırmış, onu bağlamış ve işkence etmişim. Ashton Walden'a, onun itibarının başkalarına yaptığını yaptım. Tristian West'e gelince, onun dövüş yeteneği hakkında pek fazla bilgi yoktu. Neden olmadığını anlayabiliyordum. Rapor edilecek bir şey yoktu.

"Yeter." Son bir kez eğildim ve elinden anahtarı aldım. Alır almaz Levi'ye attım. O da yakaladı ve West'i arkadan yakaladı. Kendi anahtarını West'in boğazına dayadı ve onu yerinde tutmak için kullandı.

Tristian West net düşünemiyordu. Bu çok açıktı. Onu incelemek için bir adım yaklaştım. Karısının galerisinin yanması ve en yakın arkadaşına yaptıklarıyla onu çileden çıkarmış mıydım?

Ona doğru eğildim. "Sen grubunuzun dengeli üyesisin. Karın dengeli değil. En iyi arkadaşın da kesinlikle değil. Onun kadını da değil. Sen öylesin. Senin rolün bu. Bu durum öyle değil. Sen böyle biri değilsin." Kafamı salladım. "Ne düşünüyordun? Neden korumalarını göndermedin?"

"Çünkü onları öldürürdün." "Onlar korumalar.

Bu onların işi." "Benim işim değil."

Bu çok kafa karıştırıcıydı.

O, düşüşünün yaklaştığını hisseden bir kraldı, ama çoğu kral hayatta kalmak için kaçardı. Başka bir yerde kral olmaya çalışırlardı. O ise gitmiyordu. Adamlarının yerine gelmişti. Ona ve Ashton Walden'a en çok zarar verecek şekilde zarar vermek istedim. Adamlarına saldırmadım. İşlerine saldırmadım. Kalplerine saldırdım.

Kadınlarına zarar verdim.

Adamlarım onun aracını arıyorlardı. Tahmin ettiğim gibiydi. Koruma yoktu. Başka silah yoktu.

"Ben senin düşmanınım." Walden'ın binasına kurulan kamerayı işaret ettim. "Konumumu bildiğin için peşimden geldin, ama bu ne?" Ona ve SUV'sine işaret ederek tekrar başımı salladım. "Seni öldürme hakkım var. Sen bana saldırdın. Seni öldürmeliyim çünkü *bizim işimiz bu*. Kadınıma birini gönderdin." Lassiter'ın bu sözlerim üzerine donakaldığını görmezden geldim. "Onu bir oturuşta defalarca tehdit ettin. Bana *böyle* saldırdın. Sen..." Bundan hoşlanmadım. Hiç hoşlanmadım. Yine SUV'sini işaret ettim. "En azından o makineye bir bomba yerleştir. Bu bana karşı iyi bir hamle olurdu. Son hamlen olurdu, ama saygı duyacağım bir hamle. Bu ise..." Ona tekrar işaret ettim. Tiksinerek. "Adamın iyileşecek. Kadının daha fazla şaheserler yaratacak. Yeni bir galeri kurabilirsin. Walden'ın kadını yeni bir bowling salonu kurabilir. Ben tavuk kümesine havai fişek atan tilkiyim. Ekibinin tepki vermesini, biraz dağılmasını bekliyordum, ama bu tepkiyi değil."

Durmuş, göğsü inip kalkıyordu, ama bana bakışlarını hiç ayırmadı. Ağzının etrafında beyaz bir çizgi vardı. "Seni öldüreceğim..."

"Evet!" Yüzüne tekrar yaklaştım, o rahatsız edici his biraz da olsa dağılmaya başladı. Tanrıya şükür. Tekrar gülümsedim. "Ekibini, nasıl tepki vereceğini görmek için test ediyorum ve *hiç etkilenmedim*. Kendi kuzenimi Blake'i kaçırmak için göndermek, saygı duyduğum bir hareketti. Öfkelenmişim, ama saygı duydum. Sen beyinsin. Büyük resmi görüyorsun." Göğsüm onun göğsüne değene kadar daha da yaklaştım. "Planlayıcı. Bu planlanmış bir hamle değildi. Sevdiklerin, onlara yaptıklarımdan kurtulacaklar. Daha iyi bir hamle ile geri gel."

Bıktım artık. Bu bir aksilikti. İşte buydu.

Umut etmişim, ama hayır. Bu iki adam, West ve Walden, benim gibi değillerdi. Onlar sevdiler. Hissettiler.

Onlar nomaldiler.

Yanılmışım.

Döndüm ve uzaklaşmaya başladım.

"Ya ben ya o."

Arkama baktım.

West hâlâ öfkeyle bakıyordu, ama omuzlarının çökmüş hali bir tür yenilgiyi gösteriyordu. Levi'nin onu tuttuğu boğazını ovuşturuyordu. "Ashton senin peşine düşecekti. Ben geldim ki bunu yapamasın."

Anladım. Bu daha mantıklıydı.

Ona başımı eğdim. "Bunu saygıyla karşılıyorum. Belki bu sefer sen kazandın." Yine de onu öldürmeyecektim. Henüz değil. Çok erkendi. Kavgamızın bir sonraki aşamasına geçmeye hazır değildim. Şimdiye kadar ana oyuncuların hiçbiri öldürülmemişti. Bu aşamada hala bir alaycılık havası vardı. Havada bir tür ön sevişme vardı. Bu aşamayı seviyordum. Mümkün olduğunca uzatmak istiyordum.

"Sen psikopatsın." Tristian West'in sesi şaşkınlıktan boğulmuştu.

Devam ettim. Bu benim için yeni bir şey değildi, sadece onun için öyleydi. Öğrenecekti.

Adamlarım, belki de Tristian West'i hafife aldığım için, kendi araçlarımızda bomba olup olmadığını kontrol ettiler. Bu bir kumar olabilirdi, ama iyi bir hamleydi.

Meğer öyleymiş.

Bomba yoktu, ama bir takip cihazı buldular.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BLAKE

Odamda biri vardı.

Birisi odamda olduğu için nefes nefese uyandım. Hareket ettiler. Silüetlerini görebiliyordum, odamın köşesindeki sandalyede oturuyorlardı ve sonra, aman Tanrım. O silüeti tanıdığım için otomatik olarak rahatladım.

Ama durun.

Birden dikleştım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladım, ellerimi battaniyeme sıkıca tutturdum çünkü bir yandan ona atlayıp saldırmak istiyordum, diğer yandan ise sadece pijama üstüm ve iç çamaşırımla olduğumu hatırlıyordum. Çok dar bir üstüm. *Dantelli* iç çamaşırım. Seksi bir iç çamaşırıydı ve kimsenin görmeyeceğini düşünüyordum çünkü bunları başkalarının görmesi için almamıştım, en azından henüz almamıştım. Bunlar sadece benim içindi. Şimdi, Creighton sabahın dördünde odamda olduğu için biraz utançtan ölüyordum. Ve başka bir şeyden de ölüyordum, yatakta kıvranıyordum, ama battaniyemi sıkıca tuttum ve aniden kızardığımı görmezden geldim.

Cevap vermedi, ama onun olduğunu biliyordum.

"Creighton?"

Hâlâ cevap vermiyordu. Endişelenmeye başladım. Sesim fısıltıya dönüştü ve battaniyemi kenara itip sadece ona odaklandım. "Sekiz mi?"

Takma adını duyunca irkildi, ama kıpırdamadı. "Onlar benim gibi değiller."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Kim senin gibi değil?"

"Benim gibi olacaklarını sanıyordum. Söylentiler öyle diyordu. Ne kadar acımasızlar, ama benim gibi değiller. Senin gibiler

senin gibi."

Hâlâ kimden bahsettiğini anlamamıştım. "Sekiz mi?" Bundan pişman olacaktım. "Buraya gel."

Sadece başını kaldırdı.

Yatağı okşadım. "Buraya gel."

Bana baktı ve ben o bakışını hissettim. Uzun ve yoğundu, ama nedense beni gördüğünü bile hissetmedim.

Creighton kaybolmuştu ve bu hiçbir zaman iyi bir şey değildi, ama Sekiz'in kaybolması kalbimi acıttı. O her zaman ne yapacağını, nereye gideceğini, kimi sakatlayacağını bilirdi. Bu halinin odamda olmasını sevmedim, daha çok *rahatsız* edici bir şekilde kafa karıştırıcı olduğu için. "Lütfen."

"Lütfen" kelimesi işe yaradı.

Sandalyeden kalktı ve yatağı ağırlığıyla çöktü. Diz çöktü, ama bekledi çünkü ben rutini biliyordum. Ve ben de aynı nedenlerden dolayı heyecanlanıyordum çünkü eskiden yatakta birlikte olmak o kadar da sıra dışı bir şey değildi, ama o zamanlar ben çocuktum. Ben hasta olduğumda, o benimle hayvan programlarını izlemek için yanımda kalırdı. Ya da kabus gördüğümde, artık evde olmasa bile, bir şekilde yüzüm gözyaşlarıyla ıslanarak sessizce çığlık atarak uyandığımda her zaman yanımda olurdu. Oradaydı ve yanımda uyurdu, bu işe yarıyordu. Sakinleştirdim. Yanımdaki varlığı ve vücudunun ağırlığı, omzuma dokunmasıyla tekrar uykuya daldım.

İçimde keder yükseldi, içimdeki bu yeni cehennemle de karışarak. Onunla geçirdiğim bu zamanları özlemiştim. Bu anları.

Ama bu farklıydı. Zaman bizi değiştirdi, bunu değiştirdi.

Aniden, birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu ve Creighton'ın ne kadar kaslı ama zayıf olduğunu *fark* ettim. Vücudunun gücü, yaptığı her hareket. Ve kokusu. Tanrım. Özlemişim. Erkekçe bir çam ağacı kokusu. Bazen okula onun kapüşonlu sweatshirt'ünü giyer, kafamı sweatshirt'üne gömer ve derin nefesler alırdım. Kokusu beni sakinleştirdi.

Ama bu geceki rutin, onun farkına varmamı sağladı, bakışlarının iç çamaşırlarımın üzerinde nasıl durduğunu fark ettim ve ah. Her yerim yanıyordu. Yatağımın köşeye yakın olmasını seviyordum, bu yüzden duvara doğru kaydardım. O, yatağın kapıya en yakın tarafındaydı. Yan yatarak, aynı yastığı paylaştık.

"Benden hoşlanıyorsun."

"Creighton!" Ölecektim. Yüzümü ellerimle kapattım ve yatakta daha da küçülmek istedim.

O da sanki hiç etkilenmemiş gibi, çok soğukkanlı bir şekilde söyledi. Bir dakika. Etkilenmiş miydi?

Bir elimi indirdim ve ona baktım. Hâlâ beni izliyordu, gözlerinde her zamanki boşluk vardı, ama yüzümü izliyordu.

Onun normal olmasını diledim. Normal olmadığını biliyordum, ama o anda, küçük bir şey görebilmeyi diledim.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yirmi iki yaşındasın. Rıza yaşını çoktan geçtin." dedi.

Yine kıvranmaya başladım. "Creighton, lütfen. Ben hala . . ." Çaresizlikten bir şey tutundum. Ona hala kızgındım, ama haklı olduğu için tüm bunlar aklımın bir köşesine itildi. Ondan etkilenmişim. Kahretsin. Kahretsin! Şimdi ne yapacaktım? Creighton ile uğraşmak yeterince zordu. Cinsel çekime de gerek yoktu, evet. Çok rahatsız ediciydi. "Biz... şey... neden buradasın?"

Yanımda sessizce duruyordu ve yüzümün yanını incelediğini hissedebiliyordum. "Bana karşı hissettiğin bu çekicilik hakkında konuşmak istemiyor musun? Vücudun ısınmaya başladı ve nabzın hızlanıyor. Bunu görmezden gelmek zor. Bence bunu konuşmalıyız."

"Lütfen dur," diye tısladım ve tekrar iki elimle yüzümü kapattım. "Sen, anlaşılmamız ve, ıgh, seninle ilgili her şey yüzünden kafam yeterince karışık zaten. Sen seksisin. Bunu biliyorsun. Gece geç oldu. Ben heteroseksüelim ve evet. Bu normal bir tepki. Bu konuda kendini beğenmişlik yapma

. Herhangi birine karşı böyle hissederdim..." Aniden ellerim yüzümden çekildi ve o üzerime eğildi, ben de ciyakladım.

"Ben seninle yataktayken başka bir adamdan bahsetmeyeceksin," diye homurdandı. Vahşice.

Tanrım. Bu daha da seksi oldu.

"Creighton," diye fısıldadım.

Bana bakmaya devam etti, gözleri şimdi parlıyor ve kararıyordu. Erimiş gibi.

Kahretsin. Kahretsin! O da beni istiyordu.

Olamaz. Yani...

Öyle miydi?

Nefes nefese kalmaya başladım, göğsüm inip kalkıyordu ve o cehennem tüm vücuduma yayıldı çünkü o bana bakmasına izin veriyordu. Tüm vücuduma. Gözlerimden başlayarak, battaniyeyi kenara çekip geri kalanımı, göğüslerimi, belimi, iç çamaşırlarımın kalçalarımnda durduğu yeri, uyluklarımı, ayak parmaklarıma kadar her yerimi gördü ve sonra tekrar yukarı çıktı. Yanımda durmak için yer değiştirdi ve eliyle uyluklarımın yan tarafına dokundu.

Onun dokunuşunun ardından bir karıncalanma hissettim ve nefesimi tuttum.

Onu görebiliyordum, ama bu yeterli değildi. Yüzünü görmem, benimle aynı tepkiyi verip vermediğini anlamam gerekiyordu. Elimi yatağımın üzerindeki lambaya uzattığımda titriyordu.

Ne yaptığımı anlayan o, elimi yakaladı. "Yapma." "Seni görmek istiyorum."

"Şu anda beni görmeni istemiyorum." Bu canımı yaktı. "Oh."

"Seni istemediğim için değil..."

Cidden! Creighton.

Devam etti, "Bu gece buraya bunun için gelmedim. Ben..."

O, duyulabilir bir nefes aldı ve yanıma kadar eğildi. Elini uzattı ve karnıma koydu. Parmağını ileri geri hareket ettirerek okşadı ve içimi daha fazla bir karıncalanma kapladı. Ama bu dokunuş rahatlatıcıydı ve ve ve heyecan vericiydi. Ben emin değildim ve ne kastettiğini

burada ne demek istediğini bilmiyordum, ama tamam. Söylediğimde ciddi dim. Aklım, aramızdaki bu yeni gelişmeyle başa çıkamayacak kadar karışmıştı ve ah. Bu gelişmeyi tamamen kabul ediyordum. Bu delilikti. Çekim. Ben ve Creighton.

Creighton gibi biriyle tüm bu çılgınlığı yaşamak için geçmiş hayatımda ne yapmış olabilirdim? Bebekler için hapishane görevlisi falan olmalıyım. Ama parmaklarımızı birbirine bağladım ve ellerimizi göğsüme bastırdım.

Onun beni aradığını kendime hatırlattım. Buraya geldi. Bu, bana ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu ve Creighton bana asılmak için bunu yapmazdı. Hayır. Bunu, ben uyanırken ve kendi ayaklarım üzerinde dik durarak onunla yüzleşebildiğimde yapardı. Muhtemelen bunu bana bir tür meydan okuma haline getirirdi, çünkü o tür şeyleri severdi.

Çok karışık bir durum.

Ama dostum. Geçmişte böyle anları çok severdim. Bunu bir kenara ittim. Şu ana odaklandım ve şu anda yatağımda korkutucu ve tehlikeli biri yoktu. Bu odanın dışında dış dünya yoktu. Sadece ikimiz vardık.

Parmaklarını kendi parmaklarımla takip ettim ve "Bu gece ne oldu?" diye sordum.

"Onlar da senin gibi seviyorlar." "Kim? Ne?"

Sesi hem hayal kırıklığına uğramış hem de şaşkın gibiydi. Kim...

Anladım. West ve Walden ailelerinin reislerinden mi bahsediyordu? Ama neden?

Biraz oksijen soludum, nefesimi tuttum ve o dünyadan bahsettiğimizde vücudumu saran tüm kötü duyguları bastırdım. Hayır. O duyguları ve düşünceleri burada istemiyordum. Şu anda değil. Bu sefer değil.

Sekiz'i özlemiştim. Garip çekiciliği bir yana, onun bu halini özlemiştim.

Boynuma dokunduğu görüntüsü zihnimde canlandı, onun için boynumu nasıl eğebileceğimi. Ona daha iyi erişim sağlamak için

—*Gerçekten mi, Blake?* Kendimi azarladım.

Creighton bana geldi. O asla savunmasız değildi. Sert olabilirdi, ama ona ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

Onu gerçekten özlemişim.

Elini izlemeye devam ettim.

Onun burada olmasını sevmemeliydim. Sevmemem gerektiğini biliyordum, çünkü benim adıma yapabilecekleri yüzünden. Kalbim çarpıyordu.

Gitmesini istemiyordum.

Onun yanında yatarken iniltiyi bastırdım, çünkü o sadece kalbimde değildi. Kalbimin arkasında da vardı. Sekiz yaşındayken bir ara oraya girmişti ve sanırım hiç çıkmamıştı. Bu bağ, her neyse, başka kimseyle kurmayacağım bir bağıdı.

Bunun güzel bir şey mi yoksa sadece kasvetli bir şey mi olduğunu bilmiyordum. "Onların senin gibi olmasını mı umuyordun?" Bu, onun

bir şekilde yalnız olduğunu mu? Kendisi gibi başkalarını mı arıyordu? Ama onun gibi bir rahatsızlığı olan biri için işler böyle yürümüyordu. Öyle miydi? Belki de durum o kadar siyah beyaz değildi? Belki Creighton gibi birinde biraz gri alan vardı.

Parmaklarımla elinin arkasını okşamaya başladım. "Hayır." Diye iç geçirdi. "Sadece öyle olabileceklerini düşündüm."

"Kimse senin gibi değil, Sekiz. Kimse seni anlamıyor." "Sen anlıyorsun."

Başımı kaldırdım. O beni dikkatle izliyordu. "Beni anlıyorsun."

Onu anladığımı sanmıyorum.

Gözlerimi kaçırđım çünkü o ölü gözlerle bana bakıp bakmadığını ya da gözlerinde bir duygu olup olmadığını görmek istemedim, çünkü bazen bana baktığında gözlerinde bir duygu *vardı*. Bu gece de gördüğümü sandım, ama belki de görmemişim. Belki de sadece görmek istediğim şeyi görmüşüm ve bu yüzden ışığı açmamı engellemişti.

Muhtemelen öyleydi.

Düşünsem de düşünsem de sonsuza kadar düşünsem de onu asla anlayamayacaktım, bu yüzden bu gece hiçbir şey yapmayacaktım. Onun burada olmasına kızmayacaktım. Utanmayacaktım da. Yatakta aşağı kayarak diğer tarafa döndüm.

O başka bir şey söylemedi, bir elini kalçama koyarak arkama yerleşti.

Diğer elini bırakmadım. Bırakmalıydım, ama bırakmadım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Sabahleyin gitmişti.

Ertesi gece geri geldi, yanıma yatmaya geldi.

Konuşmadık. Ona doğru döndüm ve o da elimi tuttu. Tekrar uykuya daldım ve sabah yine gitmişti. Üçüncü gece de aynı şey tekrarlandı.

Bu böyle devam etti.

Bunun sona ermesini istemiyordum.

ON ALTI. BÖLÜM

BLAKE

Tren gürültüyle durdu ve kapılar açıldığında pek kimse inmedi. Bunun yerine, bir sürü adam trene bindi.

Yıllar geçtikçe, Creighton'ın ordusunu tanımaya başladım. Hepsi erkek değildi. Kızlar da katılıyordu, ama o kızları farklı işler için kullanma eğilimindeydi. Onlar işe alım görevlileriydi. Aynı zamanda keşif görevlileriydiler. Kızlar göz ardı ediliyordu, bu yüzden Creighton bunu kullanarak, onların göz ardı edilmesini istediği alanlarda onları kullanıyordu. Erkekler ise, bu adamlar gibi görünüyordular. Genç görünömlüydüler. Her zaman ortama uyum sağlamak için giyinirlerdi. Bazıları kot pantolon giyerdi. Bazıları eşofman giyerdi. Sweatshirtler. Beyzbol şapkaları. Onlarca yaşında ya da otuz yaşında olabilirdi. Kendilerine özen gösterirlerdi. Formda kalırlardı. (Genellikle) temiz traşlıydılar ve saçları yanlardan kısa, üstten biraz daha uzun kesilirdi.

Gözleri dışında hiçbir şey dikkat çekmiyordu.

Creighton'a sert bakışlı gelmemişlerse, kısa süre sonra öyle olurlardı. Ama yine de, Creighton'da çalışmak için başvuran erkek veya kızlar genellikle zaten öyle bakışlara sahipti. Çoğu sokaklardan gelmişti.

Creighton gibi. Benim gibi.

On iki kişinin bindiğini saydım. Onlar Creighton'ındı. Hiç şüphem yoktu ve kapılar kapanmak üzereyken, adamın kendisi trene bindi.

Konuşmalar kesildi. Gözler ona çevrildi.

O, insanları, kendi ordusunu ve yabancıları etkileyen biriydi. Onlar onun önemli *biri* olduğunu biliyorlardı ve ben otobüste ya da trende tek başıma olduğum birçok anı hatırlıyordum. Creighton ortaya çıkardı. Ben onu izlerken o da beni izledi. Birbirimize gülümserdik çünkü

ikimizden başka kimse önemli değildi. Gözleri sadece bendeydi ve ben onun çekiciliğine karşı koymaya çalışsam da, benim de gözlerim sadece onda olurdu.

Yanımda oturur, koltuğuma kayar ve bana dönerdi. Dünya dışlanmıştı. Otobüste daha etkiliydi, ama bugün de aynı etkiyi yarattı. Koltuğumun yanındaki direğe dokundu ve yanımdaki yeri işaret etti. Kaşlarını kaldırdı.

Yer açmak için yana kaydurdım.

Direğin etrafında döndü ve sorunsuzca yanıma oturdu. "Güzel," dedim.

O sırttı. "Pratik yaptım." Ben güldüm.

O da gülümsedi.

Ve kalbim çarpıntıya başladı.

Durmasını emrettim ve somurtmaya çalıştım. "Burada ne yapıyorsun?"

O, etrafına bakınarak, eğilerek ve tekrar bakarak gösteriş yaptı. "Bekle. Burası metro değil mi? Benim hatam. Otobüse binmiş olmalıyım. Otobüse binmek istememiştim. Bir sonraki durakta inmeliyim."

"Dur." Elini tuttum, kalbimin hızla atmaya başlamasını görmezden geldim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet. Dur. Bir sonraki durakta."

Gülümsemeyi zor tutarak inledim. "Creight. Saçmalıyorsun."

O gülerek ciddi bir ifade takındı ve omzunu omzuma dokundurdu. "Seni güldürdüm."

Gülümsememi düzelttim. "Zar zor."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bu bir meydan okuma mı?"

"Bugün fazla abartıyorsun."

"Bilirsin, yine arkadaş olduk." "Olmadık."

"Elimi tutuyorsun."

Ona baktım ve elini bıraktım. "Hiçbir anlamı yok."

Bana daha da yaklaştı, başını bana doğru eğdi. "Sana yaklaşmaya çalışıyorum..."

"Tamam. Kes sesini. Arkadaşız. Biz... arkadaşız. Arkadaşız." İnledim. "Bizi arkadaş olarak sınıflandırmazdım. Aile. Ölümcül düşmanlar. Her ikisi de arkadaş olmaktan daha iyi olurdu."

O, içten bir kahkaha attı. "Nereye gidiyorsun?"

Kafamı salladım. "Neden böyle yapıyorsun? Bilmiyormuş gibi davranmak?"

"Çünkü bana cevap vermeyi seviyorsun. Rollerimizi değiştirebiliriz. Sen bana nereye gittiğimi sorabilirsin." Beni azarlıyormuş gibi yaptı. "Her zaman sen varsın. Tanrım, Blake. Neden bir değişiklik olsun diye bana günümün nasıl geçtiğini sormuyorsun?"

Gülümsemeyi bastırmak için dudağımı ısırdım. "Peki. Bugün nereye gidiyorsun? Arkadaşlarınla mı? Kiliseye mi? Aşevinde gönüllü olarak mı çalışmaya gidiyorsun?"

Kaşlarını çatmış gibi yaptı. "Şimdi benimle dalga geçiyorsun."

"Haklısın. Sen daha çok aşevi soyacaksın."

O kahkahayı attı ve ben o kahkahanın, henüz bize dönmemiş olan herkesin dikkatini çekeceğini biliyordum. Creighton Lane'in yanımda büyümesi sıradan bir şeydi. Beni takip etmek. Arkamda dolaşmak. Saldırıyı yönetmek. Ya da şu anda yaptığı gibi, benimle gülmek ve bizim dışımızda bir dünya yokmuş gibi davranmak.

Eskiden böyle günleri severdim.

Ta ki cesetleri hatırlayana kadar. Gülümsemem kayboldu.

"Asla bir aşevini soymam." Yüzümden geçen binlerce düşüncüyü gördü. "Asla yapmazsın. Bir aziz bile benim ne yapacağımı sana söylerdi. Onların sahip olduğu az miktardaki parayı alıp oradan ayrılmadan önce, sen içeri girip bana parayı geri koymamı emrederdin ve sonra çalmaya çalıştığım paranın üç katı kadar bir çek yazdırırdın." Kaşlarını kaldırdı. "Doğru mu?"

"Aziz kısmı hariç, öyle oldu. Azizlerle konuşabilseydim, sosyal hizmet görevlisine Bayan Marcie'nin evini atlamasını söylerdim." Onu incitmek için söylendiğini bildiğim halde kendimi tutamadım.

Acıttı mı? Tepkisini görmek için onu izledim.

Sessizleşti ve dudaklarının hafif kıvrımı yavaşça düzleşti. Boş bakışları yine boş kaldı.

"Blake'i göster" diye mırıldandı.

Bu biraz canımı yaktı, ben de başka yere baktım. "Ben bakım evine gidiyorum."

"Seni oraya kadar götüreyim mi?"

Acı biraz azaldı. Sesi samimi geliyordu ve kendimi başımı sallarken buldum. "Tabii."

Koltuğa kayarak rahat bir pozisyon aldı ve elimi tuttu. Göğsüm kabardı ve hareketsiz kaldı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi ve bir an, sadece bir an, gözyaşlarımı geri tuttum çünkü onunla bunu istiyordum. Bir tren yolculuğu. Onun sıradan bir erkek olması. Ben sadece erkek arkadaşıyla seyahat eden bir kızdım ve o, bu çok normal bir sevgi gösterisini yaşayabilmemiz için elimi tutuyordu.

Göz yaşlarımı sildim ve o rahatsız edici sesi bir kenara iterek, başlangıçta ondan neden kaçtığımı hatırlamaya çalıştım, çünkü o hala kalbimin arkasında duruyordu ve mücadelem giderek zayıflıyordu.

Sadece duymak istemiyordum.

Lassiter o gece Octavia'da vardiyamdayken beni buldu. Bar taburesine oturarak, "Günü onunla geçirdin" dedi.

"Teknik olarak değil, ama bir kısmını geçirdim. Evet." Ona kaşlarımı çatarak baktım, neden burada olduğunu ve neden bu konuyu açtığını merak ederek.

İş arkadaşım ona doğru gitmeye başladı. Ben onu durdurdum. "Ben hallederim. O küçük pisliği tanıyorum."

Lassiter sırtıttı, ama sırtışı hemen kayboldu. İçki içen biri değildi, ben de bir bardak su doldurup önüne koydum.

O uzanmadı. "Geçen hafta sana kadını dedi."

Onun kadını mı?

Omuz silktim, söylediklerine odaklanmak istemiyordum. "Herkes benim onunkilerden biri olduğumu bilir."

Tezgahın üzerine daha fazla eğildi ve kollarını kavuşturdu. "Onun kadını değil, öyle değil. Bu yeni bir şey. Bu durumu değiştirir. Öyle mi?"

Kaşlarımı çattım, tüylerim diken diken oldu. "Ondan uzaklaşmak için buraya geldim. Bunu biliyorsun..." Bir hareket dikkatimi çekti. Spence bize doğru geliyordu, bizi izliyordu. Ya da, düzeltme, Lassiter'ı izliyordu.

Lassiter onu fark etti ve taburesine oturdu. "Beni almaya geldi."

Kaşlarımı çattım. "O benim patronum."

Lassiter başını salladı. "Benim için geldi."

Spence, arkasında iki güvenlik görevlisiyle birlikte tezgahımın ucuna yaklaşırken, Lassiter neredeyse kayıtsız bir şekilde ilk konuşan oldu. "Üzerimde silah yok. Güvenlik görevlileriniz bunu biliyor."

"Çalışanımın dikkatini dağıtıyorsun."

O haklı olduğu için yüzüm kızardı. Çalışmam gerekirdi, Creighton hakkında konuşmamalıydım. Kenara çekilip içki siparişlerini almaya başladım. Yoğun bir dönem geçirdik ve biraz nefes alabildiğimde etrafa baktım ama Lassiter gitmişti.

Buna pek aldırmadım. Onunla daha sonra konuşurdum ya da büyük olasılıkla Lassiter beni bulur ve endişelendiği konuyu takip ederdi.

Daha sonra, vardiyamın sonunda soyunma odasından çıkarken içeride kalanlara "Herkes iyi geceler" diye seslendim.

"Hoşça kal, Blake!"

"Görüşürüz."

"İyi geceler." Birkaç kişi cevap verdi.

Şimdiye kadar burada çalışmaktan keyif alıyordum. Patron bu gece hariç hep uzaktaydı. İş arkadaşlarımdan hepsi arkadaşçaydı. Buranın mafya bağlantıları olduğunu bilmeme rağmen, öyle görünmüyordu. Bütün gece kulübü diğer gece kulüpleri gibi hissettiriyordu. Ustaca yönetiliyordu. İyi bir yerdi. Güvenliklerinin aktif ve ilgili olduğunu bildiğim için kendimi her zaman güvende hissediyordum.

Evet. Burayı sevmiştim. Başvurduğuma memnunum.

Arka kapıdan dışarı çıktım. Creighton'ın gözcüsü ön kapıda beni bekliyor olacaktı, oradan metroya kadar peşimden gelecek ve birkaç koltuk arkamda oturacaktı. Bu bizim rutinimizdi, bu yüzden beni sokağa çıkaracak olan ara sokağı geçtim.

Sokaktan gelen sesleri duyduğumda, önemsemedim. Sesler alçaktı, neredeyse fısıltı gibiydi. Kimse stresli ya da üzgün değildi. Beni uyarmak için bir neden yoktu, ama konuşanları görmeden önce sadece üç adım atmıştım.

İki adam, Octavia'nın karşısındaki binanın duvarına yaslanmış konuşuyorlardı. Biri sokağa sırtını dönmüştü, ama onu yandan görebiliyordum. Diğerisi sokağa bakıyordu, yüzü gölgede kalmıştı. Arkasında bir kapı vardı.

İkisi de iş adamıydı. İkisi de özel dikim takım elbise giymişti ve paranın kokusunu yayıyorlardı.

Bir adam ceketinin iç cebine elini sokup, kalçasında bulunan tabancayı çıkardığında, bu olay hakkında pek bir şey düşünmedim.

Hâlâ bir şey düşünmüyordum. Silahlar hayatımda sıradan bir şeydi, ama sonra adam kalın bir zarf çıkardı ve onu adama uzattı, adam da zarfı alıp hemen cebine koydu. Dönüp gitmek üzereyken beni gördü ve aniden durdu. "*Siktir.*"

Bu adamı tanıımıyordum, ama bana sanki ona rahatsızlık veriyormuşum gibi bakıyordu. Sanki bir sivrisinekmişim gibi.

Bir şey söylemeye başladım, muhtemelen bir cevap, çünkü gece geç olmuştu ve bu adamın kim olduğu umurumda değildi

kim olduğu umurumda değildi, ama diğeri adam, ona zarfı veren adam, gölgelerin içinden çıktı.

Yerimde durdum, boğazım düğümlendi. Onu tanıyordum. Keşke tanımıyor olsaydım.

O Ashton Walden'dı ve bakışları tam bana dikilmişti. Evet. O da benim kim olduğumu çok iyi biliyordu.

İçimden bir şey düştü. Bu çok çok kötüydü.

Walden'ın ağız düzleşti ve bana doğru bir adım attı. "Peki, Bayan Green. Burada olmamanız gerekiyor. Bu gece, bu saatte bu sokakta yürüyen tüm küçük kızlar arasında, bu sen olmak zorundaydın. Kötü şansın var galiba."

Neredeyse burnumdan soluyacaktım çünkü hiçbir fikri yoktu.

Arkamdan bir kazıma sesi geldi ve ben tepki veremedim, kafamın üzerine bir şey geçirildi. Dünya karardı. Boynuma bir iğne batırıldığında bir acı hissettim.

Nefesim kesildi, bacaklarım otomatik olarak dövüş pozisyonuna geçti. Ama çok geçti çünkü dünya eğilmeye başladı ve ben yere düşüyordum.

Ne olduğunu anladığım anda güçlü kollar beni yakaladı.

Kahretsin. Kaçırılıyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Örtü hızla kaldırıldı ve ellerim sandalyenin arkasına bağlanmış halde, iki pislik bana tepeden bakıyordu. Tristian West ve Ashton Walden.

Kükredim çünkü bu lanet olası şeyin bana bir daha olması mümkün değildi. Asla olmazdı. Hemen bir elimi kurtarmaya çalışarak uğraşmaya başladım. Muhtemelen korkmam gerekirdi. Bunu biliyordum ama şu anda *çok kızgındım*.

Bu iki pislik.

Walden'in yüzü morarmıştı. Odada ışık olduğu için onu daha iyi görebildim ve sanki ağır sıklet şampiyonu ile üç raunt dövüşmüş ve kaybetmiş gibi görünüyordu. West de pek iyi durumda değildi. İkisi de ağır şekilde morarmıştı ve ikisi de bana kızgın bir şekilde bakıyordu. Öfkelerinden deliye dönmüşlerdi ve sanki ben onların mısır gevreklerine işeyen kişiymişim gibi bana bakıyorlardı.

Bir dakika...

Oh. Oh, dostum.

O zaman anladım, muhtemelen daha önce anlamalıydım, ama onları kızdıran şeyin bir kısmı benim suçumdu.

Creighton bu adamlarla uğraşıyordu.

Ellerim hala sandalyemin arkasındaki düğümleri çözmeye çalışırken, "Sessiz karşılama, Creighton'a karşılık verdiğim için mi? Bu yüzden mi sandalyeye bağlandım?" diye sordum.

Sesim sinirli ve gergin geliyordu, ama içimdeki duygular somersault yapıp, patlayıp, etrafımda zıplıyordu. Onlara bu tarafımı gösteremezdim. Daha çok, onlara bir parçamın burada korktuğunu kabul ederek tatmin olmalarını istemediğim için. Küçük bir parçam.

Tamam. Belki küçük bir parçadan daha fazlasıydı, ama buna izin vermeyecektim. Bunu daha sonra, duşta, kimse ağladığımı duyamayacağı zaman yapabilirdim. Evet. Kendimle ağlama seansı planlayacaktım, ama daha sonra. Güvende ve özgür olduğum zaman.

Ugh. Bu durumda olduğum için çok kızgındım.

Düşün, düşün, düşün, Blake!

Bir elimdeki gevşekliği hissettim. *Evet.* İp bir elimden kaymıştı, ama onu yakaladım, böylece ip yere düşmedi. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Diğer elimle çalışmaya başladığımda birkaç dakika daha zaman kazanırsam, bu daha hızlı ilerlerdi. Odayı tarayarak aramaya başladım. Her zaman bir kaçış yolu vardı. Yıkabileceğim bir duvar, dışarı çıkabileceğim bir pencere, tırmanabileceğim bir bina cephesi. Her zaman bir yol vardı. Önce kendimi kurtarmalıydım, sonra kaçış yolunu bulmalıydım.

Pencereler yoktu.

Bir masa vardı. İki kapı. Tavanda bir panel. Bana doğru çevrilmiş bir kamera. Altıma plastik örtüler serilmişti ve bunların varlığını düşünmeyecektim.

"Garip bir déjà vu hissi yaşıyorum, sanki bunu daha önce yapmışım gibi," dedim alaycı bir şekilde.

Walden yaklaşan kişiydi. Gözleri sert bakıyordu. Yüzü granit gibi sertti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. O benden daha öfkeliydi. Creighton ne yapmıştı?

Arkamda gevşeme hissettim. İkinci el neredeyse serbest kalmıştı.

"Kaçırılmadınız Bayan Green," dedi West'teki adam. Ela gözlüydü. Geniş elmacık kemikleri vardı. Sert görünümlüydü ama aynı zamanda yakışıklıydı. Boyunu 1,93 metre, kilosunu 97 kilo olarak tahmin ediyordum. Bu sadece bir tahmindi. Saçları geriye taranmıştı. Diğerinden çok daha düzenli biriydi. Walden'a bir bakış attı, Walden bu bakışı görünce titredi ve geri adım atmadan önce gözle görülür şekilde sallandı. Tamam o zaman.

West sözcüydü.

"Gerçekten mi?" dedim. "Bağlı ellerim aksini söylüyor." "Burada olmasının nedeni, sana soracağımız sorular var."

İkisi arasında bakışlarımı gezdirdim. "Yani bunun, sokakta gördüğüm diğer adamlarla bir ilgisi yok mu?"

West, Walden'a sert bir bakış attı. "Ne demek istiyor bu?"

Walden omuz silkti. "Bilmiyorum lan. O da erkek arkadaşı gibi yalancı."

"Erkek arkadaşı mı?" Göğsüme gelen darbeyi görmezden geldim. "*Ashton*."

West'e sert bir bakış attı, çenesini sıktı. "Önemli değil ve onun önünde konuşmayacağım."

"Peki." West kapıyı işaret etti. "Koridora. Hemen." O uzaklaştı.

Walden yine bana sert bir bakış attı.

West kapıyı iterek açtı ve "Bu bir rica değildi" diye bağırdı. Kapıyı arkasında çarparak kapattı.

Walden'ın somurtkan bakışlarına karşılık verdim. "Sanırım erkek arkadaşın seninle konuşmak istiyor. Kötü bir çocuk oldun, Ashton Walden."

"Konuşmaya devam et. Erkek arkadaşın beni işkence etmekten zevk aldı. Ben de sana aynı şeyi yaparsam ne yapacağını düşünüyorsun?"

İçimde öfkeyle başımı salladım. "Anlamıyorsun." Gözleri kısıldı. "Neyi anlamıyorum?"

Başımı olabildiğince öne eğdim ve alaycı bir sesle, "Ben senin kadınların gibi değilim. Sekiz'in sana ne yapacağından endişelenmene gerek yok. Seninle kendim ilgileneceğim. En iyi arkadaşının polisinin ahlak kurallarına uymuyorum." dedim. Gözlerindeki şaşkınlığı gördüm ve alaycı bir sesle güldüm. "Evet. Ben de araştırmamı yaptım, aptal. Bir kez kaçırıldığında, *ikinci kez* bunu kimin yapabileceğini öğrenirsin. Bunun için teşekkürler, gerzek. Ama ben de senin kadını tanıyorum ve onun gibi benim de düğmemin basılmasına gerek yok. Bir elimde silah, diğerimde pala ile saldırıya geçeceğim. *Ben buyum*."

Arkasındaki kapı açıldı. Keskin bir emir, "Ashton!"

Sessiz kaldı, ta ki "Sekiz mi?" diyene kadar.

Her şeyi mahvetmişim. Ağzımdan kaçırmak istememiştim, ama ona dik dik bakmaya devam ettim. "Machete"leri severim. Odamda en sevdiğim bir tane var."

O, ayrılmadan önce alaycı bir şekilde güldü.

Sol elimdeki son düğümü bitirmeye geri döndüm. Son bir çekişle ip düştü. Bunu yakalamama gerek yoktu. Önemli olmadığı için düşmesine izin verdim. Onlar geri döndüklerinde ben burada olmayacaktım.

Zıpladım.

İlk olarak, sandalyeyi kameranin yanına götürdüm, üzerine çıktım ve kamerayı başka yöne bakacak şekilde ayarladım. Ardından ikinci kapıyı denedim. Kilitliydi. Bu şaşırtıcı değildi, bu yüzden sandalyeyi panelin altına götürdüm, paneli çıkardım ve tırmanmaya başladım. Yeterince yükseğe çıktığımda, tırmandığının çok belli olmaması için sandalyeyi kenara ittim. Düşüp gürültülü bir ses çıkarmasını istemedim, ama bu konuda yapabileceğim çok fazla bir şey yoktu. Oradan çıkmak gibi daha önemli şeyler vardı. Sandalye plastik levhaların üzerine geriye doğru düştüğünde, düşüşü yumuşattığı için sadece hafif bir ses çıktı ve ben evrene hızlıca bir teşekkür ettim.

Havalandırma deliğini arkama geri yerleştirdim ve sürünmeye başladım. Havalandırma sistemi benim için yeterince büyüktü ve sağladı, bu yüzden arkamda bağırışlar duyduğumda çok endişelenmedim.

Gittiğimi anlamışlardı.

Kamerayı çevirmek bana biraz zaman kazandıracaktı. İkinci kapıdan geçip tekrar kilitlediğimi varsaymalarını ve havalandırma sisteminde olduğumu anlamalarını umuyordum. Evet, havalandırma sisteminden geçmek filmlerde neredeyse sıradan bir şeydi, ama gerçek hayatta öyle değildi.

Gerçek hayatta, önce pencereleri ve kapıları düşünürlerdi.

Bunun bana, beni getirdikleri yerden bir çıkış kapısı bulmak için yeterli zamanı vereceğini umuyordum, bu yüzden sakin kaldım ve sürünmeye devam ettim.

Bunu yaparken, içimde öfke ve gözyaşları birikmeye başladı. Bu Creighton'ın hatasıydı.

Yine.

Altımda, arkamda, önümde bağırıışlarını duyuyordum. Her yerdelerdi ve ben, bu her ne tür bir binaysa, içinden geçmeye çalışıyordum ve *çok* öfkelenmişim.

Hayal kırıklığından bir damla gözyaşı yüzümden süzüldü, ama onu sildim ve yoluma devam ettim, çünkü ben böyle yapardım. Yoluma devam ettim. Her zamanki gibi. Duygularım üst üste yığılmaya başlayınca boğazım düğümlendi.

West ve Walden. Şu anda birbirlerinden memnun değillerdi, ama aralarındaki yakınlık oradaydı. O kadar yoğundu ki, gözle görülebiliyordu. Birbirlerine ailediler.

Normal aileleri anlamıyordum. Onlar benim için bir anomaliydi. İki ay önce kaçırıldım ve bu olaylar zincirini tetikleyerek beni buraya geri getirdi, ama bu durum sayesinde bir aileyle tanıştım. Gerçek bir aile. Teyzeler. Bir anne. Kuzenler. Birbirlerini seviyorlardı. Bunu gözlerimle görebiliyordum. Hissedilebilirdi.

O zaman anlamamıştım.

Bir gece Palma'nın kız kardeşleriyle telefonda konuştuğunu duydum. Onlarla konuşmak *istiyordu*. Gülüyor ve kıkırdıyordu. Bir saatten fazla konuştular.

Bu beni şaşırtmıştı.

Marshall da aynıydı. Geçen sabah annesiyle telefonda konuşurken onu duydum. Annesinin söylediği bir şeye güldü ve ben donakaldım. Kulak misafiri olmak istememişim ama o oturma odasındaydı ve ben mutfığa gitmek için merdivenlerden iniyordum.

Oradan ayrılamadım. Bacaklarım hareket etmedi, ben de merdivenlere oturup tüm konuşmayı dinledim.

Ne hakkında konuştuklarını bilmiyordum, ama sesinde duyduğum sevgi beni çok etkilemişti. Gerçek ve samimiydi. Annesinin sesinde de öyle, çünkü telefonundan onun sesini duyabiliyordum. Oğlunu *çok seviyordu*.

Bu tür ilişkilerin artık var olmadığını düşünmeye başlamıştım. Bunlar tek boynuzlu at ilişkiler gibiydi.

Kimse beni istemiyordu. Bu yüzden koruyucu aile sistemine girdim. Ben sadece koruyucu bir çocuktum.

Creighton hariç, o beni istiyordu. Biz bir aileydik. O, Levi, Lassiter ve ben. Hepimiz berbat durumdaydık. Ve şu anda Creighton'ı öldürmeyi düşünüyordum, ama o benim ailemdi. Hepsini seviyordum. Evet, bir ailem vardı, ama normal bir aile değildik. Hala çok berbat durumdaydık.

Ve ben bu karışıklığın içindeydim, çünkü bu aile üyeleri yüzünden. Lanet olsun, Creighton.

Havalandırma kanallarında sürünmeye devam ettim ve titriyordum.

Öfke. Şu anda en çok yakan şey öfke olduğu için ona odaklanacaktım. İşlenmesi en kolay olan duyguydu ve her santimetrekaşım öfkeyle titreyene kadar kendimi ona kaptırdım. Bu aptal havalandırma kanallarında sürünerek ilerleyen gerçek bir anka kuşuydum.

Creighton bir enfeksiyon gibiydi.

Onu hayatımdan çıkarırsam, bu tür bir hayat sona erer miydi? Kaçırılmayı, bağlanmayı, uyuşturulmayı durdurabilir miydim? Bir kız, ancak bir machete alana kadar defalarca tehdit edilebilir. Ben o noktaya yaklaşıyordum.

Bıktım.

Tamamen.

Bıktım.

Bu binadan bir çıkış bulduğumda gözlerim yaşlarla dolmuştu. Ona ulaştım ve durdum, göğsüm ağrıyordu. Telefonumun nerede olduğunu bilmiyordum. Cüzdanım. Anahtarlarım. Sessizce inledim, daha fazla gözyaşı akarken ağzımı koluma bastırdım.

Başımı arkamdaki panele yaslayıp derin nefesler aldım. Göğsüm hala ağrıyordu. İçimde boş bir acı vardı ve çok boş hissediyordum. Bu boşluk hissinin sonu gelmeyecekmiş gibi geliyordu.

Hayat bazen berbat oluyordu.

Yüzümü omzumla sildim, popomun üzerine kaydırdım ve bir ayağımı kaldırdım. Tek bir hamlede son paneli tekmeledim. Binanın yanından dışarı baktım ve yutkundum. Vay canına. Muhtemelen yedinci kattaydım ve aşağıya hala çok uzaktım. Ama binanın yan tarafında oluklar vardı. Ayaklarımı içine sokabilecek kadar büyük görünüyorlardı, bu yüzden kendimi toplamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Sakinleşip odaklanmam gerekiyordu. Her şey kaybolmuş değildi. Hayatımdaki zehirle başa çıkacaktım, ama şu anda kendime hakim olmam gerekiyordu, yoksa kayıp düşecektim.

Eğildim ve parmaklarımın oluklara sığabileceğini kontrol ettim. Sığıyorlardı! Oluklar aşağıya kadar uzanıyordu, o zaman sorun yoktu.

Bunu daha önce de yapmıştım. Eski bir numaraydı.

Sadece acele etmemem gerekiyordu. Kafamı boşaltmam *gerekiyordu*. Ve tırmanmam gerekiyordu.

Bir insan yedi katlı bir binadan düşerek hayatta kalabilir mi? Bunu öğrenmek üzereydim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Aşağı indikten sonra sokağa çıktım ve beni sadece yan binaya götürdüklerini fark ettim. Açıkçası, bu kadar çaba sarf etmemeleri beni daha çok kırdı. Ya da belki de basitliğin içinde bir deha olduğunu düşündüler, ama evet. Çalıştığım yerin yan binasına götürülmüştüm.

Haksızlığa uğradığıma karar verdim, ama bunun yararı nerede olduğumu bilmemdi.

Gözlemcime ne olduğu umurumda değildi. Creighton benim kaçırıldığımı bilmiyor gibi görüldüğü için hala hayatta olmalıydı. Artık gölgelerde olduğum için bunu görebiliyordum ve bu sefer onu izleyen bendim.

Telefonum yoktu. Cüzdanım yoktu. Anahtarlarım yoktu. Creighton'ın kulübüne yürüdüm ve içimden bir ses, yolda kimse bana bulaşmaya cesaret edemezdi. Ne yazık ki kimse cesaret edemedi. Öfkemi bir şekilde dışa vurmak isterdim. Neyse ki, oraya güvenle ulaşabildim.

İşte buradaydım. Onun gece kulübünün gölgesinde. Gece kulübü 1.

Şimdi, bu gece kulübünün kenarında dolaşan onu izliyordum çok zengin ve seçkin bir müşteri kitlesine hizmet veren, gece kulüplerinin kapanış saatlerinden sonra açılan türden bir kulüp olan bu gece kulübünün kenarında dolaşmasını izlerken, bu rol değişiminin tadını çıkarıyordum.

Burada olduğumu biliyordu. Durduğunda, başını eğip nerede olduğumu anlamaya çalıştığını anlayabiliyordum, ama ona izin vermiyordum. Gölgede kaldım, kameralarının nerede olacağını not ettim ve onların kör noktalarında kaldım. Nerede olduğumu bilmiyordu, tam yerimi bilmiyordu.

İyi.

Onu tedirgin etmek istedim. Rahatsız etmek istedim.

Gücü elimde tutmak istedim. Her şeyi bilmek istedim. O bilmezken. Aramızda bir dengesizlik olmasını istedim.

Nefesim kesilmişti. Kalbim deli gibi atıyordu. Diğerlerinin gürültülü müzikten dolayı bunu duyamamasına şaşırdım.

Bu kulübü nasıl işletiyordu? Bu saatte? Kendime neredeyse güldüm çünkü elbette polisleri zaten maaşlı çalıştırıyordu. Tabii ya. Creighton bir bölgeyi ele geçirme kararı aldığı anda çok hızlı hareket ediyordu.

Ondan kaçmak istedim. Ona zarar vermek istedim, ama lanet olsun ona. Creighton tekrar kaçmak isteyeceğimi biliyordu. Bu yüzden o anlaşmayı yaptık. O benim hayatımdan uzak durdu, beni gözetledi ve ben kaçmadım. Ama o anlaşma bitti çünkü beni kandırarak onu ihlal etmemi sağladı.

Bu orospu çocuğu.

Ona *bir şeyler* hissettirmek için tekrar kaçmalıyım.

Creighton, iş adamlarının oturduğu son masadan uzaklaşıyordu. Birkaç adım attı, durdu ve tam da benim durduğum yöne doğru döndü.

Muhtemelen o da aynı iç pusulaya sahipti. Benim Creighton pusulam gibi, onun da Blake pusulası vardı.

Şu anda onu nefret ettiğim gibi onu da nefret ediyordum.

O bana dönük duruyordu, ama ben hala gölgelerin içindeydim. Hafifçe kaşlarını çattı ve bir adım attı. Bir adım. İki adım. Yaklaşıyordu.

Tanrım. Gerçekten bir pusulası vardı.

Nefesimi tutarak donakaldım ve bekledim. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. İçimdeki öfke bir volkan gibiydi ve patlamak üzereydi. Bir seçim yapmam gerekiyordu. Hemen.

Gitmek, ona zarar vermek ya da...

Artık çok geçti.

O beni saklayan gölgeye adım attığı anda, ben olduğum yerde donakaldım. Bakışları bana düştüğü anda anladım. Bir farkındalık dalgası üzerime çöktü.

Lanet olsun. Oksijeni içime çektim, sanki sahile çarpan bir okyanus dalgasından esen rüzgarı soluyormuşum gibi hissettim. Büyük bir dalgaydı. Güçlüydü. Her şeyi tüketiyordu ve beni eksenimden tamamen çıkarmakla tehdit ediyordu.

Kahretsin. Az önce Creighton'ı tarif ettim. O, yoluna çıkan herkesi ve her şeyi yok etmek için Doğa Ana'nın gönderdiği bir fırtınaydı. Ben hariç. Ya da *özellikle* ben, çünkü şu anda bana bakışından dolayı sersemlemiştim.

Gözleri karardı.

Tuhaf bir şekilde hareketsiz kaldı ve bunun beni okuduğu için olduğunu biliyordum.

Hiçbir şey söylemedi. Ona öfkeyle bakıyordum, bir şey söylemesini istiyordum. Herhangi bir şey. Çünkü o zaman tepki verirdim. Ne yapacağımı bilmiyordum, ama bir şey yapardım.

Herhangi bir şey.

Bir şey yapmam gerekiyordu.

Bu şekilde devam edemezdim.

Gözlerimi kapattım. Tekrar nefes aldım, çünkü *siktir et* onu. Bir bakışta anladı. Neyi bildiğini bilmiyordum, ama o biliyordu. Benim bildiğimden daha fazlasını biliyordu. Beni benim anladığımdan daha iyi anlıyordu. Neden o? Neden bana karşı bu gücü elde etti? Kimse beni onun kadar kusursuz bir şekilde anlayamıyordu. Ona bahşedilmiş başka bir doğaüstü güç.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

O bunu fark etti, gözleri sertleşti.

Az önce işadamlarıyla el sıkışıp sohbet ediyordu ve ben onların üç parçalı özel dikim takım elbiselerinin kesimini görebiliyordum. Onlar güçlü adamlardı. Bu şehirde *önemli kişilerdi*. Ve buradaydılar, Creighton'la el sıkışıyor ve onun mekanında eğleniyorlardı. Ona baktıklarında ne gördüklerini bilmiyorum. O da kendi takım elbisesini giymişti. Çok yakışıklı görünüyordu. Nadiren takım elbise giyerdi.

O zamana kadar onu her türlü kıyafetle görmüştüm.

Kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt. Beyzbol şapkası. En sevdiğim görünüşü buydu.

Kot pantolon ve deri ceket. İş kıyafeti.

Gömleksiz, morluklar ve kanlar içinde.

Gömleksiz ve gri eşofman. Çıplak ayak. Benimle yatağa girdiğinde giydiği gibi.

Titremeyi bastırdım.

Her yönüyle muhteşemdi ve tamamen insan gibi görünmeyen biriydi. Belki de ölü gözleri yüzündendi? Ya da ne kadar yakışıklı olduğunun karışımı? Çenesinin aşırı keskinliği? Onu eve götürseydim, Palma onun yakışıklılığından ölecekti. Marshall, Creighton'la rekabet edemeyeceğini bildiği için ölecekti. Ve Heath, Creighton'ın gerçekte kim olduğunu bildiği için ölecekti.

Creighton, beni evimde rahatsız hissettirme riskini almazdı. O evin daha uzun süredir Heath'in evi olduğunu umursamazdı. Palma ve Marshall'ı benden çok daha uzun süredir tanıdığını umursamazdı. Sadece Heath'in tepkisinin beni nasıl hissettireceğini umursardı ve bu konuda bir şeyler yapardı.

O bana yaklaşıp parmağıyla yanağımı okşayarak bir damla gözyaşımı sildikten sonra, ağlamaya devam ettiğimi fark ettim. Parmağını yanağımdan çekti. "Bunun için kimi öldüreyim?"

Düşünmeden uzandım ve bileğini tuttum, elini önümde tuttum. Parmağım damarını okşadı. "Kendini öldürmen gerek." Cevabımın etkisini hissederek, nabzının hızlanmasını bekledim.

Yumuşak bir iç çekişle aramızdaki mesafeyi kapattı, göğsü benimkine hafifçe değene kadar. Parmağını ağzına götürdü ve gözyaşımı tattı, parmağını diliyle emdi.

İçim hala karışık, çalkantılı, karmakarışık ve *hassastı*, ama bu duygu beni F5 kasırgası gibi vurdu. Ona olan bu arzu.

Onu istedim.

Şimdi.

Elim onun elini kavramış halde kaldı ve çenesine dokundu, o gün tıraş etmediği sertliği hissettim, ama elimi çekmedim. Çekmek istemedim.

İçimde *her şey* kıpır kıpırdı. Ondan nefret ediyordum.

Ama siktir et, onu öldüremezdim.

Ondan uzaklaşamazdım. Ne yaptım ben?

Bana işkence ediyordu.

Creighton'ın yol açtığı yıkımdan çok yorulmuştum.

Mahvolmuştum.

"Blake," diye fısıldadı.

Vahşice kükredim ve elimle gömleğini yakaladım. Yumruğumu sıktım.

İhtiyacım olan şey...

Dudaklarımı yaladım.

Neye ihtiyacım vardı?

Kafamın içindeki bir ses ona bedelini ödettirmemi söyledi. bunu ödetmemi söyledi.

Gözleri parlıyordu. Gülümsüyordu. Ve bana bakıyordu , hala çok yakındı. Gözyaşlarımdan kalanını sildi. Eğildi, alını alnıma değdi ve nefes vererek, "Gözlerinde büyük bir nefret var. Sorun ne?" dedi.

Diğer elimi kaldırdım ve o benim diğer bileğimi tutarken, onun bileğini kavradım. "Sen. Sorun sensin." Ve aniden içim yanmaya başladığı için, elini benden uzaklaştırdım ve diğer bileğimi onun elinden kurtardım. O geriye düştüğünde, yana doğru kayarak uzaklaştım. "Benden uzak dur *lan*."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CREIGHTON

Bu gece onu götürdüler.

İçerideki adamım, kaçarken ona yardım ettiğini söyledi. İpleri normalden daha gevşek bağladığını söyledi, ama Blake için bunun bir önemi yoktu. O iplerden kurtulurdu. O bir savaşçı ve hayatta kalma ustasıydı. Bu onun yapacağı bir şeydi, yani evet, ipleri ne kadar sıkı bağlasa da kurtulurdu. Ama West ve Walden'ın onu bulmasını engellemeye yardım etti.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu kaçırmalarını engelleyemedim ve oraya zamanında yetişemedim.

Blake'in bana ihtiyacı yoktu, en azından fiziksel güvenliği için. Bu benim için bir zevkti.

Kendini kurtardı. Defalarca. Keşke bunun gerekmediğini fark etseydi. Her şeyi yapabilirdi. Herkes olabilirdi. Herkesin onu sevmesini sağlayabilirdi. Keşke bunu hiç yapmasaydı, çünkü beni gerçekten terk etmeye karar verseydim... Dünyanın benim yıkıntımından kurtulabileceğini sanmıyordum. Ama bu gece bana geldi.

Bana.

İçerideki adamım bana Walden'ın binasının yanından aşağı inen videosunu gönderdi. Gerçekten muhteşemdi.

Benden uzak durmamı söyledi, ama yapamadım. Anlamıyordu. Benden çok fazla kez alınmıştı ve bu gece yüzünde açlık vardı. Bunun farkındaydı ve bir an için, buna göre hareket edeceğini düşündüm. Buna hazır görünüyordu. Bana hazır görünüyordu. Sonunda. Belki de uzak durmamı söylediğinde ciddiye, ama... Yapamadım, yüzündeki o acıyı harekete geçmeye hazır olduğunu gördükten sonra yapamadım.

Artık durum farklıydı. Yeni kurallar. Yeni riskler.
Yeni rakipler.

Yatak odasının köşesindeki sandalyeye oturdum ve arkanıza yaslanarak onun uyumasını izledim.

Uyu, Blake. Yarın her şey değişecek.

Bu yeni savaşta yalnız değildi, çünkü benim için de işler değişiyordu.
Ben de değişiyordum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Uyandım ve bir saniye içinde her şey aklıma geldi. Nefesimi tuttum ve yuvarlandım, sonra sönüverdim.

Creighton burada değildi. Düşündüm ki... Gece uyanmıştım ve onun burada olduğunu sanmıştım. Bu beni öfkeliendirmeliydi. Ama sadece daha iyi uyudum.

İnleyerek sırt üstü yattım ve ellerimi kaldırdım.

Yumruklarımı sıkıp alnıma bastırdım.

Ne yapıyordum ben?

Ona uzak durmasını söyledim, ama siktir. Siktir! Bana nasıl baktığı ve benim ona nasıl baktığımı.

Onu istiyordum.

Bana geldiği ilk gece ona karşı bu ihtiyacı hissetmişim ve her gece bu ihtiyaç daha da artmıştı, ama buna korku da eşlik ediyordu. Korku, çünkü Tanrım, bu her şeyi değiştirecekti. Hazır mıydım?

Dün gece hariç, umursamamıştım. Bir şeyler yapmak için iki saniye kalmıştı. Onu kendime çekmek. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak. Ona karşı fiziksel ve içgüdüsel bir tepki vermişim. Ona saldırmamak için *tüm* gücümü kullanmam gerekti ve o bunu gördü. Tepkimi gördüğünü biliyorum.

Creighton ve ben.

Derin bir nefes aldım.

Bu delilikti.

Yine de, sadece dün geceyi hatırlamakla içimde yeniden oluşan acıyı inkar edemedim.

Burada yatıyordum, kaçırılmamdan çok Creighton'a karşı kontrolümü kaybetmiş olmaktan dolayı daha çok üzgündüm. Kahretsin. Kaçırıldım.

Yine.

Yumuşak bir iç çekiş çıktı ağızımdan.

Dün gece çok öfkelenmişim, Creighton'ı suçlamışım, ki bu haklıydı. Her şey onun suçuydu, ama lanet olsun... Kafam karışmıştı.

Tamam. Yeni plan.

Gün be gün. İşleri yoluna koyarken bir çözüm bulurdum umarım, böylece... Bilmiyordum, ama vücudum ısınmaya başlamıştı ve bana yalancı diyordun. Kendimi kandırmaya çalışıyordum.

Yaptığım şey bu muydu?

Yataktan kalkıp kapıya doğru yönelirken, masamdaki bir yığın eşya gözüme çarptı.

Kalbim durdu ve ağızım bir santim açıldı.

Bir telefon. Bir cüzdan. Bir anahtar takımı. Hepsi benim. Yeni eşyalar değildi. Dün gece kaçırıldığımda benim olan eşyalardı.

Şaşkına dönmüştüm.

Creighton onları bırakmıştı.

Bu, onlara verildiği anlamına geliyordu.

O biliyordu. Başından beri biliyor muydu? Beni görmeden önce mi? Beni gördükten sonra mı?

Telefonumu aldım ve çalıştığım bölgedeki suç raporlarını Google'da aradım. Raporlar çıktı ve onları inceledim, göğsümdeki gerginlik azaldı. Silahlı saldırı yoktu. Ceset bulunmamıştı. Yangın yoktu.

Creighton henüz misilleme yapmamıştı, ama yapacaktı. O zaman Tanrı yardımcımız olsun.

Spence'e kısa bir mesaj attım.

Ben: Derhal geçerli olmak üzere, istifa ediyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CREIGHTON

Bir SUV'nin içindeydim ve dışarıda yaşlı bir kadının genç bir adamla evden çıkmasını izliyordum. Adam kadından daha gençti, ama sert bir bakışı vardı. Siyah kıvrıkcık saçlıydı. Yüzü birkaç gündür tıraş edilmemişti. Üst dudağı kalındı. Çok yoğun, koyu renkli gözleri vardı. Yüzü biraz köşeliydi, yakışıklı sayılmayacak kadar köşeli, ama onda bir sertlik vardı. Bazı kadınlar ve erkekler onun bu sert görünüşünü sevebilirdi. Bir elinde kadının çantası vardı ve kolunu kaldırmış, kadının dengede durması için ona dayanmasını sağlamıştı.

Bu kadını tanıyordum.

Adam bir sürprizdi ve neden ilk düşmanlarımla ilgili raporlarımda yer almadığını merak ettim. Bu, Tristian West'in kayınvalidesi idi. Aynı çene, benzer kemik yapısı ve ikisinin de aynı şekilde yürüdüğü gerçeğine bakılırsa, bu aynı zamanda kayınbiraderi idi. "Bu Isaac Montell mi?" diye, onları benimle birlikte izleyen Lassiter'a sordum.

Bana doğru baktı, kaşları çatılmıştı. Viking örgülü saçları siyah bir beyzbol şapkası altında gizliydi. Güneş gözlükleri gözlerini gizlediği için onun da ne düşündüğünü anlayamadım. "Normalden daha gerginsin. Blake'e bir şey mi oldu?"

Ben baskı ağzımı ağzımı sıkıştırdım.
"Neden neden otomatik olarak Blake'de bir sorun olduğunu varsayıyorsun?"

O güldü. "Ciddi misin? Seni etkileyen tek şey o."

Tek şey.

Bu beni hiç eğlendirmede. "O bir şey değil, Last."

Sessiz kaldı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ne oldu?"

Bunu görmezden gelip, "Diğer ikisini göster bana," dedim. Kucağındaki dosyayı işaret ettim.

Bana iki kişinin daha fotoğraflarını uzattı.

Bu yüzleri tanıyordum. Onları daha önce görmüştüm ve kafamdaki bilgileri karıştırarak resimlere isimlerini yerleştirdim. Pialto Rodriguez ve Sophie Iriston. Onlar Ashton Walden'in kadınının çalışanlarıydı ve "aile gibi" kabul ediliyorlardı.

Güzel. Bu adaylar hoşuma gitti.

Dosyayı ona geri verdim ve West'in annesi ile kayınbiraderine doğru başımı salladım. "Onları al."

Başını kaldırdı, bir anlığına bana baktıktan sonra tekrar pencereye döndü. Jess West'in annesi ve kardeşi arabaya biniyorlardı. İki adam da onları belli bir mesafeden takip ediyordu. Güvenlik.

Güvenliği her zaman atlatabilirdik. Muhafızları kelimenin tam anlamıyla kuşatacak kadar adamım vardı, onları oyalar, anne ve kardeşi kaçırabilirdik.

"Kim?" diye sordu Lassiter.

Şu anda yanımdan geçen arabayı işaret ettim. İki yolcu da bize bakmıyordu. Farkında değillerdi. Muhafızları ikinci bir arabayla takip ediyordu ve bizi gördüler, ikisinin de gözleri fal taşı gibi açıldı.

Lassiter küfretti ama park yerimizden ayrıldı. Üç muhafız daha evden koşarak gelirken motoru çalıştırdı. İki kamyonete atladılar.

Silahımı çıkarmıştım ama gerekli olduğunu düşünmüyordum. Her ihtimale karşı, hazır olmak için silahı bacağıma dayadım.

Lassiter telefonu ile teknik ekibime bilgi aktarıyordu, onlar da en yakın adamlarımı bulacaktı. Peşimizden gelen herkesi durduracaklardı. Üç blok daha ilerledik. İki kamyon yaklaşıyordu, ama aniden başka araçlar da ortaya çıktı. Aramıza girerek yön değiştirdiler. Onlar benim adamlarımdı. Lassiter sürücülerden birine elini kaldırdı.

Üç blok daha ilerledikten sonra West'in adamları geri döndü. Benim bölgeme çok yaklaştığımız.

Nightclub 2'ye gittik.

Levi arka kapıdaydı. Bizi görünce geniş bir gülümsemeye karşılardı. Ellerini ceplerine sokarak bize doğru yürümeye başladı.

"Kaçırma işini ben organize edeceğim," dedi Lassiter, kapı koluna uzanarak.

"Hepsini istiyorum."

Elini geri çekti. "Hepsi mi?" Yüzü gevşedi. "Easter'ın iki yakın arkadaşı ve Jess Montell'in annesi ve kardeşi mi?"

"Sanırım artık Jess West adını kullanıyor."

"Umurumda değil. Hepsi mi? Kansere karşı savaşan yaşlı bir kadın ve iki iş arkadaşı."

"Blake'i kaçırdılar." Bir saniye içinde karşısına geçtim.

Hareketsiz kaldı. "Blake'i mi kaçırdılar?"

"Eğlence bitti. Blake iyi, ama *ben* değilim. Onları götürün. Dördünü de."

"Bizi gördüler. Korumalarını artıracaklar."

"O zaman yaratıcı ol."

Ağzını sıkıca kapattı ve benden uzaklaştı. Emirlerimi beğenmemişti.

Lassiter genellikle umursamazdı.

Gözleri benimkilere kaydı. Yüzündeki gerginlik yumuşadı. "Pialto'yu almak istemiyorum. O eşcinsel."

Anladım. O da Lassiter gibiydi. "Umurumda değil. Onu, kızı, annesini ve kardeşini al. Sonra *onlara iyi bak.*" Gülümsedim, ona gerçek gülümsememi gösterdim, ruhum olup olmadığına dair hiçbir şüphe bırakmayan gülümsememi. Ruhum yoktu. "Bu, Blake'e bir şey olursa hayatın nasıl olacağının bir ön habercisi. O giderse, beni burada tutacak hiçbir şey kalmaz. Anlıyor musun?"

Levi bekliyordu, pencereden bizi izliyor, dudaklarını ısırıyordu.

Lassiter keskin bir sesle, "Neden? Neden onlar?" diye sordu. "Bu Pialto yüzünden mi..."

"O kanser. Onlar masum. Blake onların incinmesini istemezdi. Neden Blake'in karşılığına gitmiyorsun? Kadınlarının peşine düş?

Haklıydı. Konuşmasını bitirmesini bekledim ve gülümsememi bıraktım. Pencereyi kapattım ve normal bir insanın yüz ifadesini takındım. Duyguları olan. Sempatı duyan. Empati kuran. Sesimin neredeyse nazik olmasını bile sağladım. "Çünkü kadınlarına zarar vermek istiyorum ve bu onlara *daha çok* zarar verecek. Ve sen sormadan önce, bunu senin yapmanı istiyorum. Sen yaparsan daha insancıl olur."

Blake bunu önemserdi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Marshall ve Heath, günün ikinci dersinden çıktığımda beni bekliyorlardı. İkisi de benimle aynı adımda yürümeye başladılar. Marshall kolunu omuzlarıma doladı. "Oda arkadaşım."

Ben de "Ev arkadaşı" diye cevap verdim.

Heath kitaplarıma bir göz attı ve homurdandı. "İronik."

Ona bir bakış attım ve hukuk etiği ders kitabımı göğsüme daha sıkı bastırdım. Bu ders seçmeli bir dersti ve ikinci dersimdi. Sıradaki ders bilişsel psikolojiydi.

Marshall gözlerini aşağıya indirdi ve sadece mırıldanarak ses çıkardı. "Evet. Neyse, dediğim gibi..."

Heath kuru bir şekilde ekledi, "Sadece oda arkadaşısı dedin. Başka bir şey demedin."

Marshall ona kırılgan bir bakış attı, kolunu omuzlarıma daha sıkı doladı ve bana biraz yaslandı. Heath'i görmezden gelerek sesini yükseltti. "Dediğim gibi, *oda arkadaşım*. Bu gece bir şey var. Yerel bir mekanda dövüş gecesi. Heath bağlantısı var ve arkadaşlarımızdan biri dövüşecek, ama içeri girmek için bir eşe ihtiyacımız var. Bu onların uyguladığı bir kural. Sanırım yeterince kadın girmesini sağlamak için, ama randevunun cinsiyeti konusunda bir şart olmadığını söylediler. Meğer bir randevuya ihtiyacım varmış." Bana en sıcak gülümsemesini gösterdi ve kaşlarını oynattı. "Ne dersin? Benimle eğlenceli bir geziye ne dersin? Bana acıyın, oda arkadaşım."

Tanrım, gamzeleri vardı. Bana gamzelerini gösteriyordu. Elimi kaldırdım. "Lütfen. Dur."

Heath, bana karşı istem dışı verdiği tepkiyle öksürmeden önce kahkahayı patlattı.

Marshall onu görmezden geldi, başını kaldırdı. "Gidecek misin?"

"Ben..."

Beni kesip kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekerek kucakladı. "Harika. Bu gece yola çıkacağız. Gece geç saatte olacak, bu yüzden saat on birde orada olmalıyız. Gece kulübü kıyafeti giy. Bu harika olacak."

Az önce neyi kabul etmediğimi bilmiyordum, ama Marshall çoktan gitmişti, telefonuna odaklanmıştı.

Heath öksürük krizini atlatmıştı. Marshall'ın arkasından gitmeden önce, ağzında hafif bir seğirmeyle oyalanıyordu. Onun "Bu ilginç olacak" dediğini duyduğuma emindim.

İlginç.

Harika.

Kafamda zaman hesaplaması yaptım ve yüzümü buruşturdum. Bakım merkezindeki vardiyamdan sonra zamanım çok daralacaktı.

Lounge kapandıktan sonra bir saat daha kaldım çünkü bakıcı çocuklardan biri gelmemişti. Onu evine götürmeyi teklif ettim ve onun gerçekten güvende olduğundan emin olduktan sonra ayrıldım. O beni rahatlattı. Bakıcı anne ve baba da beni rahatlattı. Hala uyanık olan diğer çocuklar da – bazıları ödevlerini yapıyor, bazıları film izliyordu – beni rahatlattılar, ama ben karşıdaki evi izlemekten vazgeçmedim.

Anne, unuttuğunu ve telefonunun şarjının bittiğini söyleyerek sürekli özür diledi. Belki de öyleydi. Eminim evde onun kullanabileceği bir telefon vardı. Yan kapı açılana kadar içim hala kemirip duruyordu. Eve getirdiğim çocuk, büyük kızlardan biri ile birlikte dışarı çıktı. Caddeyi geçip bana doğru koştular.

"Bayan Blake." Çocuk, yolun karşısından bana doğru koşarken biraz nefes nefese kalmıştı.

gözlerine baktım, ama gözlerinde korku yoktu. En azından bu gece yoktu. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Bayan Sherry öyle biri değil."

O, benim ne demek istediğini anladığımı biliyordu. Bu akşam merkezdeki diğerleriyle birlikte benimle buluştuklarında, onlara geçmişimi anlatmıştım. Hepsi gözle görülür şekilde rahatlamıştı. Anlamışlardı. Ben de onlardan biriydim. Eskiden onlardan biriydim. Anlamıştım.

Kızı dürttü, kız gözlerini devirdi ama ekledi: "Onun dediği gibi. Sherry unutkan biridir. Bazen aptalca davranır ve bu sefer de telefonuna numaralarımızı kaydetmeyi unutmuş, bu yüzden kimi arayacağını bilmiyor. Ve aramayacak çünkü istemediği birini yanlışlıkla ararsa utanmak istemiyor."

"Herkesin numarası değişiyor. Kafam karışıyor."

O da sevgi dolu bir ifadeyle ona hafifçe dirsek attı. "O zaman bir dahaki sefere yeni numaralarımızı aldığınızda numarayı değiştirin. Bizimle iletişime geçebilmek, geçememekten iyidir. Bir dahaki sefere Bayan Blake çalışmıyor olabilir ve sizin güvenli bir şekilde geri dönmenizi sağlayamayabilir." Bana doğru baktı. "Tekrar teşekkür ederim. Bana sizden biraz bahsetti, neden hala evi izlediğinizi açıkladı. O iyi. Merkezde yemek yedi mi bilmiyorum..."

"Yedi."

"Yedim! Spagetti yaptık. Mutfakçı kullanmamıza izin verdiler. Gerçekten çok güzel. Sen de bir dahaki sefere gelmelisin, Cap."

Cap'in yüzünde yine o sevgi dolu ifade belirdi. "Belki." Bana "Her neyse, teşekkürler. Malik yine orada olacak, eminim." dediğinde bu ifade kayboldu.

Geri döndüler, Malik omzunun üzerinden bana hafifçe el salladı. Cap eğilip ona bir şey söyledi, Malik kıkırdadı ve ikisi de tekrar içeri girdi.

Telefonum titredi.

Telefonumu çıkardığımda, Palma ve Marshall'dan birer mesaj geldiğini gördüm.

Saati kontrol etmek bile istemedim. Çok geç kaldığımı biliyordum.

Palma: Neredesin??? Biz buradayız. Burada çok yakışıklı erkekler var. Gelmen lazım, kadın. Gel. Hem gerçek anlamda hem de... Diğer gerçek anlamda da. Tamam. Şaka yapıyorum. Burada çok güçlü mor renkli içecekler var. Çok lezzetliler. Buraya geldiğinde göreceksin. Gel buraya!

Marshall: Randevum olmadan girebildim, ama sen hala geliyor musun?

Saat neredeyse on bir olmuştu.

Kafamda hesap yaptım ve geç kalmamın saçma olacağını anladım. Tabii metroyla gidersem. Uh... Seyahat etmek için başka bir seçeneğim daha vardı.

Soluma baktım.

Bir adam gölgelerden çıktı ve bana doğru yaklaştı. Adımları kaldırımında ustaca yankılanıyordu.

Creighton'ın gözcüsüydü ve telefonumun ekranını tarayıp mesajları görebilecek kadar yaklaşmasını bekledim.

"Beş dakika içinde buraya bir araç getirebilirim."

Elbette getirebilirdi, çünkü Creighton'ın ordusu kelimenin tam anlamıyla her yerdeydi.

Malik için endişelenmek ve eski anıları uzak tutmak beni çok yıpratmıştı.

"Teşekkürle
r." Pes
ettim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BLAKE

Warehouse A adlı bir depoya vardık ve Heath'in bu bağlantıyı nasıl kurduğunu anında anladım. Çünkü gerçek hayattaki kardeşlerinden biri oradaydı ve kardeşinin burada olmasının nedeni, *tüm işi* onun *yönetiyor* olmasıydı. Bunu biliyordum çünkü kapıdaki adamlar, Nogoskeski ile görüşmek için bara gitmemi söylediler.

Çünkü *Creighton onu* bu işin başına getirmişti. Burası Creighton'ın deposuydu.

Bu nasıl tekrar oluyordu?

Ona benden uzak durmasını söylemiştim. O da buna karşılık yatak odama gelip eşyalarımı geri vermişti. Şimdi de bu.

İçeri girerken, Heath'in kardeşi merdivenlerden inerken gördüm. Grubu gözden geçirdi, Heath'i gördü ve ona sarılmak için yanına gitti.

Onların yanına doğru ilerlerken, Heath kardeşini grubun geri kalanına tanıtmaya başladığı için kendimi farklı bir gerçeklikteymiş gibi hissettim. Marshall, Palma, Creighton'ın gece kulübünde tanıştığımız Palma'nın bazı arkadaşları ve Marshall ile Heath'in bahsettiği arkadaşları olduğunu tahmin ettiğim birkaç kişi vardı.

Palma beni gördü ve çığlık attı, kulüpteki geceki gibi bana sarılmak için yanıma geldi. Marshall beni gördü ve başını salladı ama barda kaldı. Bir kızla konuşuyordu ve görünüşe göre onu hemen bırakmaya niyeti yoktu. Kendi kendime homurdandım. Şimdi nasıl içeri girdiğini anlıyordum. Randevuya ihtiyacı varmış, hadi oradan. Randevusu vardı.

Beni görünce Heath yanıma geldi. Başını bir santim eğdi ve ensesini tuttu. Tamamen "hayranlık

" ve utangaç bir tavırdı. Arkasına doğru bir hareket yaptı. "Marsh kardeşimin mesajını gördü ve olaylar oradan başladı. Üzgünüm."

Neden özür dilediğini anlamadım çünkü bizi birbirimize bağlayan ortak noktayı kabul etmemiştik. Teknik olarak. Ama sanırım bana önceden haber vermediği için özür dilediğini ima ediyordu.

"Naber, küçük Green?" Kardeşi de onunla birlikte gelmiş, hemen arkasında duruyordu. Boyu yeterince uzundu, beni rahatça görebiliyordu ve elini Heath'in omzuna koydu. "Kardeşimi tanıdığını bilmiyordum."

Buna yorum yapmadım. Neyse neydi. Şunu belirttim: "Buraya geldiğimden eminim ki haber verilmiştir, ama yine de ona kendin söylemelisin. Arkadaşlarım için ayrı emirleri olabilir."

Kafasını salladı, yüzü ve gözleri ifadesizdi. Tedbirliydi. Palma kaşlarını çattı. "Kim?"

Bize bakışlar atılıyordu. Çoğu yeni işe alınmış gibi görünen diğer kapı güvenlik görevlileri tarafından, ama aynı zamanda bar alanındaki diğer kişiler tarafından da. Birçoğu ev arkadaşlarımla birlikteydi. Konuşmaya devam edersek, sorular sormaya başlayacaklardı.

Kimse Palma'ya cevap vermedi.

"Herkese kim olduğunuzu söyleyeceğim." Heath'in kardeşi, Creighton'ın adamlarının geri kalanını kastediyordu.

Ben iç geçirdim. "Bunu yapmamamı tercih ederim."

Yüzünü buruşturdu. "Yapmak zorundayım. Üzgünüm. Patronun emri, önce seninle ilgilenmek. Her zaman. Bir şey olursa, korunursun."

Bu, istediğim son şeydi. Tek başına bir okulda prenses piranha gibi muamele görmek.

"Harika. Bir içkiye ihtiyacım var."

İki dünyanın birbirine çarpışmasına hazır değildim, ama tam da bu olacak gibi görünüyordu. Bara doğru sadece üç adım atmıştım ki, Lassiter birdenbire ortaya çıktı.

Durdu. Bana baktı. Ben de durdum. Ona baktım.

Ev arkadaşlarımın arkadaşları umurumda değildi. Gerçekten umurumda değildi, ama ev arkadaşlarım umurumdaydı ve Palma beni beklemişti. Marshall da öyle. Heath etrafımda dolaşarak bara gitti. Bara bakarken omzunun üzerinden bana bakmaya devam ederek barmen için iki parmağını havaya kaldırdı. Lassiter gibi hepsi de beni izliyordu.

Eh, lanet olsun. Bu olacaktı.

Lassiter yaklaştı. "O burada değil, yani normalde sorun olmaz. Ama..." Hafifçe irkildi, ama ben gördüm, arkasında bir hareket vardı. Bir saniye sonra, adım yüksek sesle bağırıldı.

İnsan vücudunda devasa bir mastiff yavrusu bana doğru koşuyordu.

Geri dönüş yoktu.

"BLAKE! Blakey. Blakester. Blake, o nerede...?" Kalabalık ikiye ayrıldı, daha doğrusu, Levi öne doğru ittiğinde yarısı kenara itildi. Beni görünce gözleri parladı ve kocaman yüzünün yarısını kaplayan geniş bir gülümseme belirdi. "*Blake!*"

Lassiter, Levi mesafeyi kapatırken, onu neredeyse görmeden bir adım yana attı. Beni kaldırdı ve döndürdü. "Blakester. Blake. Buradasın. Kendi isteğinle etkinliklerimize geldin." Heyecandan patlıyordu. Ve hala beni döndürüyordu.

Omzuna hafifçe vurdum. "Beni indir, koca adam."

Öyle yaptı, ama ellerimi tuttu ve hala daireler çiziyorduk. Benimle dans ediyordu. Bu dev gibi adam dans ediyordu ve yüzü ışıltı ışıltı parlıyordu. Çok mutluydu.

Ben eridim.

Lassiter bile gülümsemesini saklamaya çalışıyordu ama başaramıyordu. Levi beni daireler çizerek dans ettirmeyi bıraktığında başını salladı. "Grubunuz için üst katı boşaltmalarını söyleyeceğim. İçecekler bizden..."

Onu durdurdum, elimi koluna koydum. "Gerek yok."

Ağzının köşesi pişmanlık dolu bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Tamam, ama kızlar bu gece bedava içecek. Bu promosyonun bir parçası. Bedava içkiler kızları çeker. Kızlar erkekleri çeker. Kavgalar için buraya daha fazla erkek istiyoruz. Bu daha fazla bahis demek. Daha fazla para demek. Üzgünüm, ama bu kızlar için bedava içki demek."

Palma yakındaydı. Marsh gürültüyü duyunca yanımıza geldi. Heath barda kaldı ve iki içki daha içmeden ayrılmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

Başımı eğdim. "Sorun değil. Ben..."

Levi kolunu sırtıma doladı, beni kendine doğru çekti ve Palma ve diğerlerine dönmemizi sağladı. "Beni arkadaşlarına tanıtır mısın? Onlarla tanışmak için can atıyorum. Ben Levi." Beni kendine daha sıkı sarıp, zıplatmaya başladı. Göğsünü şişirdi. "Blake'in kardeşi..."

"Üvey kardeşi."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Evet. Üvey kardeşi, ama aslında kardeşi gibi."

Lassiter gülmeye başladı ve ben bir şey söylemeden uzaklaştı. Ya da ona vurmadan.

Palma'nın kaşları yüksekçe kalkmıştı, ama Levi'nin sözleri üzerine yumuşadı. Gülümsemesi rahatladı. Daha da yaklaştı, ki bunu yapması gerekiyordu çünkü deponun içi tıklım tıklımdı. Buraya bu kadar insan sıkışmışken yangın güvenliği ve sağlık kurallarını ihlal etmemeleri imkansızdı. Ama yine de burası bir yeraltı dövüş ringiydi ve Creighton'ın adamları tarafından organize edilmişti, yani şaşırmamam gerekirdi.

"Üvey kardeşin olduğunu ya da onun burada olduğunu bilmiyordum. Senin Cincinnati'den olduğunu sanıyordum?" Elini uzattı ve Levi'yi baştan aşağı süzdü. "Ben Palma. Blake'in oda arkadaşayım."

"O Cincy'den." Omuzlarımdan elini çekti ve iki eliyle onun elini tutup salladı. "Hadi

senin hakkında konuşalım. Vay canına. Onun oda arkadaşı mısın?"

Marshall kendini, Palma'yı ve Heath'in hala durduğu barı işaret etti. "Hepimiz öyleyiz. Ben. Şuradaki Heath. Bir oda arkadaşı daha var ama onu görebilmen için bol şans. O bir vampir olabilir."

Levi, sözleri tam olarak anlamadan elini sallamaya başladı. Durdu, Marshall'ın az önce söylediği şeyi ve Heath'in kim olduğunu görmek için bir kez daha baktı. Yüzünde şaşkınlık belirdi. Hemen ardından endişe. Sonra yine şaşkınlık.

Bana sorgulayan bir bakış attı.

Omuz silktim. "Bu benimle... bilirsin." Koluna hafifçe vurdum, yine Marshall'ı işaret ederek. "Teknik olarak, Marshall'ın partneri olarak burada olmam gerekiyor."

Levi, Marshall'ın elini sıkmak için uzanmaya başlamıştı, ama son sözlerim üzerine öksürük krizine girdi. Nazik davranıp sırtını okşamadım. Acı çekmesine izin verdim. Öksürüğü durduğunda, bana karanlık bir bakış attı, ama ben de eğlenmenin farkındaydım. "Tamam. Neden

—boş ver." Marshall'ın elini tuttu ve ona hızlıca başını salladı. "Sizinle tanışmak güzel. Blake'in hayatından başka kimseyle tanıştınız mı?"

Yarı gülerek, yarı tıslayarak küfrettim. "Çok ince." O

ise sadece bana göz kırptı, hala sırtıyordu.

"Hayır. Neden?" Palma'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, öne doğru eğilmişti.

Levi kolunu omuzlarıma doladı ve beni bir kez daha yanına çekti. "Lassiter, dünyaya kızgın görünen küçük sarışın. O da. Saçında örgüler var, her yeri dövme. Ama onu bizim üvey kardeşim olarak adlandırırsanız, kızar. O daha çok üvey komşumuz gibiydi. Bizimle aynı sokakta büyüdü, ama sizi kandırmasına izin vermeyin. Aslında Miss Marcie'nin kanepesinde büyüdü."

Palma dönüp baktı ve Marshall Levi'ye bir soru sordu. Kısa süre sonra ikisi sohbet etmeye başladı. O sırada Palma diğer tarafıma yanaştı.

İçkisini sıkıca tutup kağıt pipeti karıştırarak, sessizce şöyle dedi: "Yetimhanede büyüdüğünü bilmiyordum."

Yüzüne bakarak bunun bir sorun olup olmadığını anlamaya çalıştım. Tepkiler her zaman farklıydı. Ya bana tepeden bakarlardı ya da beni kendileri için bir tür tehdit olarak görmeye başarlardı. Olumlu tepkiler nadirdi.

"Evet, öyle."

Nefesimi tuttum, Palma'nın nasıl tepki vereceğini bekledim.

Gözlerinde bir parıltı belirdi ve altında saygıyla karışık bir nezaket mi vardı? Doğru mu görüyordum? Neredeyse ağlayacaktım. Onu kucaklamak için uzandım. O, veda etmek zorunda kalacağım biri değildi, en azından şu anda değil.

Bana gülümsemeye çalışmadan önce yüzü titredi. "Özür dilerim."

Bazen bazı insanlar benzer şeyler söylerler, ama içten söylemezler. Palma söylediklerinde samimiydi. Bu büyük bir fark yaratıyordu.

Şakacı bir şekilde bana dirsek attı. "Demek ki, üvey kardeşin ve üvey komşun var. Buralarda başka üvey kardeşlerin var mı?"

Oh, tanrım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BLAKE

Palma yanımdaki koltuğa oturdu, yüzü kızarmış ve biraz terliydi. "Üvey kardeşin çok seksi." Ve biraz sarhoştı, çünkü nefesinden yoğun bir rom kokusu geliyordu. Elini saçlarına geçirdi, saçlarını düzeltti ve kendine kaşlarını çatarak baktı. "Kahretsin."

İçkisini önümüzdeki masaya koyduktan sonra, iki eliyle saçını yeniden düzeltti. Daha önce saçları açık duruyordu, ama bir saat boyunca hareket edip kavgalara bağdırdıktan sonra, saçlarını bir toka ile topladı. Şimdi tokayı yeniden takıyordu. Saçını bu kadar kusursuz bir şekilde düzelttiği için onu kıskandım. İki saniye içinde işini bitirdi. Anında güzelleşti.

"Ee?" Palma kaşlarını kaldırarak benden bir cevap bekledi.

Gülümsememi sakladım. "Levi'den bahsediyorsun, değil mi?"

"Tabii ki Levi." Dramatik bir nefes verdi, bana sıırttı ve yanakları daha da kızardı. "Ondan hoşlanıyorum. Çok yakışıklı. Ve çok şapşal ama aynı zamanda rüya gibi bir gülümsemesi var. Neden ona bakıp durduğumu anlamıyorum." İnledi ve koltuğunda daha da aşağı kaydı.

Palma'nın bu yönünü seviyordum. Ama Levi'den hoşlandığı konusunda emin değildim.

Bütün gece bize çok ilgi gösterdi. Creighton'ın istediği şeyleri yapmak ya da burada yapması gereken işleri yapmak için ortadan kayboluyordu, ama sonra geri geliyordu. İçeceklerimizin dolu olduğundan emin oluyordu. Bize yemek getirmeyi teklif ediyordu. Bizimle oturup, birlikte büyüdüğümüz zamanlarla ilgili komik hikayeler anlatıyordu. Creighton'ı bu hikayelerin dışında tutuyordu, bunun için minnettardım. Oda arkadaşlarımin onu öğrenmesine henüz hazır değildim.

O zamana kadar Levi çok çekici davranıyordu.

"Senin burada olmana çok seviniyor." Palma koluma dokundu.
"Bunu on sekiz kez falan söyledi."

Pfft diye bir ses çıkardım. On sekiz biraz fazla. On iki gibi bir şeydi.

Omuz silktim ve içkimi aldım. Burada ne söyleyebileceğim konusunda hassas bir denge vardı, ama hiç konuşmama seçeneğini tercih ettim.

Marshall, grubundaki diğer erkeklerle birlikte barda takılmaya başlamıştı. Oturduğumuz çatı katının köşesinde çok sayıda kişi vardı. Onların bulunduğu açıdan, aşağıdaki kavgaları izleyebiliyorlardı. Bazı kızlar da onların önünde birbirleriyle dans ediyorlardı. Kalabalık etrafımızdan ayrılırken, birkaç kız bize oturmak için geldi.

Levi'nin bize doğru geleceğini sanıyordum, ama gelen Lassiter'dı.

Yaklaşırken, üst dudağını bana düşmanca bir şekilde kaldırdı.

Çenemi kaldırarak ona meydan okudum. Beni korkutmuyordu. Her geldiğinde mutlu, neşeli ve gülümseyen Levi'nin tam tersiydi. Lassiter huysuz ve sinirliydi. Ve yoktu. Ben geldiğimden beri ilk kez gelmişti. Creighton'ın yolda olduğunu söyleyeceğinden biraz endişeliydim.

Bu felakete hazır değildim.

Bana bakmaya devam etti, sonra bakışları içkime düştü. "Kaç tane içtin?"

Ona surat yaptım. "Seni ilgilendirmez."

Gözlerini kısarak kızlardan birine döndü. "97 numara ile misin?"

O birden dikleşti. "Şey... Evet. Bu gece dövüşecek." "Biliyorum. Nerede?"

"Oh." Yüzü kızardı. Etrafına bakındı. "Az önce buradaydı. Ben..."
Ayağa kalkmaya başladı. "Gidip onu bulacağım."

Lassiter başını dövüş ringine doğru çevirdi. "Ona aşağı inmesini söyle. Üçüncü sırada." Ona bir kağıt parçası uzattı. "Arkada hazırlanabileceği, kafasını toparlayabileceği bir alan var. İstersen ona eşlik edebilirsin."

Kadın aceleyle gitmek istedi ama Lassiter onu engelledi. Gözleri soğuktu. "Orada kuralları tekrar edeceğiz ama her ihtimale karşı söylüyorum: silah yasak. Kazanmak için nakavt etmek ya da rakibin dövüşemeyecek hale gelmesini sağlamak gerekiyor. Ya da ölüm."

"Ölüm mü?" Yutkundü, ayakları titriyordu. "Nakavt mı?"

"Nakavt." Kenara çekildi ve ona gitmesini işaret etti. Neredeyse duygusuz bir şekilde onu başından savmıştı. "Git ve erkek arkadaşını bul."

Lassiter onunla işini bitirmişti, bu yüzden bana bir bakış atarak ona sırtını döndü.

Onun söyleyeceği her şeye kendimi hazırladım.

Hiçbir şey söylemedi, ortadan kayboldu. Kalabalık onu yuttu yuttu.

Levi hemen ardından ortaya çıktı ve ellerini çırpı. "Sizi Sizi dövüşü izlemek için en iyi yere götürmem gerekiyor." Komik bir şekilde yana doğru dönüp dirseğini uzattı.

Palma bunun şimdiye kadar gördüğü en sevimli şey olduğunu düşündü. Kolunu onun koluna takmak için aceleyle koltuğundan kalktı.

Daha yavaş adımlarla yürüdüm çünkü bu en iyi izleme noktası neresiydi ve orada başka kimler olacaktı?

"Hazır mısın?" diye sordu Levi.

Marshall hareket ettiğimizi fark etti ve Levi bizi arka koridora götürmeye başladığında arkadaşlarının yanından hızla geçti.

"Nereye gidiyoruz?" Marshall eğildi, aynı anda içki içmeye çalıştığı için alnı koluna çarptı. Ve yürüdü. Ve konuştu. Böylece o da duvara çarptı.

Sarhoştü. Bütün gece boyunca aralıksız içmişti.

Nefesimi boşa harcamamayı tercih ettim.

Levi yürümeye devam etti, şimdi bir kapıdan geçip ikinci kattaki bir koridora girdi.

Palma bize dönüp baktı ve "Çok seksi!" diye fısıldadı.

Marshall ona kaşlarını çatı. "Ne dedin sen?"

Ona gözlerini dikip baktıktan sonra tekrar önüne döndü.

Marshall'ın göğsüne bir tokat attım.

"Ah!" Vurduğum yere dokundu. "Bu ne içindi?"

Kafamı salladım. "Öyle."

Hâlâ göğsünü ovuşturuyordu. "Acıttı ama."

Yine gergindim. Buraya geldiğimizden beri ne kadar içtiğime dikkat ediyordum çünkü Creighton gelirse, onu tanıyacaktım. Her şey onunla ilgili olacaktı. Ve o neredeyse hiçbir şey yapmayacaktı. Sadece odadan geçmesi yeterliydi, ama burası onun askerleriyle doluydu. Ya da takipçileriyle. Onun burada olduğunu bileceklerdi. Odanın havası değişecekti.

Göğsümdeki sıkışmayı görmezden geldim, bunun son konuşmamızdan kaynaklandığını kendime hatırlattım.

"En iyi izleme yeri" dövüş ringinin üzerindeki özel bir balkondur. Bizim grubumuzdan başka kimse giremezdi.

Rahatlamadan dizlerim titremeye başladı.

Levi tepkimi fark etti ve başını salladı. Elimde değildi. O tamamen Creighton'ın tarafındaydı. Ayrıca vicdan sahibi olmanın ne demek olduğunu da bilmiyordu, işte bu kadar. Anlamıyordu, ama bu gece önemi yoktu. Creighton burada değildi. Arkadaşları yakında dövüşecekti.

Daha fazla içkiye ihtiyacım vardı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

CREIGHTON

Neredeyse hiç uyumamama rağmen nadiren yorgun hissediyordum. Bu hayatın stresini hissetmiyordum. Blake benimle dalga geçer ve bunun beni insan olmaktan uzaklaştıran bir başka özellik olduğunu söylerdi.

Ona sadece kıskandığını söyledim, ama bu gece yorgundum. West ve Walden, Blake Cole'un gece kulübündekeyken ona saldırdı.

Mauricio'nun gece kulübündekeydi. O Mauricio'nun bölgesindeydi, bu yüzden onun kaçırılmasıyla ilgili benim tarafımı açıklamak için bir çağrıdan dönüyordum. Cole Mauricio'nun o kadar gücü olmamalıydı, ama vardı. O da başka bir güçlü isme bağlıydı, bütün bir ülkeyi ve bu ülkenin yarısını yöneten başka bir mafya ailesine. Benim yaşadığım yerde yönetmiyorlardı, ama birlikte, benim dikkatli adımlar atmam gereken kadar güçlüydüler.

Başka mafya ailelerinin de katılmaya gerek yoktu. Savaş, West, Walden ve benim aramdaydı. Bir çift isme ihtiyaçları vardı.

Walst?

Ya da Tristian ve Ashton... Tristian genellikle Trace olarak anılırdı.

Trashtan. Sadece Trash.

Trash Takımı. Bunu

sevmiştim. Trash İkizleri.

Trash İkizleri işleri batırdı.

Savaş onlar ile benim aramdaydı. Cole Mauricio ile değil. Şikayet onun bölgesinde meydana geldiği için, ne tür bir tepki vereceğine o karar verecekti. Benim tahminim, Mauricio'nun bölgeyi isteyeceği yönündekeydi. Eğer öyle olsaydı, Mauricio'nun bu savaşa girmesi kaçınılmaz olurdu. Zaten benimle savaşarak elde ettikleri şeyi ona vermezlerdi. Ve ben

kazandığımda, Trash Takımı'nın vermemesi gereken o bölge için Mauricio ile savaşmam gerekecekti.

Bunların hepsi büyük bir "eğer" idi, ama hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Cole Mauricio Chicago'yu yönetiyordu ve yeni bağlılığıyla Twin Cities'i yönetmeye başlamıştı.

İşe alım uzmanlarımı bu şehirlere göndermem ve bilgi toplamaya başlamam gerekiyordu.

Chicago seyahatinden yeni dönmüştüm ve yorgundum. Nedenini bilmiyordum. Fiziksel olarak yorgun olduğumu düşünmüyordum, o zaman bu ne anlama geliyordu?

Kalbim mi? Blake etrafta olmadıkça neredeyse hiç çalışmıyordu.

Stres veya sorumluluklar umurumda değildi. Her şeyden çok kafam karışık, ama depoya vardığımızda tüm bu soruların hepsi kayboldu.

Şoförüm beni arkaya götürdü. Hâlâ ön tarafta sıra vardı, insanlar içeri girmek için bekliyordu.

Bu etkinliği Nogoskeski'ye verdim. Kendini tutamayacak ve kardeşine haber verecekti. Ondandır, bazen bir ip çözülür, bazen çözülmezdi. Bu sefer çözüldü ve küçük bir kedi onunla oynamaya geldi.

Blake'in burada olduğu bana bildirilmişti.

İçeri girerken adamlarım geride durdu. Her biri başını eğerek selam verdi. Onları selamladım, ama bu gece daha önemli kişilerle görüşmem gerekiyordu. Adamlarımla daha sonra görüşecektim.

Ben yukarı çıkmaya başladığımda Lassiter arka merdivenlerden iniyordu. Beni gördü, yüzündeki ifade değişmeden önce her zamanki somurtkan bakışını takındı. Kısa bir anlık bir pencere vardı, ama o sırtarak maskesini takmadan önce içini gördüm.

Çok geçti. Sakladığı acıyı gördüm. Sertleştirdim.

Blake'e takıntılıydım. O da bunu biliyordu. O gelmeden önce de hep böyleydi. Lassiter de bana takıntılıydı. Benim bunu bildiğimi sanmıyordu, ama biliyordum.

Üç adım ötede durdu. "Arkadaşlarıyla birlikte burada."

"Ve onlardan biri Levi'nin her yerinde."

Bana bu bilgiyi kimin verdiğini sormadı. Önemli değildi. Bu depoda otuz adamım vardı. Hepsi bana rapor veriyordu.

Lassiter, tırabzanı sıkıca kavradıktan sonra onu çekip cebine soktu. "O senin burada olmanı istemiyor."

Onun yanından geçtim.

O da benimle birlikte döndü ve tıslayarak, "Onu rahat bırak," dedi. Hayır. "O bana geldi. Kurallar değişti." "Çünkü onu kandırdın."

Evet. Aldattım. İyi bir adam değildim.

Hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkardı ve son iki basamağı inmeye başladı.

"Sonuncu." Onun takma adını kullandım. Durdu.

Normalde ona karşı sabırlıydım. O benim ailemdi. "Ben ona gittiğimde, beni geri çevirmiyor." Kapıdan çıkmadan önce içinde bir acı parladı. Ona karşı sabırlı ve nazik olabilirdim. Ama bu gece değil.

YİRMİ ALTI.

BLAKE

Üniversitede üçüncü sınıf

Cincinnati

Tanrım, çok gergindim. Gerçekten çok gergindim.

"Hey, sen." Oda arkadaşlarımdan biri kafasını odama soktu. Islık çaldı. "Çok seksi görünüyorsun. Bu gece nereye gidiyorsun? Creight & Barrel'ın gece kulüplerinden birine mi?"

Bu, Creighton için kullandığı takma addı, ama aslında takma ad değildi. Yüzümü buruşturmuş olmalıyım ki, o da dikleşti. "Uh oh. Ne oldu? Kavga mı ettiniz?"

Ne zaman kavga etmedik ki? Omuz silktim. "Onun kulüplerinden birine gitmiyorum." Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım, ellerimi yanlarıma indirdim. Saçlarımla uğraşıyordum. "Bir randevum var."

Gözleri büyüdü, gerçekten büyüdü. Yanaklarını içe çekti ve yine ıslık çaldı. "Vay canına. Tamam. Bunu beklemiyordum. Crate'n'Barrel randevuyu biliyor mu?"

Çenemi sıktım. Tüm vücudum gerildi. Omuzlarımı kaldırdım ve hazırlanmaya devam ettim.

"Kimle?"

"Tommy Pritsch."

Kaşları birbirine yaklaştı. Onu hatırlamaya çalışıyordu.

"O benim kültürlerarası sınıfımda. İyi biridir." Hâlâ kim olduğunu anlayamıyordu.

Ben de pes ettim, "Futbol takımında."

Gözleri yine büyüdü. "Kahretsin. O Tommy Pritsch mi? Geçen yıl ponpon kızlardan biriyle çıkmıyor muydu?"

"Sen *benim* oda arkadaşım değil misin?"

Yüzü kızardı. "Üzgünüm. Evet. Haklısın. Bu gece için ne planın var?"

Elimi gömleğimin üzerine koydum. Ne giyeceğime karar verememiştim ama bahar olduğu ve hava çok soğuk olmadığı için kargo etek giymeye karar verdim. Beyaz bir tişört. Siyah sütyen, askıları görünür olacak şekilde. Hava soğursa eteğime uyan şirin bir ceketim vardı. Kuaföre gidip bütün gün saçımı kurutmak için beklediğim için saçım mükemmeldi. Bazen saçım kıvrılırdı ve hava yine öyle bir havaydı.

Zamanımı spada geçirdim. Manikür, pedikür yaptırdım ve yeni makyaj teknikleri öğrendim. Genelde doğal ve parlak görünümü severdim, ama bu gece dumanlı göz makyajı yapmaya karar verdim. Kırmızı ruj sürdüm.

Gerçekten güzel görünüyordum. Fazla mı abartmıştım? "Bu...?" Dönüp kendime elimi yukarı aşağı salladım. "Tamam mı? Fazla mı? Belki de sadece kot pantolon giymeliyim."

Kot pantolon iyi bir fikirdi. Daha iyi bir fikirdi. Kot pantolon güvenliydi.

Beni engelledi. "Olmaz. Çok seksi görünüyorsun, sigara içen tamale kadar seksi. Tek sorunum şu, gerçekten mi? Tommy Pritsch mi? O adam bir çapkın, Blakester."

"Sence bana ilgi duymaz mı?"

Gözlerini devirdi. "Tanrım, kendini gördün mü? Sen onun için fazla iyisin." Bana güven verici bir gülümseme attı. "İyi görünüyorsun, ne zamandan beri erkekler için giyiniyoruz? Kendimiz için giyiniyoruz. Haksız mıyım?"

Ben de gülümsedim, gerginliğim biraz azaldı. "Evet. Haklısın. Öyle yapıyoruz."

"Bu gece seninle birlikte olduğu için çok şanslı. Sadece eğlen. Fazla düşünme."

"Eğleneceğim. Bir şey mi istemiştin?"

"Oh! Evet. Netflix izleyip dinlenmek için bir randevum var. Projektörü kullanabilir miyim? Diziyi tavana yansıtabilir miyim?"

Ona nerede olduğunu söyledim ve o da gitti. Sonra oturup randevumu bekledim.

—

O gelmedi.

Gece geç saatlerde kendini asmış olarak bulundu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Sarhoştum. Ve dans ediyordum, mutlulukla dans ediyordum.

Son kavgadan sonra ışıklar kısıldı ve müzik sesini yükseltti. Kendimi bıraktım.

Levi ile tekrar vakit geçirmek hoşuma gittiğini inkar edemezdim. Levi, Palma'yı arkadan sarmıştı. İkisi, ışıklar daha iyi olsaydı ve onları görmek zorunda kalsaydım beni rahatsız edecek kadar seksi ve yavaş bir dans yapıyorlardı. Şu anda, aralarında neler olup bittiğine dair sadece bir ipucu veriyorlardı.

Lassiter'ı görmek bile eğlenceliydi. Her ne kadar genelde pisliğin teki olsa da.

Tek eksik olan...

Hayır. Bu düşünceyi kafamdan silip attım. Sarhoştum. Tek nedeni buydu.

Ama sanki işaret almış gibi, arkamdan eller belime dolandı ve bir an durakladıktan sonra, kim olduğunu bildiğim için, sadece bildiğim için, onun kollarında rahatladım ve o bana bastırdı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Nefesim kesildi.

Creighton buradaydı.

Bir parçam eridi. Diğer parçam ise alarmlar çalıyordu.

Onlar çok geride kalmışlardı ve şu anda yaşadığım diğer sıcak duyguların gölgesinde kalmışlardı. Ben ailemle birlikteydim. Levi ve Creighton, onlar benimdi. Bu yeni insanlar, Palma, Marshall, hatta Heath, belki benim için birerisi olabilirdi. Bilmiyordum. Henüz çok erkendi. Çok şey yaşamıştım, bu yüzden kimsenin kalbime girip yer edinmesi uzun zaman aldı, ancak Palma bunu başarmaya çalışıyordu.

Levi tamamen Palma'ya odaklanmıştı. Palma da tamamen Levi'ye odaklanmıştı.

Bu beni mutlu ediyordu. Belki de olmamalıydı. Belki de sonuçları hakkında endişelenmeliydim, eğer bir sonuç olacaksa, ya da tabii ki olacak, o zaman ne zaman olursa olsun, *o zaman* olurdu. Şu anda bunu düşünmüyordum.

Kendimi uzak tutmuştum, Creighton'dan uzak durmaya çalışmışım, onu uyarmaya çalışmışım. Ama sadece teslim olmak istiyordum.

Kollarının içine daha da gömüldüm, vücudum ısındı, uyandı. İhtiyacım *vardı*.

Döndüm, kendimi göğsüne yasladım ve boğazımı tırmalayan o çaresizlikle boynuna uzandım, boğazımdan inleyen bir hıçkırık çıktı.

Zihnim kapandı.

Vücudum kendi başına hareket ediyordu.

Kendimle savaşmaktan bıkmıştım. Neden savaştığımı bile hatırlamıyordum.

Ona uzandığımda, o eğildi ve ben de aynı anda kendimi kaldırdım. Artık dans etmek bile istemiyordum.

Sadece Creighton'ı istiyordum.

Ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı. Bacaklarımı beline doladım, kollarımı boynuna sıktım ve boynuna nefesimi vererek kendimi onun kokusuyla doldurdum. Dışarıdan gelen taze bir soğukluk, nane ve orman kokusu. Bu kokuların nereden geldiğini bile bilmiyordum, ama onlar oydu.

O, ben ona koala gibi sarılmış haldeyken hareket ediyordu. Mutlu bir haldeydim, ya uykuya dalabilirdim ya da... Üzerinde sallanıp gülümsedim, o da kulağıma derin ve alçak bir iniltiyle karşılık verdi.

Tekrar sallandım. Bu çok iyi hissettirdi.

Eli kığıma indi ve onu kavradı. "Blake."

Daha fazlasını istedim. Ağzımı kaldırıp boğazını öptüm ve o yine inledi. O ses çok mutluluk vericiydi. Bir titreme beni sardı ve kollarında titremeye başladım.

Artık nerede olduğumuzu bilmiyordum, ama o bizi hareket ettiriyordu.

Müzik azaldı. Yukarı

çıkıyorduk.

"Ne..." diye başladı başka biri. "Gidin,"

diye keskin bir sesle söyledi Creighton.

Bir kapı tıklayarak kapandı ve şimdi sessizlik hakimdi. Huzurluydu. Ama ben içimde kıvranıyordum. Baraj çok uzun zamandır yükseliyordu ve ben onun parçalanmasına izin verdim. Her şey içimden akıp gidiyordu, delireceğimi hissettiriyordu.

Creighton'ın gömleğine uzandım ve onu kendime doğru çektim. Yüzüne doğru hırıldadım. "Sen." Ağzını ağızma doğru çektim. Gözlerinin büyüdüğünü zar zor fark ettim, ama sonra bunun bir önemi kalmadı çünkü onu tadıyordum, bu sefer dudaklarından, ve içimde her şey yerine oturdu. Doğru çekmeceler birdenbire ait oldukları rafları buldular. Tüm çılgınlık içimden kayboldu. Çılgınca yanıp sönen ışıklar aynı anda sönüverdi. Kendime hiç izin vermediğim bir huzur içimi kapladı, vücudumdaki her hücreyi uyandırdı ve bana aynı mesajı tekrar tekrar verdi.

Ev.

Evimdeydim.

Ve bu, Creighton'ın kollarında, dudakları dudaklarımdayken oldu ve kendimi kendi tekneyle o barajın üzerinden geçmeye bıraktım.

Düşüyordum.

O sertleşti ve çekildi. "Bekle," diye nefes nefese söyledim. "İstiyorum."

Ağzımı kaçırdı ve enseme tuttu. Beni daha iyi görebilmek için başını eğdi. "Ne kadar içtin?"

Küfrettim. Bu aptalcaydı. Ne istediğimi biliyordum. Tekrar ona doğru hareket ettim.

Elini boynumda sıkılaştırdı, ben yine inleyene kadar, sonra kendini kollarımdan kurtardı. Bir gürültüyle masanın üzerine düştüm ve birdenbire odanın diğer ucunda, ellerini beline koymuş, zor nefes alırken buldum. "Ne kadar içtin?"

"Ne önemi var?" diye tersledim.

O da hemen karşılık verdi, "Önemli. Sen önemlisin. Önemli olan tek şey sensin, bu yüzden evet, zihnin değişmiş durumda ise, *bu önemli*." Derin bir nefes aldı, burun delikleri genişledi. "Ne kadar?"

Sönüverdim.

O sözler.

Tanrım. O sözler.

...sen önemlisin. Önemli olan tek şey sensin... Gözyaşlarımı geri tuttum.

Creighton'ın takıntısını biliyordum, ama bunu bu kelimelerle duyunca, delilik tekrar kafama geri dönüyordu. Beni tamamen kaplayacaktı ve ben bir kez daha kafam karışacaktı. Onun kollarında olmak, teslim olmak ve her şeyi dışarıda bırakmak çok güzeldi. Zihnim bir kez olsun sessizdi.

Bunu geri istiyordum.

Burun kıvırdım. "Neden şimdi önemsiyorsun ki..." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, dudaklarımı büzüştüm.

Yarın dudak bükmüş olmaktan pişman olacaktım. Bunu kabul ediyordum, ama onun kollarında dünyanın nasıl bir yer olduğunu bir an için görmüştüm. Kaybolmadan önce tadına bakmıştım. Onu *geri* istiyordum. Ona olan bu ihtiyaç içimdeydi, kalbimin derinliklerine yerleşmişti ve o da orada rahatça yerleşmişti.

O bunu benden aldı.

"Seni önemsiyorum." Bana doğru birdenbire yaklaştı, sözleri beni delip geçti. "Doğruyu yanlıştan ayıran bir adam değilim, *ama* bu seninle ilgili olduğunda durum *farklı*. Sadece seninle ilgili olduğunda. Anlamıyor musun? Sen benim barometrem, pusulam sensin. Senin sayende doğru yolu biliyorum. Senin sayende

normal bir insan gibi davranabilmemin sebebiyin. Evet Blake, *senin için* her zaman önemli olacak."

Alt dudağım titriyordu, elim titriyordu. Bir kız bunu duyduktan sonra nasıl normal davranabilir ki?

Ciğerlerim yine yanıyordu, patlamak istiyordu. Bu his giderek büyüyor, yükseliyor, güçleniyordu.

Sarhoştum, ama teslim olmak istiyordum. Bir gece. Sadece bir gece.

Bu, kendimi ona kaptırmamın bahanesiydi.

Sıcak gözyaşları yüzümden süzülüyordu. Onları görmezden geldim. "Ayıkken seninle birlikte olamam."

Onun hafifçe nefes aldığını duydum. "Ve seni elde etmemin tek yolu bu."

Ayık. Sarhoş değil. O zaman siktir et onu.

Kaşlarımı çatarak ona sert bir bakış attım. *Siktir et* onu.

O anda neredeyse normal görünüyordu. Alaycı bir şekilde sırttım. "Şu haline bak, vicdanın var."

Sert bir kahkaha attı ve elini saçlarına geçirdi. "Sadece senin için. Sen benim vicdanımsın." Dönüp, deponun geri kalanını gören bir pencereye doğru yürüdü. "Ben ruhla doğmadım, Blake. On dört yıl boyunca, bende farklı bir şey olduğunu bilerek dolaştım, ama ne olduğunu bilmiyordum. Benim için önemi yoktu. Sonra bir gün küçük bir kız arabadan indi ve aniden göğsümde bir şey hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum. Sadece daha önce orada olmayan bir şeyin orada olduğunu biliyordum. Bu seni benim ruhum ya da vicdanım yapıyorsa, umurumda değil. Kabul ederim. Ama bu, seni mahvetmediğim sürece böyle kalır. Pişman olma ihtimalin varken sana dokunmama izin vermek, bunu zehirlemek olur. Yapmayacağım. *Onu* yapmayacağım. *Seni* yapmayacağım."

Yıllar boyunca yaptığı onca şeyden, ayaklarımın dibine bıraktığı cesetlerden, zaman zaman beni kandırmasından *sonra*, nasıl olur da orada durup ahlaki bir kürsüye çıkabilirdi? "Bu senin şansındı, Sekiz."

O, ifadesiz bir yüzle, "Seninle olmak için daha iyi bir adam olmam gerekiyor ve işte buradayım, o adamım, ama şu anda istediğin bu değil. Biraz ikiyüzlüsün, değil mi?" dedi.

Yüzüme tokat atılmış gibi hissettim.

İçimde yavaşça bir öfke kaynamaya başlamıştı. Isı yükseldi ve kanım kaynamaya başladı. "Sen..."

"*Sen ve ben olarak*, yani biz olarak, bu seçeneği hiç konuşmadık. Sen bunu yapmayı sevmez misin? Duygular hakkında konuşmayı? Geçen gece bunu konuşmak istemedin. Ve bu gece, bu konuyu atladık ve sen bunun farkında bile değilsin."

Yüzüm soldu, çünkü haklıydı. Bu ne anlama geliyordu?

Kafam yine dönüyordu, kafam karışmıştı. Onu istemek ya da ona kızmak hoşuma gidiyordu çünkü o zaman ne istediğimi biliyordum. Ne hissettiğimi biliyordum. Ama bu, her şeyi yine bulanıklaştırıyordu.

"Sekiz" diye fısıldadım.

"Hayatımız boyunca bu dansı yaptık. Sen ve ben. Her zaman sen ve ben olduk. Senin için rolüm sürekli değişiyor. Kardeşin değil. Baban değil. Ama ben hayatındayım. Bakıcın." Biraz acı bir gülümsemeyle güldü. "Eğer izin verirsen. Koruyucun. Eğer izin verirsen."

"Senin hiçbir sınırın yok." Burada ne yapıyordu?

Bununla nereye varmak istiyordu?

Aniden bana doğru yürüdü. "Benim sınırlarım var." Ne yapıyordu?

Duvara çarpana kadar geri çekilmeye başladım.

Ve o tam önümde, üzerime eğilmiş duruyordu. Vücudundan yayılan sıcaklığını hissedebiliyordum. Nefesi beni kapladı ve titrememi bastırmaya çalıştım. İşe yaramadı. O bunu gördü ve başını daha da eğdi.

Çok yakındı.

Özlem yeniden büyüyordu, beni ele geçiriyordu.

Ona uzanmak istedim. Gömleğini tutup beni kendine çekmek, aramızdaki mesafeyi kapatmak istedim. Aramızda neredeyse hiç hava yoktu ve sonra o mesafeyi daha da kapattı,

ellerini başımın iki yanına koydu. Yerimde sabit kalmıştım.

Kalbim yüksek sesle çarpıyordu, onun dokunuşunu istiyordu.

Beni izledi, gözleri yine çok karanlıktı. Boş bir ses tonuyla konuştu: "Sekiz yaşında bir kızla tanıştım ve birdenbire dünyayı anladım. Bana dünyayı verdin. Bana her şeyi verdin. Bana verdiği parametreleri kullanıyorum. Hatırlamıyor musun, Blake? İyi kimse yok. Masum kimse yok. Diğer herkes, adil oyun. Bana bu sözleri sen söyledin. Son on dört yıldır bu kurallara göre yaşıyorum." Başını boynuma eğdi. Dudaklarının tenime değdiğini hissedince titredim. Bana dokunuyordu. Ateşi körüklüyordu, ama yangını söndürmek için hiçbir şey yapmıyordu. Buradaydı. Benim alanımdaydı, ama diğer her şeyi gizliyordu. Onu okuyabilmeyi sevmiyordum. Yüzünü göremiyordum, bu yüzden elimi boynuna kaydırdım. Dokunuşumla sertleşti. Parmaklarım başının arkasına gitti ve bir avuç saçını tuttu. Başını geriye çekmek istedim, ama aramızdaki mesafeyi kapattı. Bütün vücudu benimkine yapıştı ve elini yanlarımdan bacaklarıma doğru kaydırды, birini kaldırıp beline doladı.

Gözlerimi kapatarak inledim. Parmaklarım onun saçlarında gevşedi.

Bana doğru bastırdı.

Zevk içimi kapladı. Bu çok iyi geliyordu. O çok iyi geliyordu.

Elim titremeye başladı. İçimdeki mücadeleyi kaybediyordum.

Onun tenini hissetmek istedim. Onu içimde hissetmek istedim, hareket ettiğini, içeri girip çıktığını...

Sonra sessizce, hala boynuma yaslanmış olarak konuştu. "Benden kaçtın ve ben uzak durdum. Uzak durdum..."

Soğuk gerçeklik beni vurdu, arzumu söndürdü. Neden kaçtığımı hatırladım. "Senin yüzünden kaçtım. Senin kim olduğun ve benimle çıkmaya çalışan son adama yaptıkların yüzünden gittim."

Lanet olsun. Yüzünü görmem gerekiyordu ve saçlarını tekrar sıkıca tuttum. Kafasını geriye çekmeye çalıştım ama kıpırdamadı. Diğer elini omzumdan sırtıma doğru kaydırды, yanıma indirdi ve belime doladı.

Dişlerimi sıktım. Bu tam da ona göre bir davranıştı.

Creighton ile birlikteyken, her zaman gücü ele geçirmek için çaba gösterirdi. Her zaman dengeyi bozmaya çalışırdı, çünkü o böyle biriydi.

Değil mi?

Yoksa yanılıyor muyum?

Başım ağrımaya başladığı ve tekrar kafam karışmaya başladığı için başka yere baktım.

Belki de ayılmaya başlamıştım.

Ondan olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu. Onunla bu oyunları oynamaktan bıkmıştım ve onu geri ittim. Kolayca gitti. Bu da göğsümü sıkıştırdı, çünkü bu gece istediğim hiçbir şeyi bana vermeyecekti, ama bana alan mı verecekti?

Siktir et onu.

Başımı eğik tutarak, göz teması kurmadan kapıya doğru yürüdüm.

"O seni terk etmedi, Blake."

Göğsüm sıkıştı. Kapıya uzanmak üzereyken durdum. "Ne?"

"En son çıkmaya çalıştığın adam."

Gerçekten mi? diye acı bir kahkaha attım. "Ne? O da beni incitmek isteyenlerden miydi? Arkadaşlarıyla birlikte bana intikam almak için mi? Çünkü aynı kıza bu tür şeyler kaç kez olabilir ki, sonra onları öldürmek için bahane arıyormuşsun gibi görünmeye başlar? Çıkabileceğimi söylüyorsun, ama bu doğru değil. Başka biriyle olmamı istemiyorsun. Bu gece benimle olmaya izin vermeyeceksin. Bu gel-gitlerden bıktım, Creighton. Bıktım artık. Beni bırak yoksa... Bunu bitirmenin bir anlamı yoktu

Çünkü bırakmayacaktı. İçimde bir Şeyin kırıldığını, boşluğa düştüğünü hissederek fısıldadım, "Beni bırakmayacaksın."

"Hayır." Dişlerini gıcırdatarak bana doğru ilerledi.

Daha çok içgüdüsel olarak elimi kaldırdım ve yarı dönerek uzaklaştım.

O durdu, birdenbire durdu, ama sözleri sertti. Dişlerini sıkarak, "Seni bırakmayacağım. Artık olmaz. O gemi çoktan yelken açtı. Beni istiyorsun, o yüzden şimdi ben seninim ve sen de benimsin."

"Sadece bu gece olmaz." Gözlerimi kaldırdım ve yüzümü buruşturdum.

Bana sert bir şekilde bakıyordu. Çenesi sıkılmıştı. "Hayır, zihnin değişme riski varken olmaz. Ama yanlış anlama Blake. O gün üç farklı kızla yatmış bir adamın seninle çıkmasına izin vermem. O zaman izin vermedim, şimdi de izin vermem. ıkmaya gittiğin adam benim yüzümden sana zarar vermeyi planlamıyordu, ama bu başka şekillerde sana zarar vermeyeceği anlamına gelmezdi. O sadece senin için yeterince iyi olmayan tipik bir pislikti. İşte burada hata yaptı, çünkü sen onun bir günde becereceği dördüncü kız *değilsin*. Sen değilsin."

Sözleri beni yakıp kavurdu. Öyle mi olmuştu? "Ciddi misin?" diye boğuk bir sesle sordum.

"Erkekler konusunda pek iyi bir zevkin yok." Kendini işaret etti. "Bu kadar şaşırdın mı?"

Neden orada olduklarını anlamadan gözyaşlarını sildim. Sözleri içime işledi. "O *dikkatsizdi* ve sen onu bunun için astın mı?"

"Cinsel yolla bulaşan hastalıklarını partnerlerine açıklamıyordu. Ama burada çok net olacağım." Kenara çekildi ve onu tekrar ışıktaki görebildim. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Aynı ölü gözleri. O bir heykeldi, güzel, boş ve ölümcül bir heykel. "Eğer onun hastalıklı penisi sana yaklaşmış olsaydı, sevdiği *herkesi* asardım."

İçimde bir tıkırtı başladı, ama bunun ne olduğunu göremezdim.

Kaçtım.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Ana kata kadar gittim, Palma beni orada buldu ve bana atladı. Yüzü parlaktı. Gözleri parlıyordu. Saçları terliydi. Harika vakit geçiriyordu. Levi'yi aradım ama onu göremedim. Kollarını boynuma doladı ve beni kendine sıkıca çekti. "Merhaba. Nereye gitmiştin? Nasılsın? VAY CANINA! SENİNLE DANS EDEN SEKSİ ADAM KİMDİ?" Nefesinden gelen alkol kokusu beni sardı ve kulaklarımın içindeki çılgılığınan çok sorusundan dolayı irkildim.

Cevap veremeden Marshall gelip omzuma dokundu. Heath onun arkasındaydı, kolunu başka bir adamın omuzlarına atmıştı. Kardeşi de oradaydı ve Heath'e kaşlarını çatmıştı.

Marshall, "Biz gidiyoruz. Bazılarımız yemek yemeyi düşünüyorduk..." diyordu.

Palma öne doğru eğildi. "Evet! Çok acıktım. Yemek yiyip yatabilir miyiz?" Hıçkırdıktan sonra güldü. "Oops. Üzgünüm."

Marshall bana kaşlarını çatı. "Ne yapmak istersin?"

Şu anda nefes almak istiyordum. Palma beni boğuyordu, ama ben boğuk bir sesle, "Eve. Yatağa lütfen." dedim.

"Anladım."

Müzik aniden bir desibel yükseldi ve bir insan dalgası yanımızdan akın etti, bu yüzden Marshall bana yaklaşarak kulağıma bağırdı, "Bir blok ötede bir lokanta var. Oradan yemek alıp eve götürebiliriz."

Enerjimi korumak için başımı yukarı aşağı salladım. Bu iyi bir plan gibi görünüyordu.

Etrafa baktım ama daha önce flört ettiği kızı göremedim.
"Arkadaşın nerede?"

Bana tuhaf bir bakış attı. "Kim?"

Barın önünde durduğu yeri işaret ettim. "Az önce konuştuğın kız.
Ondan hoşlanmış gibiydin."

"Oh!" Omuzlarını silktili ve başını biraz eğdi. "Arkadaşlarıyla birlikte
gitti. Sanırım başka birine ilgi duyuyordu." Bana yine değeriendirici bir
bakış attı. "İyi misin? Ayık görünüyorsun."

Ona başparmağımı kaldırdım.

Yüzünde bir rahatlama belirdi. Palma'yı kolundan uyardı, diz çöktü
ve sırtını okşadı. Hiçbir şey söylemedi, ama Palma ne yapacağını
biliyordu. Çığlık atarak üzerine tırmandı ve şimdi bu durumda koala
ayısı olan oydu.

Hayır.

Creighton'ı düşündüğüm için kendimi zihinsel olarak azarladım.

*Eğer onun hastalıklı penisini sana yaklaşmış olsaydı, sevdiği herkesi
asardım.*

Creighton'la birlikte olamazdım.

Öyle biriyle birlikte olamazdım. Başka duygular da ortaya
çıkıyordu. Hiçbiri önemli olmadığı için hepsini bastırdım. Creighton için
tüm engeller kalkmıştı ve arzu, ihtiyaç ve diğer duygular hala oradaydı.
Çok güçlüydüler. Birinin soğukkanlı bir cinayet işleyebilecek ve bunu
sürdürebilecek kapasitede olduğunu bilmek, şehveti yok eden bir şey
olmalıydı.

Bunu durdurmam gerekiyordu.

Depodan ayrılırken herkesi takip ederken, bir titreme daha beni sardı,
bu sefer beni tekrar ısıttı ve bundan nefret ettim.

Gözlerimden aniden yaşlar süzüldü.

Sen benim vicdanımsın. O

beni canlı hissettirdi.

Tamamen mahvolmuştum.

Arkamızda çok yüksek bir ısıık sesi duyuldu. Herkes
irkildi.

"Ne oluyor be adam," diye birisi homurdandı.

"Bekle!"

Başım geriye düştü ve gözlerim kapandı. Bir fil sürüsü bize doğru koşarak geliyordu. Dudaklarımın kenarlarında beliren gülümsemeyi engelleyemedim. Levi yanımdan hızla geçerek koluma hafifçe çarptı. Yanımdan geçerken fısıldadı, "Selam, Blakey." Bir saniye sonra, tam önümde sesi yankılandı. "Ver, ver. Harika domuz sırtı sürüşleri yaparım."

Palma başını geriye eğdi, saçları yere kadar uzanıyordu. "Leviiii. Nereye gitmiştin? Kayboldun mu? Kayboldun mu? Benden kayboldun mu?"

Levi, sırtına tırmanırken kıkırdadı. Başını ona doğru eğdi ve o da başını ona doğru yaklaştırdı. Birlikte fısıldaşıyorlardı.

Heath grubun daha ilerisindeydi. Kardeşi onu Marshall ve Heath'in bazı arkadaşlarına bırakmıştı. Kardeşi, onunla ilgilenildiğini görünce, bir kez gözlerime baktı ve başını hafifçe eğerek içeri geri döndü. Marshall bu bakışmayı fark etti, ağzının köşesi aşağı düştü, ama yanıma gelip yanıma yürürken bu konuda yorum yapmadı.

Tüm bu soruların daha sonra geleceğini hissediyordum.

Tonlu bir kol aniden omuzlarıma dolandı ve içgüdüsel olarak gerildim, ama yanımda biri kıkırdadığında (biraz) rahatlardım. Lassiter bize katılmıştı. Benden sadece birkaç santim uzundu, bu yüzden başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştığımda neredeyse samimi bir his uyandırdı. Başı bana doğru eğilmişti ve bakışlarımı yakaladı, üst dudağına alaycı bir gülümseme kondu.

"Selam." Ona doğru adım attım, kalçam onun kalçasına çarptı. "Selam." O da bana çarptı.

Gülümsemeyi bastırmaya çalıştım. Denedim ama başaramadım. Onun da gülümsemesi, fark ettiğini gösteriyordu.

"LASSITER!" Levi onu fark etti ve arkasını döndü. Palma çığlık attı ve yüzünü onun iri boynuna gömdü. Levi iri kollarını açarak bize doğru yürüdü. "Bu gece bize katılıyor musun?"

Lassiter'ın kolu beni biraz daha sıkı sardı. "Biraz."

"Güzel." Levi'nin gülümsemesi kulaklarından kulaklarına kadar uzandı. Bakışları bana kaydı ve hesaplayıcı bir hal aldı. "Sence Cr'yi alabilir miyiz..."

Öksürdüm. "*Hayır.*"

Neredeyse caddeye varmıştık.

Lassiter araya girdi. "Arkanı dön, Levi. Az kalsın araba çarpıyordu."

Levi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, arkasını döndü, küfretti ve otobüs yanından geçerken aniden fren yaptı. Kahkahası biraz tedirgindi. "Teşekkürler dostum. Hayatımı kurtardın."

Lassiter yanımda hafifçe güldü.

Marshall bizden uzaklaşarak Palma ve Levi'ye yetişti. Lassiter bu gece nazik davranıyor gibi görüldüğü için, elimi uzattım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Bana baktı, kaşlarını kaldırdı.

Sesimi alçaltarak, "Onun hakkında ne hissettiğini biliyorum," dedim. Vücudundaki ani gerginliği görmezden geldim. Belki bu konuyu açmamalıydım, ama Lassiter'ı tanıyorsam, böyle bir fırsat bir daha olmayacaktı. Nadiren oyalanırdı, ama şimdi benimle yürüyordu. Ona bunu bilmesini istedim ve bu konuyu onunla konuşmak için tek şansım buysa, onu değerlendirecektim. "Özür dilerim."

Cevap vermedi, ama geri çekilmedi de. Grubun yarısı ayrıldı ve farklı bir yöne gitti. Levi, Palma, Heath ve Marshall'ın bulunduğu küçük grubumuz ilerlemeye devam etti.

Lassiter'ın ağzı aşağı doğru kıvrıldı. Kolunu omuzlarımin üzerinde ölü bir yük gibi hissettim. "Önemli değil. O sadece sana takıntılı olacak, bunun farkındayım."

Başımı kaldırıp onun bakışlarına karşılık verdim.

Aramızda karanlık ve biraz hüzünlü bir anlayış geçti.

Omurgamdan aşağı inen titremeyi bastırmaya çalıştım, denedim ama başaramadım.

Lassiter bunu hissetti, gözleri sorgulayıcıydı.

Nefesim kesildi. Bir an nefesimi tuttum, sonra sessizce, "O olmasaydı, bir saniye bile düşünmeden onunla birlikte olurum

...

Lassiter acı bir kahkaha attı. "Ve ben onu nasıl olursa olsun istiyorum."

Önümüzde birisi lokantanın kapısını açtığında bir zil çaldı. İçeri girdiler. Sadece ben ve Lassiter kaldığımızda, onu geri tuttum. "Son bir şey."

Söylediklerini duyunca kalbim sızladı.

Gözlerimden kaçtı. "Önemli değil. O seni istiyor. Senin dişinle tırnağınla mücadele edeceğini biliyorum, çünkü sen hepimiz arasında en iyisin, ama sonuçta" —gözleri benimkilere kaydı—"sen de onu seviyorsun." Küfretti, sonra alnını benim alnıma dayadı. Tek kolunu hala omuzlarıma dolayarak bana sarıldı. "Bana karşı hiçbir şey hissetme, Blake. Sana olan takıntısını hiç saklamadı."

"İşler değişti. Son zamanlarda. Her zaman böyle değildi."

Gülüştü yumuşaktı. Ve hüzünlüydü. "Öyle değil miydi?"

Tanırım. Bu beni derinden etkiledi. "Senin hislerini biliyor mu?"

Geri adım attı, kolunu indirdi. "Bilmiyorum. Creight'i tanıyorsam, muhtemelen. Önemli değil." Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Bize bak, bir an yaşıyoruz."

Ben de gülerek göğsüne şakacı bir yumruk attım. "Yani, kendine bir bak. Bir kez olsun pislik gibi davranmıyorsun."

"Evet. Peki." Bir paket sigara uzandı ve bir tane çıkardı. Onu havaya kaldırdı. "Sen gir. Ben sigara içeceğim."

"Sen de bize katılacak mısın?"

Gözlerime baktı ve o anda anladım. Katılmayacaktı. Gidecekti ve onu bir daha ne zaman göreceğimi kim bilebilirdi?

Neden bu gece benimle yürümeye karar verdiğini bilmiyordum. Bu onun için normal olmayan bir şeydi ve şimdi, bazı garip imaları ele aldığım için, kaçıp gidecekti.

, Şimdi bazı garip imaları dile getirdiğim için, kaçıp gidecekti.

"Seni özledim" dedim.

Başını geriye eğdi, gülümsemesi alaycı bir sırtıŐa dönüştü. İçindeki her Şeyi gizledi. "O zaman bu kadar yabancı davranma, tamam mı?" Arkamızdaki lokantayı işaret ederek başını salladı. "Levi, seni görememekten Şikayet edip duruyor, sanki bir testisini kaybetmiş gibi. Creight ile yaptığın anlaşma, geri kalanımızı da mahvediyor. Bizden de uzak durmamızı mı istiyorsun?"

Onun sözlerine burun kıvırdım. "Genelde uzak duran sensin. Ben değil. Üstelik, artık bunun bir önemi yok gibi görünüyor."

"Levi'ye bir iyilik yapar mısınız? Onun yanında olmasına izin ver. O Creight'ın adamlarından biri, ama sen onun kız kardeŐisin. Seni g remediğinde içi boş dev bir oyuncak ayı gibi oluyor. İzlemesi tuhaf. Acınası bir durum."

"Bence bunun için endişelenmene gerek yok. Bu sınır bu gece aÇıldı."

İçeriden bir çığlık daha duyuldu. Palma olduğunu fark edince sırtıttım.

"Sen içeri gir. Ben biraz daha burada kalıp sonra döneceğim."

Söylenecek daha çok Şey varmış gibi hissettim, ama bu gece olan her Şeyden kafam patlamıŐtı. İki dünyamın büyük bir Şekilde birleŐmesi. Creighton ile kavgam. Onun kollarında olma hissi - Lassiter ile az önce aldığım bu çok nadir hediye.

Hayatımın farklı parçalarını ayrı tutmaya ve kendi yollarında ilerlemeye çalışıyordum. Her Şeyi kontrol etmeye çalışıyordum, ama baŐaramıyordum. Her Şeyi kontrol etmeye çalışmaya *devam ediyordum*. Belki de sorun buydu? Belki de düşünmeyi, kontrol etmeyi bırakmalı ve hayatın akıŐına bırakmalıydım, çünkü sonuçta her Şey yine de olacağı gibi olacaktı?

İçeri girdiğimde düşüncelerim çok karışmıştı ve kapı ark a m dan kapandığında, başımı kaldırmadan önce bir saniye

sonra başımı kaldırdım.

Hareketsiz kaldım, ciğerlerimdeki oksijen dondu.

Üç maskeli adam silahlarını havaya kaldırmıştı. Grubumun geri kalanı yerde yatıyordu. Herkesi gözden geçirdim, görebildiğim kadarıyla. Marshall ve Heath, sessizce ağlayan Palma'yı kollarının arasına almışlardı.

Levi bana en yakın olanıydı ve elleri havadaydı, ama onlara öfkeyle bakıyordu. Gözlerim onunla buluştu ve birbirimize baktık, çünkü *siktir*.

Bana en yakın olanı silahını kafama dayadı. Eli omzumu yakaladı ve beni itti. "Yere yat, kaltak, ve ceplerini boşalt."

Soyuluyorduk.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

BLAKE

Böyle bir durumda korkmak normal bir tepki olurdu.

"Hayır." Ben normal değildim.

Bana doğru atıldı, silahını kaldırırken sesini de yükseltti. "Bana ne dedin sen, kaltak?"

Levi'ye bir bakış attım. O sadece kaşlarını kaldırdı.

Creighton'ın binalarından birine tam anlamıyla bir blok uzaklıktaydık. Lassiter hemen dışarıdaydı. Adamlarının uyarılması kaçınılmazdı, bu yüzden tek yapmam gereken Creighton bu işi bitirmeden vurulmamaktı. Aslında yaptığım şey, bunun nasıl sonuçlanacağını zaten bildiğim için sonuçları düşünmeye başlamaktı. Kesin ayrıntıları veya özellikleri bilmiyordum, ama Creighton burada neler olduğunu öğrenir öğrenmez alarmı çalacaktı. En yakınındaki adamı buraya baskın yapacaktı. Muhtemelen Lassiter olacaktı ve eğer öyleyse, ateş ederek içeri girecekti. Bundan sonra, soyguncular hatalarını anlayacak ve ya altlarına sıçacaklardı ya da akıllı davranıp canlarını kurtarmak için kaçacaklardı. Her iki durumda da soygun kesintiye uğrayacaktı. Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Birkaç faktöre bağlı olacaktı ve bunların hiçbirini tahmin edemezdim.

"Oh, kahretsin! SİKİM! Siktir hayır. Oh— siktir lan millet, boku yediniz." Üçüncü soyguncu telefonunu çıkarmış ve ona bakıyordu.

Gülmeye başladım.

"Blake!" Palma dehşetle tısladı.

Kafamı salladım. Gülmekten kendimi alamıyordum.

"Dostum." İkinci soyguncu arkadaşının yanına gitti.

İlki yüzüme yaklaştı. "KAPAT LANET OLASI OROSPU ÇENENİ, DUYUYOR MUSUN?"

"Phil—HAYIR!" üçüncü soyguncu bağırdı.

Yüzüme bağırarak gelen ilk soyguncu durdu ve arkasını döndü. "Ne yapıyorsun..."

"*Kapa çeneni!* Hiçbir fikrin yok..." Üçüncü adam yaklaşıp beni süzdü ve gözle görülür şekilde yutkundu. "Öleceğiz."

O anda ön kapı açıldı ve Lassiter silahını çekerek içeri girdi.

Levi ve ben aynı anda harekete geçtik.

Diğer ikisi Lassiter'a saldırmadan önce, üçüncü adamın kasıklarına dizimi çarptım. Adam ikiye katlandı ve yarı çığlık yarı inilti bir ses çıkardı, Levi ise diğer adamın yüzüne yumruk attı. İkisi de hemen etkisiz hale geldi. Köşede duran kamerayı vurarak parçaladıktan sonra, Lassiter doğrudan üçüncü adama yöneldi. "*Silahlı indir.* Hemen."

"Yo. Ben..." Yine yutkundu ama silahı indirdi.

Lassiter kayak maskesini çıkardı. Adam titriyordu ve hayalet gibi solgundu. Ellerini kaldırırken titriyordu. "Ben de sizlerden biriyim."

"Hayır, değilsin." Lassiter tezgâha doğru işaret etti. "Otur." Dönüp parmaklarını şıklattı. "Levi."

"Anlaşıldı."

İşe koyuldular. Lassiter cebinden plastik kelepçeler çıkardı ve neden yanında plastik kelepçeler taşıdığına dair hiçbir yorum yapılmadı, çünkü elbette taşıyacaktı. Onları diğer iki adama taktılar. Kayak maskeleri yüzlerinde kalmıştı, ama bunun başka bir yerde çıkarılacağını biliyordum.

Palma hala ağlıyordu. Başka müşteri yoktu, bu da küçük bir şanstı. Diğer iki kişi aşçı ve bir garson kızdı. İkisi de diğerleriyle birlikte oturuyordu.

Sonra ne olacağını biliyordum.

Biliyordum, ama düşünmek istemiyordum.

Gözlerimi kapatarak, kendimi soyutlamaya başladım. Vücudumun dışında olsaydım, sanki bu olay gerçekleşmiyormuş gibi olurdu, ama ben hala oradaydım. Bütün bunlar boşunaymış. Gözlerimin önünde parçalanışını izliyordum. Planlarım. Umutlarım. Denedim. Gerçekten normal bir hayat sürmeye çalıştım, ama hepsi boşunaymış çünkü... kapı tekrar açıldı.

Creighton'ın adamlarından daha fazlası içeri girdi. Gözlemcimi ve dövüşlerde güvenlik görevlisi olarak çalışan üç adamı tanıdım. Lassiter, onları çağırarak, kelepçeledikleri iki adamı işaret etti. "Onları dışarı çıkarın."

"Bekle. Ne yapıyorsun?" Marshall ayağa kalkmaya başladı.

.

Levi onu geri ittiğinde irkildim. Marshall çok şaşkın görünüyordu. Heath ise değildi.

Palma nefesini tuttu. "Ne?" Levi'ye sanki

"Ne oluyor?"

"Sadece," Heath konuştu, sonra durakladı. Kendi kendine küfretti, başını salladı. "Bir dakika sessiz ol. Tamam mı? Her şey yoluna girecek. Sadece çeneni kapat ve hiçbir şey söyleme."

Marshall protesto eden bir ses çıkardı.

Heath başını çevirdi. "Ciddiyim. Tek kelime *bile* etme. Kim olduğunu bilmiyorsun, sadece çeneni kapat. Burada narkotik polisi yok." Levi onun üzerine eğildiğinde gözleri kalktı ve düşmanca bir ifadeye büründü.

Levi, Heath'e kendini beğenmiş bir onay bakışı attı. "Aferin küçük Nogoskeski." Parmağını Heath'in alına koydu ve onu geri itti. "Ne yapacağını biliyorsun. Büyük ağabeyine ne kadar yardımcı olduğunu mutlaka söyleyeceğim. İkisine de." Levi, Heath'e göz kırptı.

Diğer adamlar iki soyguncuyu kaldırıp dışarı taşıdılar. Birkaç saniye sonra kapılar çarpıldı ve ardından lastiklerin çığılı duyuldu.

"Onları nereye götürüyorlar?" Palma, Levi ona baktığında küçüldü. Dizlerini kendine doğru çekti,

ama hala düşünüyordu. Bir şeyleri sorguluyordu. Düşünmeyi bırakacak kadar korkmuş değildi.

Bu bir damlaydı. Küçük bir damlaydı, ama göğsümde bir sıcaklık hissettim. Bu sıcaklık büyüdü ve yayıldı, ve yavaşça, acı verici bir şekilde, kendi bedenime geri döndüm. Bu durumdan çok uzun süre uzaklaşmamıştım ve sessizce nefes aldım.

Palma başını çevirdi, gözleri büyüdü. "Blake. İyi misin?" Bana doğru koşmaya çalıştı, ama Marshall ve Heath ona uzanıp onu tuttu.

Levi de onu engellemek için aramıza girdi, ama diğerlerinin onu tuttuğunu görünce rahatladı ve bana doğru adım attı.

Lassiter, son kalan soyguncunun yanında durmuş telefonuyla konuşuyordu. Tek eliyle telefonuna yazmaya devam ederken beni izliyordu.

"Blake." Levi, diğerlerinin duymaması için sesini alçaltmıştı.

Onu görmezden geldim.

Sonraki kısmı nefret ediyordum. Nefret ediyordum. Acı, kin ve pişmanlık içimde yanmaya başladı. Bunlar öfke, nefret ve bunun her şeyi nasıl değiştireceğini *bilmekle* karışıyordu. Zaten değiştirmişti. Palma benim arkadaşımdı. Ya da arkadaşım olabilirdi. Oda arkadaşımdı. Marshall. Hatta Heath. Artık hepsi gitmişti.

Bir açıklama talep edeceklerdi. Heath onlara bir açıklama yapacaktı. Normal tepki polisi aramak olurdu. Bu durumda polis çağırılmadı. Creighton her zamanki gibi bu durumu halledecekti. Ve bu süreçte, benim bir tür normallik yaşamaya yönelik bir başka girişimimi daha mahvedecekti.

Kapı açıldığında ve Creighton'ın varlığında her zamanki tepki ortaya çıktığında, artık umursamıyordum. Her şeyi izledim, zar zor kendimde kalarak, ama bu sefer kendi öfkemi kontrol edemiyordum.

Levi dikleşti, kendini beğenmiş tavrı kayboldu.

Soyguncu birden dikkatini topladı, o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse düşüyordu.

Lassiter elini uzattı, onu dengeledi, gözleri Creighton'a kaydı, orada da bilge bir ihtiyat vardı.

Heath bir anlığına yüzünü çevirdi.

Benim ilgimi çeken diğer iki tepki ise Marshall ve Palma'nın tepkileriydi. İkisi de şaşkıncı, ama Palma'nın gözlerinde ilgi parıltıyordu. Bu ilgi, başka ifadelerle karışmıştı. Korku. Gerginlik. Neler olduğunu bilememe, ama Creighton'ın önemli biri olduğunu *bilme*.

Bir anlık bir çekicilik de vardı. Ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu, ama ben onu yakaladım. Hatta anladım. Nasıl anlamayabilirdim ki?

Sonra sonuncusu, tanıma.

Gözleri benimkilere kaydı.

Ondan sonra, ona bir daha bakamadım. Bu adamlarla olan bağlantımı fark ettiğinde, suçlama ya da dehşeti görmek istemedim. Midem bulandı ve bakışlarımı başka yere çevirdim, yanlışlıkla beni izleyen Creighton'ın bakışlarıyla karşılaştım.

Kapının hemen içinde durdu. "İyi misin?"

Ona sert bir bakış atmamak için kendimi zor tuttum, Creighton bunu fark etti ve hafifçe gülerek sırtıttı. "Beni öldürmek istiyor gibi görünüyorsun, öylesin herhalde."

Levi bana sırtıttı. Lassiter bile biraz eğlenerek bana baktı.

Hepsine homurdandım.

O da bana baktı. "Ona dokundular mı?"

"Hayır," dedim, ama Levi benden önce davrandı, "Omzuna itti. O iyi."

Ona sert bir bakış attım.

Levi omuz silkti ve ne düşündüğünü anladım. Creighton bunu yine de görecekti. Lassiter kamerayı vurmadan önce güvenlik kamerası görüntülerine bakacaktı. Tabii daha önce izlememişse.

"Blake," diye fısıldadı Palma, Marshall ve Heath'in etrafından öne doğru eğilmeye çalışarak. İkisi de onu susturdu. Tartışacakmış gibi başını eğdi, ama Heath başını tuttu ve kulağına ağzını yaklaştırdı. Ona acil bir şekilde bir şeyler söylüyordu ve ne söylüyorsa, o da sessizleşti.

Gözlerimi ondan ayırdım. Tanrım. Neden kendime bunu yapıyorum? Arkadaş edinmeye çalışıyorum ve sonra kaçınılmaz olan oluyor. Creighton gelip her şeyi mahvediyor. Her seferinde.

Sadece iki seçeneğim vardı. Ölümümü sahte göstermek ya da pes etmek. Acı beni yakıyordu. İkisini de yapamazdım.

Kendimi ikiye bölmüş olurdum.

Creighton bana bir kez daha baktıktan sonra soyguncunun önüne geçti. Adam gözle görülür şekilde titriyordu ve yakında altına işese de şaşırmazdım. Sanki benimle aynı frekansta gibi, Levi, Lassiter ve Creighton adamdan bir adım geri çekildiler.

"Sen benim adamlarımdan birisin, öyle söylendi."

"E-evet, efendim. Dün katıldım." Sesi tizleşti, ama sonra aceleyle, yalvarırcasına çıktı. "Bu benim arkadaşımın fikriydi. Son bir vurgun yapmak istedi. Pazartesi günü kuzeye gitmeye karar verdi. Ben yardım etmek istemedim, bunun sizin kurallarınıza aykırı olduğunu söyledim, ama o umursamadı. On beş yıldır benim arkadaşım. Özür dilerim, Bay Lane. Ben... ben... bilmiyordum. Çok özür dilerim."

Bakamadım. Sesindeki çaresizlik çok fazlaydı.

Creighton işini bitirene kadar yalvararak, kendini savunmaya çalıştı. "Yeter."

Adam durdu, ama hıçkırık sesleri hala çıkıyordu.

dışa

rı. "Planında başkaları da var mı?" "E-e-evet, efendim."

"Planında kimler var?"

Bazen insanlar destekleyecek aileleri olduğu için Creighton'a geliyorlardı. destekleyecek aileleri olduğu için Creighton'a geliyordu. Onların parasına bağlandıklarında

sistem sayesinde, bu para sevdiklerine aktarılabilirdi. Bu, Creighton'ın adamlarının düşman tarafından ele geçirilse veya kolluk kuvvetleri tarafından yakalansa bile sadık kalmalarını sağladı. Bir kez katıldılar mı, hemen kazanmaya başlıyorlardı. Para akıyordu ve iyi akıyordu. Creighton'ın sadık olmayanlar için bir sistemi vardı. Tam olarak ne olduğunu öğrenmek için hiç kalmadım, ama çok az kişi olduğunu biliyordum. Kimse Creighton için çalışarak kazandıkları paradan mahrum kalmak istemiyordu.

Adam hala kekeleyerek cevap verdi: "Annem ve kız kardeşim. Kız kardeşimin bir çocuğu olacak. Durumları pek iyi değil. Babası da kuzeyde ve tam bir baş belası, anlarsın ya."

Odadaki sessizlik hissedilebilirdi. Göğsüm sıkışmıştı.

"Blake," Creighton adımı yumuşak bir sesle söyledi.

Sessizce iç geçirdim ama bakışlarımı kaldırdım. Ne istediğini biliyordum. Bu adamı öldürmeli mi, öldürmemeli mi?

Creighton'ın bakışlarıyla karşılaştığımda kendimi irkilirken buldum ve gözlerimi kapattım. Creighton'ın bu adamı öldürmesini istemiyordum. Oda arkadaşlarımın önünde değil.

Bana hafifçe başını salladı ve tekrar adama odaklandı.

"Adın ne?"

"Craig, efendim. Şey... Soyadımı da ister misiniz?"

"Craig, buraya yalnız geldin. Beni anlıyor musun?"

Rahatlama beni derinden etkiledi. Creighton ona bir şans veriyordu. Onu öldürmeyecekti. Ona yetkililere anlatması için hikayeyi veriyordu.

Adam başını yukarı aşağı salladı. Hızlıca. Hevesle. "Uh. E-e-evet efendim, bunu tek başıma yaptım. Haklısınız efendim."

"İki arkadaşın seninle birlikte buraya gelmedi. Bu senin fikrindi. Kız kardeşine, onun çocuğuna ve annene yardım etmek için paraya ihtiyacın vardı."

"Evet, evet. Bu yüzden sizinle birlikte geldim... Tamam. Evet, efendim." Sesi alçaldı. "Tek başıma hareket ettim. Hepsi benim fikrimdi."

"Güvenlik kameraları çalışmıyordu. Polis geldiğinde itiraf edeceksin. Tutuklanacaksın. Kamu avukatı senin için uygun mu, yoksa sana bir avukat göndereyim mi?"

Craig başını kaldırdı. "Suçlamayla mücadele etmeme yardım edecek misin?"

"Hayır. Suçunu kabul edeceksin, ama avukatım ceza indirimi için yardımcı olabilir. Ama bu sana kalmış. Cezan ne olursa olsun, cezayı çekeceksin. İyi bir mahkum olacaksın. Şartlı tahliye veya denetimli serbestlik alırsan, kurallara uyacaksın. Nereye gidersen git, adamlarım seni koruyacak. Sorun yaşarsan, bize haber vermelisin. Bunun suçunu üstleneceksin, ama bir şey olmayacak. Kazanmaya devam edeceksin, böylece annen, kız kardeşin ve onun çocuğu maddi olarak desteklenebilecek. Anladın mı? İki arkadaşınla birlikte burada değildin. Sadece sen vardın."

Yutkundu. "Evet, efendim. Anlıyorum, efendim."

"İyi." Creighton, aşçı ve garsona hitap etmeden önce oda arkadaşlarının yüzlerini inceliyor gibiydi. Onlara ayağa kalkmalarını işaret etti. "Bunun iş yerinizde olması beni üzdü."

"Sorun değil, Bay Lane." Aşçı ayağa fırladı ve elini uzattı. O ve kız titriyor gibi görünüyorlardı, ama yüzlerinde korku yoktu. Creighton'ın elini sıktı, sonra Levi'nin ve Lassiter'ın. Lassiter adama bir deste banknot uzattı, adam onu aldıktan sonra garsonun sırtına dokundu. Garson daha temkinliydi, Creighton, Levi ve Lassiter'a gizli gizli bakışlar atıyordu, ama o ve aşçı hızla oradan ayrıldılar. Ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Elbette ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Creighton'ın binalarından birine bir blok uzaklıktaydılar. Burası onun bölgesi sayılırdı. Bu caddedeki tüm işletmeler Creighton'ın koruması altındaydı.

Polis sirenleri duyuluyordu.

Creighton orada durdu, bakışları bana döndü.

Bu durumun her şeyinden nefret ediyordum. Burada olmamdan. Ev arkadaşlarımın da burada olmasından. Creighton'ı iş başında görmelerinden.

Polis yaklaşıyordu. Sirenler daha da yüksek sesle çalışıyordu.
"Patron." Lassiter kapıya gitti ve kapıyı açık tuttu.

Creighton'ın adamlarının çoğu dışarıda, bir SUV'nin yanında bekliyordu.

"Levi, sen geride kal."

"Sorun değil." O, Palma'nın yanına çöktü ve bacak bacak üstüne attı. Palma ona baktı. O, yavaşça uzaklaştı.

Creighton önüme geldi, gözleri karardı. Elini kaldırdı, parmağıyla yüzümün yanını okşadı. O kadar hafif ve yumuşak bir dokunuştı ki, titrememi durduramadım.

Bunu gördü, gözleri daha da karardı, ama yorum yapmadı. Gözleri omzuma kaydı ve orada kaldı. "Sana dokunmamalıydı."

OTUZUNCU BÖLÜM

BLAKE

Eve dönüş yolu ürkütücü bir sessizlik içinde geçti.

Tanrım. Az önce ne olmuştu?

Beni kovacaklardı ve onları suçlayamazdım. Toplayacak çok fazla eşyam yoktu, bu yüzden kolaydı, ama sonra ne olacaktı? Nereye gidecektim? Heath ve Marshall'ın telefonları durmadan çalışıyordu ve birbirleriyle kimin veya ne hakkında konuştuklarını tahmin etmeme gerek yoktu.

SUV'umuz kahverengi taş binamızın önünde durdu ve ben Levi'ye baktım. Creighton ona bizimle gelmesini söylediğinden beri sessizdi. Benim alana ihtiyacım olacağını bildiği için Palma'nın yanına oturdu. Birden fazla işi aynı anda yapıyordu. Dünyam çöktüğünde her zaman yalnız kalmak isterdim, ama o aynı zamanda bir bariyer görevi de görüyordu. Heath ve Marshall, Palma'nın telefonunu istedikleri kadar arayabilirlerdi, ama ona ulaşamıyorlardı.

İçeriye ilk giren bendim. Ellerim titreyerek mutfığa gidip kendime bir içki doldurdum. Bundan sonra olacakları atlatmak için buna ihtiyacım olacaktı.

Sessizce arkamdan içeri girdiler.

Onlara bakamıyordum. Suçluluk duygusu çok ağır basıyordu. Benim Creighton olmadığım söylenebilirdi. Onun yaptıklarından sorumlu tutulmamalıydım ve evet, belki bensiz dövüş ringine giderlerdi, evet, o lokantaya giderlerdi ve evet, o soyguncular durdurulmazdı, ama yine de bir şekilde bu benim üstüme kaldı. Daha sonra, daha net düşünebildiğimde, bunu anlayacaktım. Şu anda, pişmanlık ve suçluluk duygusu içimde asit gibi yakıyordu.

Neredeyse düzgün göremiyordum.

" biz gidiyor gidiyor lanet konuş bunu bunu
Marshall başlattı.

Harika.

İçkimin büyük bir yudumunu aldım ve viskinin içimdeki yanmayı dindirmesi için bıraktım.

Levi masada rahatça oturdu, kolunu sandalyenin arkasına attı ve bana doğru yarı dönük durdu. Diğerleri odanın içinde sıralanmıştı. Palma'nın elleri birbirinin üzerine katlanmış, önünde bastırılmıştı. Heath yarı sarhoş görünüyordu. Saçları dağınıktı. Marshall sinirliydi. Çenesi gergin ve sıkıydı, Levi'ye attığı bakışlar öfke doluydu.

Levi bunu fark etti ve ona sırtıtarak karşılık verdi. Göz kırptı. "Bu benim rolüm değil. Şu anda arka planda destek veriyorum."

"Kimin arka plan desteği? Sen *onun* için buradasın." Bakışları hala öfkeli bir şekilde bana döndü. "Bu arada, o kim, Blake?"

Viskiyimden bir yudum daha aldım. Elim hala titriyordu. Kahretsin.

Onları kaybetmek istemiyordum.

Aniden çok gerçek ve net bir pişmanlık beni kemirdi. Onlarla yeterince zaman geçirememiştim. Onların beni tanımlarına da izin vermemiştim ve aniden tek istediğim buydu.

Artık çok geçti.

Onlara ne olduğunu anlatmam gerekiyordu. Sonra da eşyalarımı toplayıp gidecektim. Hayatlarını yeterince altüst etmiştim.

"Oturma odası," diye hırıltılı bir sesle söyledim. Hiçbirinin gözlerine bakamıyordum. "Bunun için rahat olsanız iyi olur."

Levi köşedeki sandalyelerden birine oturdu, kolunu ve bacağını sandalyenin yanına ve arkasına attı, iri vücudunu gruba ve aynı zamanda ön kapıya doğru çevirdi. Bize katılmadan önce kendine bir içki hazırlamıştı ve bardağını bana doğru salladı. Yüzünde tembel bir ifade vardı, ama bunun rol olduğunu biliyordum. Gözlerimi yakaladı, bardağını kaldırdı ve bana destekleyici bir bakış attı.

Ona küçük bir gülümsemeyle karşılık vermeye çalıştım, ama yüzüm taş gibi sertleşmişti.

Heath ve Palma kanepede oturuyorlardı.

Heath bacaklarını açtı ve başını kanepeye yasladı. Gözleri kapalıydı. Öylece uykuya dalabilirmiş gibi görünüyordu. Palma kanepenin karşı köşesindeydi, kucağında bir yastığı sıkıca tutuyordu. Sinirli bir hareketle dikişleri koparıyordu. Marshall, Palma'nın oturduğu yerin hemen arkasındaydı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, somurtkan bakışlarını bana yöneltmişti. Ayakta kalmaya niyetliydi. "Yeterince oyalanma. Bize kim olduğunu ve o adamın kim olduğunu söylemelisin." Elini neredeyse vahşice saçlarının arasından geçirdi. "Bunu hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?"

Levi başını kaldırdı. Tembel ifadesi kayboldu. "Ona nasıl konuştuğuna dikkat et."

"Yoksa ne olur?" Marshall başını onun yönüne çevirdi.

"Yoksa kim olduğumuzu bambaşka bir şekilde öğrenirsin. Birkaç uzvunu kaybedebileceğin bir şekilde." Levi kıpırdamadı, ama bu tehdidin verdiği soğukluk Marshall'ın bana dönmesi için yeterliydi. Levi, Marshall'ın başka bir şey söyleyecek mi diye bekledi. Söylemeyince, Levi yine tembel tavrına geri döndü ve bana göz kırptı.

Sıra bendeydi.

Midem kurşunla doldu.

Creighton ve benim hakkımdaki tüm hikayeyi anlatmadım, ama yeterince bilgi verdim.

Onunla bir koruyucu ailede tanıştım. Levi'yi de. Birlikte büyüdük. Creighton'ı ve onun sokakları ve şehri ele geçirmesini anlatmak bana düşen bir görev değildi. Creighton'ın psikopatik eğilimleri olduğu ya da masum insanlara zarar vermemek için bunları nasıl kontrol etmeye çalıştığı hakkında hiçbir şey söylemedim. Creighton'ın bana zarar veren insanları kolayca ortadan kaldırma yeteneğinin, hatırlayabildiğim kadarıyla her kararımı nasıl etkilediği hakkında uzun ve kirli hikayeyi onlara anlatmadım.

"Creighton'ın gölgesinde büyümek çok zordu. Ama o ve ben bir anlaşma yaptık. Bu, normal bir hayat sürmeyi denemek için benim için bir fırsattı, ya da koruyucu ailede büyüyen bir çocuk için olabildiğince normal bir hayat. Sizinle buraya taşınmak bir rüya gibiydi. İnanamıyordum. Hepiniz harikaydınız. Hepimizin farklı dersleri ve iş yüküyle meşgul olduğunu biliyorum, ama beni grubunuza dahil etmeye çalıştığınız için minnettarım. Sadece... insanları tanımam biraz zaman alıyor." Kusmak üzereydim. "Bunu bilmenizi istiyorum ve Creighton'ın yaptığı her şey için ve sizlerin de dolaylı olarak zarar görmesi için özür dilerim. Tekrar özür dilerim."

Gitmem gerekiyordu. Hemen.

Kaçma isteği çok güçlüydü. Kendimi dizginlemeye çalıştım. Kaçmak yerine, hızlı adımlarla yukarı çıktım.

Acı ve panik, nefes almam giderek zorlaşıyordu. Odama girip eşyaları yatağımın üzerine atmaya başladığımda tüm bunları bir kenara ittim. Dolabımdaki her şeyi ters çevirdim. Tüm giysilerimi. Ayakkabılarımı. Banyo eşyalarımı. Birkaç çanta alıp, içlerine körü körüne her şeyi tıktırmaya başladım.

Ağlamamaya çalışıyordum. Gerçekten deniyordum, ama bu seferki diğerlerinden daha çok acıtıyordu. Nedenini bilmiyordum, ama lanet olsun. Gözyaşları serbest kalıp yüzümden aşağı akıyordu. Kitaplarım için kullanabileceğim bir valizim vardı. Dört kat daha fazla eşya ile ayrıldığımı fark ettim.

Bu nasıl olmuştu?

Eşyalarımı her zaman tek bir çantada tutardım. Tek bir çanta varsa kaçmak daha kolaydı, ama şimdi dört çantam vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Palma kapımın içindeydi, yüzü solgun, yüzünde kurumuş gözyaşı izleri vardı.

"Ben..."

Oda içine doğru bir hamle yaptı, gözleri çantalarımnda sabitlenmişti. "Gidiyor musun?"

Ağzımı kapattım. Omuzlarım düştü. "Beni burada istemiyorsun. Kalmamı istemeyeceğini düşündüm."

O, acı bir gülümsemeyle alay etti. "Belki bize bunu söyleme şansı verir misin? Çünkü Blake, biz bunu söylemeyeceğiz. Ben söylemeyeceğim. Sen veda edecek miydin? Bu senin kafanda nasıl olacaktı?"

Sesindeki acıyı duyunca yüzümü buruşturdum. "Creighton..."

"Erkek arkadaşın psikopat ve korkutucu, ama biliyor musun?"

Seni kendine saklayamaz. Artık sen benim arkadaşımsın." Çenesini kaldırdı. "Ben güneyliyim, tatlım. Biz Beauregardlar kolay kolay korkmayız."

"Marshall beni burada istemiyor."

O burun kıvırdı. "Marshall'ı henüz anlamaya başlamadıysan, onun söyledikleri ve yaptıkları genellikle tam tersidir. O, aramızda en temkinli olanı olmasına rağmen, flörtöz ve kaygısız davranır." Benim çantalarımın birini aldı. "Ya da sen gelene kadar öyleydi. Eminim bu konuda onu geçtin."

"Peki ya Heath? Hiçbir şey söylemedi, ama beni burada istemediğini biliyorum."

Çantamı yatağıma geri götürdü. "Başlangıçta bu doğru olabilirdi, ama bir haftadır buradasın, artık sen de bizden birisin. Heath de aramızdaki en büyük bebek. Sen de bunu anlamak için yeterince uzun kalmadın." Çantamın fermuarını açtı ve eşyalarımı tek tek çıkarmaya başladı. "Bana kalırsa, bu, bizim hakkımızda öğrenmen gereken şeyler olduğunu gösteriyor. Bu da, gidemeyeceğin anlamına geliyor. Hmmm?"

Afallamış bir şekilde orada durdum. O odamda dolaşp her şeyi eski yerine geri koyarken, göğsüm çökmek üzereydi. Birkaç şeyi yanlış koydu, ama önemli değildi.

İkinci çantayı karıştırmaya başladı. "Palma," diye itiraz etmeye çalıştım ve çantaya uzandım.

Elimi tuttu ve sıkıca sıktıktan sonra nazikçe kenara itti. "Ben şanslı bir çocukluk geçirdim. İki iyi ebeveynim vardı. Annemi çok seviyorum ve beş kız kardeşiz.

bizim evimizde. Büyürken tek odam vardı. O odayı tüm eşyalarım ile doldurabilirdim. Duvarların rengini istediğim sıklıkta değiştirebilirdim. Hayatım boyunca aynı evde yaşadım ve bu durumun değişeceğini sanmıyorum. İhtiyacım olduğunda eve gidemeyeceğimi hiç düşünmüyorum, bu yüzden senin gibi büyümek nasıl bir şeydi hiç bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Hayal etmeye bile çalışmayacağım. Zaten yanlış anlayacağımı düşünüyorum, o yüzden sadece şunu söyleyeceğim. Başkalarını hayatına sokmaktan korktuğun zamanlar benimle sona erebilir. Bunun zor bir istek olduğunu anlıyorum. Zaman alacağının farkındayım. Sana, seni hayatıma almaya değer olduğumu gösterebilmem için bana bu zamanı vermelisin." İkinci çantayı yere bıraktı. "Adının yanında dördüncü veya beşinci harf olan kimseyle çıkma dediğin anda, sana ilk kez tanıştığım bir kız kardeş gibi bakmaya başladım."

Kendimi çiğ hissettim, bu yüzden omuzlarımı kaldırıp başka yere baktım. "Adının tamamı. Brad Grundle? Kim Bayan Grundle olmak ister ki? Biri senin hakkında bir şiir yazsa, bunu bundle ile kafiyeli yapardı. Sen daha fazlasını hak ediyorsun."

Palma sessizce bana baktı.

Birden gülmeye başladı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama komik. Bayan Grundle. Bundle ile kafiyeli. Neyin demeti?" Üçüncü çantayı aldı.

Yanına oturdum ve eşyalarımı ondan almaya başladım. Onları çantadan çıkardı. Ben de yerlerine koydum. "Dildo demeti."

O, bir yığını benim şifonyerime götürürken burnunu çekti. "Penis halkaları demeti."

"Bir demet pislik."

"İğrenç." Burnunu kırıştırdı. "Neden oraya gittin ki? Şiirimizi düşünmekten keyif alıyordum. Oh, Bayan Grundle olarak hayat nasıl olurdu acaba. Her sabah uyanıp, bir paket halinde gelecek kadar vibratör sipariş etmek."

"Beşinci Bayan Grundle olmak için, yeni hayatını kuşlar gibi kabul etmek gerekir..."

Gülerek, "Bir karga." dedi.

"Av kuşu."

"Şifre."

Birbirimize gülümsedik.

"Küfürlü kelime" dedim.

"Duyulmamış."

"Tercih edilen." "Atıfta
bulunulan."

Gülümsemem karardı. "Saçma."

O yine kahkaha attı. "Tıpkı bu şiirin haline geldiği gibi."

"Bu bir şiir miydi?"

Valizime gelmiştik. Diz çöküp fermuarını açtı ve ilk kitabımı aldı.
"Duyduğum en kötülerinden biri."

"Ve bu, beşinci Bayan Grundle olarak yaşayabileceğim hayat için
uygun gibi geliyor."

Odamın düzeni yeniden sağlandığında hala gülüyorduk.

Valizimi dolaba koyduktan sonra Palma gelip yatağımın ucuna
oturdu. İkimiz de sessiz kaldık. Odanın havası değişti, neşeli an sona
erdi.

Diğer tarafa geçip oturdum ve kucağıma baktım. "Bazen buraya
gelir. Bunu bilmelisin."

"Buraya mı geliyor?"

Başımı kaldırdım. "Benimle yatıyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ikimizin oturduğu yatağa doğru baktı.

"Hayır..." Yorgana dokundum. "Seks falan değil.

Öyle değil. Sadece... sadece uyuyor."

"Oh." Rahatladı ama yatağa kaşlarını çatmaya devam etti. "Onu
seviyor musun?"

Beni rahatsız eden sözleri duyunca boğulur gibi bir ses çıkardım.
Kafamı salladım. "Ben... O benim ailemden biri." Çünkü bu kadar basitti,
değil mi?

Ona, benden uzak durmasını emrettiğimi, sonra bir dahaki
görüşmemizde bacaklarımı ona doladığımı söylemedim.

"Ama sen..." Gözlerini kaçırды, sonra tekrar bana döndü. Yüzünde
yeni bir kararlılık vardı. "Onu

Levi'yi sevdiğin gibi

sevmiyorsun."

Ona baktım.

"Levi de senin için aile gibidir. Değil mi? Bir kardeş gibi."

Cevap veremedim, ne diyeceğini korkarak. "Onunla aynı değil.

Creighton sana

seni öyle görmüyor."

"O sevemez."

Kaşlarını çattı.

"Sevme yeteneği yok, ama evet, bana takıntılı."

"Ve sen . . ." Tereddüt etti, sonra elimi tutup kendine doğru çekti.

"O sana takıntılı, ama sen . . ."

O başımı sallamaya başladı.

Hevesle.

Kendime itiraf edemediğim sözleri neredeyse duyacak olmanın acısı içimi parçaladı.

"Yapamam. O farklı bir insan olmalı. O bir canavar ve asla canavar olmaktan vazgeçmeyecek."

"O senin için bir canavar değil."

Hayır. Değildi.

"Bence yanılıyorsun."

Ona kaşlarımı çattım.

Elimi son bir kez sıktıktan sonra bıraktı, ağzının kenarları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalktı. Tereddütlü bir gülümseme. "Bence o farklı bir insan olsaydı, ona karşı hissettiğin duygular olmazdı. Çünkü o zaman o *senin* Creighton'ın olmazdı."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Benim Creighton'ım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Ertesi gece onu bekliyordum. Işığı kapatmıştım ama köşedeki sandalyeye geçmiştim, böylece o kapıyı açtığında ben onu görebiliyordum ama o beni göremiyordu. İçeriye sessizce ve çevik bir şekilde giren onu izlerken, onun hareketlerine hayranlık duymadan edemiyordum. Creighton, başka bir dünyada profesyonel bir sporcu olabileceği kadar doğuştan atletik bir yapıya sahipti. Futbol veya basketbol için fazla acımasızdı. Koçlar ona beyzbol topu vermemeleri gerektiğini biliyorlardı. Hokey ona en uygun spordu, ama sopasını bıçak gibi kullanmayı öğrendiğinde, hızla buz pistinden uzaklaştırıldı. Bu hikayeleri Creighton'dan hiç duymadım, ama diğer yetim çocuklar zaman zaman bunları anlatmayı çok severlerdi. Creighton hakkında birçok hikaye vardı. Hepsi aynı temaya sahipti. O tehlikeli ve ölümcül biriydi.

Yine de, Palma'nın sözlerini kafamdan atamıyordum.

Onunla birlikte olmak için onun farklı bir adam olmasına ihtiyacım vardı, ama o haklıydı. O benim istediğim adam olamazdı... Kalbim çarpıyordu. Palma'nın söylediklerine karşı çıkmamıştım, ama bu sözleri kabul etmek ve kendime söylemek, Creighton'a olan hislerimi kabul etmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ellerim titremeye başladı.

Hâlâ hazır değildim. Henüz değil, ama konuşmamız gerekiyordu.

Onun karıştığı bu yeni savaşta artık kenarda durmaya dayanamıyordum. O gece odama geldiğinde, yatağımın başında durup battaniyemin altına koyduğum vücut yastığına bakmasını bekledim.

Bunun işe yaraması için tek şansımın sürpriz unsuru olduğunu bilerek hızlıca harekete geçtim.

Elimde bir çift kelepçe vardı ve o bana sırtını dönmüşken, üzerine atladım. Kelepçelerden birini eline taktım ve vücudumu kullanarak onu yatağıma itip kaldırdım ve diğer kelepçeyi yatak direğine takmak için kolunu kaldırdım. O benim ağırlığımın altında yatarken, bir an şaşkınlık içinde, diğer eline de aynısını yapmak için acele ettim. O sırada, diğer elini kaldırırken, Creighton niyetimi anlamıştı. Direneceğini sanıyordum. Direnmedi. Kolunu kaldırmama izin verdi ve ikinci kelepçeyi takarken neredeyse eğlenir gibi izledi.

Nefesim kesilmişti ve nabzım, her şeyden çok, biriken gerilimden dolayı hızla atıyordu.

Kelepçeleri denedi. Sıkı tutuyorlardı. Dönüp ellerini bir araya getiremeyeceğinden emin oldum, çünkü eğer yaparsa, kelepçeleri açmanın bir yolunu bulurdu. Bunu yapabileceğini biliyordum, çünkü bunu ondan öğrenmiştim.

Biraz terli bir şekilde üzerine çöktüm ve ona çarpık bir gülümseme attım. "Bunun işe yaradığına inanamıyorum."

O sadece kaşlarını kaldırdı, gözleri yavaşça vücudumda gezindi ve tam onun üzerine yerleşmiş olduğum yerde durdu. "Bunun nereye varacağını görmek istiyorum." Kalçalarını kaldırdı ve bana doğru sürtündü.

İçimden geçen zevki beklemediğim için iniltiyi bastırdım.

Onunla.

Bu benim için yeniydi. O.

Ben.

"Şu ana kadar hoşuma gidiyor."

Kükremeden önce inledim, sadece yastığı almak için kalktım. Yastığı onun üzerine koydum ve tekrar yere uzandım. Yastık varken bana doğru sürtünemezdi, ama yine de ağırlığımı onun üzerinde tutmak istedim, sanki onu yerinde tutmak için ek bir

Bu muhtemelen gereksiz bir düşünceydi, ama kendimi daha kontrol altında hissetmemi sağlıyordu. Ve yapmamız gereken konuşma için ekstra bir yakınlık katıyordu.

Bekledi, ama ben sessiz kaldığımda başını bana doğru eğdi. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Aslında hayır. Daha çok bir fikirdi, ama işe yarayacağını düşünmemiştim. Yola çıkarken bunu anlamaya çalışıyorum" diye itiraf ederken biraz başım dönüyordu.

Elimi göğsüne koydum ve vücudumda hissettiğim tüm duyguları görmezden gelmeye çalıştım.

Creighton'ın üzerine bu şekilde oturmak hoşuma gidiyordu. Sanki onu domine edebiliyormuşum gibi.

Sanki benim istediğim şeyi yapmak zorunda kalacakmış gibi. Bu güç başımı döndürüyordu.

Tabii ki, bu sadece sabaha kadar işe yarardı, çünkü patronu bir geceden fazla ortada olmazsa pantolonlarına sıçacak kadar çok sayıda takipçisi vardı. Adamlarından biri onu aramaya gelecekti. Muhtemelen Lassiter. Yatak odamı kontrol etmek için kimi ezip geçmesi gerektiği umurunda olmayacaktı.

Ya da hala burada olan Levi. O da Palma'nın yatağına girmek için cazibesini kullanmaya çalışıyordu.

Levi'yi beni korumaya ikna edebilirdim, ama muhtemelen bana sadece bir gün daha zaman tanırdı. Lassiter gelirse, imkânsızdı. Oyun biterdi, ama bunlar gerçekleşene kadar, Creighton'ın yatağıma kelepçeli olduğu gerçeğinin tadını çıkardım.

"Genellikle kelepçe takıldığında, karşıdaki kişi benden ne istediğini söyler. Bilgi ya da..." Kalçalarını tekrar kaldırdı ve ben biraz ciyakladım çünkü aramızda yastık olsa bile onu hissedebiliyordum. Ve bu hoş bir duyguydu.

Bu hoş bir duyguydu, onun yaptığı sallanma hareketi. Elim göğsüne daha sert bastırdım. "Dur."

O gülümsedi. "Yoksa ne olur? Bunun nedenini bana söylemedin." Sol elini hareket ettirerek kelepçeyi salladı.

Hatırlamadan önce kafam karışmıştı. "Cevaplar." Elimi hareket ettirdim.

Başını eğdi, elim nereye gittiğini izledi. "Ne için?"

Gömleğini karnının üzerinden kaldırmaya başlamıştım. Telaşla gömleğini yerine düzelttim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona dik dik baktım, daha doğrusu, başlığa yaslanmış oturuyordu, bu yüzden ona dik dik baktım. "Senin savaşın." Sesim çatladı.

Birbirimize çok yakındık.

Eğer öne eğilseydim ve o da bana doğru gelseydi, dudaklarımız birbirine değecekti.

Gözlerim dudaklarına kaydı. Onu öpmek nasıl bir şeydi hatırlıyordum. Kollarında olmak. Onu tatmak.

Yutkundum.

Kanım kaynıyordu.

"Benim savaşım mı?" Ondan hafif bir eğlence belirtisi duyuldu. Gözleri benim gözlerime bakmadan önce ağızıma düştüğünde, içimde yaşanan içsel kargaşanın farkındaydı. Vücudum ve onun vücudu, gece saatlerinde benim yatağımda olmamız ve yakın zamanda kimsenin bizi rahatsız etmeyecek olması dikkatimi dağıtırken.

Kendimi öne doğru eğilirken buldum, inledim ve gözlerimi kapattım. Elimi göğsüne vurarak kendimi geriye ittim, üzerime bir kova soğuk su döküldüğünü hayal ettim.

"Beni son gördüğün zamanlardan birinde, beni öldürmek istemiştin."

Onu öldürmek.

Doğru. Evet.

Soygun.

"West ve Walden ile olan savaşında neler olduğunu bilmem gerek. Beni kaçırdıklarını biliyordun."

O, ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. "Sen her zaman kendini koruyabilirdin. Ben seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır," demeye başladım, ama durakladım.

Onun kucağına daha da geriye yaslandım. İki elim de göğsüne gitti ve gömleğinin alt kısmıyla oynamaya başladı. "Bekle. Ne zaman öğrendin?"

"Onların içinde bir adamım var. Bana haber verecekti ama alarmlar çaldı. Sen çoktan kaçmıştın. O da müdahale etti, kaçman için zaman kazanmana yardım etmeye çalıştı. Sana zarar verdiler mi?"

Bu birçok şeyi açıklıyordu. Kafamı salladım. "Öyle yapmak istiyor gibi görünüyorlardı. Walden çıldırmış."

Kararsız bir ses çıkardı, ağzı düz bir çizgi halindeydi. "Başına gelenleri hak etti."

Bu tavır savaşı sona erdirmeyecekti. Savaşı sürdürecektir, sürdürecektir ve sürdürecekti. "Creighton, seninle ilgili bir karar vereceksem" — kalbim aniden göğsümden çıkacakmış gibi atmaya başladı — "o zaman her şeyi bilmem gerekiyor. Değişiklikler ve tavizler verilmesi gerekiyor. Katılıyor musun? Yani, eğer seninle bir şey istiyorsan tabii. Bunu istiyor musun?"

Hay aksi. Ben bunu tersine yapıyordum. Gerçek hayatta insanlar bir araya geliyor, tekrar tekrar bir araya geliyor ve bu bir alışkanlık haline geldikten sonra, belki birlikte bir "ilişki" kurmayı konuşuyorlardı. Creight ve ben bir kez bir araya geldik ve birdenbire, o benim yatağıma kelepçelendi ve ben ona konuşmayı yaptırıyordum.

Takipçimi takip ederek onu yakalamıştım. Mikrofonu bıraktım.

O cevap vermedi, bana her zamanki bakışıyla bakıyordu. Ölü gözleri.

"Eğer burada kalırsam ve sen bu savaşın bir parçası olmaya devam edersen, yine peşimden gelecekler." Diğer soruyu atladım. Çünkü utanç vericiydi.

Gözleri kaydı, hala hiçbir duygu göstermiyordu. "Seni Octavia'dan aldılar. Bunu yaparak, bu kavgaya başka bir mafya örgütü daha dahil ettiler, ama belki de plan buydu. Cole Mauricio'nun sonuçlarla ilgili ne karar verdiğini öğrenmeden onlara karşı bir hamle yapamam."

Anlamaya çalışıyordum. "Hayır. Bekle. Bir adam vardı. Onu unutmuşum. İşten çıkarken Walden'ı o adamla gördüm. O zaman beni kaçırdılar. Belki..."

"Ne adamı?"

"Bir adam." Omuz silktim ve olayla ilgili hatırladığım her şeyi anlattım.

Creighton altımda hareketsiz kalmıştı. "Ona kalın bir zarf mı verdi?" Başımı salladım. "Orada olmamam gerektiğini söyledi." "Walden mı söyledi bunu?"

"Octavia yüzünden olduğunu sandım. Sahibi yüzünden." Birden sormaya korkmaya başladım. "Cole Mauricio güçlü biri mi?"

"Evet."

Kalbim sıkıştı. "Ne kadar güçlü?"

"Chicago'yu yönetiyor. Carter Reed ile birlikte, İkiz Şehirlerin yarısını da yönetiyorlar."

"Orası Minnesota'da mı?"

"Evet. Minneapolis ve St. Paul."

Göğsüm yine sıkıştı. "Diğer yarısını kim yönetiyor?" "Kai Bennett. Aralarında geçici bir ateşkes var."

Ağzım kurudu. O kısmı anlamadım. "Kai Bennett ne kadar güçlü?"

"Ülkenin yarısını yönetiyor."

"Oh."

"Ve Kanada."

Kalbim durdu. "Yani o korkutucu biri."

"Eğer o duyguyu yaşasaydım, evet." Tüm soruları, varsayılan ayarı olan aynı yavan cevaplarla yanıtlıyordu.

Creighton'ın düşmanlarına karşı sahip olduğu bir avantajı hatırlayarak boğazımdaki düğümü yuttum. O duygularının esiri değildi, bu yüzden onu incelerken, o kelimeleri kullanıyor olsa da, bunu benim iyiliğim için yaptığını biliyordum. O adamlardan korkmuyordu. Bu, onun sahip olduğu avantajdı. Tristian West ve Ashton

Walden'a karşı xml-ph-0003@deepl.internal Tristian xml-ph-0004@deepl.internal West xml-ph-0005@deepl.internal ve xml-ph-0006@deepl.internal Ashton

"West ve Walden'ın arkadaşlarının peşine düşeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Onun bakışlarını karşıladım, cevabımı görebileceğini biliyordum.

İlk başta cevap vermedi. Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Arkadaşlarına daha fazla koruma görevlisi koyabilirim, ama oda arkadaşlarına dokunacaklarını sanmıyorum" dedi.

"Onları seviyorum, Sekiz."

Elim göğsüne dayanmıştı ve bu yüzden, ona bu takma adı fısıldadığımda kalbinin attığını hissettim. Tek tepkisi buydu. Yüzü, gözleri, ses tonu, başka hiçbir şey değişmedi.

"Beni kovacaklarını sanmıştım, ama kovmadılar. Palma beni yakaladığında bana kızdı. Ben..." Bu umudu besleyebilir miydim? Besleyip koruyabilir miydim? "Sadece normal hissetmek istedim ve Palma bana bunu sağladı. Sonunda normal bir hayatım olabileceğini düşünüyorum, ama bu senin savaşının onlara zarar vermemesi anlamına geliyor."

Onun üzerine daha da çöktüm.

Ondan istediğim buydu. Kalmak istedim. Bu insanların hayatlarında kalmak istedim. Ve Creighton'ın savaşının bir parçası olmak istemedim. Ancak bu gerçekçi değildi, çünkü onun tek zayıflığı bendim. Ondan asla kurtulamayacaktım. Artık bunu istediğimi bile sanmıyordum. Ve Creighton asla Creighton olmaktan vazgeçmeyecekti.

"Ne istiyorsun?" diye sordum ona.

Başını yana eğdi. Bu, sorumu anlamadığının tek göstergesiydi.

Açıklığa kavuşturdum: "Sonuçta, ne istiyorsun?" "Seni istiyorum."

Tanrım. Bu sözler göğsüme çarptı ve tüm vücudumu titreştirdi. Duymak başımı döndürdü. Kanım kaynadı.

"Ama benden başka ne istiyorsun?"

Sorumu bir süre düşündü. "Başkasının kuralları altında yaşayamam. İstedğin bu, değil mi?" Gözleri ağzımda takıldı. Bakışlarımı yakalamak için tekrar yukarı doğru baktı. "Yaptığım şeyi bırakmamı istiyorsun. Eğer bırakırsam, başka bir çete, örgüt veya aile yönetimi ele geçirecek. Güç için bir fırsat varsa, biri onu ele geçirecektir. Bu, işlerin doğal akışıdır. Her zaman birisi zirveye çıkar. Onların kuralları ve yönergeleri altında yaşamak zorunda kalırız. Seni koruyamam. Bunu yapamam. Nereye gidersen git, seni korumaya çalışacağım. Bana ihtiyacın olmadığını defalarca kanıtlamış olsan da."

Kalbim hızla attı. Kendimi tutamayıp fısıldadım, "Sana her zaman ihtiyacım olacak."

Ve işte böylece, hissetmeye çok korktuğum tüm umutlar, bir anda içimden çekip gitti. Başlangıç noktasına geri dönmüştük, çünkü ona sahip olsaydım, asla normal bir hayat yaşayamazdım.

Onu istiyordum, ama olduğu haliyle değil. Ve o kendini değiştiremezdi.

İçim parçalanıyordu.

"Kelepçelerimi çıkar." Gözleri aniden ateşlendi, yüzümün her santimini taradı.

Kollarım çimento çapalarıyla ağırlaşmıştı, ama onun istediğini yaptım. Bir elim serbest kalır kalmaz, kolu öne doğru uzandı ve eli yüzümün yanını kavradı. Başımı avucuna yaslayarak başparmağıyla yanağımı okşadı. "Seni bu kadar üzen ne dedim?"

Çünkü elbette anlamayacaktı. Mantıken belki, ama duygusal olarak değil.

Kafamı salladım, sesim kısık bir şekilde fısıldadım, "Önemli değil."

Bana doğru eğildi, şimdi üzerime doğru eğilmişti. "Benim için önemli." Sanki cevap birdenbire orada belirecekmiş gibi yüzümü incelemeye devam etti. O kadar basit değildi. "Ne yapmamı istiyorsun Blake? Söyle bana. Yapacağım. Bu seferlik."

Çok şey söyleyebilirdim, ama gerçek şu ki, onun başka biri olmasını istiyordum ve bu asla gerçekleşmeyecekti. "Ben..." Tüm vücudum ağrıyordu. Her yerim, beni asla terk etmeyecek büyük bir ağrıdan ibaretti. Bu iş yürümeyecekti. Bunu kabul etmem gerekiyordu.

Bu ara aşamada kalamazdım. Onunla birlikte olup olmayacağımızı tartışıp durduğumuz bu aşamada. Farklı bir şey denemem gerekiyordu.

"Öp beni."

Beni bir an daha inceledi, kaşları çatıldı, ama sonra yüzü açıldı ve bir kez daha, donuk gözlerle bana doğru eğildi. Dudakları benimkilerle buluştu ve ben nefesimi tuttum, çünkü yüzünde hiçbir duygu olmasa da, onun dokunuşu içimdeki tüm duyguları ortaya çıkardı. İkimiz için de fazlasıyla yeterliydi.

Bir şeylerin değişmesi
gerekiyordu. Pes edecektim.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Creighton kendini tutmadı.

Ağız benim ağzımın üzerinde açıldı ve ben ona sarılmaktan başka hiçbir şey yapamadım. O çok sert davrandı. Öpücüğünde ilkel bir taraf vardı ve içimdeki bir şey, içimdeki derin bir şey, buna karşılık vermeye başladı. Sanki içimde kendi canavarım varmış ve o onu uyandırıyormuş gibi.

Bütün vücudum titredi. "*Sekiz.*"

Bir eliyle yüzümün yanını tutuyordu, ama aniden iki eli de oradaydı. Diğer elini nasıl serbest bıraktı, bilmiyordum. Ayrıca şaşırmadım da. Yüzümü elleriyle çerçeveledi.

Tanrım. O gözleri. Genelde cansızdı. Bana bakan gözleri siyahtı, ama içinde bir şeyin hareket ettiğini görebiliyordum. Altında ne varsa, onu kaplayan bir sıcaklık vardı.

Bir korku hissi beni sardı, ama onu bir kenara ittim.

Hareketsiz durdu, hala bana bakıyordu ve iki başparmağıyla yanaklarımı okşadı. Başımı geriye doğru eğdi ve ağzını boğazıma indirdi. Bir inilti çıktı ağzımdan.

Bu çok iyi geldi. Çok iyi geldi.

"Creighton," diye tekrar nefes nefese kaldım, ellerim onun pazılarını kavradı.

Elleri yüzümden ayrıldı ve uyluklarıma indi. Beni kaldırdı, aramızdaki yastığı çekti ve beni üstüne çekti. Onun ne kadar sert olduğunu hissederek üzerine çöktüm.

Geri çekildim ve birleştiğimiz yere baktım. İkimiz de hala giyiniktik. Ona karşı tamamen savunmasız hissetmek istememiştim, bu yüzden beklerken gündelik kıyafetlerimi çıkarmamıştım.

O. Kot pantolon ve sweatshirt. Bana siyah spor pantolon ve siyah sweatshirt ile geldi. Bu görünüşünü çok seviyordum. Her zaman sevmiştim. Onu elit bir atlet gibi gösteriyordu ve bazen bu düşünceye kapılmaktan hoşlanıyordum. Farklı insanlar olsaydık hayatın nasıl olacağını hayal ederdim. O profesyonel bir atlet, ben de onun kız arkadaşı olsaydık. Ya da belki bir kitapçı sahibi gibi biri olsaydım. *Notting Hill*'de, ikimizin de tanınmadığı bir yerde.

Ama Creighton o boş gözlerini bana çevirdiğinde, hayal kurmanın bir anlamı olmadığını hatırlardım. Ancak bu gece, hayal kurabilirdim. Kendimi şımartabilirdim. Boğazımı öptü ve içimden bir titreme daha geçti.

Pes ediyordum. En azından bu gece için.

Kendimi ona bırakıyordum.

Onun üzerinde sallanırken içimde bir heyecan patladı.

O da yükseldi, elleri kalçalarımı kavradı ve ben onun üzerinde hareket etmeye başladığımda, o da benimle birlikte hareket etti.

Boğazımı tatmaya devam etti, nabzımın üzerinde oylanmak için kaydı.

İçimde karanlık bir açlık uyandı. Elektriklenmiş ve canlı hissediyordum ve bana verdiği tüm bu hislerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu hisler büyük, güçlü ve karşılanmayı talep ediyorlardı. Karşılaşılmayı talep ediyorlardı.

Yutkundum. Başım dönmeye başlamıştı. Görüşüm bulanıklaşıyordu.

Ellerinden biri belime kaydı ve sweatshirt'ümün altına girdi. Elini orada bıraktı, ama avucunun çıplak tenime değmesi, daha fazlasını istediğim yere ne kadar yakın olduğunu bilmek, içimden bir inilti daha kaçtı.

Vücudumun titremesini bastırmaya çalışmadım. Ellerimi koluna, omuzlarına, boynunun arkasına kaydurdım, parmaklarım depoda olduğu gibi saçlarına dolandı. Ama bu sefer ihtiyacımı bastırmadım ve başını geriye doğru çektim.

Bana izin verdi, gözlerini aralayıp bakışlarımla buluştu.

Bu canavar benimdi. Tamamen benimdi. Ona ne yapmak istersem yapmama izin veriyordu. Bu güç beni sarhoş etmişti. Aniden içimi bir sabırsızlık kapladı ve beni daha da uçurumun kenarına yaklaştırdı. Kayıyordum.

Umurumda değildi.

Creighton içimdeki fırtınayı görünce kaşlarını çattı ama yorum yapmadı.

Bir elimle saçlarını tutmaya devam ettim, başını geriye doğru çekmeye devam ettim ve kucağından kalktım. Sadece dizlerimin üzerine çöktüm, diğer elimle hızla kot pantolonumun düğmelerini açtım.

Elleri bana yardım etmek için hareket etti.

"Hayır" diye homurdandım. Derin ve alçak sesle.

Elleri düştü, ama gözleri eridi. Emirlerimi seviyordu.

Kot pantolonumu açtığımda, onu aşağı ittim. İç çamaşırımı da. Sabrım taşmıştı. Ne yaptığımı düşünmeye bile zar zor yetiyordum. Sadece onu istiyordum ve beklemekten bıkmıştım. Henüz üzerine çökmedim. Henüz değil. Elim pantolonuna gitti ve tek elle onu aşağı çekemediğim için tekrar homurdandım.

Vücudumu ona doğru ittim, üstüne eğildim ve düşük bir uyarı sesi çıkardım. "Kal."

Gözlerindeki karanlık parladı, ama cevap vermedi. Ben onun elini bıraktığımda olduğu yerde kaldı. Ayağa kalkarak, kot pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkardım. Onları bir kenara attım, sonra onun önünde diz çöktüm. Pantolonunu aşağı çektim. Elim boxer şortunun içine girdi ve onun kalın, uzun ve sert penisini kavradı.

Boxer şortunu tamamen aşağı çektim. Elim onu okşadı.

Kendi inlemesi ağzından kaçtı. Beni izleyebilmek için başını yeterince hareket ettirmişti. Gözleri yarı kapalıydı. Nedense, yüzündeki o ifade hoşuma gitmişti.

"Prezervatifin var mı?"

Kaşları kısa bir süre için alçaldı, ama başını salladı. "Cüzdanımda. Pantolonumun cebinde."

Diz çöküp prezervatifi buldum. Onu çıkardım ve üzerine geçirdim, elimle ucunu düzelttim.

Vücudu titredi. "Siktir, Quokk..."

"Hayır," diye bağırdım, ona öfkeyle bakarak.

Dudaklarını ısırıldı. Kahretsin. Yaptığım şeyi beğenmişti.

Bir parçam bundan zevk alıyordu. Bu, yüzeye çıkan ve kontrolü ele geçirmek isteyen bu şehvetli ihtiyacı beslemeye yardımcı oldu, çünkü ondan mahrum kalmaktan çok yorulmuştum. Artık değil. Bu gece değil. Doyurucu bir şekilde tatmin olacaktım.

Üzerine geri döndüm ve kendimi indirmeye başladım.

Kalçalarımı yakaladı ve sıktı. "Blake," diye diye çıkardı.

"Hayır." Ne istediğini bilmiyordum, ama bu benimle benimle ve benim istediğimle ilgiliydi. Ama gerçeklik biraz araya girdi ve onun bunu yapmak istediğinden emin olmam gerektiğini hatırladım. "Beni istiyor musun?"

Soruma ellerini sıktı. "Her zaman." "O zaman ben de bunu istiyorum."

Bir şey söylemeye başladı.

Elimi ağzına kapatarak onu susturdum. "Buna ihtiyacım var, Creighton."

Elimin içini nazikçe ısırıldı, bu da içimi titretti. Kalbim çarpıyordu. O izi yaladıktan sonra başını geri çekip mırıldandı, "Sen bakiresin."

Nasıl biliyordu? Tabii ki bilirdi. "Bunu bilmen çok ürkütücü."

Bana hafif bir gülümseme attı, ama tekrar elimi öpmek için eğildi ve sonra dişleriyle nazikçe tuttu. Dişlerini parmağımın üzerinde gezdirdikten sonra geri çekilerek, "Hazır olduğundan emin olmalıyım. Bana izin ver." dedi.

Eli klitorisime kaydı ve orada dairesel hareketler yaparak beni masaj yapmaya başladı.

O ovuşturdukça şehvetim giderek arttı, sonra parmağını içime soktu ve beni genişletti.

Nefesimi tuttum.

Eğildi, ağzı boğazımı buldu. Orada burnunu sürttü, sonra yukarı çıkıp çenemi, sonra tekrar dudaklarımı öptü. İkinci parmağını da içime sokarken, ikisini de içimde hareket ettirirken dudaklarımın üzerine konuşmaya başladı. "Kızlık zarın hala sağlam. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Sessizce başımı sallayarak izin verdim. Üçüncü parmağını da soktu, beni hala genişletiyordu.

İnledim. Acı vardı.

Dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurdu. "Bu acıtacak."

Başımı eğdim, ağzımı tamamen onun ağzına kapattım ve beklemekten vazgeçtim. Kendimi onun üzerine eğdim. Eli kaydı, ama sadece benimle aynı hizaya gelmek için. Diğer eli ise kalçalarımı yönlendirdi.

Gerildim.

"Rahatlaman lazım." Dili ağzımın içine kaydı. İhtiyaç beni sarsmıştı.

Vücudumun titrediğini hissetti. Bir eli belimin altına kaydı, avucunu açarak beni sabitledi. "Bebeğim, sen iyi mısın..."

Kendimi onun üzerine kapattım, onun içime girdiğini ve direncimi aştığını hissettim.

Acıdı. Tamamen içime girmişti, ama sabırla bekledi, sıkıca tutundu. Vücudumu kendine doğru çekti ve ağzını boğazıma dayadı. "Vay canına. Çok darsın." Dişleri boynumu sıyırdı, ama yine de hareketsiz kaldı.

İki eli de bacaklarımın üst kısmına gitti, sadece oraya dokundu.

Hareket etmeye çalıştım.

O bastırdı. "Hayır. Bekle. Bana uyum sağlamalısın." Başımı boynuna eğdim ve ona karşı mırıldandım,

Bu acının geçmesini istiyordum. Çok uzun süre beklemiştim ve bu çok sinir bozucu bir durumdu.

"Bekle, Blake. Tanrım. Lütfen. Bekle lan. Seni daha fazla incitmek istemiyorum."

Sesinin kırıldığını duyunca sakinleştım, ama sonra nefes almakta zorlanmaya başladım. Ve aniden, onun tamamen çıplak olmasını istedim. Tenimin tenine değmesini istedim. Neredeyse çılgınca, gömleğini çektim. Onu yeterince hızlı çıkaramadığım için içimden çaresiz bir çığlık yükseldi.

O yardım etti, sonra sweatshirt'üme uzandı ve sonunda, şükürler olsun ki, çıplak tenini tenime değdiğini hissettim. Göğsünde ter damlaları parlıyordu. Göğsünden atan kalbini hissettim, benim kalbime çarpıyordu. Parmağını vücudumun yan tarafına kaydırđı, başparmağıyla kolumdan boğazıma, çeneme kadar yukarı doğru kaydırđı ve başımı kendi başına doğru eğdi. Ağzı benim ağzımın üzerine düştü.

"Sana ihtiyacım *var*."

Teslimiyetle iç geçirdi ve hareket etmeye başladı.

Acıttı.

İçimde ilerlemeye devam etti. Zevk uyanmaya başladıkça acı azalmaya başladı.

"Sekiz," diye iç geçirdim.

Aniden sadece zevk kaldı.

Hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim. İçimde dönüp duruyor, büyüyor ve kıvrılıyordu ve ben daha fazlasını istiyordum.

Saçını elimden geldiğince sertçe çektim, daha fazlasını istiyordum, sadece daha fazlasını.

O küfür etti, uzandı ve bir elimi çözdü. "Beni istediğın kadar çizebilirsin, ama saçlarıma ihtiyacım *var*."

Doğru, geç de olsa fark ettim, ama o bana doğru itiyordu ve ben onun söylediklerini tamamen unuttum. Onu çizebileceğim kısmı hariç. Tırnaklarım sırtını tırmaladı. Dokunuşumla titredi.

Onu böyle tepki vermeye zorlayabildiğimi bilmek hoşuma gitti, bu yüzden tekrar yaptım. Ve tekrar.

Her seferinde titredi, ta ki kolunu bana sıkıca dolayana ve bizi ters çevirene kadar. Böylece ben sırt üstü yattım ve o bacaklarımın arasına yerleşti. İçimde kaldı, sadece bir kez durup iyi olup olmadığımı kontrol etti. Başım yatağa düştü ve inledim. "Kıpırdama. Hemen."

Küfür etmeden önce boğuk bir kahkaha attı. Kalçamı tuttu ve daha derin bir açıyla itebilmek için onu itme gücü olarak kullandı.

Yine başının arkasını tuttum, ama saçlarını hatırladım. Onu hafifçe çektim, başını kaldırarak dudaklarımı tekrar dudaklarına yapıştırdım. İçimde hareket ederken onu öpmekten hoşlanıyordum. "Ben kırılgan değilim."

"Ağrın olacak."

İçimden bir hayal kırıklığı sesi yükseldi. Ona kaşlarımı çattım. "Beni *sikmeni* istiyorum."

İçinde bir şey kırıldı. Nefesimi tuttum, içinde yaşadığını bildiğim canavarı bir an için gördüm. Üzerime çıktı, beni farklı bir açıyla aşağı çekti ve başlığa yaslandı. Geri çekildi, sonra bana çarpmak için hızlandı.

Evet. *Evet*. İstedğim buydu.

Bu sikişmekti. Sevişmeye benzeyen yumuşak bir şey istemiyordum. İlkel, şehvetli ve hayvani bir şey istiyordum ve o da bana bunu veriyordu. Artık benim için kendini tutmadan içime girip çıkıyordu. İşte bu. Titredim, ellerim boynunu, omuzlarını, sırtını okşadı.

Ondan istediğim buydu ve şimdi istediğimi elde ettiğime göre, neden bu kadar uzun süre bekledim?

O, içimde geniş, derin ve karanlık bir şeye açılan bir kapı açtı ve tüm bunların ne kadar bağımlılık yapıcı olduğu yüzünden vücudum titredi. Yükseldi ve tırmandı, ağzımı açtım, boğazımda sessiz bir çığlık kaldı. Kenardan atladım, duvarlarım onu sıkıca kavradı. Görüşüm karardı ve tırnaklarımı onun derisine geçirdim.

İçime sıcak ve ateşli bir şeyin aktığını hissederek içimi boşalttım.

dışa

rı. Bu onu uçurumun kenarına getirdi ve hareketsiz kaldı, boşalması içimde atıyordu.

Titremeler azalmaya başladığında, orada yatıp nefesimi düzenlemeye çalıştım çünkü lanet olsun, bu da neydi böyle? O çekilirken gözlerine baktım. Prezervatifi çıkarıp bağladı, yataktan ve odadan çıktı.

Bir süre sonra elinde sıcak bir havluyla geri geldi ve onu beni temizlemek için kullandı. Tekrar çıktı. Geri döndüğünde, boxer şortunu giydi ve yanıma yatağa geri girdi. "Tuvalete gitmelisin." Kalçamı okşadı.

Hareket etmek istemiyordum, ama onun haklı olduğunu biliyordum.

Yataktan kayarak çıktım, onun sweatshirtünü alıp giydim. Sweatshirt uyluklarıma kadar uzanıyordu. Banyoya koştum ve aynadan kaçınmaya çalıştım çünkü berbat görüneceğimi biliyordum. Yatağa dönmeden önce yatmaya hazırlanmak için gerekli işlemleri yaptım. Hala onun sweatshirtünü giyerek yatağa kıvrıldım. Sweatshirt onun kokusunu taşıyordu.

Yanıma geldi, bana sarıldı ve bir elini karnıma koydu. Yavaşça dairesel hareketlerle ovmaya başladı. "İyi misin?"

Yarım gülüş, yarı gırgır bir ses çıktı ağızımdan. "Seks böyle normal mi?"

Gözleri titredi, uçsuz bucaksız boşluk biraz parıldamış gibi görünüyordu. "O..." Düzensiz bir nefes verdi. "Hayır, Blake. Bu normal seks değildi. Yarın ağrın olacak."

Elini tuttum ve parmaklarını hafifçe ısırdım.

O gülerek, elini ısırmama izin verdi. Neden bunu yaptığımı bilmiyordum. O, içimde bir şeyi uyandırmıştı ve o şey her neyse, içimde öfke vardı, asla giderilemeyecekmiş gibi hissettiren bir susuzlukla karışmıştı. Bu beni gergin hissettiriyordu, bu da derin bir

içinde karışık duygular uyandırdı. İçim çok karışık ve nedense, dişlerimle elini sıkıca kavramak bu gerginliği biraz olsun azaltmama yardımcı oldu.

Başımı kaldırıp ona bakmamak için yukarı doğru çevirdim. Nefes nefese, "Bunu tekrar yapmak istiyorum" diye itiraf ettim.

Diğer eliyle yüzümün yanındaki saçlarımı düzeltti. "Yapacağız. İstedğin kadar yapacağız."

"Sana kızgın olsam bile mi? Çünkü sana çok kızgıyım." O iç geçirdi. "Bana kızgın olsan bile."

"O anda senden nefret ediyor ve seni öldürmek istiyorsam bile mi?"

"O zaman bile."

Bir şey daha vardı ve bunu dile getirme fikri boğazımı düğümledi çünkü daha önce hiç başkalarından bahsetmemiştik. "Başka kimseye dokunmanı istemiyorum." Geçmişte cinsel ihtiyaçlarını gidermek için başkalarını kullandığını biliyordum.

Elini saçlarımın üzerinde durdurdu, sonra parmaklarını saçlarımın arasında gezdirmeye devam etti. "Başka kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Sadece sen."

Rahatladım ve gözlerimi kapattım, ikimizin de gerçeği dolambaçlı bir şekilde ifade ettiğini çok iyi biliyordum. Onun beni her zaman sahiplendiği gibi, ben de onu sahiplenmişim. Omurgamdan bir titreme geçti, ama onu görmezden geldim. O anda, bu gecenin sonuçlarının ne olacağı umurumda değildi.

Uykuya daldım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CREIGHTON

Blake uyuyordu. Ev karanlıktı, ama ben kolayca hareket edebiliyordum. Artık bu benim için ikinci bir doğa haline gelmişti. O benim sweatshirt'ümün içinde uykuya dalmıştı, ben de bu konuşma için pantolonumu ve Henley tişörtümü giydim. Başka bir oda arkadaşları daha vardı, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmedikleri birisi, ama ben onun hakkında yeterince şey biliyordum. O, her zamanki gibi bu saatte uyanıktı. Onun dinlenme zamanıydı, ben de onu mutfakta buldum.

Yatmak için giyinmişti. Kısa siyah şort. Siyah bir tişört. Uzun siyah saçları açık bırakılmıştı. Ocağın üzerinde bir şey karıştırıyordu. Beni göremeyeceğini bildiğim gölgelerin arasında onu bir süre izledim. Yakında benim varlığımı hissedecekti, ama o anda onun rahat halinden memnundum.

Kolunun tamamını saran ejderha dövmesini gördüm, ejderhanın kuyruğu omzuna kadar uzanıyor ve boynunun hemen altında bitiyordu. Bilmeyen biri bunun sadece havalı bir dövme olduğunu düşünürdü.

"Sen Yakuza'sın."

Hareketsiz kaldı, tek tepkisi buydu. Yavaşça dönüp durduğum yeri buldu.

Ben öne doğru adım attım ve o fırını kapattı, yarısı bana dönük bir şekilde.

Daha fazla yaklaşmadım.

O benim kim olduğumu biliyordu, tıpkı benim onun kim olduğunu bildiğim gibi. Gözlerinde korku yoktu. Sadece farkındalık vardı. Başını yukarı kaldırdı, çenesi neredeyse meydan okurcasına. "Senin kendini tanıtmanı bekliyordum. Diğer geceler beni görmezden gelip, yukarıdaki kız arkadaşına gidiyordun."

Demek Blake'in benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. "Raporlarıma göre, burada Yakuza'nın şu anki üyesi olarak bulunmuyorsun."

"Buraya öğrenci olarak geldim. Doktora yapıyorum."

"Peki bitirdiğinde?"

Gözlerinde bir uyarı parladı. "Bitirdiğimde ne yapacağım seni ilgilendirmez."

"Buradasın. Ya bir tehditsin ya da bir varlıksın. Hangisisin?"

Öfke bana geri yansıdı. Burun delikleri hafifçe genişledi. Kendini zorlayarak mutfak tezgahına yaslandı ve karıştırma kaşığı aldı. Elinde kaşığı hareket ettirmeye başladı, bileği ileri geri sallanıyordu. Bunu çok doğal bir şekilde yaptı, sanki farkında değilmiş gibi. Yüzü açılmadan önce düşünceli görünüyordu. "Kız arkadaşını buraya getirdin."

Bazı noktaları birleştiriyordu. Her şeyi bir araya getirebilecek miydi, merak ediyordum.

"Onun buraya gelmesinin sebebi benim" diye ekledi. Bir teoriye ulaştığında göğsü hızla yükseldi. Yemeğini karıştırmak için yanına döndü. "Kız arkadaşına bağlanmamı ve bu bağı senin lehine kullanmamı mı umuyordun? Onunla tanışmadım bile. Ve ben Yakuza değilim. Benim ailem öyle. Onlar senin kız arkadaşını zerre kadar umursamayacaklar, ona karşı bir sevgi beslemiş olsam bile. Ki beslemedim. Beni kullanarak ailemle bir tür ittifak kurmayı umuyorsan, yanılıyorsun."

Ah. Evet. Bu normal bir iş yapma şekli olurdu. "Kardeşin, seninle birlikte ikinci komutan. amcan ve üç kuzenin. Onlar babanı öldürdüler."

Karıştırma kaşığı aniden durdu; sadece küçük parmağıyla yerinde tutuyordu.

Devam ettim, "Onun ölümü, senin buraya öğrenci olarak gelebilmen için ödenen bedeldi."

"Yalan söylüyorsun."

Buna neredeyse gülümseyecektim. "Psikopatlar yetenekli yalancılar olarak bilinirler."

Karıştırma kaşığı elinden düşerek yere çarptı. Benden gözlerini ayırmaya cesaret edemedi. Bu konuşma başladığından beri, onda belirli bir kibir vardı. Kendini beğenmişti. Evet, benim farkındaydı ve evet, Blake'e gittiğim gecelerde onun etrafında dolaştığımı biliyordu.

Birçok kişi yüzüme bakıp kendi yargılarını bana yansıtıyordu ve ben bununla bir sorunum yoktu. Genelde bu benim işime yarıyordu, ama şu anda, bu kızın kim olduğumu tam olarak anlaması önemliydi.

Yalan söylediğimi düşünmesi umurumda değildi.

"Seni tanıyorum. Tek bir zayıflığın olduğunu biliyorum." Gözleri tavana kaydı.

"Bu tehdit için seni parçalamalıyım." Bunu rahat bir şekilde söyledim çünkü, aslında benim için bu rahat bir düşünceydi. Ama ben aynı zamanda öğrendim bunu normal insanların eğilimli bunu sanki kullanabileceğim bir kalemli olup olmadığını soruyormuşum gibi, böyle sözler söylediğimde gerginleşmeye eğilimliydi. Göğsü durakladı ve orada, tam orada, hafif bir korku damlasının belirmeye başladığını gördüm.

Normal insanları okumak benim için kolaydı. İnsanlar benim için resimler gibiydi. Her duygu farklı bir renge sahipti ve birbirine dokunan tüm bu duygular çok güzel şaheserler oluştuyordu. Her normal insana karşı belirli bir takdir duyuyordum ve diğer psikopatların aksine, duyguların nereden geldiğini daha iyi anlamak için her birini ayrı ayrı incelemekle ilgilenmiyordum.

Küçük parmağı titremeye başladı. Bunun farkında olduğunu sanmıyordum.

Gözleri iri ve neredeyse hiç kırpmadan bana sabitlenmişti. bana sabitlenmişti.

Blake'e geri dönmeliyim. "Blake'i buraya ailene ulaş. Onu asla bu şekilde kullanmam. *Seni* buraya ek bir kalkan olarak koydum. Seni ve Nogoskeski'nin oğlunu. Şu anda bir savaşın içindeyim ve bu evdeyken biri ona

ona bu evdeyken zarar verirse, ailen bunu kendi örgütüne karşı bir tehdit olarak algılayabilir. West ve Walden başka bir kavgaya girme riskini göze almak istemeyeceklerdir.

"Yani ben senin kız arkadaşının kalkanı mıyım?" diye sordu.

Komik. Onun bu eve yerleştirilmesini nasıl ayarladığımı duyduğunda hiçbir tepki göstermedi.

"Evet," diye cevapladım.

"Peki ya ailemle bir anlaşma yapmaya çalışırlarsa ve bu ittifakı sağlamlaştırmak için kız arkadaşını teklif ederlerse?"

Bu olabilir. Savaşın bir riskiydi. İttifaklar, satranç tahtasında taşlar yerleştirilip hareket ettikçe değişecek ve uyum sağlayacaktı. Ama ben ona sadece bir gülümseme verdim, Blake'in ölüm gülümsemesi ve yıkım vaadi olarak adlandıracağını bilerek. "Eğer böyle bir şey olursa, senin derini yüzüp bir kutuya koyup kardeşine göndermeyi çok isterim."

Kendini tezgaha olabildiğince geriye yasladı. "Bu tehdit için *seni* parçalamalıyım."

Bu daha da ilginç olurdu. "Anlaştık mı?"

"Evet," dedi kısa bir sesle. Mutlu değildi. "Eğer taşınırsam, tüm bunlar geçersiz olur."

Bu benim için rahatsızlık verici olur. "Bunu yapmamalısın."

Sözlerimde sert bir uyarı yoktu, ama ona tekrar gülümsedim.

Kollarından biri titriyordu, ama onu arkasına saklamak için daha da geriye çekti.

Konuşma bitmiş gibiydi. Birbirimizi anlamıştık.

Ben ayrıldım, sadece Levi'nin kaldığı daha küçük oturma odasına yöneldim. Uyanıktı, battaniyeye sarılmış olarak kanepelerden birinde yatıyordu. Yaklaştığımda başını çevirdi. Eğlendiğini duyabiliyordum. "Sen devasa bir vahşi panter gibisin ve bu, öldürdüğün bir sırtlanı sürükleyip saygı göstergesi olarak kapısına götürmene eşdeğer bir şeydi.

saygı göstergesi olarak kapısına getirmek gibiydi. Sorun şu ki, o da bir sırtlan ve sen onun ailesinden birini hediye olarak getirdin."

"O bir insan. Sırtlan değil."

Yarım bir kahkaha attı ve öksürerek bunu gizlemeye çalıştı. "Bu bir metafor."

"Ben sırtlanları severim."

Yine güldü, bu sefer saklamaya çalışmadı. "Tabii ki anlıyorsun. Ve yine, bu bir metafor. Ona leopar da diyebilirdim."

"Sırtlanlar yanlış anlaşılıyor."

"Tanrı aşkına, Creight. Sırtlanları rahat bırak. Ben sadece, o kadının, tüm bu konuşmanın, ona *saygı göstermeye* çalıştığının farkında olmadığını söylüyorum, çünkü o buraya senden önce gelmiş ve sen sadece varlığını belli etmekle kalmamış, aynı zamanda o burada olduğu *için* kendi adamlarından birini onun evine yerleştirmişsin."

"Onu buraya ben koydum."

O burun kıvırdı. "Bu durumu daha iyi hale getirmiyor."

"Blake de sırtlanları sever. Çoğu hayvanı sever."

Kanepeye daha da yerleşerek, "Umursamadığını biliyorum, ama senin adına mutluyum. Annem ve babam sonunda bir araya geldiler." diye ekledi. Kendi kendine güldü. "Yatağa git, Creight. Yarın ilginç bir gün olacak."

Blake'e dönerken Lassiter'a mesaj attım.

Ben: Siparişimi tamamlamayı bekleyin. Dört hediye. Lassiter:

Alacak mısınız yoksa diğer kısmı mı?

Ben: Diğer kısmı. Lassiter:

Anlaşıldı.

IT ekibime başka bir sipariş daha gönderdim.

Ben: Blake kaçırıldığı gece, Walden'ın binası ile Octavia arasındaki sokakta başka bir adamla buluştuğunu söyledi. O adama bir zarf verdi. O adamın kim olduğunu bul. Onunla ilgili bulabildiğin her şeyi bana gönder.

BT Şefi: Anlaşıldı, patron.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BLAKE

Uyandığımda, o gece yeniden aklıma geldi. Donakaldım.

Creighton sabahları hep dışarıda olurdu, ama dün gece farklıydı. Kafamı kaldırıp baktım ve o oradaydı. Rahatladım, bu da beni utandırdı. Kafamı eğdim, ama onun burada olmasına sevindim.

O, başını yastığa dayamış oturuyordu, o ölü gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Sana kahve getirdim."

"Oh." Kahve komodinin üzerindeydi. Oturup bacaklarımı çaprazladım, böylece ona dönmüş oldum. Kahve sıcaktı. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Daha önce. Soğudu, ben de bir demlik daha yaptım. Kahveyi sevdiğini biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne zamandır uyanıksın?" "Hiç uyumadım."

Az önce içtiğim kahve boğazıma takıldı. "Ne?" "Çok fazla uykuya ihtiyacım yok. Bunu biliyorsun."

Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Yani, bunu biliyordum. Ama o zamanlar... Liseye giderken. Sanırım bunu hiç düşünmemiştim. Bir dakika. Buraya her geldiğinde uyumadın mı?"

"Birkaç saat."

İnledim. "Keşke benim de o sorunum olsaydı." "Nasıl hissediyorsun?"

Bir yudum daha aldım, gözlerim tekrar ona döndü. Tanrım. Uykusuz olmasına rağmen hala iyi görünüyordu. Üzerinde benim giydiğim sweatshirt hariç kıyafetleri vardı. Saçları ıslaktı, bu yüzden duş almış olmalıydı. bakışlarında

bakışlarında hiçbir duygu yoktu, ama her hareketimi dikkatle izliyordu. "Ben..." Yatakta biraz kıpırdadım. "Bugün iyi olacağım."

Biraz daha baktıktan sonra kapıyı işaret etti. "Banyoya git."

"Emir veriyorsun?" diye burun

kıvırdım. "Evet." Yüzünde

hiçbir ifade yoktu.

Bir iç çekmeyi bastırdım. Dün gece bekaretimi kaybetmişim. Bazıları hayatlarının erken dönemlerinde ya da lisede kaybederlerdi. Belki de ben hep beklemiştim çünkü Creighton'ın beni bu şekilde incitecek bir erkeğe vereceği tepkiyi biliyordum, kaçınılmaz olsa da. Creighton'ın duyguları anlamasını dilediğim ilk sefer değildi, ama o sabah gerçekten dilemişim. Utangaç, özgüvensiz ve biraz hassas olan bir yanım, onun benim için ne yapması gerektiğini bilmesini diledi. Bu sabahki gibi sarılmak gibi. Bir kucaklaşma. Alnıma bir öpücük. Ama kapıdan çıkarken elimdeki bardağı düşündüm. Bana kahve yaptı ve ilk demlik soğuduğunda bir tane daha yaptı.

Ve kaldı. Bana bakıyordu. Şiddet içermeyen bir şekilde. Bu bir ilerlemeydi.

Palma'nın kapısı ben geçerken hala kapalıydı. Mutfağımızdaki mikrodalgada saati kontrol ettiğimde, saatin altıdan biraz geç olduğunu gördüm. Herkes yakında uyanmaya başlayacaktı.

Tuvaleti kullandıktan sonra duşa girdim. Dişlerimi fırçalarken aynaya baktım ve bir an durdum.

Dün gece bir hata mı yapmışım?

Farklı mı görünüyordum? Üniversitenin son yılında ilk kez seks yaptım. Bu beni normal mi yapıyordu? Anormal mi? Bu önemli bir andı. Artık seks yapmamış biri olmayacaktım. Bugünden sonra, herkes gibi olacaktım. Değil mi?

Ve ilk seferimi Creighton'a verdim.

Diş fırçamı durularken ellerim titriyordu. Diş fırçasını kaldırıp, güne hazırlanmak için rutin işlerimi yaptım, ama zihnim çok hızlı çalışıyordu.

Hepsi büyük bir hata mıydı? *Daha mı kötü* olurdu?

Benim yönüme doğru nefes alan herkesi öldürür müydü?

Ellerim daha da şiddetli titriyordu.

Bunun olmasına izin veremezdim. Ama kimi kandırıyordum ki? Creighton'ı kimse kontrol edemezdi. Ben en yakın olanıydım, ama bu kontrolün de sınırları vardı.

Döndüğümde hareket etmemişti. Ben odada dolaşıp kıyafetlerimi giyerken beni takip etti. Sweatshirt'ünü tekrar giydim. Ondan ayrılmak istemiyordum.

Cuma günüydü, bu yüzden bugün üç dersim vardı.

Çoraplarımı ve ayakkabılarımı giymedim, Creighton'ın yanına yatağa geri yattım.

Komodinin üzerinde yeni bir fincan kahve vardı. Elimi uzattım, sıcak olduğunu hissettim. "Üçüncü demliği mi yaptın?"

O sadece duygusuzca beni izlemeye devam etti. "Sabahının iyi geçmesini istiyorum."

Bir an durup onu izledim. İçimi sıcaklık kapladı. Kahveyi olduğu yerde bırakıp ona doğru gittim ve yüzünün yanını avuçladım.

O da bana uzandı ve beni kucağına oturtmak için çekti.

Aniden yine ona çok yakın ve samimi bir şekilde yaklaşmıştım ve nedense bu durum bana garip geldi. Creighton'la birlikteyken hiç böyle hissetmemiştim. Ağzım seğirdi. Elleriyle kollarımı okşadıktan sonra bir elini boğazımın önüne koydu.

Hareketsiz kaldım.

Beni kendine çekmedi ve elini sıkıca bastırmadı.

Acı verici değildi. Sahiplenici bir hareketti.

"Seni anlayamıyorum. Kafan çok karışık." Bunu söylerken eli yer değiştirdi ve iki parmağı nabzımın üzerine kondu.

Daha da rahatladım, içimdeki küçük bir garip his eridi. O da aynıydı. "Bu bizim için yeni bir şey. Hepsi bu.

Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Yani, biz sevgili değiliz."

"Değil miyiz?"

Kaşlarımı çattım. "Uh . . ."

"Sen bunu mu istiyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Neye ihtiyacın var? Normal bir erkek arkadaş gibi davranabilirim, ama sen kıvarsın. Sahte davrandığımı anlarsın, o yüzden kendim gibi davranıyorum. Ama istediğin bu mu?"

Bu beni biraz üzdü. Normal olanı asla elde edemeyeceğimi hatırlattı. Ayrıca, benim için numara yapması gerektiğini düşündürdüğüm için kendime de üzüldüm.

"Senin kendinden başka biri olmanı istemiyorum."

Gözlerinde bir şey parladı. O kadar hızlıydı ki, ne olduğunu anlayamadım, ama sonra beni kendine doğru çekti. Ellerimi göğsüne koydum ve düşünmeden, ellerimi onun kalbinin üzerine de koyacak şekilde hareket ettirdim. Dudaklarımız buluştu. Tatlıydı. Nazikti. Tamamen şaşırtıcıydı.

O, öpücüğünü derinleştirmede, nazik bir keşfe devam etmekten memnun görünüyordu.

Bu çok hoştu. Sıcaklık içime yayıldı ve kısa süre sonra kendimi ona bıraktım. Ellerimi boynuna doladım ve ona mümkün olduğunca yakın olmak için kendimi ona doğru uzattım. Diğer eli kalçama düştü, üzerinde kaydı ve sonra belime doğru kaydı. Elini gömleğimin altına soktu, sırtıma doğru kaydırıldı ve bizi yeniden ayarlamak için beni bir kez daha kaldırdı. Onun üzerine geri indirildiğimde, sertleşmesini hissettim ve üzerinde yuvarlandım.

İçimde yankılanan zevkten inledim. Bu çok iyi hissettiriyordu.

Kalbim deli gibi atıyordu.

Dudaklarına karşı sordum, "Her zaman böyle mi? Yoksa sen olduğun için mi böyle?"

Dudaklarımın üzerinde donakaldı. Eli boğazımı bir anlığına sıktı. Başımı kendinden uzaklaştırdı ve homurdandı. "Bunu başkalarıyla da denemeyi mi düşünüyorsun?"

Şehvetin bir kısmı kayboldu. "Ne? Hayır." Oh.

Bir an hareketsiz kaldım. Kızgındı.

Elimi kaldırıp yüzünün yanını avuçladım. "Hayır. Sekiz. Bunun normal olup olmadığını merak ediyordum. Seninle benim aramdaki durumun nasıl olduğunu." Kucağında yerimi değiştirip aramıza biraz mesafe koydum. Eli boğazımda kalmıştı, ama diğer eli uyluğumun üzerindeydi. "Bir kız bekaretini kaybettiğinde, bunun bazen pek de iyi bir deneyim olmadığını duymuştum. Biliyor musun?" Boynum ısındı. Tabii ki bilemezdi. "Boş ver."

Elini sıkarak beni kendine doğru çekti. Ellerimi göğsüne koydum.

Ağzım onun ağzına değene kadar durmadı ve şöyle dedi: "Başkalarına hayatlarında yaşayacakları birçok deneyimi sana yaşatamayacağımı biliyorum. Bunun için özür dilemeyeceğim. Dün gece kararını verdin ve seni *tanıyorum*. Sen düşünceli ve metodik birisin. Düşüncesiz davranmazsın. Dün gece bir seçim yaptın ve beni seçtin. Soruna cevap vermek gerekirse, bunun bir önemi var mı? Bunu kendin öğrenmene izin verme niyetim yok. Başka bir erkeğe dokunursan..."

Ben geri çekildim. "Ne yaparsın?"

Bizi ters çevirmeden önce bir anlığına bana baktı. Birdenbire sırt üstü yatmıştım ve o üzerimdeydi. Eli boğazımdan aşağı kayarak göğsüme bastırdı. Sıkıca sarılmıştı. 190 cm boyundaki vücudu, kalçaları benimkilere bastırıyordu.

"Bekliyorum." Kafamı kaldırdım, neredeyse onun kafasına çarpacaktım. "Ne yapacaksın, Creighton?"

Gözleri kısılmıştı. "Sana dokunan her erkeği parçalarım. Sana bakmanı komaya sokarım. Benim olan şeye dokunmanın nasıl bir şey olduğunu düşünenleri pişman ederim. Her birini." Dişlerini gıcırdatarak, "Ve her erkeği, çünkü sen benimsin." dedi.

Tanrım. Siktir et onu.

Bu beni soğutmalıydı, ama tam tersi bir etki yarattı.

Onu tekrar istedim. Bacaklarımı beline doladım, onu bana sıkıca sarıldım. Bu akıllıca değildi. Bunu biliyordum. Onun üzerimdeki etkisine daha da kapıldım, artık umursamıyordum.

Nefes nefese, gömleğini ittim. "Çıkar. *Hemen.*"

Gömleğini çıkardı ve üzerimdeki sweatshirt'ümü yırttı.

İkisi de çıkarılır çıkarılmaz, elini taytımın içine soktu ve klitorisimi buldu.

Ağzıma derin bir nefes verdi, sonra iniltiyle boğuldu. Ağzı boğazıma düştü.

Klitorisime sürtünmeden önce etrafında daireler çizdi. "Ağrıyor mu?"

Başını kaldırdı ve elini çekmeye başladı.

Elini yakaladım ve geri ittim. "Ben halledebilirim. Tam gaz değil, ama bilirsin." Anlamasını sağlamak için elini bacaklarımın arasına bastırdım.

Gözleri karardı ve klitorisimin etrafında daireler çizdi. "İslanmışsın. Bu benim için, değil mi?"

Mahvolmuştum.

Beni gördü. Her şeyi gördü ve ağzını kulağıma yaklaştırmadan önce gözlerinde soğuk bir zafer ifadesi belirdi. Eli bacaklarımın arasına geri dönerken, sert bir sesle, "Bana ne verdiğini bilmiyorsun. Bu benim, değil mi?" dedi. İki parmağı içime girdi. "Bu amcık."

Nefes nefese, bileğine uzandım. Parmaklarımı onun etrafına doladım, tuttum ama onu dışarı çekmedim.

"Ama merak etme, sana iyi davranacağım. Seni inlemeye ve çığlık atmaya zorlayacağım. Sana vereceğim her orgazmı uzatarak, boşalmana izin vermem için bana yalvarmanı sağlayacağım. Sana *çok fazla orgazm* yaşatacağım. Vücudun kime ait olduğunu zaten biliyor, değil mi? Beni gördüğünde bacakların titremeye başlayacak. Kulağa nasıl geliyor?"

İçime giriyordu. Çok iyi geliyordu. *Çok* iyi.

İlk sorumun cevabını biliyordum. İçten içe biliyordum. Bu normal değildi. Bunun nedeni

Creighton'dı ve sadece Creighton'dı. Gözlerimi açtım ve vücuduma yaptıklarının bulanıklığı arasından onu gördüm.

Başını kaldırdı ve bana baktı. Gözleri çok karanlık ve genişti. Orada bir boşluk vardı, ama ben uzandım ve parmak uçlarımla yanağına dokundum, çünkü o boşluk artık benimdi. Tamamen benimdi.

Daha önce hiç görmediğim yeni bir canavar ortaya çıkıyordu, ama şu anda bunu düşünemiyordum. O, bu kadar iyi hissetmenin yanlış olduğunu bildiğim bir zevkle bedenimi mahvederken bunu düşünemezdim.

Patladım, vücudum ona doğru kıvrıldı ve yoğun boşalmamdan dolayı çığlık attım. Beni sertçe vurdu, içimi sarsarak.

Creighton izledi ve sakinleşmeme yardım etti.

Bir elim onun pazısına kondu, ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Diğer i ise göğsüne gitti.

O benim üstümde kaldı. Bakışlarımız kilitlendi. Beni bir şey arıyordu. Bekledim, parmaklarını çıkardığında, aniden üstüme oturdu. Bacakları benim iki yanımdaydı ve sert nefes alıyordu. O parmakları ağzına soktu ve yavaşça temizledi. İşini bitirdiğinde, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Sanırım yeni bir favori atıştırmalık keşfettim."

Nefesim kesildi. "*Creight*."

Kalbim hala göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Onun ayaklarının dibinde, kemiksiz ve mutlu bir şekilde bir su birikintisinin içindeydim. Sonraki sözleri beni ürpertmeliydi.

"Artık benimsin, Blake. Her bakımdan."

Ama öyle olmadı. Kalbim yeniden hızla çarpmaya başladı. Bu hiç de iyi değildi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Mutfağa indiğimde sesler duyuyordum. Sinirlerim gergindi, ama girmeden önce oturma odasından geçerken durdum. Marshall tezgahın üzerinde oturmuş, elinde bir parça tost tutuyordu ve bacaklarını sallayarak topuklarını altındaki dolaba hafifçe vuruyordu.

Bu sahne, önceki geceki sahneye ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Heath fırında bir şeyler yapıyordu. Palma masadaki sandalyede oturuyordu.

Bunun tek istisnası, Palma'nın karşısındaki diğer sandalyede oturan Levi'ydi ve ben içeri girdiğimde geniş bir gülümsemeye karşıladı beni. Diğerleri konuşmayı kesti, ama bunun sebebi ben değildim. Gözleri, sanki tek bir kişiymişçesine, arkamda beni takip eden Creighton'a kaydı.

Sessizlik içinde durup odanın geri kalanını gözlemledim.

Kahve makinesi yine gürültüyle çalışıyordu. Portakal suyu ve bir karton badem sütü masaya çıkarılmıştı. Masada bir tabak dolusu Fransız tost ve bir kase çırpılmış yumurta vardı. Heath'in ne pişirdiğine göz attım. Sosis.

Çatalını kaldırarak öksürdü. "İster misin?"

Midem guruldadı ve ben yüzümü buruşturdum. "Uh. Sanırım ben almayayım. Başka tost var mı?"

Palma, kapıda duran Creighton'a açıkça bakıyordu. Yüzünde hiçbir tepki olmadığını zaten biliyordum, bu yüzden arkama dönmedim. Marshall dalgınlığından sıyrıldı. "Uh. Evet. Az önce tost makinesine koydum. İstedğin kadar alabilirsin." Elindeki tost uzağı. Üzgün bir ifadeyle. "Uyandığımdan beri durmadan yiyorum."

Bir sandalye yere sürtündü. Palma sandalyeyi geri itti ve beni geçerek elini uzattı. "Merhaba," dedi neeyle, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle. "Resmi olarak tanışmadık. Ben Palma, Blake'in oda arkadaşıyım." Elini uzatmış olarak bekledi.

Creighton sadece ona baktı. Levi gülmeye başladı.

Ona bir bakış attı.

Levi susmaya çalıştı, bir parça Fransız tostı alıp üzerine eğildi, geniş omuzları hala titriyordu.

Marshall, boş elini havaya kaldırarak boğazını temizledi. "Uh. Ben Marshall." Kaşlarını çattı ve kalan son parça tostla bana işaret etti. "Blake'in ev arkadaşı..." Sesi kesildi.

Creighton da ona cevap vermedi. Bu konuşmayı, ya da konuşmama durumunu izleyen Heath'e zar zor bir bakış attı.

Heath öksürdü ama Creighton'a sırtını dönerek yeniden oturdu.

"Uh." Palma şaşkın bir şekilde gözlerime baktı.

"Eğer oda arkadaşımızla çıkıyorsan, pislik gibi davranmana gerek yok..." Marshall öfkeyle konuşmaya başladı, ama Creighton ona baktığında sustu. Son tostunu ağızına atmadan önce gözle görülür şekilde yutkundu.

Levi hâlâ kıkırdıyordu. "Anne ve baba. Ağaçta öpşyorlar. Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R..."

Creighton etrafımdan dolaşıp tam önümde durdu. "Kapa eneni."

Levi gülmeye devam etti. "Bu çok komik ve iğrenç. *Bunu* görmek zorunda mıyız?" Son cümle Creighton parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdığında geldi. Bana hızlı ama nazik bir öpücük verdi.

Elini başımın yanına kaydırđı, parmakları saçlarıımın arasından kayarken Levi'ye bir kez daha sert bir bakış attı. Bana baktığında gözleri yumuşadı.

Hiçbir şey söylemedi. Ben de söylemedim.

Arka kapıya gitti ve telefonunu çıkardı, ekranın kilidini açtığı anda kapı dışarıdan açıldı. Adamlarından biri oradaydı. Hayır, birkaç adamı oradaydı. Her biri dışarı çıkarken ona başını salladı. Onun etrafında sıraya girdiler.

Levi kapıyı kapatmak için zıpladı ve kilidi çevirdi. Bodrum kapısına kısa bir bakış attıktan sonra sandalyesine geri dönüp Fransız tostundan bir ısırık daha aldı.

Creighton'ın ardından bir saniye sessizlik oldu.

"Peki." Palma titrek bir kahkaha attı. "Lokantadaki halinden daha hoş biriydi."

Levi tekrar gülmeye başladı.

"Dostum. Bir saniye susabilir misin? Bu sabah her şey komik değil." Marshall ona sinirli bir bakış attı.

"Sen öyle diyorsun. Bence bu sabah çok komikti." "Neden buradasın? Palm'ın pantolonuna girmek için mi?"

Levi yüzünün yanını boş boş kaşıyarak Palma'ya sırtıtarak baktı. "Yani, buna karşı değilim." Ona göz kırptı.

Yanakları kızardı, ama daha çok bana odaklanmıştı. "İyi misin?" Sorusu sessizdi.

Herkesin dikkatini üzerimde hissettim ve başımı yukarı aşağı salladım. "Uh. Evet." Öksürdüm ve odayı işaret ettim. "Tabii, bu biraz garip bir durum."

"O daha fazla buralarda olacak mı?"

Soru, bana bakan Heath'ten geldi.

Üzgün görünmüyordu, daha çok meraklıydı.

Levi'nin kahkahası kesildi.

Heath'in diğer tarafına geçtim, tost makinesi yeni çıkmıştı ve kendime iki dilim tost hazırlayarak meşgul oldum. "Uh. Evet. Sanırım."

"*Harika.*"

"Marsh, kes şunu," diye azarladı Palma.

"Ne? O çok eğlenceli biri, anlamıyor musun?" Kollarını genişçe açarak, daha dik oturdu. "Üzgünüm, ama kafası hâlâ vücudunda olan tek kişi ben miyim?"

mi? O adam bir suçlu..."

"Dikkatli ol," diye uyardı Levi.

Marshall ona baktı ama devam etti, "—ve tehlikeli biri. Peki şimdi ne oldu? O bizim oda arkadaşımızla çıkıyor? Onun burada olmasına razı değilim."

O anda küçülmek istedim. Ortadan kaybolmak istedim. "Bak. Sana durumu anlattım..."

"Durum değişti, değil mi? Daha önce sevişiyor muydunuz?"

"Marshall!" diye bağırdı Palma.

"Ses tonuna dikkat et," dedi Levi alçak sesle.

Heath metal çatalıyla tavanın kenarına vurdu. "Marshall."

Onların itirazları karşısında sessizleşti, ama omuz silkti ve başını salladı. Meydan okurcasına gözlerini kırptı. "Onun burada olması hoşuma gitmiyor."

Tostu küçük bir tabağa koydum ve ona döndüm. "Yani gitmemi mi istiyorsun?"

İlk kez, yüzünde belirsizlik belirdi. "Öyle demedim."

"Dostum." Levi başını sallıyordu. Marshall

ona yine karanlık bir bakış attı.

"Dün gece sana her şeyi anlattım. Creighton'ın burada olmasından rahatsızsan, o zaman benim burada olmamdan da rahatsızsın demektir."

"Ben..." Marshall elini çenesine götürdü. Şimdi kararsızdı. "Yani, neden gelmesin ki?"

Levi yine gülmeye başladı.

"Dostum, seni uyarıyorum."

"Bu işler öyle yürümez." Palma, Levi ve Marshall arasındaki kısa konuşmayı görmezden geldi.

"Ne işe yaramaz?" Marshall yine omuz silkti, hareketi abartarak. Gözlerini genişletip bacaklarını daha da açtı.

Kavgaya hazırды.

"Onlar bir çokkarmaşık ve uzun bir diye sabırlı olmaya çalışarak söze başladı Palma.

Marshall homurdandı ve başını salladı. "Burası bizim evimiz. Kimin gelip kimin gelemeyeceğine biz karar vermeliyiz..."

Cebimdeki telefonum titredi. Çıkardığımda Creighton'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

Sekiz: Geri gelmemi ister misin? Ben: Neden

böyle bir şey soruyorsun?

Eight: Levi, oda arkadaşının benimle bir sorunu olduğunu söyledi. O senin ev arkadaşın. Sen karar ver. Onunla ben ilgileneyim mi?

Ben: Tabii ki hayır.

Sekiz: Yani onunla sen ilgileneceksin? Eğer seni kötü hissettiriyorsa, bu bir sorundur. Kimse sana zarar veremez, Blake. Hiçbir şekilde.

Ben somurtarakLevi'ye Levi'ye bana izliyordu
Levi'ye beni telefonumdan telefonla beni izliyordu. O
irkildi. "Üzgünüm."

Devam eden konuşma mutfakta sessizleşti. Dikkat Levi'den bana kaydı.

"Ne?" Marshall sertçe sordu.

Ben iç çekmeyi engelledim.

Ben: O anlamıyor, ama ona hiçbir şekilde zarar vermeyin. Ciddiyim.

Sekiz: O zaman çenesini kapatması

lazım. Ben: Sekiz.

Sekiz: Quokka.

Hırlamayı bastıramadım.

Ben: Onunla ben ilgilenirim, ama Marshall'a zarar vermeyeceğine söz ver.

Onun cevabı hemen gelmedi.

Herkes beni izliyordu ve ben tostumu alıp Levi'nin diğer tarafındaki sandalyeye oturdum, tam o sırada telefonum çaldı. Ekranı dokundum.

Sekiz: Kimse seni kötü hissettiremez. Kimse.

"O haklı, biliyorsun." Levi omzumun üzerinden mesajı okumuştı.

"Geri çekil."

"Kim haksız değil? O senin erkek arkadaşın mı? Ne konuda haksız değil?" Marshall sesini yükseltti. Bu sabah onda bir çirkinlik vardı.

Creighton tüm alfa erkeklerin alfa erkeğiymiş ve bazen Creighton'ın varlığıyla bu kadar etkili bir şekilde susturulmaya ve yerlerine oturtulmaya alışkın olmayan erkekler, bazen en iyi şekilde tepki vermezlerdi. Olan şey bu muydu?

Saati gördüm ve küfrettim. "Derse zamanında yetişmek için gitmem gerek."

"Seni bırakayım mı?"

Levi'ye düşünceli bir bakış attım. "Sana benim için başka bir koruma olmanı mı söyledi?"

"Koruma mı?" Marshall tekrarladı.

Levi bana mutlu bir şekilde gülümsedi ve birkaç kez kirpiklerini kırptırdı. "Resmi olarak değil, ama buralarda kalmamı söyledi ve seni bırakmaktan memnuniyet duyarım."

"Kamyonetin burada mı?"

"Uh. Bir araç var burada. Benim kamyonetim mi değil mi bilmiyorum, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Creight'in adamlarından birinin yakınlarda bir aracı var."

Bir tanesi. Bu, Creighton'ın bana atadığı tek gözcüden fazlası olduğu anlamına geliyordu. Levi buradaydı. Başka kaç kişi vardı? Levi'ye başımı salladım. "Hayır. Kampüs binanın hemen diğer tarafında olduğu için araca ihtiyacım yok."

"Ne?" Bana boş boş baktı.

Palma kıkırdadı. "Biz kampüste yaşıyoruz."

"Oh." Levi bunu düşündü ve sonra homurdandı. "Bunu bilmek iyi oldu."

Gerçekten gitmem gerekiyordu. Creighton sırt çantamı da aşağı getirmişti ve onu oturma odasının zemininde gördüm. Onu almaya gittim. Mutfaktan geçerken Heath bana bir termos uzattı. "Kahve."

Onu aldım. "Teşekkürler." Omzumun üzerinden ona bir gülümseme attım.

Bana hafifçe başını salladı, sonra başını Marshall'ın yönüne çevirdi. Marshall, kucağındaki ellerine somurtarak bakıyordu. Tekrar altındaki tezgaha hafifçe tekme atmaya başlamıştı. Heath, "Onunla konuşurum," dedi.

"Ha?" Marshall başını kaldırdı.

Ben sadece omuzlarımı kaldırarak cevap verdim. "İstersen, yoksa daha sonra tekrar denerim."

Heath'in tepkisini yakalayamadım, çünkü Palma aniden ayağa kalkınca dikkatim dağıldı. Üst dudağını ısıırıyordu. "Bu sabah bir toplantıya gitmem gerekiyor. Seninle birlikte yürüyeceğim. Ama bir saniye bekle. Eşyalarımı almam lazım. İstersen dışarıda beni bekleyebilirsin. Uzun sürmez." Bir saniye sonra merdivenleri tırmanarak yukarı çıktı.

Marshall tekrar kucağına bakarak somurtmaya başladı. Heath yemek yapmaya devam etti. Levi ise utanmadan beni izliyordu. Bana bir parça daha Fransız tostı uzattı. "Bu aptallara ben bakarım. Patron gelirse haber veririm, bilirsin, *onu* vurmak için."

Marshall'ın bakışları onu delip geçti. "Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

Levi sadece başını geriye eğdi, gülümsemesi hiç azalmadı. "Sen bir zevksin."

Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu ve Palma mutfağa koştu, yanakları kızarmış ve gözleri biraz çılgınca bakıyordu. "Buradayım. Hazırım. Gidelim." Yanımdan hızla geçip kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Levi ile son bir kez göz göze geldik, bana el salladı. "Burayı ben hallederim. Merak etme."

Bu beni rahatlatmadı.

Kapıyı kapatmıştım ki Palma üzerime atladı. "Sanırım büyük bir hata yaptım."

OTUZ ALTI.

CREIGHTON

BT Sorumlusu: Beni hemen ara. Adamını buldum.

Mesajı daha önce okumuştum, ama Blake'le birlikteydim. Aracıma bindim ve şoförüm yola çıktıktan sonra aradım.

"Selam." BT departmanımın başkanı Gustav adındaydı. İri yarı bir İsveçliydi, sürekli bir şeyler atıştırırdı ve o anda ne yediğini, yediği şeyin çıkardığı seslerden anlayabilirdim.

"Gus."

"Hmm?" O at yiyeceği yiyeceği onun ağzına
ağzına ve konuşuyordu.

"Yiyeceği tükür."

Sessizleşti. "Hmm?" Ama tükürme sesi duydum ve bir sonraki konuşmasında daha net konuşuyordu. "Üzgünüm, Patron."

Bu, aramızda sıkça yaşanan bir mücadele idi. O sürekli yemek yerdı. Özellikle telefonda konuşurken, konuşurken beklemesi için ona rica ederdim. "Eğer tanıdığım en iyi hacker olmasaydın, muhtemelen şimdiye kadar seni vurmuş olurdu."

"Evet... Üzgünüm, Patron."

Gustav benim ciddi olduğumu düşünmedi. Beni "tatlım" olarak gördü ve Blake'e olan takıntımın onun için erime noktası olduğunu düşündü. Ayrıca Levi ve Lassiter'ı, dolayısıyla onu da asla incitmeyeceğime yemin etti.

Ben ciddiydim.

Gustav benim için hükümet dairelerine, bankalara ve diğer ülkelere sızmıştı. Birkaç saat sonra bana istediğim bilgileri verdiğinde hiç şaşırmadım.

"Ne buldun?"

Telefonum bip sesi çıkardı.

"Sana onun fotoğrafını ve dosyasını gönderdim, ama o AI drone programının sorumlusu."

Lassiter'ın bana söylediğine göre, AI drone programı Senato ve Temsilciler Meclisi tarafından onaylanmadan önce bu şehirde bir tür deneme programı olarak başlatılacaktı. Çünkü bu, kesinlikle onaylanması gereken bir şeydi, aksi takdirde otomatik olarak bu ülkenin Anayasasına aykırı sayılacaktı. Zaten diğer birçok AI programı konusunda çok tepkiliydiler. Dronlarla yapılan gözetleme, insanların sokaklarda protesto etmesine neden olacaktı.

Gustav hala konuşuyordu: "Tavşan deliğine girdim ve görünüşe göre bu şehirdeki belirli bölgeleri hedef alarak ne kadar etkili olduklarını kanıtlamaya çalışacaklar."

Walden bu programdan sorumlu olan adamla görüşmüştü.

Benim bölgelerimi hedef alacaklardı. Gustav'ın bana söylemesine gerek yoktu. Mantıklıydı. Bu konuda West ve Walden haklıydı.

"Programı bozman gerekecek." "Patron?" Bana inanmayarak güldü.

"Bunu yapabilir misin?"

Bir an sessiz kaldı, sonra aceleyle konuşmaya başladı, sesi bir ton yükseldi. "Yani, evet, ama bu program ortadan kalkacak bir program değil. Bu olacak. Bizim için daha iyi olur..." Tereddüt etti. "Bilmiyorum, başka bir şey yapalım. Ama bu yapay zeka tarafından üretildi. Er ya da geç beni bulacak. O zaman hepimiz boku yedik."

"Gus."

Sessizleşti, hıçkırık tuttu. "Evet, patron?" "Boz. Gözünü üzerinde tut. Değişikliğin

. Bununla birlikte ilerlememiz gerektiğini biliyorum, ama bana zaman kazandırıyorsun. Hepsi bu. Tekrar başlattıklarında bana haber ver."

"Oh." Zayıf bir şekilde güldü. "Anladım. Yapabilirim. Bir virüs yükleyeceğim, böylece onlar başlattığında kendi verilerini yiyecek.

Şeyi düzeltmek çok zor. Haftalarca çalışmayacak."

"Kibirlenme, Gus."

Öksürdü. "Uh. Hayır... evet, efendim. Evet, patron."

Belki de haklıydı. Belki daha iyi biri olsaydı onu vurmazdım. Beni çok eğlendiriyordu. Ama yine de, onun yerini alacak kişi beni daha da eğlendirebilirdi.

Telefonu kapattım ve Lassiter'a bir mesaj attım.

Ben: Sana bir adamla ilgili bilgileri iletiyorum. Çocukları hakkında bilgiye ihtiyacım var. Sonra da zayıf noktaları. Metresi. Kumar borcu. Ne olursa olsun. Hepsini istiyorum.

Dünya değişiyordu. Yapay zeka. Dronlar. Teknoloji. Emrimde bir hacker ekibi vardı, ama Ashton Walden'ın da siber güvenlik konusunda deneyimli olduğunu unutmuyordum. Ben gücümü kullanacaktım ve klasik yöntemlerden biri işe yarayacaktı.

Eski usul bir tehdit.

Bu adamın çocuklarının fotoğraflarını ona göndermek, istediğim şeyi yapması için onu motive edecekti. Eğer işe yaramazsa, Lassiter'ın onun hakkında bulduğu zayıflığı satın alacaktım. Kumar borcu varsa, o benim olacaktı ve ben de tahsil edecektim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

BLAKE

Ev arkadaşlarıyla film gecesi. Bu, Palma'nın büyük hatasıydı. Bu fikri, soygunun ve her şeyin alt üst olmadan önceki gece aklına gelmişti ve herkese katılacağına söz verdirtmişti.

Hafta sonu gelmişti, o gece ve Cumartesi gecesi Levi ve ben Creighton'ın olduğu yere gittik, yani onun gece kulüplerinden birine ya da binalarından birine. Çok güzeldi ve lise ve üniversitenin ilk üç yılımdaki günleri hatırlattı. Ders çalışıp, sonra da arkadaşların olduğu yerlerde takılıyordum. Pazar gecesi Creighton bana geldi ve o günden sonra her gece eski rutinimiz gibi bana geldi. Ben yatmaya gittikten sonra gelip beni uyandırıyor ve sabaha kadar gitmiş oluyordu. Uyandıgımda onun gitmiş olmasına nasıl hissedeceğimi bilmiyordum ama bu, ev arkadaşlarımızın birbirini görebildiği tek zaman olduğu için, huzuru bozmak istemedim.

Ancak Levi, huzuru bozmaktan çekinmiyordu.

O hiç ayrılmadı ve hepimiz o ilk Pazartesi akşamı eve geldiğimizde, onun bodrum katını boşalttığını gördük. Bodrum katını yenilemiş ve bir yatak koymuştu, artık orası onun odası olmuştu. Levi oraya taşındı. Bunun kampüs içindeki bir konut olduğu düşünülürse, onun bazı kuralları ihlal ettiğinden emindim, ama kimse çok yüksek sesle itiraz etmedi.

Palma bunu çok komik buldu.

Meğer Levi'nin etrafta olmasını seviyormuş. Onun flört etmesinden hoşlandığını, ama aynı zamanda benim güvenliğim için orada olduğunu bildiği için onun orada olmasını sevdiğini söyledi. Levi'nin herhangi bir tehlikeden korumaktan çok tehlike *arz ettiğini* anlamadığını sanıyorum, ama onun varlığından hoşlanıyordu.

varlığından hoşlanıyordu. Ben de onun etrafta olmasından hoşlandığımı itiraf etmeliyim. Bazen komiklikler yapıyordu ve Marshall, Levi'nin varlığından şikayet etmeye başladığında onu yerine koyuyordu. Ancak bu sadece sabahları oluyordu, çünkü herkesin programı genellikle yoğun ve erkekler önceden akşamları evde geçiriyorlardı. Bu hafta bu durum sona erdi. Erkekler evden çıkıp gece geç saatlerde dönmeye başladılar.

Palma bunu kabul etmiyordu. Ev arkadaşları film gecesi için kabul etmiyordu.

Çin yemeği sipariş ediyorduk. İçecekler hazırlanacaktı. Ve filmler izlenecekti.

Heyecanlıydım. Creighton da katılacağı için biraz gergindim.

Eve vardığımda telefonum çaldı ve ön kapıdan içeri girdim. Telefonumu çıkardım, arayanın Creighton olduğunu gördüm ve içeri girip ona mesaj attım.

Ben: Bir saniye. Eve yeni geldim.

"Selam," diye bağırdı Marshall merdivenlerden inip mutfığa doğru giderken. "Blake geldi."

"Blake burada mı?" diye sordu Palma mutfaktan.

Orada başka sesler de vardı ve ben montumu ve çantamı çıkarırken, Palma Marshall'ın yanından geçip bana doğru geldi. Yanakları kızarmış ve gözleri hafifçe büyümüştü. Alkol kokan nefesi, ben gelmeden önce içki içtiğini gösteriyordu.

"Merhaba." Yüzü ıslık ıslık parlıyordu.

"Merhaba." Sesimi yumuşattım. Geçen hafta Marshall ve Heath'in yokluğundan hoşlanmamıştı, bu yüzden tekrar gülümsediğini görmek güzeldi. Geldiği yönü işaret ederek başımı salladım. "Orada kimler var?"

"Çocuklar. Bir de Niko."

"Niko mu?"

Kaşlarını çatarak kaşlarını birleştirdi. "Evet. Bu beni de şaşırttı, ama yarım saat önce ortaya çıktı ve film gecesine katılacağını söyledi. Bunu nasıl öğrendiğini hiç bilmiyorum." Palma biraz daha yaklaşıp sesini alçalttı. "Aslında biraz komik. Marshall'ı korkuttu. Onu görmeyi beklemiyordu ve sonra yüksek tiz bir çığlık attı. Uzun zamandır gördüğüm en komik şeydi. Orada, duvara yaslanmış duruyor ve izliyor. Çocuklar ona, görmeye inanamadıkları bir hayaletmiş gibi bakıyorlar, anlıyor musun? Onunla bir kez daha karşılaşmıştım. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Neyse, senin çocuklar geliyor mu?"

"Benim çocuklar mı?"

"Bilirsin." Yanakları daha da kızardı. "Altıncı oda arkadaşımız ve senin erkeğin."

Creighton'ın adı geçince vücudum ısındı. Utanarak öksürdüm.

"Aman Tanrım. Onun adını andığımda çok sevimli oluyorsun. Yani, kızarmıyorsun ama yüzüne bir utangaçlık geliyor," dedi Palma coşkuyla. "Levi *de* geliyor, değil mi?"

"Levi'yi uzak tutabilecek kimse olduğunu sanmıyorum, özellikle de ona yemek ve içki olacağını söylersen." Çantamı aldıktan sonra ona bir kez daha değerlendirici bir bakış attım ve onu yukarıya çıkması için işaret ettim. "Sen ve üvey kardeşim arasında neler oluyor?"

O, umursamıyormuş gibi davranarak omuz silkti. "Bilmiyorum. Yani, onun burada olması benim için sorun değil. Bunu biliyorsun. O, seni korumak için burada. Bence bu çok tatlı."

Gülerek, çünkü o kısmı bana hafta başında zaten söylemişti. "Saçmalık."

"Ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Onun burada olmasını sevmenin tek nedeni bu değil." Gözlerimi ona dikerek baktım.

O da gülmeye başladı.

Ortak alanımıza doğru yol aldım. "İkinizin arasında bir şey oldu mu?"

Alnına avuçlarını bastırarak inledi. "Hayır. Keşke öyle olsaydı!" Hemen yine kızardı. "Bu çok saçma. Aşık bir liseli gibi davranıyorum, ama ondan hoşlanıyorum. Sadece flört ediyoruz. Beni mutlu ediyor." Aniden dikleşti, yüzü düştü. "Yoksa herkese flört mü ediyor? Öyle mi? Aptalca davranıp, onun için hiçbir anlamı olmayan duygulara mı kapılıyorum? Öyle, değil mi? O sadece flört ediyor ve ben olayları abartıyorum. Belki de geri çekilmeliyim. Aramıza biraz mesafe koymalıyım. Boş ver. Bir şey söyleme. Öyle yapacağım. Bu benim için akıllıca olur." Yine avuçlarını alnına bastırarak inledi. "Ama o Brad Grundle beşinci değil. O *yakışıklı*. Ve komik. Ve" — giderek telaşlanıyordu — "aynı zamanda tehlikeli. Bunu çekici bulmamam gerek. Biliyorum, ama elimde değil. Aptal bir kız gibi davranıyorum. Buna bir son vermeliyim." Bana el sallamadan önce kendini yelpazeledi. "Tamam, tamam. Yapman gerekeni yap. Hazır olduğunda aşağı in. Çocuklar bir sürü yemek sipariş etti, herkes istediğini seçebilir. Oh, filmler de yakında başlayacak. Seni beklememizi ister misin?"

Ona bensiz devam etmesini işaret ettim.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve ilk gece birlikte olduğumuzda giydiğim tayt ve Creighton'ın kapüşonlu sweatshirtünü giydikten sonra ona bir mesaj attım.

Ben: Şimdi arayalım mı?

Hemen cevap vermedi, ben de telefonumu onun sweatshirt'üne koyup aşağı indim. Yemekler gelmişti. Mutfak masası, oturma odası, ekstra oturma odası ve Niko'nun odasına giden koridoru birbirine bağlayan koridora taşınmıştı. Tüm yemekler, bir yığın çatal bıçak, tabak ve kaselerle birlikte masaya yayılmıştı.

tabaklar ve kaselerle birlikte masaya diziliyordu. Palma ve Marshall mutfakta herkes için içecek hazırlıyorlardı.

Telefonum titredi, ben de ekranı okumak için çıkardım.

Sekiz: Gerek yok. Yoldayım. Levi benimle birlikte.

Cevap vermedim, ama oturma odasını gözden geçirdim. Niko, Palma, Marshall, Heath, Levi, Creighton ve ben bu film gecesine katılacaktık. Yedi kişi. Oturacak yerlere ihtiyacımız vardı. Kanepe dört kişiye rahatça sığabilirdi. Geriye üç kişi için yer kalıyordu?

"Arkandan geliyorum."

Heath ve Marshall odaya bir loveseat taşıırken kenara çekildim. O zaman kanepenin öne ve merdivenlere daha yakın bir yere taşındığını fark ettim. Loveseat, mutfaka en yakın olan diğerk uca konuldu.

ıkıp iki oyun koltuğı ile geri döndüler ve onları yere koydular. Heath onlara işaret etti. "Böylece herkesin seçeneğı olur."

Marshall, kolları battaniyelerle dolu olarak geri döndü. Onları kanepenin ve ikili koltuğun önüne yere bıraktı.

"Yeterli yer olmalı, ama bu işe yaramazsa, yaratıcı olmak zorunda kalacağız." Marshall bana göz kırptıktan sonra mutfaka girdi.

Gerginliğim biraz azaldı. Creighton ve Levi'nin de katılacağını biliyordu ve eski haline dönmüş gibiydi. Bu iyiydi. Değil mi? Öyle umuyordum. Heath'in beni izlediğini hissettim. Sessizdi, arkada durmuş, yardım etmek için oradaydı. Her zamanki deri ceketini giymemişti, ama bacaklarına yapışan başka bir çift siyah yırtık kot pantolon ve daha uzun siyah kapüşonlu bir sweatshirt giymişti. Gözlerini kaçırmadan önce bana garip bir gülümseme attı.

"Al." Palma, iki şeftali slushy içeceği ile oturma odasına girdi. Bana birini uzattıktan sonra, "Sence Levi ve Creighton ne içmek ister?" diye sordu.

"Hmm." Margarita iyi görünüyordu. "Levi muhtemelen ondan bir tane ister."

"Peki ya senin erkeğin?"

Benim erkeğim. İçimde bir sıcaklık hissettim. "Hmm. Muhtemelen hiçbir şey. Su mu?"

"Harika. Hemen getiriyorum."

Marshall oturma odasına geri döndü ve yemeğe yöneldi. O ve Heath tabaklarını doldurmaya başladılar ve yarısına geldiklerinde Marshall bana bir bakış attı. "Sen de biraz yemek alıp yerleşsen iyi olur."

O sırada Niko geldi.

Onu gördüm, ne beklediğimi bilmiyordum. Benden biraz daha uzundu. İnce yapılıydı. Uzun, düz siyah saçları sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Asyalıydı. Niko sessiz bir özgüvenle oturma odasına girdi. Gözleri bana kaydı, ben onu incelerken o da beni inceliyordu. Onu anlayamıyordum, ama aniden gergin hissettim.

"Merhaba." Elimi uzattım ama o bir adım geri çekildi, ben de elimi tekrar yanıma indirdim. "Ben Blake. Senin ev arkadaşlarından biri."

Üst kısmı kalın askıları ve göğsünü kapatan kesik kesik görünümlü bir blok ile önlük gibi görünen siyah bir elbise giyiyordu. Altında kollarını kapatan beyaz dantelli bir gömlek giyiyordu. Bacaklarında ise kalın tığ işi taytlar vardı. Makyaj yapmamış gibi görünüyordu ama güzeldi. Rahattı da.

"Kim olduğunu biliyorum." Dudaklarını sıkıştırdı. Bana bakmaya devam etti.

"Siz iki tuhaf insan orada durup birbirinize bakacak mısınız, yoksa yemek mi yiyeceksiniz?"

Niko Marshall'a kaşlarını çatı ama yemek sırasına girmeye gitti.

"Bana öyle deme. Ben senden daha zekiyim."

Heath güldü. "Oda arkadaşımız tarafından yakıldı."

Marshall gözlerini devirdi, ama üst dudağı yukarı kıvrıldı. "Daha çok ikinizin de tuhaf davrandığını kastettim. Sadece ayakta durup bakıyorsunuz. Ne? Duvarla bir olmak mı istiyorsunuz? Yemek alın."

Palma odaya geri geldi, iki oyun koltuğuna da bir göz attı. "İyi fikir, bunları buraya getiren her kimse. Başka içki isteyen var mı?"

Marshall ve Heath arkamdan gelmişlerdi ve ben ilerlerken ikisi de kanepenin o ucuna oturdular. Uçta iki içkinin durduğu küçük bir masa vardı. Marshall birini aldı ve Heath'e uzattı. Diğer Marshall içindi.

Niko yemeğe belli bir küçümsemeyle baktı, ama yemeğini bitirdiğinde tabağı doluydu. Kanepenin diğer tarafına oturdu. Elbisesi önündeki cebinden bir şişe çıkardı ve yanındaki küçük masanın üzerine koydu. Sıvı yeşil renkteydi ve kıvamı yoğun görünüyordu.

"Blake? Yemek yiyecek misin?" Palma kendi tabağını doldurmaya başladı.

"Evet." İçeceğimi kenara koyup bir tabak aldım.

"Bana yardım eder misin?" diye sordu Palma, masanın diğer ucunu işaret ederek.

"Tabii."

Masayı kaldırıp kanepenin hemen arkasına taşıdık.

Palma, ben arkasına geldiğimde koltuğu inceliyordu. Çenesiyle ikili koltuğu işaret etti. "Oturma düzenini siz ve arkadaşlarınız halledin." Oyun koltuklarından birini seçti ve koltuğun boş kısmının önüne çekti. Daha kalın battaniyelerden birini kucağına serdi. Yerine oturduğunda, elini arkasına uzattı. "İçecek."

Heath, ona bardağı uzatırken gülmesini zorlukla bastırdı.

Ben de Niko'nun kullandığı küçük sehpayı kullanarak onu takip ettim. O da yer açmak için içkisini kenara çekti.

"Öyleyse." Marshall elindeki uzaktan kumandayı tutarak sesini yükseltti. "Daha önce hangi filmi izleyeceğimiz konusunda tartıştık ve üç filme karar verdik. Herkes *Pretty Woman*, *How to Train Your Dragon* ve *Goonies* arasından bir oy kullanacak. *Pretty Woman*'ı izlemek isteyen var mı? *Dragon*? *Goonies*?" Palma üçünü de işaret ederek elini kaldırıncı Marshall iç geçirdi. "İzleyeceğimiz film hakkında fikri olmayan var mı?"

Heath, Niko ve ben el kaldırdık.

"Tamam. Hiç yardımcı olmadınız." Umursamayan üçümüze uzaktan kumandayı doğrultarak somurtuyormuş gibi yaptı. "Oy kullanmamayı seçtiniz, yani oy kullanmayarak oy kullandınız. Sonra bana şikayet etmeyin. Palma tüm seçeneklere oy verdi, bu da filmi benim seçeceğim anlamına geliyor. *Goonies* olsun."

Bunu çok eğlenceli bulduğum için yemeğime dokunmamıştım.

Marshall'ın keyfi yerindeydi. Bu, Heath'in de keyfinin yerinde olduğu anlamına geliyordu.

Palma hepimizin burada olması nedeniyle heyecanlıydı. Niko sessizdi. Sürekli bana bakıyordu.

Film başladı.

O sırada arka kapı açıldı ve Levi'nin sesi gürledi: "Tatlım! Biz geldik." Odadaki rahat atmosfer bir anda yok oldu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CREIGHTON

Levi, dev bir bowling topu gibi odaya girdi, kişiliği yoluna çıkan herkesi ve her şeyi ezip geçti. Film çoktan seçilmiş ve oynatılmaya başlanmıştı, ama Levi odada zıplıyor, Blake'i selamlıyor, sonra Beauregard'ın oda arkadaşını selamlıyordu. Nogoskeski'nin oğluna çenesini kaldırdı ve son oda arkadaşını görmezden geldi. Marshall Finch.

Yakuza oda arkadaşına bir bakış attı ama onu da görmezden gelmeyi tercih etti. O da bunu sorun etmemiş gibi görünüyordu ve sanki hiçbir şey olmamış gibi yemeğine devam etti.

Blake yemeğine dokunmamıştı, ben de onun arkasına geçtim ve elimle boynunun arkasını okşadım. "Aç değil misin?"

Elime doğru yaklaştı, başını geriye eğip bana bakarken gözleri ısındı. "Sizi bekliyordum."

"Tabii ki. Genelde yemek yemektir diye düşünürüm ama bu çok lezzetli. Nereden sipariş ettin?" Levi'nin tabağı dolup taşıyordu. Tabağı boş oyun koltuğunun yanındaki yere koydu ve mutfığa gitti, elinde iki bira ile geri döndü. İkincisini bana uzattı. Kafamı salladım. Blake'den uzaklaşmak istemiyordum, on iki saat önce yataktan kalkmış olmama rağmen onunla olan küçük temastan zevk alıyordum. Yine de on iki saat çok uzun gelmişti.

"Oh. Senin için margarita yaptım, Levi." Beauregard kalktı ve mutfığa gidip ona gösterdi.

Finch'in oğlu düşmanlığını zar zor gizliyordu ve bu, odadaki herkesi etkiliyordu.

Levi geri geldi, bunu fark etti ve yarı eğlendi, ancak saygısızlıktan bıkacaktı. İkisini de paylaştığını söyledi.

Çocukların çoğu hafta boyunca yoktu, bu yüzden uzun süre bu durumla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Nogoskeski de giderek gerginleşiyordu, ama onun için endişelenmeye gerek yoktu. O boyun eğecekti. Benim dövüş ringime geldikleri gece zaten boyun eğmişti ve şu anda arkadaşına giderek daha fazla bakışlar atmaya başlamıştı.

Bir çatışma yaklaşıyordu.

Bu sadece an meselesiydi. Finch başlatacaktı. O başladığında, Nogoskeski onu ilk azarlayan kişi olacaktı. Bu, Finch'in beklemediği bir hamle olacaktı ve kendini ihanete uğramış hissedecekti. Bu da, ona yaklaşan aşağılanma yığınınına eklenecekti, çünkü bir şey söylediğinde, kendi görüşünde yalnız olduğunu fark edecekti.

Blake'in yanındaki boş koltuğa oturdum, yine benim kapüşonlu sweatshirt'ümü giydiğini gördüm. Onun benim kıyafetlerimi giymesini seviyordum. Çok seviyordum.

Benim tepkimin ne olacağını bildiği için başını eğdi. Ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi. Bende yarattığı bu etkiyi görmekten hoşlanıyordu. Öyleyse, ona daha fazla sweatshirt kalacaktı.

Levi biraz önümde oturdu.

Blake'in ayaklarını kucağıma çektim. Bütün bu süre boyunca beni izliyordu, biraz gergindi ama benim burada olmamdan hoşlanıyordu. Erkek arkadaşıyla oda arkadaşı film gecesi mi? Blake'in içten içe heyecanlı olduğunu biliyordum ve başparmağımı ayak bileği üzerinde gezdirdim. "Ye."

Bu deneyimi seviyordu. Normalmiş gibi davranmayı.

Yemek için benim iznimi beklemiyordu. Bu yüzden beklememişti. Sessizliği içinde, ev arkadaşının odaya döktüğü benzine kibrit çakıp çakmayacağını soruyordu. Yumuşak bir mırıldanmayla, ona iyi bir erkek arkadaş rolünü oynamak için burada olduğumu belli ettim. Finch'in oğlunu kızdırmayacaktım. Hemen sonra rahatladı, gülümsemesi yumuşadı. Çatalını eline aldı.

"Ona yemek yemesini mi söyledin?" diye Finch'in oğlu alaycı bir şekilde sordu.

Nogoskeski çocuğu ilk önce tısladı. "Marsh, bırak şunu."

"Hayır." Elini havada bana doğru salladı. "Ona yemek yemesini söyledi. Yemek yemek için izne ihtiyacı yok."

Palma, çenesini sıkarak iki eliyle tabağını tuttu ve içini çekti. "Marshall. Kes şunu."

"Hayır, sen kes şunu, Palm."

Levi de yavaşça tabağını masaya koydu. Ona bir bakış attım, benim için tartışmaya girmeyeceğini biliyordum, ben izin vermeden. Ayağımı hareket ettirerek bacağına dokundum ve öylece tuttum. Onların nasıl tartışacaklarını duymak istiyordum. Şu ana kadar Marshall Finch, kendi adamları tarafından susması söylendiği için sinirlenmeye başlamıştı. Blake beni gözlüyordu, ama saldırmayacağını bildiği için mutlu bir şekilde yemeğinin tadını çıkarıyordu. İçkisine de bir göz attım, onu da keyifle içtiğini gördüm.

"Palma'ya bağırma," dedi Heath.

Bir an için, Finch'i neden bu kadar rahatsız ettiğime dair bir teori üzerinde düşündüm.

Blake'i mi istiyordu? Ben onun yoluna mı çıkıyordum?

Belki. Bunun bir kısmı doğru gibi görünüyordu, ama daha fazlası vardı sanki.

Kontrolü ele geçirmekle mi ilgiliydi?

Ben buradaydım. Gücü ele geçirdim. O odada olsaydım, tam da bu olacaktı ve o bunu hissetti.

Bu daha uygun görünüyordu.

Kontrolü elinde tutamadığını hissettiği için, bir yetişkin gibi öfke nöbeti geçiriyordu.

Finch bana doğru baktı ve onunla göz göze geldiğimi görünce irkildi.

Söylediklerinde tereddüt etti, sonra sözünü bitirdi: "Umurumda değil. Hiçbir erkek bir kıza ne yiyeceğini ya da yemeyeceğini emretmemeli. Bu doğru değil."

Marshall Finch'in yüzü kıpkırmızıydı. Beni kavgaya çekene kadar bu konuyu bırakmayacaktı.

Nogoskeski de neredeyse yüzü kızarmıştı, bana endişeli bir bakış attı, eliyle arkadaşının bacağını tutuyordu. "Kapa çeneni, Marsh. Ciddiyim."

"Bir odaya girdiğinde hep böyle mi oluyor?"

Oda sessizliğe büründü çünkü bu soru bana yöneltilmişti ve Japonca olarak, neredeyse hiç tanımadıkları oda arkadaşları tarafından sorulmuştu.

Yüzü ciddi, neredeyse sakın bir ifadeyle benim cevabımı bekliyordu.

Bir saniye bekledikten sonra aynı dilde "Bu hoş bir sürpriz" diye cevap verdim.

O neredeyse hiç tepki vermedi. "Neden? Ailemin ne iş yaptığını biliyorsun. Bu benim ana dilim."

"Sürpriz olan, bana bu dilde hitap etmen."

Kaşlarını kaldırdı ve bana kararlı bir şekilde baktı. "Bu dili akıcı bir şekilde konuşuyorsun. Nerede öğrendin?"

Dil öğrenmek benim için doğal bir şeydi. Neredeyse ürkütücü derecede doğal. Ama dil öğrenmenin ve konuşmanın benim için ne kadar kolay olduğunu tam olarak anlamadığımı ya da bununla eidetic hafızamın bir ilgisi olup olmadığını merak ettiğimi asla açıklamazdım. Bu iki konuyu, bana çok sorgulayıcı bir bakış atan Blake ile bile paylaşmamıştım.

Grubu gözden geçirdim ve çenemi ona doğru kaldırdım. "Sen haklısın."

İkinci kaşını da sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

Hâlâ onun dilinde konuşuyorduk. "Bir kavga çıkacaktı, ama bana söylediğin tek bir sözle bunu engelledin ve aynı zamanda benden bilinmeyen bir şeyi ortaya çıkardın" dedim. Blake'e bir bakış attım ve yalnız kaldığımız anda bana saldırmaya başlayacağını biliyordum. Blake beni en iyi tanıyan kişiydi. Onun karanlıkta kalmaktan hoşlanmadığını görebiliyordum.

İlginç bir şekilde, Finch sakınlaşıyordu. Ah. Gizli manevraların büyüü.

Ev arkadaşının sorusu yüzünden, artık kötü adam bendim ve Marshall Finch her zamanki "iyi çocuk" rolüne geri dönebilmişti. Dinamikteki ani değişiklik, onun grup içindeki normal yerine, rahat olduğu yere dönmesine yardımcı oldu. Tekrar bir kontrol hissi duyuyordu.

Yakuza ev arkadaşı, bu evde onun varlığını ustaca kullandığım için bana kızmıştı. Çoğu insanın kullanılmaktan hoşlanmadığını öğrendim. Tabii ki, hemen hemen herkes farklı nedenlerle, hatta kendilerini iyi hissetmek gibi basit nedenlerle başkalarını kullanıyordu, ama kullanıldıklarını söylemekten hoşlanmıyorlardı. Bu kız akıllıydı. Elinden geldiğince karşılık verdi.

Bu konuşmanın tamamı bana gizli bir "siktir git" mesajıydı.

O tedirgin olmaya başlayana kadar bakışlarını tuttum. Ayağımı, onun hesaba katmadığı bir silahtan uzaklaştırdım.

Levi'yi serbest bıraktım.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

BLAKE

"Diller bir yana, senin sorunun ne lan?" diye sordu Levi.

Herkesin sorunun kime yönelik olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Marshall kaşlarını çatı. "Uh. Ne?"

"Sen. Senin sorunun ne? Bir haftadır cadalozluk ediyorsun. Bıktım artık. Benimle, Creight'le bir sorunun varsa, ya şimdi söyle ya da çeneni kapa." Levi öne doğru eğildi ve bana işaret etti. "Sence bu onun suçu değil mi? Bir sorunun olabilir, ama Blake'i rahatsız etmeyecek mi sanıyorsun? Blake'i tanıımıyorsun, eğer öyle düşünüyorsan."

"Biliyor musun? Siktir et." Marshall aniden koltuktan kalktı. "Burada kalırsak kavga edeceğiz. Üzgünüm, Palm. Denedim. Gerçekten denedim, ama burada oturamam" — oturduğumuz yeri işaret etti — "bu çöplükle."

Yutkundum. "Çöp, ha?" Moralim bozuldu.

Marshall donakaldı. "Ben... seni kastetmedim, Bla..."

Creighton ve Levi'yi kastetmişti, ama ben de onlar gibiydim. Onlar benimdi.

Levi haklıydı. Ne olursa olsun, çapraz ateşte kalacaktım.

Omuzlarımı silktim, iştahım kaçmıştı. "Sorun değil. Hayatım boyunca bunu duymamış değilim." Ben de ayağa kalktım ve gitmeye başladım. Üç adım attıktan sonra bir el kapüşonumun arkasını çekerek beni durdurdu. Nefesim kesilmişti. El tanıdık geldiği için arkama bakmadım, sadece bekledim ve o yanıma yaklaştı. Sıcaklığı beni sardı, göğsü sırtıma değiyordu. Alçak sesle sordu: "Onu şimdi incitebilir miyim?"

Marshall'ın beni kastetmediğini biliyordum. Biliyordum, ama diğerleri kastetmişti. Onlar için ben çöp gibiydim. Onlardan aşağıydım. Ailem beni istemiyordu. Annem ve babam yoktu. Kimse beni evlat edinmedi. Kimse beni sevmeydi. Çocuklar acımasızdı, evet, ama bu sözlerin çoğu yetişkinler tarafından söyleniyordu ve asla Creighton'ın önünde değildi.

Titreyerek nefes aldım.

Tanıştığımızdan beri beni korumuştı ve hala koruyordu. Gözyaşlarımı geri tuttum.

Onu silah olarak kullanmamam gerektiğini biliyordum. *Tanrım*. Gerçekten biliyordum, ama o buradaydı.

İstenmiyordum.

Sevilmiyordum.

Creighton hariç. Kendi tarzında, beni sevdi.

Sevmiyordu, ama buradaydı. Her zaman buradaydı.

Arkamdaydı.

Benim için savaşmak için izin istiyordu.

Göğsümde bir sıkışma hissi başladı, sanki biri kapalı yumruğunu göğüs kafesime bastırıyor ve ben *kırılana* kadar aşağı, aşağı, aşağı bastırmaya devam ediyordu. Sert bir fısıltı kaçtı ağızımdan. "Ona fiziksel olarak zarar verme." Ondan sonra kaçtım.

"Blake!" Palma peşimden geldi.

Odama koştum, ama burada kalamayacağımı biliyordum.

Aşırı tepki veriyorsun. Ne yaptın sen? Bu işi çok abartıyorsun.

Nefesim zor ve düzensizdi, bekledim, bu tür yorumların saldırısına hazırlandım, ama onlar ilk günden itibaren *istenmeyen biri olarak* büyümek nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorlardı. Hiçbir fikirleri yoktu.

Ama lanet olsun.

Creighton Levi'yi serbest bıraktı. Ben de Creighton'ı serbest bıraktım.

Odama girdim ve ellerimi yumruk yapıp yanımda dolaşmaya başladım.

Siktir.

Ne yapmıştım ben?

Geri dönmem gerekiyordu. Creighton'ı durdurmam gerekiyordu, ama çok geçti. Kapıyı çoktan kaldırmıştım ve Creighton ahıra geri dönmeyecekti. Oraya gidip onu tekrar koşum takmaya çalışırsam bana gülerdi.

O böyle bir pislikti.

Kapı açıldı. Palma oradaydı. Elini göğsüne koymuştu.

Kafamı sallayarak yürümeye devam ettim. "Beni kastetmediğini biliyorum. Bunu biliyorum." Orada neler olduğunu hayal etmek bile istemediğimden irkildim. "Creighton onu gerçekten öldürmüyor, değil mi?" Ona bir bakış attım ve birden durdum.

Kızgındı. *Çok kızgındı.* "Kimin umurunda? Marshall bir haftadır çizgiyi aşıyor. Sinir krizi geçiren küçük bir çocuk gibi. Her zaman her şeyin kendi istediği gibi olmasını istiyor, ama bu sefer öyle olmadı. Tanrım, Blake. Özür dileme. Marshall ne dediğini çok iyi biliyordu."

Yutkundum. "Ne demek istiyorsun?"

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. Gözleri öfkeden parlıyordu. "Senin adamının ona ne yaptığı umurumda değil. Marshall bunu hak ediyor. Birkaç basamak aşağı inmesi onun için iyi olur." Endişeyle bana baktı. "Neye ihtiyacın var?"

Hiçbir fikrim olmadığı için başımı salladım.

Hayır, vardı. Oraya gidip Creighton'ı durdurmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu çünkü onlar benim ne yaptığımı gerçekten anlamamışlardı.

Küfrettim ve telefonumu çıkardım. Lassiter'ı aradım.

Neredeyse hemen cevap verdi. "Birini mi öldürdü?"

Tabii ki böyle cevap verecekti ve tabii ki ses tonu da kabul ediciydi. Hatta umutluydu. "Hayır, ama..." Bunun hakkında düşünmem gerekiyordu. Lassiter'ı bu işe gerçekten karıştırmak istiyor muydum? O, Creighton'ın cephaneliğindeki bir başka silahtı. Creighton'a sadece ev arkadaşına zarar vermemesini söylemişim

. Başka kimse hakkında hiçbir şey söylememiştim. Beni bu şekilde alt edebilirdi. Ne pislik herif.

"Bana bir söz vermen gerekiyor, Creighton sana bunun aksine emirler verse bile."

Palma'nın kaşları havaya kalktı.

Bekledim ve beklerken oda etrafımda küçülmüş gibi geldi

"Tamam."

Kaşlarımı çattım. Bu çok kolay olmuştu. "Gerçekten mi?"

Karşıdan karanlık bir kahkaha geldi. "Evet, Blake.

Benden ne istiyorsun?"

"Ev arkadaşlarıma fiziksel olarak zarar verme."

"Tamam. Şimdi benden ne istiyorsun? Zaten senin evine geliyorum. Neyle karşılaşacağım?"

Ben Tereddüt ettim. " bilmiyorum
bilmiyorum. Ben yukarı yukarı Ev arkadaşlarımdan
biri pislik gibi davranıyordu. ev arkadaşım pislik gibi davranıyordu—
"

Palma, "Bu hafif bir ifade" dedi.

Lassiter'a devam ettim, "Dürüst olmak gerekirse, neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Ben sadece..."

"Anladım. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var. Ben senin için o olacağım." Aniden telefonu kapattı.

Telefonuma baktım, zihnim hızla çalışıyordu.

"Kimi aradın?"

"Lassiter."

Aşağıdaki sesler bir kat daha yükseldi.

İkimiz de kapıdan geçip oturma odasına bakarak neler olduğunu görebiliyormuşuz gibi döndük. Lassiter dikkatleri başka yöne çekmemiz gerektiğini söyledi. Bu gece olanları daha sonra düşünmem gerektiğini bilerek bu fikre sarıldım, ama şu anda hasar kontrol aşamasındaydık. Bu da Creighton'ı Marshall'dan uzaklaştırmak anlamına geliyordu.

"Dışarı çıkmamız lazım."

Palma, "Uh. Tamam. Nereye gitmek istiyorsun?" dedi.

Düşünüyorum, hesap yapıyordum. Creighton'ın yerlerinden hiçbirine gitmemeliydik. Orası onun bölgesi olurdu. Adamları orada olurdu.

Creighton'ın emir verip otuz adamını görevlendiremeyeceği tarafsız bir yere ihtiyacımız vardı.

"Octavia." Bu *mükemmeldi*.

"Oradan ayrılmadın mı?"

Başımı salladım, heyecanım artmaya başlamıştı. Harikaydı. Evet, oradan kaçırılmışım, ama bunun ikinci kez olma ihtimali ne kadardı ki? Üstelik Creighton da oradayken? Böyle bir şey olmazdı. West ve Walden buna cesaret edemezdi.

Octavia *tam da* gitmemiz gereken yerd.

Palma'ya geniş bir gülümsemeyle baktım. "Bir gece kulübüne gidelim, ama Marshall bizimle gelemes."

Palma'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yani, tabii ki. Ama bunu yapmak istediğinden emin misin? Burada olanları tam olarak anlayamadım."

Anlamıyordu. Anlayamazdı da.

Sadece bu seferlik, ona açıklamaya karar verdim. "Marshall yapabileceği en kötü şeyi yaptı. Beni incitti. Creighton beni incitebilecek adamları öldürdü." Bekledim, bunun kafasına yerleşmesini sağladım.

Çok uzun sürmedi. Titredi. "Bir sorum var." "Evet?"

"Geçen hafta sonu olan soygun. O adamlardan ikisini öldürdüler. Onlara ne oldu?"

Ağzım kurudu. "Ne düşünüyorsun?" Evet. Artık anlamıştı.

"Dışarı çıkmalıyız," diye fısıldadı. "Hemen."

KONUŞMA

CREIGHTON

Ben yüzen köpekbalığıydım ve Marshall Finch, *benim* sulara yüzerken kanadığının farkında olmayan sörfçüydü. Blake ve Beauregard telaşla aşağı indiğinde, onu çevrelemek için zamanım oldu. İkisi de heyecanlıydı. Blake, Octavia'ya gideceğimizi ilan etti.

Lassiter arka kapıdan içeri girdi. "Harika.

Buradasın." Levi sevinç çığlığı attı.

Heath başını geriye attı. "Ne oluyor lan? En son içki almaya gittiğimde o kapıyı kilitlemiştim."

Lassiter omuz silkti. Levi, Lassiter ve ben, Blake'in evine girmek için kendi anahtarlıklarımız vardı. Ev arkadaşlarının bu bilgiyi bilmelerine gerek yoktu.

Blake elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve Lassiter'ı önüne iterek beni sürükledi. Levi tüm bu olanlara gülüyordu. "Tamamdır. Neler oluyor?"

"Normalde metroyla giderdik, ama sen buradasın ve adamların da var, bizi götürebilirsin. Değil mi?" Beauregard'ın ev arkadaşı kaldırıma çıktığımızda gevezelik etmeye başladı. O kontrolü ele aldı, Blake ve beni benim SUV'larımın birine yönlendirdi, kendisi, Levi ve Heath ise Lassiter'ın arabasına bindi.

Finch kapıya kadar geldi, ama Beauregard onunla bir şeyler konuştu ve sonra kapıyı yüzüne kapattı. Bakışlarım, benden uzaklaşarak pencereden dışarı bakan Blake'e kaydı. Parmaklarını dizine vuruyordu ve uzanıp nabzını ölçsem, çok hızlı attığını anlayacağımı biliyordum.

Finch'in peşinden gitmem için kapıyı açmıştı. Şimdi ise bunun gerçekleşmesini engellemeye çalışıyordu. Fikrini değiştirmişti.

Oh, Blake.

O düşündü ben ben dikkatim dikkatim ve
değiştirirdim fikrimi değiştirdim.

O, ona zarar verdi. Bu yüzden, ona zarar vermek benim hakkımdı.

Bundan daha iyisini yapması gerekecekti. Benimle ev arkadaşı arasına fiziksel mesafe koymak işe yaramayacaktı.

Yirmi dakika sonra, görevine sadık kalmıştı.

Bizi grubun geri kalanından uzaklaştırdı ve gece kulübünün uzak köşesindeki özel bir kabine geçtik. Kabin, önümüzde sadece iki kabin bulunan kısa bir koridorun sonunda yer alıyordu ve her ikisi de boştu. Eğer Blake bunun arkasında duruyorsa, o zaman çok etkilenirdim. Yine de etkilenmişim, çünkü eğer hala dikkatimi dağıtmak istiyorsa, bu işe yarıyordu. En azından bu gece için.

Bana binmek için hareket etti.

Bacaklarına uzandım ve karnıma keskin bir şeyin bastırıldığını hissettim.

Bana bıçak çekmişti. O benim
ruh ikizimdi.

Blake'in hayatımdaki yerini hiç sorgulamadım, ama o bu gerçeği beynime kazıdı, mühürledi ve teslim etti. Bana sevme yeteneğim olmadığını söyledi, ama içimde yanan bu yoğun duygu, onun için dizlerimin üzerine çökmeme neden olan bu duygu, eğer aşk değilse, o zaman bunun ne kadar güçlü olduğunu hayal bile edemezdim, çünkü şu anda o benim varlık nedenimdi.

Bana kararlılıkla baktı ve kucağıma daha sıkı bir şekilde yerleşerek üzerime çöktü.

Ellerimi beline götürdüm, parmaklarımı her gece yatarken giydiği kapüşonlu sweatshirt'ün altına soktum, ta ki onu üzerinden çıkarana kadar. Temiz çamaşır kokusu vardı.

ondan, yani bugün yıkamış olmalı. Benim kıyafetlerimi giymesini sevdim. Bu beni içten içe mutlu etti ve onun ne yapacağını bekledim. Sikimi çıkarıp üzerine oturacağını düşünmemiştim, ama yapsa bile onu durduramazdım. Bize en fazla mahremiyet sağlamak için bu kabini seçmişti. Kimse, bu kabinde kimlerin olduğunu görmek için özellikle buraya gelmedikçe bizi göremezdi. Duvarda kamera yoktu, ama Mauricio'yu tanıyordum ve kendi mekanlarımda nasıl güvenlik kamerası kullandığımı bildiğim için, gizli bir kamera olduğunu emindim. İlk yaklaştığımızda, kapı görevlisi elini kaldırarak ilerlememizi durdurdu. Bir saniye sonra, başka bir adam kapıdan çıktı ve kapı görevlisiyle bir şey paylaşmak için eğildi. İkisi de bana uyarıcı bir bakış attı. Gruptan uzaklaştım ve gömleğimi kaldırdım. Buraya geleceğimizi bildiğim için silahımı Lassiter'a vermiştim. Artık onun silahla ne yapacağı beni ilgilendirmiyordu. Silahım olmadığı ve gece kulübünde üye toplamadığım sürece sorun yoktu.

Lassiter ve Levi'ye emirler verdim. Lassiter, Octavia'nın menajeri Spence'den benim için bir şey alacaktı. Nasıl yapacağı ona kalmıştı. Levi'nin görevi ise Blake'in grubunun geri kalanını gözetlemektir.

Octavia onları içeri almaya başlamıştı ve ben onlara bir şey olmasını istemiyordum. Onun için.

Elimi uzatıp yüzünün yanını avuçladım ve beni bu özel kabine getirdiğinde aklındaki görevi durdurdum. Elimde hareketsiz kaldı. Gözlerini kaldırıp benimkilere baktı ve benim gözlerimde ne gördüğünü bilmiyorum ama dudaklarını yaladıktan sonra ağzını hafifçe açtı. "Ne yapıyorsun?"

Bıçağına keskin bir bakış attım. "Aynı şeyi sana da söyleyebilirim." Alt dudağını ısırdı, başını eğdi ve alnını göğsüme dayadı.

Elim tekrar beline döndü ve sweatshirt'ümün altına girdi. Octavia'da hava sıcaktı, ama bazen kızların iç sıcaklıkları farklı olur. O rahat olduğu sürece sorun yoktu.

Sanki cesaret toplamak için tüm vücuduyla nefes aldığını hissettim ve çenesini bana doğru eğdi. Blake bana, sanki bir toplantı odasında karşı karşıya gelen iki rakipmişiz gibi bir his veriyordu.

Kalçalarını bana doğru çektim ve ona doğru sallandım.

Yine dudağını ısırdı, bir eli göğsüme düştü ve parmakları açıldı. "Yapma." Onu tekrar üzerime doğru, daha yavaş, daha yoğun bir şekilde hareket ettirdiğimde sesi kısıldı. Beni böyle sürebilirdi. İkimiz de boşalana kadar birbirimize sürtünebilirdik. Lise öğrencisiymişiz gibi öpüşmek eğlenceli olurdu.

İnledi ve biraz geriye yaslandı. "Creight." Durdum.

Gözleri kapandı, bu hoşuma gitmedi. Onu görmek için başını tekrar kaldırdım. Başparmağımla yanağını nazikçe okşadım. "Bu ne, Quokka?"

Yüzünde acı belirdi. "Yapma. Bana öyle deme, Sekiz."

Bunu sevmedim. "Bu isim neden sana acı veriyor?"

Geçmişte bu ismi kullandığımda yüzünü buruşturmamıştı. Bir zamanlar bu ismi çok severdi. Şimdi acı mı veriyordu? Bundan hoşlanmadım. Sevgi dolu bu ismi zorlamamalıydım, ama o bana Sekiz diyordu. Onun için kendi ismimi kullanmak istedim.

Kafasını salladı. "Şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum.

—” Dudaklarını tekrar dişleriyle ısırdı ve iki elini göğsüme dayadı. Masa izin verdiği kadar geriye doğru itti kendini. Gözleri hala kapalıydı, ama bu mesafeden daha gölgeli görünüyordu. Bir şeyleri konuşmak için onu daha yakına çekmeye çalıştım, ama direndi. Hafifçe başını salladı. "Hayır. Buna ihtiyacım var."

Beklerken, başparmağımı kalça kemiği üzerinde gezdirebilecek kadar, taytının kenarını aşağı çekerek kendimi tatmin ettim.

Titredi, bakışlarında şehvet dolaşıyordu. Boğazını temizledi ve arzuyu gözlerini kırparak uzaklaştırmaya çalıştı. Elimi yeniden konumlandırımdı, başparmağım taytının altına daha aşağı indi, ama avucumu örtmek için geri çektim.

Dudakları aşağı doğru çekildi. "Marshall'ın peşine düşeceğini biliyorum."

Durdum. Bütün bunlar onun için miydi? Onun için mi? Onu pek sevmezdim.

Bıçağı hala karnıma dayayan eli titriyordu. "Lassiter'a senin emrinle ona zarar vermemeye söz verdirdim, yani eğer söz verdiğin şeyi atlatmak için bunu yapmayı planlıyorsan, yapamazsın. Levi'ye de söz verdireceğim."

"Onlara asla böyle bir emir vermeyeceğim." "Evet, verirsin."

Verirdim. Beni iyi tanıyordu. Hafifçe sırttım. "Başka biri olabilir. Ama ev arkadaşın değil. Onun acısı benim Noel hediyem. Şimdiden teşekkürler."

Sinirli bir ses çıkardı. "Bunun için bana teşekkür etme." Bıçağı daha sıkı tuttu. Bıçağı bana daha sert bastırdı ve cildimin bir kısmını kestiğini hissettim. Blake'in farkında olduğunu sanmıyordum. "Daha önce bir anlaşmaya varmıştık."

O, insanların hayatını kurtarmak istiyordu. Bunu sevgiyle hatırlıyorum.

"Bunu tekrar yapmak istiyorum, ama bu sefer Marshall için."

Sevgi kayboldu. "O senin için o kadar mı önemli?"

"Hayır." Gözlerime sabit bir şekilde baktı. "Ama benim yüzümden insanları incitmeni sevmiyorum. Bununla yaşayamam, Creighton. Böyle devam edersek, bazı konularda taviz vermem gerekecek, ama sen de öyle."

Öfkemi kontrol etmeye çalışırken elim titriyordu. "Benden bunu mu istiyorsun? Seni korumamamı mı?"

"Sen aşırıya kaçırıyorsun."

"Sen bunu aşırıya kaçırıyorsun."

"Bana tasma takamazsın."

"Ödün ver." Kalçalarını üzerimde döndürdü.

Onu dururdum ve soğuk bir bakışla ona baktım. "Bunu yapma."

Alt dudağı açıldı. "Ne?"

"Beni manipüle etmek için vücudunu kullan."

"Ben..." Ağzını kapattı ve öfkelendi. "Niyetim o değil."

İki elimi de taytının altına sokup, kıcını avuçlayabilmek için aşağı doğru indirdim. Onu kaldırıp, daha yüksek bir pozisyona, tam da benim sikimin üzerine yerleştirdiğimde, şaşkın bir ses çıkardı. "Bütün bu konuşma bir manipölasyondur."

"Ben..." Tartışmak istedi.

Nasıl itiraz edeceğini merak ederek bekledim.

Ağzını kapattı. "Ben öyle düşünmemiştim. Sadece seni yalnız kalmam gerektiğini biliyordum ve gitmeni istemiyordum, bu yüzden üzerine oturmak en iyi seçenek gibi göründü."

Bıçağına keskin bir bakış attım. "Bıçak zoruyla mı?"

Bıçağı kapatmadan önce bana utanmış bir bakış attı.

Bıçağı elinden aldım.

Bana sorgulayan bir bakış attı.

"Onlar bıçağı sende bulsalar daha iyi olur."

Anlayışla parladı. Eğilip dudaklarımı ısırıldı. "Ama seni benden daha çok arayacaklardır."

Ben homurdandım. "Cesaret edemezler."

Sırıltısı zafer doluydu. "Aynen öyle."

Bundan zevk alıyordum. Aramızdaki bu şakalaşmadan. Daha fazlasını istiyordum. Kalbim durana kadar onunla tartışmak istiyordum.

"Ben..." Sözünü kesti, sonra kendini topladı. Omuzları yükseldi ve geri düştü. Kucağımda dikleşti. "Bana

Marshall'a ne yapmayı planladığını söylemeni istiyorum."

Soğudum.

"Bunu yapma." Dudaklarıma dokundu. "Neyi yapmayayım?"

"Bana öyle bakma. O buz gibi sırtıyla."

Gözlerimi kırıştıtarak onu uzaklaştırdım. O yine irkildi ve ben içimden üperdim çünkü ona "ölü" bakışımı attığımı biliyordum.

"Bu daha da kötü," diye fısıldadı.

Elimi onun poposuna sıkıca bastırdım. "Kucağımda otururken sürekli başka bir adamın adını anıyorsun. Ve onun öldürülmesini istemiyor musun?"

"Evet. Tamam. Anlıyorum, ama lütfen bana cevap ver. Onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

Cevabımı düşünerek oyalanmaya başladım.

"Gerçeği, Creight. Benim için bunu yap."

"Senin için her şeyi yaparım."

Alaycı bir şekilde güldü, ama ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Yolumda bir dağ olsaydı, beni o dağın üzerinden taşır mıydın?"

"Senin için dağı havaya uçururdum." Kucağımda hareketsiz kaldı. "Ciddi misin?" "Elbette."

Hareketsiz kaldı, bakışlarımı daha uzun bir süre tuttu. Ne aradığını bilmiyordum. Her neyse, yumuşak bir ifade belirdi yüzünde ve ağzı yumuşadı. "Seninle olan ilişkimin sınırları nerede?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben sürekli zorluyorum ve sen her zaman izin veriyorsun. Herkesin bir sınırı vardır. Seninle olan sınırim nerede?"

Gözlerim onun ağzına takıldı. "Bunu anlamaman beni şaşırtmaya devam ediyor."

"Neyi anlamıyorum?"

Elim tekrar boğazına gitti ve parmağımı çenesinin ucuna kadar kaydırды, onu tekrar görebilmek için çenesini kaldırdım. Gözlerimiz buluştu ve birbirine kilitlendi, tüm vücudu titredi. "Bana meydan okuyorsun. Bana meydan okumayı asla bırakmanı istemiyorum."

Onu şaşırtmıştım. "Neden?"

Elim boğazının yan tarafına yayıldı, sonra arkaya doğru kaydı ve parmaklarım gömüldü, onu sıkıca kavradım. "Çünkü buna ihtiyacım var. Karşımda duruyorsun ve göğsümde bir kanca büyüyor. Beni kendine doğru çekip duruyorsun. Her meydan okumada ve her çekişte, daha iyi bir adam olmam için beni cesaretlendiriyorsun."

"Kanca mı? Kulağa kanlı geliyor."

"Ne kadar kanlı olursa o kadar iyi." Onun istediği cevabı vermediğimi bilerek başını geriye çektim. "Bana ev arkadaşına fiziksel olarak zarar veremeyeceğimi söyledin. Planım basit. Kendine zarar verene kadar ona işkence edeceğim." Harika. Basit.

Fiziksel acı iyileşir. Duygusal acı ise sonsuza kadar sürebilir.

Yüzü soldu ve ağzı açık kaldı. Ellerini gömleğime yumruk attı. "*Tanrım*. Hayır."

Ona doğru eğildim, dudaklarım dudaklarına değdi. "O sana zarar verdi."

O geri çekildi, yüzünü çevirdi. "Sadece bir anlığına."

"Hayır."

Benim şiddetli tavrım karşısında bakışları bana döndü.

Hatırlayınca neredeyse hırıldadım. "Çöp denilmesi beni incitmez. Levi'yi de. O bunu biliyordu. *Seni* incitmek için o kelimeyi kullandı. Bana ulaşmanın en kolay yolu sensin. O bunu biliyordu. Yanlış hesap yaptı ve bu gerçeği öğrenecek. Bunu benden alma. Asla kenara çekilip birinin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

"Sekiz..."

"Sen benim için kenara çekilmezsin."

Durdu. Gözleri benimkilere kilitlendi. Bu sözler onu etkilemişti. Tereddüt ediyordu.

Elleri kalktı ve tekrar gömleğimi tuttu. Daha yukarıya. Elleri gömleğime gömüldü ve tekrar yumruk attı. "Evet. Tamam. Anlıyorum, ama bunu kaldıramam. Yapamam. Onu kendine zarar verene kadar döveceğini bilmek mi? Bunu üstüme alamam."

Bunu bana yükleme. Beni korumamanı ya da benim için karşılık vermemeni istemiyorum, o zaman saygı göster."

"Ne istiyorsun?"

"Ölçülü ol. Aşırıya kaçma. Herkes aynı değil. Beni soyan biriyle, duygularımı inciten bir söz söyleyen biri arasında fark var."

"Bana değil."

Sessizleşti, bir anlığına ellerini vücudumuzun arasında oynadıktan sonra omuzları çöktü. "Evet. Farkı görmediğini anlıyorum, ama bir fark var. Normal insanların dünyasında bir fark var. Büyük bir fark. Creighton dünyasında, zararın zarar olduğunu anlıyorum. Sen farkı görmüyorsun, ama..." Gömleğini tutup tekrar yumrukladı. "Ben normal insanların dünyasında yaşıyorum. Normal insanların dünyasında yaptıklarından etkileniyorum. Sadece ev arkadaşım için değil, benim adıma inciteceğin herkes için. Sen hissetmiyorsun, ama ben hissediyorum. Onlara yaptığın her şeyi hissediyorum. Bu yükü taşıyorum. Asla intikamımı almayın demiyorum, sadece biraz azaltın. Uzlaşın. Bununla yaşayabilirim. Küçük bir hakaret ile beni soymaya ya da daha kötüsünü yapmaya kalkan biri arasındaki farkı öğrenin."

Onun başına bu iki şeyden birinin gelmesi düşüncesi beni öfkeliendirdi, ama o çabalıyordu. Bu onun için önemliydi.

Onu daha iyi anlayabilmek için başımı eğdim. Sonra gördüm. Bu bizim için büyük *bir* engeldi.

Kafamı salladım. "İki ayrı konuyu bir araya getiriyorsun. Sana zarar veren herkese karşı bir uzlaşma ile oda arkadaşını geri çekmek arasında bir uzlaşma." Ona ikisini birden isteyemeyeceğini söylemek istedim, ama o kadar ileri gidemedim. Onu kaybederdim. "Benden bir iyilik ve ardından daha büyük bir iyilik istiyorsun. Bunların karşılığında ne vereceksin?"

Bana öfkeyle bakarak içinden küfretti. Eli içe doğru döndü ve gömleğimin içinden tırnaklarını hissedebiliyordum.

Homurdandım, elim onun uyluğuna bastırırken altından yukarı doğru itiyordum.

Sinirli bir homurtu çıkardı. "Bir arkadaşımı incitmene nasıl izin verebilirim?"

"Sana
danışacağım." "Ne?"

Boynunun arkasını bıraktım ve parmağımı boğazına doğru kaydıldım. O da titredi. "Sana üç seçenek sunacağım, sen de birini onaylayabilirsin."

"Ya üçünü de beğenmezsem?"

"Üç yeni seçenek sunacağım, ama birini onaylaman gerekecek."

Yine küfretti, tüm vücudu kollarımda titremeye başladı. Kalçalarını üzerimde hareket ettirmeye başlamıştı. Bunun farkında olmadığını görebiliyordum. "Peki. Bunun karşılığında benden ne istiyorsun?"

Onu düşündüm. Bu isteğimle fazla ileri gidemezdim, ama bunun bir anlamı olmalıydı. "Neden sana Quokka dememi istemediğini bilmek istiyorum. Eskiden bu ismi seviyordun."

Panik onu sardı, ama hemen kendini topladı. "Ne?
Hayır."

Yine ensesini tuttum, ama dokunuşum yumuşaktı. "Senin için geri adım atıyorum. Karşılığında bunu bana ver."

Bir sonraki küfürünü fısıldadı, ama başını sallayarak onayladı. "Tamam. Evet. Sana söyleyeceğim."

İçimdeki karanlık bir kenara çekildi, içimdeki boşluğu fark etti, o yanımda olduğunda doldurduğu boşluğu, orada iyi bir şeyin parıltısı çaktı. Oydı. Bir şekilde içime yerleşmiş ve ayrılmayı reddeden küçük güneş ışığıydı. Küçük bir dans figürü yapıyordu.

Ama bunu asla söylemezdim.

Bana sırtıttı ve alnına doğru biraz hava üfledi. "Beni çok terletiyorsun."

"Kes şunu," diye alay ettim. "Beni gururlandırırıyorsun."

O kahkahalarla güldü ve içimdeki dans eden ışık titredi, sonra patladı ve üç kat büyüdü. İnsanlık için önemli olan her açıdan o kadar güzeldi ki. Onu seviyordum. Bundan emindim.

Ona hislerimi söylemek istedim.

Oradaydılar, kaçmak için bastırıyorlardı, ama ben onları kilitli tuttum. Bana inanmazdı. Takıntılıydım. Gözlerini devirerek böyle derdi, ama sonra benim ona baktığım gibi bana bakardı ve aramızdaki bağı bir kez daha güçlendiğini hissederdim.

Sadece onunla bu bağı hissettim.

Ben ağzımı kaldırdığım anda, o da miyavlayarak bana doğru hareket etti.

Dudaklarıma doğru nefes nefese soludu. "Sana ihtiyacım var." "O zaman al beni."

Eli aramızda hareket etti ve kalçalarını yeterince kaldırarak kot pantolonumun üzerinden sikimi avuçladı. Ben hazırdım. Tüm bu konuşma benim için ön sevişme gibiydi. Onun kaygan sıcaklığının derinliklerine gömülmem *gerekiyordu*.

"Sekiz," diye inledi.

Burası benim gece kulübüm olsaydı, onu bir saniyede soyardım, ama değildi. Kamera önünde sevişmek umurumda değildi, ama Blake'in bunu istemeyeceğini biliyordum. Kameranın bulunduğu yeri tahmin ederek bize doğru bakıp kaşlarını çattım, kabinden kalktım ve Blake'i kolayca kendime doğru çektim.

Şaşkın bir ses çıkardı, ama kollarını ve bacaklarını bana doladı.

Oradan çıkmaya başladım.

"Creight." Nereye gittiğimizi görmek için başını çevirdi.

Onun dudaklarını tekrar ele geçirdim. "Hayır. Burada kal. Senin ağzını istiyorum."

Koridordan aşağı inerken, iki adamım bekliyordu. Beni görünce ikisi de dik durdu. Onlara "Eve" dedim. Hemen itaat ettiler. Tek gözümle hareketlerimizi takip ettim ve onların arkasına geçince, Levi'nin Blake'in

. Onların kabininin yanına yaslanmıştı, ama bana bir gülümseme attı ve kabine girdi. Biz başka bir köşeyi dönerken o Palma'ya uzanıyordu.

Adamlarım yan koridora saptılar. Bizi arka kapıdan dışarı çıkaracaklardı. Biz geçerken Lassiter bir dolap kapısından çıkıyordu, elini saçlarına götürüp sonra yana indirdi. Bizi görünce irkildi, sonra rahatlayıp çenesini bana doğru kaldırdı. Bu, benim istediğim şeyi aldığının işaretiydi. Dışarı çıkmadan hemen önce, telefonunu bana doğru salladı.

Blake'den yeterince uzaklaşarak ona başımı salladım.

"Ne?" Blake aramızdaki zevke teslim olmuştu ve şimdi bunun onu büyülediğini gördüm. O da buna izin verdi. Onun bunu ortadan kaldırmasını istemiyordum ve onu nazikçe kendime doğru çektim. Ağzının köşesini ısırdım. "Önemli değil. Buraya gel."

Omurgasından bir titreme geçti. Kollarımın arasına geri düştü.

Bekleyen SUV'ye binerken, ön koltukta oturan adamlarıma homurdandım. "Gizlilik bölmesi. *Hemen.*"

Ardından bir vızıltı sesi geldi ve sonunda sikiştik.

Blake koltuğa diz çöktü ve ben hızla kot pantolonumu açarken kendini kaldırdı. İkimiz de kıyafetlerimizi kenara itip prezervatifi bulup takmam için yeterli zamanı kazandık. O üzerime çöktü ve ben bu mükemmellik karşısında tıslama sesi çıkardım.

O mükemmellikti.

KONUŞMA

BLAKE

Uyandığımda Creighton gitmişti. Şaşırmadım. *En iyi* şekilde yorgun düşmüştüm. Konuşmuştuk, ama dürüst olmak gerekirse, çok fazla değil. Sabah beş civarında telefonu çaldı, ama ben neredeyse hiç kıpırdamadım. Hafta sonu olduğu ve geç saatlere kadar uyuyamadığım için, uyumaya karar verdim.

Uyandığımda saati görünce yüzümü buruşturdum. Saat sabah on geçiyordu. Bu benim için normal değildi. Ama ev sessizdi. Herkes geri dönmüş olmalıydı, bilmiyordum. Eve geldiklerini duymamıştım. Bayılmış ya da hala uyuyor olmalılar mıydı?

Aşağı kata inerken, esnememi bastırarak kahve almaya gittim.

Cezvede kahve yoktu.

Kahveyi hep Marshall yapardı. Sabah ilk iş olarak, eski kahveyi döküp yeni bir demlik yapardı. Bu konuda kahve konusunda çok titizdi. Huh. Bir demlik kahve yaptım ve bir fincan dolduracak kadar bekledikten sonra yukarı çıktım.

Biraz aptalca hissettim, ama bir yanımda duş almak istemiyordu. Duş almam gerekiyordu. Seks kokuyordum, son turdan sonra gerekli olan minimum yıkamayı yapmıştım. Creighton gibi kokuyordum. Creighton gibi kokmayı seviyordum.

Onun kokusunu üzerimden yıkamaktan nefret ediyordum, ama bana yeni bir sweatshirt bırakmıştı, bu yüzden duştan sonra bir tayt, bir tişört ve onun en yeni sweatshirt'ünü giydim. Onun kokusuyla *doluydu*.

Bugün yapmam gerekenleri gözden geçirdim.

Haftaya teslim etmem gereken bir ödevim vardı. Birkaç sınav yaklaşıyordu. Ne yapmam gerektiğini bulmam gerekiyordu.

para için yapmak. Bakım merkezinde geçirdiğim saatler nedeniyle zamanım daha da değerli hale gelmişti, ama başka bir iş bulmam gerekiyordu. Güvenebileceğim birikmiş param vardı. Lise, yaz tatilleri ve üniversitenin geri kalanında yavaş yavaş biriktirmiştım, ama New York'a taşınmak bu birikimimin büyük bir kısmını tüketmişti. Dürüst olmak gerekirse, bu birikim sadece Creighton'ın yardımı sayesinde vardı. Her zaman yiyecek, okul malzemeleri ve biraz da ekstra harçlık için ihtiyacım olan her şeyi sağlardı. Birkaç kez reddetmeye çalıştım, ama o yine de gelip odama ihtiyacım olan her şeyi koyar ve çıkıp giderdi. Bayan Marcie'nin evinden ayrıldıktan sonra, Creighton diğer koruyucu ailelerin de ondan korkarak bana karşı nazik davranmalarını sağlamaya başladı. Ancak, bunu yapmaya başlamadan önce bir süre geçmişti.

Sonunda, son bakıcı ailem istediğim şeyi yapmama izin verdi.

New York, ilk kez kendime normal bir hayatım olabileceğini düşündüğüm yerdi. Artık, her ikisine de sahip olabileceğime inanmaya cesaret edebilecek noktaya gelmiştim. Creighton ve arkadaşlarım?

Creighton'ı değiştiremezdim. Bunu biliyordum. Her zaman bilecektim. Onun sınırlarını da kabul etmem gerekiyordu, ama o uzlaşacağını söyledi. Bana yarı yolda karşılayacağını söyledi.

Göğsümde bir umut ışığı parladı. Küçük bir ışık, ama oradaydı.

Creighton hiçbir yere gitmiyordu. Ben de hiçbir yere gitmiyordum. Bunu başarabilirdik. Ve arkadaşlarım da... Aslında, Palma'nın odasına gidip kapıyı hafifçe tıklattım ve açtım. Orada değildi. Bu garipti. Kahvaltıya gitmeden önce eve mi dönmüşlerdi?

Yukarı çıkıp çocukların odasını kontrol ettim, aynı durumdaydı. Kimse yoktu. Yataklar dağınıktı, yatmışlar mı yatmamışlar mı anlayamadım.

Odama geri dönüp telefonumda mesaj var mı diye baktım.

Palma: Hey! Neredesin?

Palma: Üvey kardeşin çok seksi. Onun senin kardeşin olduğunu söyleyebilir miyim? Kan bağı olmadığını biliyorum, ama bunun ne önemi var ki?

Palma: Nereye gittin?

Palma: Oh! Kardeşin erkek arkadaşınla geri döndüğünü söyledi.

Palma: Marsh geliyor. Sorun olur mu? Sen izin aldın, o yüzden sorun olmaz diye düşünüyorum.

Palma: Levi sorun olmadığını söyledi.

Palma: Bu gece biraz eğlen! Muhtemelen eğleniyorsundur. İyi eğlenceler. Belki kardeşinle biraz eğlenirim. Tanrım, o çok seksi. Tamam, tamam. Görüşürüz xoxoxoxoxoxox

Palma: Çok sarhoşum. Bu gece çok EĞLENCELİ

Heath: Dikkat et, Marsh geliyor ama senin erkek arkadaşın senin izin aldığını söyledi.

Marshall: Aptalca davrandığım için özür dilerim. Sonra konuşabilir miyiz? Senin erkek arkadaşını sevmiyorum ama onun ve kaya gibi kardeşinin hiçbir yere gitmeyeceklerini anlıyorum. Son zamanlarda aptalca davrandığımı biliyorum. Nedenini bilmiyorum ama özür dilerim. Palma senin kaya gibi kardeşine çok ilgi duyuyor, eğer onunla sadece oynamak istiyorsa, onu uyarabilir misin? Onun ya da senin incinmesini istemiyorum. Hepsi bu.

Heath: Palma'nın nerede olduğunu biliyor musun?

Bilinmeyen: Ben Spence. Bunu gördüğünde beni arayabilir misin? Dün gece arkadaşların benim kulübümdeydi ve az önce hepsinin tutuklandığını duydum. İçlerinden biri diğer müşterilerle kavga etmiş. Neden hepsinin gözaltına alındığını bilmiyorum ama eminim bir yolunu bulabiliriz. Birlikte karakola gidersek, Octavia'nın menajeri olarak suçlamaların düşürülüp düşürülmeyeceğini bir bakayım. Sormaya çekiniyorum ama Lane'i bu işin dışında bırakabilir miyiz? Onun varlığı, arkadaşların için en iyi olmayan bir yönde dengeleri değiştirebilir.

Vay canına.

Hay sıçayım!

Mesajını tekrar okumak zorunda kaldım çünkü dün gece ne olmuştu?

Levi'den mesaj yoktu, ama olması da normaldi. Creighton'la birlikte olduğumu biliyordu. Creighton bu yüzden mi çağırılmıştı? Eski patronumun mesajı bu sabah 7:23'te gönderilmişti. Ondan önceki son mesaj, barın kapanış saatinden hemen önce, saat ikiden biraz önce Heath'ten gelmişti. Diğer tüm mesajlar da aynı saatlerde gönderilmişti, Marshall ve Heath'in mesajları arasında birkaç dakika fark vardı.

Spence'i aradım.

Neredeyse hemen cevap verdi, sesi bitkin geliyordu. "Selam. Şimdiye kadar senden haber almayı umuyordum. Oraya geliyorum. Orada mısın? Kulüp bugün açılmadan önce gidip bu sorunu çözebilir miyiz diye bakmak istiyorum."

"Uh. Evet. Hazır olabilirim. Yani, hazırım. Gerçekten tutuklandılar mı?"

"Evet." Hala dikkati dağılmış gibiydi. Arka planda başka sesler vardı. Sokaktan gelen sesler. "Tanıdığım birini aradım, o da birini tutukladıklarında diğerlerinin çok fazla protesto etmeye başladığını ve hepsinin gözaltına alındığını söyledi. Sarhoşmuşlar. Olur böyle şeyler. Bu olay Octavia'da oldu, yani her şeyi halledebileceğime eminim.

Seninle gelmen yardımcı olur, çünkü onlar senin arkadaşların ve sen eskiden orada çalışıyordun."

Başım dönüyordu ve oturmam gerekiyordu. Telefonu sıkıca tuttum. "Evet. Evet. Tabii ki. *Ne olursa olsun*. Sadece birkaç şey almam gerekiyor."

"Tamam. Ben hemen köşedeyim. Kaldırıma çık."

"Tamam. Birazdan görüşürüz." Aceleyle cüzdanımı alıp arka cebime koydum, paltomu giydim ve ayakkabılarımı giydim. Dışarı çıktığımda kalbim deli gibi atıyordu ve Spence'e dışarıda olduğumu belirten bir mesaj attım. Creighton'ın bugün beni izleyen kişiyi aradım ama kimseyi göremedim. Eminim oradaydı ve bir kez olsun, onların sağduyulu davranışlarına minnettardım. Spence, Creighton'ı bu işin dışında tutmak istedi, ama benim takip edilmeden gitmeme asla izin vermezdi. *Az önce* uzlaşma konusunda konuşmuştuk.

Uzun süre beklememe gerek kalmadan bir kamyonet önüme yanaştı. Spence sürücü koltuğundaydı, ben de yolcu koltuğuna geçmek için arabayı dolaştım. "Merhaba." Göğsüm sıkışmıştı.

Bana zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi, ama diğer sürücüler tarafından taciz edilmeden önce trafiğe geri döndü.

"Hangi istasyona gideceğini biliyor musun?"

Arka aynayı kontrol ederek başını salladı. Elleri direksiyonu sıkıca kavradı. Gerçekten sıkıca.

Gerekenden daha stresli görünüyordu. Tutuklanmış gibi değildi.

Kaşlarımı çattım. "Uh. Spence?"

"Evet." Bana hızlıca bir bakış attı. "Sadece oraya varmak istiyorum. Bu işi bitirmek istiyorum."

Tamam. Evet. Anlıyorum.

Kendime sakın ol dedim, ama bir şeyler ters gidiyordu. Bu doğru gelmiyordu.

Kendime sakın olmaya çalıştım.

Octavia'da böyle bir şeyin ilk kez yaşanmadığından emindim. Ve Spence'in

bunu kısmen Creighton'ın bunu herhangi bir şekilde karşı kullanmaması için yaptığından emindim... Şey, birine karşı. Tam olarak emin değildim.

"Olayın görüntüleri var mıydı?" Levi gözaltına alındı mı? "Onlarla birlikte gerçekten iri bir adam vardı. O da tutuklandı mı?"

"Uh. Ne?" Elini saçlarına geçirdi, birkaç saç telini uzaklaştırdı. Somurtarak, "Kimden bahsediyorsun?" dedi.

"Arkadaşlarımla birlikte olan adamlardan biri. O..." Levi'nin kimin için çalıştığını söylemiş miydim? Bu durumda yardımcı olur mu? Daha iyi düşündüm. "Uh. Boş ver. Kaç kişinin gözaltına alındığını biliyor musun? Hepsi mi?"

Hâlâ dalgın bir şekilde başını salladı. "Bilmiyorum. Onlar senin arkadaşların. Gece müdürüm seninle birlikte geldiklerini söyledi."

"Uh. Evet."

Kendi kendine başını salladı. Kendi kendine başını sallamaya devam etti. "Doğru. Doğru. Bunu çözeceğiz. Merak etme. Neredeyse vardık."

Ona baktım ve yine kendime sakin olmami söyledim. Her şeyi bilmek istiyordum, ama o haklıydı. Sadece istasyona git, oradan devam ederiz. Muhtemelen orada olmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Her şey Spence'e kalmıştı ve o bana yardım etmek için oraya gidiyordu. Arkadaşlarıma yardım etmek için.

Tek istediğim buydu.

Ancak sürmeye devam ettikçe, ana trafik yollarından uzaklaşmaya başladık.

Midem burkulmaya başladı. Bu doğru *değildi*.

O dönüş dön sokağa sokağı sokağa sokağa
sokağa bir bir bir

Binalardan birinin önüne park etti ve motoru kapattı.

Evet. Kahretsin. Burası kesinlikle polis karakolu değildi.

Neden içgüdülerimin söylediği şeyi yapmamıştım?

Ona döndüm, ondan uzaklaşmak için herhangi bir bahane bulmak amacıyla bir şeyler söylemeye hazırdım, ama o anda silahı gördüm.

Silahı bana doğrultmuştu, diğer taraftan. "Telefonunu ver" diye tersledi.

Nefesim kesildi. "Ne?"

"*Siktiğimin telefonunu ver!*" Serbest eliyle direksiyona vurdu.

Çok öfkeliydi.

Ani öfkeden geri atladım. Şiddetten korkmuyordum, ama bu çok ani oldu. Şok ediciydi. Boğazım kurudu ve panik içimi kapladı. Yavaşça, uyuşmuş bir halde, ona telefonumu verdim. "Octavia tarafsız değil miydi?"

"Octavia tarafsız." Telefonumu aldı ve kapıyı sertçe açtı. Kolumu yakaladı, beni peşinden sürükledi, telefonumu düşürdü ve onu parçalamak için tekmeledi. Kamyonetten düştüm ve yere çarptım, telefonumun parçalara ayrıldığını gördüm. Altımda sert kaldırımın farkındaydım, ama tayt giyiyordum, bu yüzden kan izi kalmayacaktı.

Yan tarafa düştüm. Bileğim açıkta kalmıştı. Kaldırıma sürtünerek, geride bir şey bırakmam gerekiyordu. Kan. Derim. Herhangi bir şey. Kolayca silinemeyecek bir kanıt.

Bu, ilk kez kaçırılmam değildi, ikinci kez de değildi, hatta üçüncü kez de değildi. Diğer seferlerde olduğu gibi, hayatta kalmak için olmam gereken kişiye otomatik olarak dönüşmeye başladım.

Bu noktada, kaçırılmamın ardındaki neden umurumda değildi.

Kaçırılmışıım. Nokta.

Resmi olarak piyon olmaktan bıktım. Eğer hayatta kalırsam, kendi savaşımı ilan edecektim ve cehennem, lanet olası bir kızı kızdırmıştı çünkü bu, bu şekilde kaçırılacağım son seferdi.

Öfkeden titriyordum, kanım kaynıyordu. İçimde her şey titriyordu.

Spence bana bağırarak beni ayağa kaldırdı. "Eğer kuyruğunu arıyorsan, zahmet etme. Onun icabına baktım bile."

"Onun icabına baktın mı?"

Kahkahası acıydı. "Birkaç dakika içinde bulunursa hayatta olabilir. Gidelim. Yeterince oyalanma." Parmakları beni morartacaktı. Umursamıyor gibiydi. Beni depolardan birine sürükledi, silahı hala bana doğrultuluydu.

"Octavia tarafsızsa neden beni aldın?" Direnmeye çalıştım ama beni sürüklemeye devam etti, ben de düştüm. Ne kadar yaralandığım umurumda değildi. Kanı temizlemek çok zordu. Ne kadar çok kan olursa, arkamda o kadar iyi iz bırakırdım.

Kapıya geldi ve bana doğru hırladı. "Octavia tarafsızdır dedim. Ben değilim. Arkadaşlarını canlı görmek istiyorsan, kalk lan oradan." Silahının ucunu alnıma dayadı.

Demek arkadaşlarım kaçırılmıştı? Bu bir cevap olmuştu.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. "Octavia hala tarafsızsa, bu senin işini ihlal ettiğin anlamına gelir. Bu cezasız kalmayacak

Beni aşağı çekip ayağa kaldırırken vahşi bir şekilde hırladı. "Bütün mesele bu. Anlamıyor musun?"

Yutkundum. "Neden bahsediyorsun?" Ama ayağa kalkmıştım, dizlerim o kadar titriyordu ki, ileri geri sallanıyordum.

"Senin adamını ortadan kaldırmak için birinin gerçekten bir şeyler yapmasını beklemekten bıktım. West ve Walden hiçbir şey yapmıyorlar. Diğer tarafların da devreye girmesi için benim müdahil olmam gerekiyorsa, West veya Walden'dan daha büyük mafya aileleri de olsun, ne olursa olsun. Ne olursa olsun, senin adamın öldürülecek ve tek istediğim bu."

Spence'i gün ışığında ilk kez görüyordum ve beni kendine çok yaklaştırmıştı. Renkli kontakt lens takıyordu. "Gözlerin."

Elini koluma sıkıca geçirip kapıyı yumruklarken yüzü bembeyaz oldu. "*Kapa çenenini.*"

"Neden renkli kontakt lens takıyorsun?"

Sebepleri gözden geçirdim ve mantıklı olan tek bir sonuca vardım. Çünkü gözleri, dışarıda olmasını istemediği bir şeyi ele verebilirdi. Bu da, *bana* bir şey anlatacak gözleri olduğu anlamına geliyordu, tanıdığım gözler. Peki bu ne anlama geliyordu?

Son zamanlarda gördüğüm başka bir çift göz dışında, hiçbir göz benim için fark yaratmadı.

Aylar önce Creighton'ın kuzeniyle tanıştığımda, onun da aynı gözleri vardı. Aynı gri renk.

Yıllar önce Creighton'ın DNA testini yaptırdım ve Maine'de ailesi olduğunu öğrendim. Annesi, Worthing mafya ailesinden gelen Taunti Worthing'di. Creighton, Worthing'lerin mal varlığını ele geçirdi. Anladığım kadarıyla, bu düşmanca bir devralmaydı.

Kapı açıldı ve Spence beni içeri itti. "*Yeterince* konuştuk. Hadi şunu bitirelim." İki iri adam kenara çekilerek bize yer açtı. İş kıyafetleri giymişlerdi ve her ikisi de tabanca taşıyordu. Paltolarının altındaki şişkinlikler başka silahlar olduğunu gösteriyordu. Artık mafya tiplerini tanıyabiliyordum. Bu adamlar piyadelerdi.

Spence homurdandı. "Burada mı?"

İkisi de beni yukarıdan aşağıya, soğukkanlı bir bakışla süzdüler, sonra içlerinden biri Spence'e başını salladı. Arkasına doğru bir işaret yaptı. "İçeride."

Spence beni önünde itmeye devam etti. Arkadaşlarımı gördüm.

Bir an için, tüm bunların sadece beni yakalamak için bir tuzak olduğunu ummuştum. Arkadaşlarımla aslında iyi olduklarını, muhtemelen bir yerlerde birlikte kahvaltı yaptıklarını.

Midem düğümlendi.

Hiçbiri bir tuzak değildi.

Uzakta bir dizi hapisane hücresi vardı ve içlerinden birinde Palma, Marshall ve Heath vardı. Levi de onların yanında kendi hücresindeydi.

Palma solgundu, yüzünden gözyaşları akıyordu. Marshall'ın vücudu morluklarla kaplıydı. Gözlerinden biri şişmiş ve kapanmıştı, ağzı kanlıydı. Heath de benzer durumdaydı. Üçünün de elleri arkada plastik kelepçeyle bağlanmıştı. Ağızları ve başlarının etrafı bantlanmıştı.

Son olarak Levi'ye baktım ve onun durumunu görünce yüzümü buruşturdum.

Ağzında ve başında aynı bant yoktu. Kelepçe ya da plastik bağ da takılı değildi, ama buna gerek yoktu. Çenesi yana doğru sarkmıştı, kırıldığını anladım. Yüzü morarmış ve kanla kaplıydı. Her iki gözü de şişmiş ve kapanmıştı. Bilinci kapalıydı.

Gömleği yarısı yırtılmıştı ve içinden daha fazla kan sızıyordu. Kanlı bir hamur haline gelene kadar dövülmüştü. Ona doğru gitmeye başladım, kalbim parçalanıyordu, ama Spence beni kendine doğru çekti. Elleri daha da sertçe beni tuttu. "Sanmıyorum."

Kapı arkamızda çarparak kapandı. İki adam aynı anda arkamızdan geldi, deponun diğer ucunda başka bir kapı açıldı.

Dört adam daha içeri girdi, arkamızdaki iki adama benziyorlardı. İş kıyafetleri giymişlerdi. Ellerinde silahlar vardı. Mafya askerleriydiler. Ama arkalarında iki adam daha vardı ve onları tanıyordum.

Tristian West ve Ashton Walden gelmişti.

KONUŞMA

CREIGHTON

Telefonum çaldığında Nightclub 3'teydim.

Lassiter de tam o sırada ofisime giriyordu. Ona ekranımı gösterdim ve o da başını salladı. İçeri girdi, ama kapıyı kapattı ve ben telefonu açarken sessiz kaldı.

"Gus." BT departmanımın başı. "Ne var?" "Uh."

Lassiter ve ben birbirimize baktık.

Gus asla asla kararsız Yemek. Heyecanlı. Gergin. Asla tereddütlü.

"Gus," dedim tekrar, daha kararlı bir şekilde. "Ne oldu?" "Tamam."

O bıraktı bazı biraz biraz ve dönüş
ilerledi,

Nefes nefese konuşuyordu. "Bizim, yani senin bir sorunun olabilir. Bana Al drone programını bozmamı söyledin, değil mi?"

"Doğru," dedim kuru bir şekilde.

"Dün gece bunun üzerinde çalışıyordum. Ya da senin tanımına göre bu sabahın erken saatlerinde..."

"Gus, sadede gel," diye bağırdı Lassiter.

Sessizdi, ama bu uzun sürmedi. "Lassie? Orada mısın? Harika. Bu yardımcı olacak, ama tamam, evet. Sadede gelelim. Her neyse, dediğim gibi, program üzerinde çalışıyordum ve programla ilgili bazı iletişimleri yakaladım. Hiçbir şeyi kaçırmak istemedim, bu yüzden programla ilgili her şeyi otomatik olarak tarayan bir program yazdım. Bu sabah dört civarında bir uyarı aldım. İletişim, tüm programdan sorumlu kişi ile başka bir kişi arasında daha önce gerçekleşmişti. Diğer kişinin kimliğini tespit etmek biraz zaman aldı çünkü kimliğini gizlemek için her türlü IP adresini kullanıyordu, ama I onu buldum . konuşma çoğunlukla

program hakkında sorular soruyordu, hangi bölgeleri devriye gezeceği gibi. Bu tür şeyler."

"Gus!" diye bağırdım.

"Evet. Üzgünüm. Evet. Doğru. Tamam. Diğer kişi Spence Calloway'di."

Lassiter başını bana doğru çevirdi ve ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Cole Mauricio için çalıştığını biliyorum, bu yüzden belki Mauricio adına soruyordu diye düşündüm..."

"Hayır." Onu susturdum. Zaman kaybıydı. "Bu sabah saat dörtte bir uyarı olduğunu mu söyledin?"

Öksürdü. "Uh. Evet. Calloway programı çalışıp çalışmadığını sormak için aradı ve belirli bir yerin konumunu da sordu." Tekrar konuşmadan önce boğazını temizledi ve hızlanarak devam etti, "Adam cevap vermedi, ama program çalışmıyor. Önümüzdeki aya kadar başlaması planlanmıyor. Yine de merak ettim ve Calloway'in sorduğu bölgedeki tüm güvenlik kameralarını inceledim... Şey. Telefonlarınızı kontrol ettim. Bu daha çok alışkanlıktan kaynaklanıyor. Sen, Lassie ve Levi dün gece Octavia'daydınız. Blake de. Sonra senin telefonun ve Blake'in telefonları ayrıldı. Lassie'nin telefonu da bir süre sonra ayrıldı. Levi'nin telefonu kaldı."

Telefonum çaldı. Lassiter'inki de.

Gustav'ın sesi dramatik bir şekilde alçaldı, "Bulduğum şeyi görmelisin."

Lassiter, "Bir video," dedi.

"Birkaç farklı kamera vardı, ama görüntüleri bir araya getirdim."

Görüntüleri açtım ve oynat düğmesine bastım.

İki araç Octavia'nın arkasına yanaştı. Kapıya olabildiğince yaklaşmak için geri geri giderken arka fren lambaları yandı. Kulübün arka kapısı açıldı. Spence dışarı çıktı, araçlara el salladı ve içeri girdi. İki adam da araçlardan indi ve kulübün içine girdi.

Onları görünce küfrettim. "Bu ikisi kim?"

Sesim boğazımda takıldı. "Crispin ve Penn Worthing. İki kuzenim daha."

Lassiter'ın bakışları bana yöneldi.

Ona gözlerimi dikip baktım. "Söylemene gerek yok."

"Aileni temizlerken onların yaşamasına izin verdin. Nedenini tekrar söyler misin?"

Ona bir bakış attım. "Onların işe yaramaz olduklarını düşünmüştüm. Sanırım öyle değiller..." Kuzenlerim kulüpten çıkıp, omuzlarında birer ceset taşıırken sözlerim kesildi.

"*Siktir*," Lassiter'ın küfürü hızlı ve sessizdi.

İlk ceset Palma'ydı. Penn'in omzundaydı. İkincisi Heath'ti.

Crispin'in omzundaydı.

İkisi de araçların arkasına yerleştirildi. Crispin ve Penn tekrar içeri girdiler ve Finch'i birlikte taşıyarak geri çıktılar. Crispin onu omuzlarında taşıyordu. Penn ise bacaklarını tutuyordu. Aynı şeyi tekrarladılar ve bir sonraki sefer Levi'nin devasa cesedini taşıyorlardı. Spence Calloway de yardım ediyordu.

Bunu beklemiyordum. Bunu West veya Walden'dan beklerdim, Cole Mauricio'nun kulüp müdüründen değil.

"Blake'in yerini bul," diye Gus'a söyledim.

Parmaklarının klavyeyi tıklattığını duyarak, "Hallettim bile. Scooter'a ulaşamıyorum. Onu izlemesi gerekiyordu. Telefonuna göre evinin dışında. Telefonuna cevap vermiyor. Ama ... Oh, lanet olsun."

Lassiter telefonunu indirdi, artık sadece benimkine odaklanıyordu. Yanına geldi.

"Patron..."

"Tanrı aşkına Gustav. Söyle şunu!" Başka bir düğmeye basıldı.

Sadece benim telefonum çaldı.

Bu ikinci bir videoydu. Bir an, bir saniye boyunca, düğmeye basmak istemedim.

Düğmeye bastığımda, Gus boşlukları doldururken video oynatılmaya başladı: "Sen önceki görüntüleri izlerken, ben

Blake'in telefonunu arıyordum. Spence'den bir mesaj aldı. İstersen sana gönderebilirim, ama ben onun telefonu bu konumda kapatılana kadar hızlıca ilerledim. Gördüğün video bu."

Videoda bir araba bir sokağa dönüyor, yavaşlıyor ve kamera lensinin kenarına park ediyordu. Bir süre hareket yoktu, sonra araba durdu. Sürücü kapısı açıldı ve Spence Calloway, Blake'i de yanında sürükleyerek dışarı çıktı.

Kapıyı tekmeledi ve kapattı, sonra gözden kayboldular. Lassiter'in telefonu bip sesi çıkardı.

Ona dikkatimi vermiyordum. Blake tehlikedeydi. Dünyayı paramparça etmek üzereydim.

Telefonum tekrar çaldı. Ve tekrar.

Gus işine geri dönerek, "İlk mesaj konumdur. İkinci mesaj zaman damgası. Bu oldu..."

Lassiter arıyordu bana benim omzunun Lanet küfretti. "Otuz dakika önce."

Kapıya doğru yürüdüm. Lassiter yürümedi.

Bir kez arkama baktım, kaşlarımı çatarak. "Ne?"

Telefonuna bir göz attıktan sonra cebine koydu. Çenesi gerildi. "Dün gece benden istediğin şey var ya? Calloway'in DNA'sı, çünkü onun kim olduğu hakkında hiçbir bilgi bulamadık. Sonuçlar geldi."

Ne diyeceğini zaten biliyordum, ama "Söyle lan, Last" diye bağırdım.

"O bir Worthing." Bir an durdu ve yüzünü buruşturdu. "O senin kuzenin."

"Ölü bir kuzen olacak. *Gidelim!*" Lassiter kapıya doğru koştu, hemen arkamdaydı.

Gus'a, "On mil çapındaki tüm adamlarımın o noktaya toplanmasını istiyorum. Scooter'ı kontrol etmesi için birini gönder. Anladın mı?" diyordum.

"Anlaşıldı, ama..." Yine küfretti.

Küfürlerden bıkmaya başlamıştım. "Gus," diye uyardım.

Lassiter yanımdan fırladı. Gece kulübündeki adamlarıma emirler yağdırıyordu. Ben dikkatimi vermiyordum, sadece Gus'ın bana söyleyeceği şeylere odaklanıyordum ve kapıdan dışarı çıktım.

"Gelduktan birkaç dakika sonra ziyaretçileri oldu." "Kim?"

Lassiter beni kapıdan dışarı itti ve beni kendi yönüne doğru çekti. "Ben daha hızlı sürücüyüm." Onun kamyonetine bindik. Arkamızdan daha fazla adamımın kapıdan dışarı çıktığını görünce, hemen "Hayır. Sadece birkaç tanesi bizimle gelsin. Gerisi burada kalsın. O bölgeye daha yakın olan adamlarım var, onlar orada olacak. Burada kalıp buradaki varlıkları korumaları gerekiyor." dedim.

"Anladım." Lassiter sürücü kapısını açarak içeri girdi ve aynı anda telefonuna benim emirlerimi aktardı.

Ben de yolcu tarafına binmek için arabayı dolaştım. Gus hala depoya kimin geldiğini söylememişti. "Gus."

"Tamam. Ben de bekliyordum..." Telefonun diğer ucunda içini çekti, sesi birdenbire kasvetli bir hal aldı. "Tristian West ve Ashton Walden, korumalarıyla birlikte geldiler. Ağır silahlılar."

Daha önce hiç yaşamadığım bir duygu olan panik içimi kapladı. Öfke de vardı. O duyguyu biliyordum, ama bu yeni duygu, korkuyla birlikte gelen panik, rahatsız ediciydi. Lassiter'in yolcu kapısını sertçe kapattım. "Her şeyi izlemeye devam et. O binaya girmenin bir yolunu bulmaya çalış. Biz yoldayız."

Lassiter kamyoneti geri vitese takmak üzereyken, adamlarımdan biri koşarak geldi ve camımı indirmemi işaret etti. Camı indirdim ve bana bir çanta uzattı. "Silahlar." Ardından iki kurşun geçirmez yelek geldi. Arka kapıyı açtı ve çok daha büyük, uzun bir nesne aldı. Yüksek hassasiyetli, uzun menzilli bir keskin nişancı tüfeği getirerek bize katıldı. Tüfeği bir battaniyeye sarmıştı ama hangi silahları aldığımı biliyordum.

Kapısını kapattı ve işe koyuldu. "Walden'ın kendi keskin nişancısı var. Oyunu eşit şartlara taşıyalım derim. Beni bir blok ötede indirin, ön kapıyı sizin için açık tutayım patron."

Lassiter başkalarının bir şey söylemesini beklemedi. Arabasını kaydırarak oradan uzaklaştı.

Yola çıkarken, keskin nişancım öne eğilip bana yelek giydirmeye başladığında, ben telefonumla konuşuyordum. Dört rehineyi koruyan adamımı aradım.

"Evet, patron?"

"Dört Noel hediyesini sana mesajla göndereceğim yere getirmeni istiyorum. Onları bir blok ötede tut ve emirlerimi bekle."

"Anlaşıldı." Telefonu kapattı ve Lassiter'ın onaylamadığını fark ettim.

Umurumda bile değildi. "Biz oraya vardığımızda gitmezlerse, Blake'i rehin alacaklar. Onu geri almak ve hayatta tutmak için elimdeki tüm kaynakları kullanacağım. Onaylamıyor olman umurumda bile değil."

O homurdandı, ama hoşnutsuzluğu azaldı. "O değil. Benden kardeşi yoklamamı istedin. Ben de öyle yapıyorum. Ve annesi kanser. Blake orada. O dört çocuğa zarar vermeni istemez, bunu sen de biliyorsun. Bunu aklının bir köşesinde tut."

Ona sert bir bakış attım ve Blake'e az önce söylediğim şeyi tekrarladım.

"Onun bana nefret etmesini ve hayatta kalmasını, ona *iyi* davranıp ölmesini tercih ederim. Artık fikrini paylaşmayı kesebilirsin."

O da sustu.

KONUŞMA

BLAKE

Diğerleri korumalardı ve depoya girer girmez dağıldılar. İkisi bir tarafa, diğer ikisi kapının yanına geçti. West ve Walden, benim durduğum yere bakmadan önce ev arkadaşlarımı süzdüler. Spence'in iki korumasını gördüler ve hepsi aynı tepkiyi verdiler. Tiksinti. Walden gözlerini devirdi.

Spence ileri ileri "Ben düşünüyorum
bunu kardeşlerimle kardeşlerimi tanıyorsun."

Kardeşler mi?

West ve Walden'ın başları bizim yönümüze döndü ve ikisi de beni görmeden önce bir anlığına şaşkınlıklarını gördüm. Ve gözlerini benden ayırmadılar. Walden'ın ağzında beliren acımasız ve soğuk gülümseme beni ürpertti. "Lütfen bize bu hediye getirdiğini söyle. Lütfen, *lütfen*. Başka kim olduğun umurumda bile değil, yeter ki Bayan Green bizim için burada olduğunu söyle." Sinsi bakışları, beni acı içinde çığlık attırmak için kullanacağı tüm iğrenç yöntemleri anlatıyordu.

West o kadar sarsılmamıştı. Gözlerini Spence'e dikti. "Sen bir Worthing misin?"

Spence üzgün bir nefes verdi. Çok dramatikti. "Sonunda. Birisi anladı. *Evet*. Ben bir Worthing'im."

West, Spence'in iki korumasını inceledi. Sanırım onlar aslında kardeşleriydi? Kardeş korumalar mı? Sadece kardeşler mi? İkisi de iri, kaslı ve pek akıllı görünmüyorlardı. Kalın boyunluydular. Kalın boyunlu erkekleri stereotipleştiriyordum. John Cena akıllıydı, yani kalın boyunlu erkeklerin hepsi aptal değildi, ama bu ikisi aptal gibi görünüyordu. Bu görünüşü açıklayacak net bir kelime yoktu. Sadece aptal.

"Ne... ha?" İki de şaşkın görünüyordu, ama konuşan kardeşlerden biriydi. Koyu saçlı olanı hayretler içindeydi. İki de aynı anda Spence'e baktılar, Spence ise ikisine de boyun eğmiş bir bakış attı. Omuzları çöktü. "Tobias Worthing annemi hamile bıraktı ve onu beni terk etmeye zorladı. Ben sistemde değildim. Annemin komşusu tarafından büyütüldüm. Lise DNA testim bana sürpriz bir sonuç verene kadar onun çocuğu olduğumu sanıyordum. Hoş şeyler, değil mi?" Dişlerini sıkarak bana doğru baktı. "Etrafta dolaşan tüm bu küçük Worthing'leri tanımlamak."

İki adam ona bakmaya devam etti. Koyu saçlı olanın ağzı açık kalmıştı. "Sen bizim kardeşim misin?"

"Dostum. Babamın bir ilişkisi vardı." Diğeri dirseğiyle ona dürttü.

"Baban Toby Worthing mıydı?" Tristian West yaklaşmıştı.

Spence alnını ovuşturdu, ama West'e odaklanıyormuş gibi yaptı. "Evet." Bana karanlık bir bakış attı. "Creighton Lane onu öldürdü."

Kardeşlerden biri düşük ve boğuk bir sesle homurdandı.

Spence son cümlesini söyledikten sonra birden canlanmış gibiydi. Başını dikleştirdi. Daha uzun, daha dik durmaya başladı. "Sen sormadan söyleyeyim, hayır. Cole Mauricio kim olduğumu bilmiyor. Babamı beş yıl önce öğrendim. Büyükanmem, ya da büyükanmem sandığım kişi vefat ettiğinde buraya gelmeye karar verdim. Babamla iletişime geçtim, ona kim olduğumu söyledim ve biraz zaman aldı ama bir süre sonra ikimiz bir ilişki kurduk. Bu ilişki iki ay önce sona erdi." Bana yine ölümcül bir bakış attı ve tam beş saniye boyunca bana dik baktıktan sonra sesini alçaltarak Tristian West ile konuşmaya devam etti. "Senin ya da ortağının Lane hakkında bir şeyler yapmasını bekliyordum ama hala bir şey yapmadınız. Beklemekten yoruldum." Arkadaşlarımın kilitli olduğu yeri işaret etti. "Lane senin bir şeyini aldı. Peki, işte onun bir şeyi. Bu benim, eğer anlamadıysan, bu süreci hızlandırmaya çalışıyorum."

Yukarı. Sevdiği tek kişiyi *incitmek*. Senin adamlarını kaçırmasının tek nedeni bu, değil mi?

Neden bahsediyordu?

Bunu anlamaya çalışacak vaktim olmadı çünkü konuşmasını bitirir bitirmez Spence bir silah çıkardı, odanın karşısına geçti ve silahı hücrelerden birine doğrulttu.

Ağzımı açtım. "DON..."

BANG!

Çığlık atarak sözümü bitirdim ve kendimi öne attım.

O ateş etti—Palma benimle aynı anda çığlık attı. Ondan ikinci bir kan donduran çığlık yükseldi, Marshall ani ve şiddetli bir gürültüyle dizlerinin üzerine çöktüğünde midem anında bulandı. Heath, ona ulaşmak için çabaladı ama o ve Palma'nın elleri hala arkada bağlanmıştı. Bantları yerindeydi ama Palma, bantın bir köşesini koparmıştı. Çığlığı çok güçlüydü ve bantın bir köşesi ağzından sarkarken, üst dudağı kanıyordu. Gözyaşları yüzünden akıyordu. O ve Heath diz çöktüler ama Marshall'a yardım etmek için sürekli dönüp durmak zorundaydılar.

Tanrım. Marshall.

Spence'in kardeşlerinden biri beni yakaladı ve ben onun elinden kurtulacak kadar net düşünemiyordum. Onun kollarından kurtulmaya çalıştım ama o, dizlerim bükülene kadar daha da sıkı tuttu. Marshall'ın iri gözleri benimkilerle buluştu. Şok olmuştu. Korkmuştu. Yüzündeki kan çekmişti. Geriye doğru eğildi. Göğsü inip kalkarken, gömleğine kan akıyordu ve etrafına yayılıyordu.

Bu benim yüzümdü. Çünkü ben onlarla birlikte yaşamaya başlamıştım — bu sadece Creighton'ın suçu değildi. Kendi evime taşınmalıydım. Arkadaş edinmemeliydim.

Hepsi benim hatamdı.

"İşte." Spence neşelendi, neşesi göğsüme bir hançer gibi saplandı. "Biri gitti. Üç tane kaldı." Palma'yı hedef aldı.

"HEY!"

Tristian West bize doğru koşuyordu, silahını kaldırmış bize nişan almıştı. Düzeltme — Spence'e. Beni tutmayan diğer gardiyan onu durdurmaya çalıştı, ama West ona kükredi. "Geri çekil, Penn."

Ellerini kaldırdı, bir elinde silahıyla, ve geri çekildi.

Durum netleşir netleşmez West, silahı Spence'in alına dayayacak şekilde indirdi. Spence'in işlerin bu şekilde gelişeceğini düşünmediğini anlayabiliyordum. Yüzü gevşemişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Spence, başını silahın namlusuna doğru hareket ettirirken sesi kısılmıştı.

"Bize hediye verip, teslim etmeden önce birini öldürmezsin." West diğer elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Anahtarlar. *Hemen.*"

Spence bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemedi. Yavaşça elini ön cebine soktu ve bir anahtar çıkardı. Anahtarı uzattı.

West anahtarı aldı ve arkasında tuttu.

Walden onu kaparak, onlarla birlikte gelen iki adama ıslık çaldı. Marshall'ın kanlar içinde yattığı hücreyi açmaya gittiler. Walden'in iki muhafızı içeri girip Marshall'ı taşımaya başladığında, West konuştu: "Lane dört adamımızı kaçırdı. *Dört.* Birini daha vuracaktın ve bu durumda pazarlık kozumuz olarak sadece üç kişi kalacaktı. Üçü dört. Lane ile müzakerelere başlamadan önce bizi sabote etmiş olacaktın. Sence bu nasıl sonuçlanırdı?"

Spence ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Alnından ter damlaları süzülüyordu ve tekrar yutkundü, sonra beni işaret etti. "Sadece ona ihtiyacın var. Diğerleri umurunda değil. Sadece ona."

West'in gözleri bana kaydı, sertleşti ve tekrar Spence'e döndü. Eğildi ve sesini alçaltarak fısıldadı, ama herkes duyabilirdi, amaç da buydu. "Eminim o diğerlerini önemsiyordur. Değil mi?"

Spence, West'in mantığını anlamıyordu.

Spence'in alnına daha sert bastırđı, Spence acıdan irkildi. "Anlamadığın şey, Green'in kendisinin de tahtadaki bir başka oyuncu olduğu."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım, ama gardiyanlar geri döndüğü için dikkatim dağıldı. Palma ve Heath'i hücreden çıkarmaya başladılar.

Palma, "Hayır! Hayır! Lütfen!" diye bağırdı.

Ona ulaşmaya çalıştım ve bu sefer beni tutan iri yarı adam bunu beklemiyordu. Kendimi serbest bıraktım ve bir saniye içinde odanın diğer tarafına geçtim. Arkamda bağırışlar duyuldu. Hepsini görmezden geldim ve Palma'yı zorla götürmeye çalışan gardiyana atıldım.

DÜŞÜN, BLAKE!

Tabii ki kafamdaki ses benim sesime benzemiyordu. Tabii ki bana Creighton gibi bağıırıyordu ve tabii ki ben de ona uyduğ çünkü lanet olsun, o/o haklıydı. Düşünmem gerekiyordu. Akıllı davranmalıydım. Bu durumdan sağ salım çıkabilirdik.

Walden'in gardı, benim bazı şeyleri bildiğimi, kendimi nasıl idare edeceğimi bilmediğini düşünmüştü, bu yüzden ona saldırdığımda, beni yakalamak için kollarını açtı. Vücudumu ölü ağırlık haline getirdim, bu da onun beklemediğı bir şeydi. Onun kollarından aşağı inerken, silahını yakaladım ve yerde bir takla attım. Ayağı kalkarken, silahını kaldırdım ve... Şey, herkese doğrulttum. Palma'yı yakaladım ve arkama çektim. Heath de yardım etti, onu da arkasına aldı. Bant ve kablo bağlarıyla birbirlerine yardım etmeye çalışıyorlardı. Sorun, hücreye daha da giriyor olmamızdı.

Hâlâ bağırışlar vardı. Onları duymazdan geldim.

Gardiyan benim hatamı benimle aynı anda fark etti. Bizi içeride kilitleyecek olan hücre kapısına atladı. Yönümü değiştirip kapıya doğru gittim.

Çok geç kalacaktım.

Ama yanımızdaki hücrede bir hareket belirdi. Kaslı bir kol hücreden uzandı, gardiyanı yakaladı.

ve onu geri çekti. Diğer kaslı kolu gardiyanın boynuna dolandı ve kalbim bir saniye boyunca dondu, ta ki gardiyanın arkasından bana çok kanlı ve şaşkın bir yüz bakana kadar.

Levi uyanmıştı.

Konuşamıyordu. Tek gözü açık olduğu için zar zor görebiliyordu, ama iyi olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ya da hayır. Bakışlarını benden kapıya çevirdi ve tekrar bana döndü. Bana kaçmamı söylüyordu.

Gözlerinde bir miktar kabullenme, razı olma ve üzüntü vardı.

Hayır.

Hayır.

Ölmeye hazırlanıyordu.

Bunu gördüm. Anladım. Kabul etmedim.

Kafamı sallamaya başladım, ama gözleri benden kapıya, kapıdan bana doğru hareket etti.

Heath yanıma gelerek sessizce "Gidelim" dedi.

Bu olmayacaktı, ama Levi'nin bunu gerçekleştireceğini zaten görebiliyordum. İçimden bir ses protesto ediyordu. Kardeşimi kaybetmeyeceğim için ağlıyorlardı.

Kaybetmeyecektim.

Bana bir kez daha anlamlı bir bakış attı, homurdandı ve gardiyanı hücreye geri itti.

Ayaklaryere vuruyordu.

Onları ayırmaya geliyorlardı. Başka silahlar.

Hareket etmek için iki saniyem

vardı. Düşünmek için bir saniyem.

Harekete geçmek için bir saniye.

Bir anda ne yapacağımı anladım.

Bir saniye içinde Heath ve Palma'yı hücreden dışarı ittim. Son saniyede silahı kaldırdım, hepsi bağıırıyordu. Ben nakit ödüldüm.

Bana bir Şey olursa, Creighton bu Şehri yakıp yıkacaktı. Bunu bilerek, Levi'nin benim için ölmesine seyirci kalmayacağımı bilerek, silahı Őakađıma dayadım.

Herkes birden durdu. Yan kapı açıldı...

Creighton içeri girdi.

KONUŞMA

BLAKE

Creighton durmadı. İçeri girdi, beni gördü, silahı gördü ve gözleri karardı.

Hiç duraksamadan bir adım attı, silahını Spence'in kardeşlerinden birinin kafasına dayadı ve tetiği çekti.

BOOM!

Kullandığı normal bir silah değildi. Ses depoda yankılandı.

Aynı anda, Lassiter arkasından çıkıp bir bıçak salladı. Spence'in diğer kardeşinin arkasına geçti ve bıçağını boğazının önünden temiz bir şekilde geçirdi. Onu kesti, geri çekildi ve boğazından kan fışkırmaya başlayınca onu yere düşmeye bıraktı.

Herkes bana odaklanmıştı.

Şimdi, bize kimlerin katıldığını görmek için döndüler, ama Creighton dalga geçmiyordu.

Spence silahı olduğunu unuttu ve yaklaşan şeyi durdurmak istercesine iki elini kaldırdı. Bu hiçbir şeyi durdurmadı. Creighton Spence'e nişan aldı ve tetiği çekti, bu sefer kafatasının önünden ateş etti.

Üç adam saniyeler içinde öldü.

Creighton silahını Tristian West'e çevirdi. Üçüncü kez tetiği çekecekti, ama ben dikkatim dağılmışken, gardını kurtarmak için bana doğru geldiğini fark ettiğim Ashton Walden hücreme girip sesini yükseltti: "Lane."

Creighton donakaldı, çünkü benim kafama silah dayadığı gibi Walden'ın da kafasına silah dayandığını gördü. Sesini alçaltıp sakin bir şekilde, duyulacağından emin olarak ekledi: "Ben olsam yapmazdım." Bunu söylerken

silahı elimden aldı ve kendi silahının namlusunu kafama dayadı. Hızla hareket ederek arkama geçti ve silahı artık kafamın arkasına değiyordu. Creighton'ın tüm dikkatini çektiğini görünce, onaylayarak içinden ısılık çaldı. "Şimdi kim iyi çocuk?"

Creighton'ın gözleri vahşileşti.

Onu öldürecekti. Creighton iyi bir nişancıydı, ama diğer dört silah ona doğrultulmadan önce ateş edecek kadar iyi değildi. Artık hesap yapmak istemiyordum. Lassiter'in yardımıyla bile, bu yeterli değildi. Hiçbirini kaybetmek istemiyordum.

"Sekiz!"

Durdu, gözleri benimkilere kaydı.

Kayıyordu. Kafama silah dayandığını görmek onu uçurumun kenarına itti. Serbest düşüşteydi. Ve şimdi Walden'ın silahı onun yerini aldığından, Creighton neredeyse dibe varmıştı ve eğer bu benim tek kurtulan olmam anlamına geliyorsa, herkesi ateşe vermeyi kararlaştırmıştı.

"Creighton," diye fısıldadım. "*Dur.*"

Gözleri, uğursuz bir şekilde karardı. Yüzü sertleşti. Maskesini kaldırmıştı. Herkese gerçek yüzünü gösteriyordu ve ben, ne yapacağını bilmediğim için içimden küfrettim. Yönünü değiştirdi ve silahını Tristian West'in kafasının yanına, kulağının hemen arkasına dayadı. Monoton bir sesle, "Silahını indir, Walden," dedi.

Ashton nefesini çekti, öfkesi yağmur gibi yağıyordu. Dalga dalga. Kısa, vahşi bir sesle homurdandı, sonra beni göğsüne doğru çekti ve silahı bana rahatça doğrultabilecek şekilde pozisyonunu değiştirdi.

Gözlerimi kapattım ve dua ettim, çünkü o hareketle hata yapmıştı. Walden bunu bilmiyordu. West bunu bilmiyordu. Ben biliyordum. Levi biliyordu. Lassiter biliyordu. Ve Creighton da biliyordu. Çünkü ben bu tür tutuşlardan kurtulmak için eğitilmiştim. Bunu yapmak son derece kolaydı.

Her şey bana bağlıydı.

Hareketsiz kaldım ve gözlerimi açarak Creighton'ın gözlerine baktım. O bekliyordu, benim kaçmamı bekliyordu ve o zaman Walden'ı vuracaktı.

Ben kaldım.

Kaşlarını kaldırdı. "Quokka."

Kafamı salladım. Sesim yumuşak çıktı. "Hayır." "Blake."

Sesinde emir vardı.

"Hayır." Çenemi kaldırdım. "Burada duracağız ve bunu konuşarak çözeceğiz."

"Senin kafana silah dayadı." "Sen

de onun arkadaşına silah

dayadın." "Aynı şey değil."

"Nasıl aynı değil?"

Creighton'ın gözleri parladı, ama nedense daha da ölü gibi görünüyorlardı. Bir iblisin gözleri gibi. "Çünkü onu hiç umursamıyorum."

Dudaklarımı ıslattım. Boğazım kurumuştı. Çöl gibi kurumuştı. En son ne zaman su içmişim? Bu sabah kahve içmişim, dün gece de alkol. Seks molalarımızdan birinde su içmişim. Bu düşüncenin tuhaflığı beni neredeyse güldürecekti. "Senin bazı adamlarını kaçırdığını söylediler."

Cevap vermedi. Bu da bir cevap sayılırdı. Göğsüm kabardı. "Sen ve ben bir anlaşma yaptık."

"Birçok anlaşma yaptık."

Gözlerim parladı. "Benim bahsettiğim belirli bir anlaşma var."

Cevap vermedi.

Hırıldadım. "Hangi anlaşmadan bahsettiğimi biliyorsun." "O, *sonrasındaydı.*"

"Hayatta mı?"

Sessiz kaldı.

Lassiter patladı, "Hayattalar." Creighton'ın uyarıcı bakışını görmezden gelerek öne doğru atıldı. Lassiter ellerini havaya kaldırdı, bıçağı hala avucunun içindeydi. "Yaralanmamışlar ve yakındalar."

"Son." Creighton bu tek kelimeyle pek çok ölüm şekli vaat etti. "Kapa çeneni."

Lassiter'ın gözleri titredi, elleri aşağı inmeye başladı, ama bana baktı, gözlerini dikti, Levi'ye gitti ve son olarak bakışları Spence'in cesedine düştü. Elleri tamamen aşağı indi, omuzları da öyle. Başı da. "Buna inanmayabilirsin Creight, ama bunu senin için yapıyorum." Başını bir kez daha kaldırdı ve ona dönerek yüzünü ona çevirdi. "Onlar onu öldürecekler. Sen onların aile üyelerini aldın. Onlara bir bak. Aile üyelerini kadınlarına geri getirebilmek için ölmeye hazırlar. Blake senin için her şey, ama o onlar için sana karşı kullanacakları bir silah. O ölürse, herkes ölür. Onlar bunu anlamıyor, ama ben anlıyorum. Ne yapacağını biliyorum ve Levi'yi ya da beni umursamayacaksın. Ben de seni seviyorum, biliyorsun. Bu yüzden bunu yapıyorum." Aniden döndü ve konuştu, "Bir blok ötede bir araçtalar..."

Creighton'ın gözleri parladı ve silahını Lassiter'a doğrulttu.

Nefes almayı kestim. "EIGHT, HAYIR!"

Her şey çok hızlı oldu.

Creighton tetiği çekti, ama Tristian West onu yana itti. Ateş ettiği mermi ıskaladı. Lassiter'ın gözleri büyüdü, Creighton'ın az kalsın yapacağı şeyin önemini anlayınca yüzü soldu.

Öne atıldım. Walden beni bıraktı.

Öne doğru fırladım, önceden düşünerek hapisane hücrelerini arkamda kapatıp Walden ve gardiyanını içeride kilitledim. İçeriden bir gürültü geldi ve arkama baktığımda, gözümün ucuyla içeriden bir cesedin yere düştüğünü gördüm.

Levi de yerdeydi ve acı içinde yüzünü buruşturuyordu.

Ama ben odanın diğer ucundaydım ve Lassiter başını sallayarak zihnini boşaltırken, bizden üç adım uzaklıkta bulunan diğer üç gardiyanı durdurmak için harekete geçti.

Creighton ve West kavga ediyorlardı ve ne yapacağını bilemeyen Lassiter bana bağırdı: "Muhafızlar, Blake."

Tamam.

Yerde bir silah vardı. Onu aldım ve West'in korumalarından birine doğrulttum. Lassiter küfretti, bıçağını düşürdü ve sırtından iki silah çıkardı. Omuz omuza durduk, üç silahımız korumaların yaklaşmasını engelledi.

Walden'ın da silahı vardı, ama umuyordum ki bizim çemberimize ateş etme riskini almayacaktı. En iyi arkadaşını vurabilirdi.

Üç ayrı gürültü duyulduktan sonra arkamızda sessizlik oldu.

Sonra, bir hafif el dokundu belime belime, çekerek beni

ona karşı, ve oraya vardığımda, kolum titredi. Silah düştü—emniyetin hala açık olduğunu umuyordum, ama artık umursamıyordum. Arkanı döndüm ve kendimi Creighton'ın göğsüne yasladım. Kollarını bana doladı. Başını boynuma koydu ve ikimiz de titrerken beni tuttu.

Lassiter ise orada durmuş bizi koruyordu.

Başımı eğdim, ona bir şey anlatmaya çalıştım ama o başını salladı. Bir kez. Hızlı ve kararlı bir şekilde. Maskelemeden önce yüzünde bir anlık acı gördüm. Creighton onu ihanet etmişti. Bunu telafi etmek zaman alacaktı, tabii telafi edilebilseydi, ama... Düşünmeyi bıraktım.

Levi'ye doğru baktım. Hâlâ yan yatıyordu, başı yere değiyordu, ama tek gözü açık olarak bizi izliyordu. İyi olduğumuzu görünce, rahatlama ve acı karışık bir duygu belirdi ve onun kendini pes etmeye izin verdiğini gördüm. Bayıldı.

Walden, "Lane" diye tiz bir sesle bağırdı.

Creighton gerginleşti ve başını kaldırdı. Ben bakmadım. Artık umursamıyordum.

Walden'ın sesi gergindi. "Ben zaten bir arama yaptım. Adamlarımız toplandı."

O sırada bir araç filosunun frenleri gıcırdayarak depoyu çevrelediği duyuldu. Araba kapıları arka arkaya

Arabanın kapısı açıldı ve sertçe kapandı. Gerildim, ama kapılar açılıp içeriye akın ettiklerinde, her şeyin yoluna gireceğini anladım. Sonunda. Creighton'ın ordusu gelmişti.

Walden küfretti, ama Creighton konuşuyordu: "Bırakın gitsinler."

Başımı kaldırıp, "Marshall vuruldu. Walden'ın adamları onu dışarı çıkardılar. O... olabilir" dedim. Bu cümleyi tamamlayamadım.

Creighton başını salladı ve adamlarına Marshall'ı aramaya gitmelerini işaret etti.

Marshall bulundu ve en yakın hastaneye götürüldü. Sonra

Levi'ye yardım edildi.

Palma ve Heath de onun ardından dışarı çıkarıldı.

Diğer hücre açılırken biz olduğumuz yerde kaldık.

Başımı tekrar Creighton'ın göğsüne gömdüm, ama kavga sesleri duydum. Walden'ın sesi sağımdan geldi. Sağımdan geçip gitti. "Bizim adamlarımız var. Sizin de adamlarınız var. Devam edebiliriz ya da masada görüşebiliriz. Bu kararı sana ve kadına bırakacağım."

"Bekle." Kafamı kaldırdım. O ve koruması, hayatta ama baygın olan Tristian West'i taşıyorlardı. Walden durdu.

"Kimi kaçırdı?" diye sordum.

Walden bir an şaşkınlık içinde kaşlarını çatı.

Açıklığa kavuşturdum: "Senin adamlarından Creighton kimi kaçırdı? Senin kadının için kimlerdi onlar?"

Yüzü aydınlandı ve gözleri hüznle doldu. "Kadınım mı? En yakın iki arkadaşını. Molly onları ailesi gibi görür. Kimse yokken onlar ona destek oldular." Gözleri en yakın arkadaşına kaydı. "Peki ya onun kadını? Onun gerçek ailesi. Annesi ve kardeşi." Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, ama vazgeçti. Ağzı düz bir çizgiye dönüştü ve yüzü taş gibi sertleşmeden önce Creighton'ın gözlerine kısa bir süre baktı.

En iyi arkadaşını dışarı taşıdılar.

KONU 45

BLAKE

Levi hastane yatağında uyuyordu. Onu bir gece hastanede tutmak istiyorlardı, ama Marshall birkaç gün kalacaktı. Marshall'ın odasından yeni gelmişim, bu yüzden Palma benimle yer değiştirdi. O Heath'le birlikte odadaydı ve ben onun boşalttığı koltuğa derin bir nefes alarak oturdum. İkisi de benimle konuşmaya çalışmamıştı. Onları anlayabildiğim için buna kızamazdım. Elbette beni suçlayacaklardı. Suçlamaları da normaldi.

Yorgundum. Sadece fiziksel olarak değil, ruhum da yorgundu. Duygularım tükenmişti. Düşüncelerim uyuşmuştu, tek düşünebildiğim ve hissedebildiğim şey aynı duyguydu.

İhanet.

Dört masum insanı öldürdü.

Creighton benim kuralımı

çiğnedi. "Hey."

Lassiter kapının eşiğinde duruyordu. Bir an durakladı, beni süzdü ve arkasından kapıyı sessizce kapattı. Gözleri Levi'ye kaydı, sonra omuzları sarkmış gibi göründü. "Ben gidiyorum."

"Ne?" Panik beni sardı. "Neden..." Durdum çünkü biliyordum. Elbette biliyordum. Creighton beni sadece ihanet etmekle kalmamıştı. Aniden uyuşukluk geçti ve her şeyi bir anda hissettim. Utanç. Öfke. *Hiddet*. Suçluluk. Ve tüm bunların altında, üzüntü. "Geri dönecek misin?"

Sevdiğim birini daha kaybediyordum.

Uzun bir süre sessiz kaldı, gözleri yere bakıyordu, sonra çenesini kaldırdı.

Yanmış gibi hissettim. Bir anlığına acıdan parıldadı, sonra bunu maskeleydi. Omzunu kaldırmadan önce kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bilmiyorum."

Öfke içimi kapladı ve birdenbire *kaynıyordum*. Bunu Creighton yaptı. Lassiter onunla benim aramıza girdi ve Creighton da bunu yaptı.

"Neden yaptın bunu?" Sesimdeki acımasızlığı gizleyemedim.

O yüzünü buruşturdu. "Ne?"

Ona kaşlarımı çattım. Kendimi tutamadım. Etrafımdaki her şey parçalanıyordu.

Oda arkadaşım vuruldu. Diğer oda arkadaşlarım da benim yüzümden, Creighton yüzünden kaçırıldıkları için muhtemelen travma geçirmişlerdi. "Onun ne yapacağını biliyordun. Onun pazarlık kozunu elinden aldın ve sen..."

Kapıdan uzaklaştı, elleri yanlarında yumruk halindeydi. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

O haklı olduğu için irkildim. Çok haklıydı.

Başımı eğdim, kavga birdenbire sona erdi. Göğsümde bir boşluk hissettim, tüm vücuduma yayıldı. "Biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim. Ben..." Onun da gitmesini istemiyordum. Bu, ayrılıkların başlangıcı mıydı?

Lassiter ilk sıradaydı. Sırada kim vardı? Oda arkadaşlarım mı? Bu, aşılacak son sınırdı ve bunu anlamadığımı söyleyemezdim. Anlıyordum. Anlamıştım. Sırada kim vardı? Levi'ye baktım, beni asla terk etmeyeceğini düşünmek istedim, ama herkesin bir sınırı vardı. Eninde sonunda bu sınır aşılacaktı.

Creighton da öyle yaptı, çünkü onun tek bir sınırı vardı. Ben.

Ciğerlerim yanıyordu.

Tanrım.

Ne yapacaktım? Ne yapabilirdim?

"Bak, Blake. Ben gidiyorum, ama seni terk etmiyorum. Tamam mı? Yaptığım şeyden dolayı kızgın değilim. O pislik onları en başından almamalıydı, bu yüzden bunu bir saniye bile düşünmeden yapardım. Ama şunu çok net bir şekilde belirtmem izin ver. Onları aldığı için kızgın değilim, çünkü bu senin benim sahip olduğumu düşündüğün ahlaki kuralları ihlal ediyor. Onları aldığı umurumda bile değil. Onları *senin* yüzünden aldığı için yanıştı. Senin ahlakın ve diğer saçmalıkların var.

bizim dışımızdakilerin sahip olmadığı bir şey. Levi. Ben. Creighton. Hayatta kalmak ve sevdiklerimizi korumak için gerekirse kimi olursa olsun öldürür, sakatlar ve incitiriz." Kafasını şiddetle salladı ve "Bunu kendim için yapmadım. *Onun* için yaptım. O seni seviyor, ama ben onu seviyorum. Ben... Bana biraz zaman lazım. Neredeyse yaptığı şeye bile kızgın değilim. Ağzımı açtığımda ne yapacağını biliyordum, ama artık kararım kesin. Kahretsin. Bunun mantıklı olup olmadığını bilmiyorum, ama şu anda umurumda değil. Geri döneceğim. Bu yüzden ağlama. Sadece, bilirsin." Benden yarı yarıya uzaklaştı ve benim yönüme doğru eliyle işaret etti. Adem elması yukarı aşağı hareket ediyordu ve sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Sen bizim en iyimizsin. Öyle kal."

Gözyaşları gözlerimi kör etti. Bir an için onu göremedim.

Boğazım ağrıyordu.

Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptım, gözyaşlarımdan bir kısmını akıttım ve tekrar görebildiğimde, o orada değildi.

Geri döneceğim... Bunu zihnimde tekrar tekrar düşündüm. Ama dönecek miydi?

gerç

ekte

n

dön

ecek

miyd

i?

Gerçekten dönecek

miydi? O gitmişti.

Ve bir anda, Bay Nathan'ın arabasında

dönmüş gibi hissettim. Yine sekiz yaşındaydım. Yine yalnızdım.

Dünya çok büyük, çok baskıcı, çok ağır geliyordu ve nefes alamıyordum.

Kapıdan bir gölge geçti.

Enseğim yandı. Göğsümdeki ağrı keskinleşti. Bakmadan kim olduğunu biliyordum.

Lassiter ayrıldıktan hemen sonra oradaydı, yani duymuş olmalıydı ve Creighton'ı tanıyorsam, muhtemelen her şeyi duymuştu.

Yapamadım. Yapamadım işte.

Onun bana bakan o ölü gözlerini görmek istemedim, pişmanlık duymayan, hiçbir şey hissetmeyen, asla doldurulamayacak bir boşluktan başka hiçbir şey hissetmeyen gözlerini.

Ona bakamazdım. "Seni görmek istemiyorum." Sesi alçak çıktı, "Blake..."
Sesimi yükselttim. "Seninle konuşmak istemiyorum."
"Kızgınsın."

Başımı ona doğru çevirdim. "Tabii ki kızgınsın. *Çok kızgınsın*, Creighton. Gitmeni istiyorum. Senden sessizlik istiyorum." Tanrım. O boş bakışları. Ruhsuz. Hiçbir şey. Sadece ... Neyi vardı? Bana karşı bir takıntı mı? Bu ne zaman geçecekti? Benim hissettiğim gibi, Lassiter'ın hissettiği gibi, Levi'nin hissettiği gibi asla hissetmeyecekti. Asla aşkı hissetmeyecekti. Buna muktedir değildi.

Düzensiz bir nefes aldım ve içimde bir şey kırıldı. O şey düştü ve ben, tekrar tamamen hissizleşene kadar onun yok olup gittiğini hissedebiliyordum.

Bunu memnuniyetle karşıladım. Şu anda başka hiçbir şeyle başa çıkamazdım. Gözlerimi kaçırdım. "Kurallarımı çiğnedin."
"Blake."

Onun yumuşak sesi artık bana hiçbir şey ifade etmiyordu. "*Git*." Son bir bakış. Artık içeride
Artık içeride. Bana ne yaptığını görmesine izin verdim. "Seni bir daha görmek istemiyorum."

Gözleri parladı, ama gitti.

İyi.

Orada oturdum, elim Levi'ye uzanıyordu ve rahatlamıştım.
Aynı zamanda kendime de yalan söylüyordum.

KONU 46

CREIGHTON

"Neden burada olmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum. Onunla birlikte." Ashton Walden bana ürpertici bir bakış attıktan sonra, o bakışı en yakın arkadaşına yöneltti. "Ne yapıyoruz, Trace?"

Tristian West, Walden'ı görmezden gelerek yanından geçip bana başını salladı ve sandalyelerden birini işaret etti. Octavia'nın bodrum katındaki odalardan birinde buluşmaya karar vermiştik. Kuzenimin son eylemi ve cinayeti rağmen, kulüp hala hepimiz için en tarafsız bölge olarak kabul ediliyordu.

Walden'a düşünceli bir bakış attım ve sandalyelerden birini seçtim.

Walden beni delici bir bakışla süzdü ve benden en uzak sandalyeye oturdu. "Bana neden sırtıyorsun, Lane?" Elini yüzüne götürdü, içinden küfrederek, West ortada bir sandalyeye otururken ona soğuk bir bakış attı. "Burada karar vereceğimiz her şey saçmalık olacak. Onun kızının kafasına silah dayadım. Bunu öylece geçiştiremez."

Öne doğru eğildim. "Bana keskin nişancını verirsen bu konuyu unuturum."

Walden'ın gözleri büyüdü, hemen ardından yüzüne bir duvar çarpmış gibi oldu. "Siktir git."

"Ashton," diye mırıldandı West, ona bir tür mesaj iletmeye çalışarak.

İkisi, Walden tekrar küfür edip koltuğuna yaslanana kadar, kelimeler olmadan iletişim kurarak birbirlerine baktılar. Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı.

West ona şöyle bir baktıktan sonra bana döndü. Cebinden telefonunu çıkardı ve yazılanları okudu

okuduktan sonra Walden'a sinirli bir bakış attı. Kaşlarını çatı. "Ciddi misin?"

Walden yine ona dik dik bakıyordu. "Ne dedimse onu söyledim."

West derin bir nefes aldı ve yine bana dönerek konuşmaya başladı. "Masada buluşmaya karar vermiştik. Bu oda mecazi olarak masa gibidir. Devam etmeden önce, hepimiz birkaç konuda anlaşmamız gerekiyor. Birincisi, savaş bitti mi? İkincisi, o depoda olanlar için bir misilleme planlıyor musun?"

Walden burnunu çekti.

West ekledi: "Daha spesifik olarak, Molly Easter'a silah doğrultacak mısın?"

Walden'ın kadını. Walden'ı inceledim, bakışlarımın altında kıvrınmamaya çalıştığını gördüm. O depoya girdiğimden beri, Blake'in kendi başına silah dayadığını gördüğümünden beri, kendi maskemizi takmak için enerji harcamamıştım. Ölü gözler. Blake onlara böyle diyordu. Benim için ise, bu sadece kendim olmaktı. İnsanların beni görmesine izin veriyordum ve çoğu zaman bu onları rahatsız ediyordu. Onları rahatsız etmesi de normaldi. Ama Walden, gerçek beni gördüğü için huzursuz değildi. Boş bakışlarımdan hiç umursamıyordu. O, gerçek beni çoktan görmüştü.

Yumuşak bir sesle mırıldandım, "Sana yaptığımı kadına da yapacağımdan korkuyorsun."

Bir anda sandalyesinden kalktı. "Seni hasta pislik..." Ben tepki göstermedim. Ondan bunu bekliyordum, ama West de öyle. O da ayağa fırladı ve aralarına girdi, ama arkadaşını sadece tutmakla kalmadı. Bir ayağını yere vurarak onu koltuğuna geri itti. "Seni kışkırtıyor. Her zaman böyle yapar."

Bu etkileşimi izlemekten oldukça keyif aldım. Daha fazlasını görmek istedim.

West haklıydı. Bunu bilerek söyledim. Walden'ı kızdırmaktan zevk alıyordum. O, kurmalı bir oyuncak gibiydi, endişeli olduğu çok belliydi ve öyle de olmalıydı, ama Blake bana çok kızgın olduğu için

onu azarladım. "Rahatlayabilirsin. Şimdilik. İntikam almaya niyetim yok."

West kendi kendine yemin ederken, Walden öfkelenerek, "Bu ne demek lan? Şimdilik mı?" diye bağırdı.

Cevabımı düşündüm, ama nedenini saklamanın bir anlamı yoktu. "Eminim kendi bilgi kaynaklarınız vardır. Blake'in benimle konuşmadığını size bildirmişlerdir. Eğer kadınına zarar versem, bir daha benimle asla konuşmayacağından eminim. Ama sen farklısın. Sana her an, her gün zarar verebilirim..."

"Yeter!" West tekrar aramıza girdi, sanki bizi fiziksel olarak ayırabilecekmiş gibi ellerini uzattı. Bu odaya girdiğimizde, korumalarımız dışarıda kaldı. Silahlarımızla birlikte. Her birimiz, üzerimizde silah, bıçak veya başka bir silah saklanmadığından emin olmak için metal detektörle arandık. Ama bu, hala kavga edemeyeceğimiz anlamına gelmiyordu. Kafaları bedenlerden koparmayı severdim. Uzun zaman olmuştu.

"Depoda, birbirimize karşı durmayacağımız konusunda anlaşmıştık. İkinize de bunu hatırlatmam gerekmemeliydi."

Walden, beni alay ederken ürpertici bir bakış attı. "Creighton Lane. Şu anda yapıncalıksın. Bir numaralı dostun, ona silahını doğrulttuğunda çekip gitti. İki numaralı dostun ise hâlâ iyileşiyor. Yürüyebiliyor mu? Kız arkadaşın nerede? Ah, tabii. Seni soğuk bir şekilde terk etti ve bu *senin* hatandı. Bir ordunun arkasına saklanmaya alışkınsın, ama kişisel ordun *seninle* hiçbir şey yapmak istemiyor."

Başımı yana eğdim.

Yüzümdeki ilk duygu belirtisiyle ikisi de hareketsiz kaldı. Bu öfke değildi. Merakdı. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Ordumun arkasına saklandığımı mı?"

Walden kaşlarını çatı, gözleri West'e kaydıkten sonra koltuğuna geri oturdu. Cevabım onu şaşırttı. Ya da daha doğrusu, cevap vermemesi. Kızgın değildim. Beni kışkırtmayı umuyordu, ama başaramadı. Başarısız oldu.

O, ölçülü bir şekilde cevap verdi: "Yani, evet. Başka neden bu kadar büyük bir ordu kurarsın ki?"

"Çevremdeki her şeyi kontrol edebilmek için." İkisini de yeniden değerlendirdim. "Senin muhafızların da bu yüzden değil mi?"

Walden ağzını kapattı ve West'e bir bakış attı. West, konuşmadan önce ağzını düzleştirdi. "Koruma için muhafızlarımız var. Güç." İkisi de bu yeni konuşma konusundan rahatsız görünüyordu. Onların öngöremediği bir yöne sapmıştık. West dikkatlice sordu: "Sizin için de durum aynı değil mi? Bölgenizi korumak için bir ordu kuruyorsunuz ve o bölgeyi istediğiniz gibi kullanıyorsunuz. Biz de aynıyız, Lane."

"Siz bunu para için yapıyorsunuz," dedim ve hayır, benim durumumla aynı değildi.

Bunu daha önce fark etmiştim, onun arkadaşına ne kadar değer verdiğini ve ikisinin de sevdikleri olduğunu gördüğümde. Bu, bir kez daha kesinleşmişti. Ben para kazanmak için topraklarımı korumak için bir ordu kurmadım. Onlar öyle yaptı. Güç ve para.

Onlar paralarını korumak için muhafızlarını kullanıyorlardı. Ben ordumu korumak için parayı kullanıyordum.

West, "Biz bunu şehri kontrol etmek için yapıyoruz," dedi. O da vardı.

"Sevdiklerinizi, onlara zarar vermek isteyen diğer ailelerden korumak için." Bu yönünü anladım.

İki adam birbirlerine bir kez daha baktılar, sonra West yavaşça "Evet" dedi.

En azından bir konuda benzerdik. "Anlaşmaya açığım, ama her şeyden önce adamlarım, Blake ve Blake'in değer verdiği herkes her zaman güvende olacak. Bu benim için tartışılmaz bir şart."

"Ne halt..."

West öne çıktı ve Walden'ı keserek, "Bizim bölgemizde adam toplamayı bırakacaksınız, buna anlaşabiliriz." dedi. Başını eğdi, daha kararlı bir ifadeyle gözlerini kısarak, bir teklifin yaklaştığını hissederek, tam bir iş adamı gibi davranmaya başladı. Tek yapması gereken, durumu anlamak,

doğru şartları bulmalı ve tüm taraflara sunmalıydı, o zaman onların çok istediği şeyi elde edebilirdik. Barış.

"Şartlarım her zaman kabul edildiği sürece, evet. Bu şehirdeki bölgelerinizde üye alımını durduracağım." Diğer şehirler beni ilgilendirmiyordu. Hem West hem de Walden aileleri her zaman sadece New York şehrinde faaliyet göstereceklerini savunmuşlardı. Gördüğüm kadarıyla, bu onların hırslarının eksikliğinden kaynaklanmıyordu. Bu şehri elinde tutmak daha önemliydi. Kimse onları suçlayamazdı. Burası bizim dünyamız için bir hazineydi.

"İnsan ticareti veya seks ticareti yok," dedi Walden. Bana dik dik bakıyordu. "Bu bizim için tartışılmaz bir şart. Sevdiklerimiz de senden güvende olacak."

"Bu ateşkes yürürlükte olduğu sürece, hiçbir tarafın diğerine zarar vermemesi konusunda anlaşmaya ne dersiniz? Eğer bu anlaşma bozulursa, başa döneriz. Hiçbirimizin bunu istediğini sanmıyorum." West, Walden'a anlamlı bir bakış attı ve Walden tekrar koltuğuna oturdu. "Bölgeleri şu anki haliyle bölüştürmeye devam edeceğiz. Siz zaten ele geçirdiğiniz bölgeleri elinizde tutacaksınız."

"Bana uyar."

West bana döndü ve kaşlarını indirdi. Benden bir tür duygu bekliyor muydu? Yüzümde hiçbir duygu yoktu. Bu noktada, neden şaşırdığını anlamadım. "Senin gibi barışı umursamıyorum. Savaşmaktan zevk alıyorum."

Walden burnunu çektirdi. "O sadece Green'i önemsiyor. Gerçekten hepsi bu, Trace."

"Haklı. Benim için önemli olan tek şey Blake."

"Peki, Bayan Green barışı önemseyeceğini açıkça belirtti. Ayrıca, artık sevdiklerimizin peşine düşemeyeceğini de önemsiyor..."

"Bu doğru değil. Masum ya da iyi insanları kovalayamam. Sadece kötü ya da suçlu insanları kovalayabilirim. Onlar adil bir av. O da buna kızmayacaktır. Bunu konuştuk. Bu bizim uzlaşma biçimimiz." Ancak bu artık tamamen doğru değildi. Nasıl yapabileceğim konusunda onun iznini almam gerekiyordu.

ona zarar verenlere zarar vermek. Ve o, ona karşı yapılan küçük bir hakaret ile daha büyük bir hakaret arasındaki farkı öğrenmemi istedi. Benim için ikisi arasında bir fark yoktu, ama bu Blake'i rahatsız ediyordu. Normal insanların dünyası.

Ama bu şartlara ve ortaya konanlara göre, Walden'ın peşine düşebilirdim. Ne o ne de West kendilerini bu şartlara dahil etmemişlerdi. Sadece sevdiklerini. Bu boşluğu sevdim.

Hemen, "Bu şartları kabul ediyorum" dedim.

"Ben..." West ağzını açtı, ama kapattı ve bana şaşkın bir bakış attı. Onu yine şaşırtmıştım.

Walden beni en iyi anlayan kişiydi ve benden nefret ediyordu. Beni asıp karnımı bıçaklayabilseydi, bunu yapardı. Ben buna saygı duyuyordum. West beni asla anlayamazdı. İkisi arasında daha insancıl olan oydu. Vahşi ve acımasız olabilirdi, ama buna gerek yoktu. Walden bunu onun için yapıyordu. En iyi arkadaşının ikisi için bu rolü üstlendiği için ona minnettar olduğunu umuyordum. Ancak bu, Walden'ın bana en çok benzeyen kişi olduğu anlamına gelmiyordu. Hayır. O önemsiyordu. Seviyordu. Bir bakıma, West'ten daha fazla önemsiyor, seviyor ve hissediyor mu diye merak ediyordum. O daha acımasızdı, ama buna zorlanmışsa... Öyleyse, bunun gelecekte ne gibi yansımaları olurdu? Arkadaşlıklarını zedeler miydi? İkisi arasında kin mi yaratırdı?

Onları incelemeye geri dönmüştüm ve bir psikopat sorgulayıcı bir değerlendirme yaptığında, bu herkesi rahatsız ediyordu. İkisi birbirlerine baktılar.

Onları rahatsız ediyordum.

Levi birkaç ay boyunca rahatsızdı. Lassiter'ın ne zaman geri döneceğini bilmiyordum. Ve Blake... O an için bekleyip görmek gerekiyordu. Belki de bu ikisine karşı bir tür nostalji hissediyordum. Her halükarda, birbirimizi tehdit etmeyi bırakacaksak, onlara bir hediye sunmaya karar verdim. "Bu şehri korumak için size yardım edeceğim."

Birbirlerine yine baktılar, bu seferki diğerlerinden daha uzun sürdü. Teklifimden emin değillerdi.

Kendi kendime biraz homurdandım. "Bu size hediye. Başka bir suç örgütü şehre girmeye çalışırsa, tehdidi ortadan kaldırmaya yardım edeceğim. Ama bunu tek başıma yapmayacağım. Benim sırtımda binemezsiniz. Bu bir takım çalışması olacak. Bir nevi ortaklık. Ayrıca, onların saldırısını kendi saldırılarım için kullanmayacağıma da söz veriyorum. İkinizden biri zayıflarsa, anlaşmaya sadık kalacağım."

Walden homurdandı. "Ne kadar da naziksin."

Normal görünümlü bir gülümseme denedim. Normal insanların dünyası. O yüzünü buruşturdu. "Ugh. Yapma. Bana işkence ettin, hatırladın mı?"

Gerçek yüzünü gördüm."

Doğru. Rahatladım, bundan keyif aldım. Maskenin tekrar kaybolmasına izin verdim. "Boş ver. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum. Sahte

geri tak."

Ona ifadesiz bir bakış attım.

"Tamam." West araya girdi; hafif tartışmamızı izlerken kaşlarını kaldırdı. "Bir anlaşmaya vardık. Doğru mu? Sevdiklerimiz güvende. Bölgeler aynı kalıyor. Şehir saldırıya uğrarsa, hepimiz birlikte çalışırız ve bunu birbirimize karşı kullanmayız. Hepimiz hemfikir miyiz?"

Walden, West'e somurtarak baktıktan sonra isteksizce ve sertçe başını salladı. "Evet. Tamam. Anlaştık."

İkisi de bana döndü.

Hayal kırıklığına uğradım, ama bunu onlardan sakladım. Küçük ve geçici bir hayal kırıklığıydı. Daha fazla kan döküleceğini düşünmüştüm. "Ben zaten kabul ettim. Evet."

West'in omuzları belirgin şekilde gevşedi. İkimize de değerlendirici ve belki de biraz onaylayıcı bir bakış attı. "Güzel. Hepimiz kabul ettik."

Mutlu görünüyorlardı.

Blake mutlu olurdu... Ama hayır, Blake benden haber aldığı anda mutlu olmazdı. Barış haberini duyduğunda mutlu olurdu, ama benden haber aldığı anda değil.

Hâlâ benimle konuşmuyordu.

Adamlarıma onu takip ettirmeye çalıştım, çünkü bu bizim ilk anlaşmamızdı. Ama o bunu bile kabul etmedi. Onları başından savdı. *Sürekli* başından savdı.

Telefonumu kontrol ettim.

Bakım merkezindeki son vardiyası yakında sona erecekti.

KONU 47

BLAKE

"Satya, geç oldu. Aracın geldi mi? Trenle mi gideceksin? Bu saatte trenle gitmeyi sevmeyi biliyorum. Seninle birini gönderebiliriz." Diğ r personel  ye sinirliydi. Sesinde belli olmuyordu, ama her bakım evi çocuğu en ufak bir ses tonunu bile algılayacak şekilde eğitilirdi. Bu personel  ye yorgun ve stresliydi. Anlıyorum. Hepimizin sorunları vardı ve Satya'ya olanları kaçırdığı için onu suçlayamazdım. On beş yaşındaydı ve okuldan arkadaşı Cap sayesinde buraya gelmeye başlamıştı. Ayrıca sessiz biriydi, bu yüzden bazen gözden kaçıyordu.

İlk başta sadece Cap ve Malik buradayken geliyordu. Sonra, sadece birkaç kez gelmeye başladı.

Malik.

Geçen hafta tek başına gelmişti. Farklı saatlerde geliyordu, ama her gün kapanış saatine kadar kalıyordu. Bu gece, iş arkadaşımın gözünde yeterince hızlı hareket etmediği ilk geceydi. Neden biraz sinirlendiğini anlıyordum. Herkes gitmeden son kontrol turumuzu yapamazdık. Bu, kurallara aykırıydı.

Ortam onlara aitti ve bir nedenden dolayı aceleyle ayrılmak zorunda hissetmemek onların hakkıydı. Bunun büyük bir kısmı, onlar için güvenli bir ortam sağlamakla ilgiliydi; bu, "beni burada istemiyorlar" şeklinde yorumlanabilecek en ufak bir hareketin bile olmaması anlamına geliyordu.

Ben anladım. İş arkadaşım Shepherd'ın anladığını sanmıyorum.

O iyi biriydi ve niyetleri samimiydi. Sosyal hizmet alanında fark yaratmak istiyordu, ama ailesinin iyi bir koruyucu aile olmasına rağmen

ama kendisinin bu sistemin içinde hiç bulunmadığını anlayabiliyordum. Bazıları anlıyordu. Bazıları anlamıyordu. Anlamayanları kıskanıyordum.

Ve o bu gece anlamıyordu.

Satya hiçbir şey söylemiyordu, ama Satya hiçbir zaman bir şey söylemezdi. İyi bir çocuktur. Ondandır istenen her şeyi yapardı. Tüm kurallara uyardı, ama ilk kez kapattığımızı söylediğimizde gitmemesi, kırmızı alarmı çalmak için yeterliydi.

Ona baktım, şu anda nasıl davranmam gerektiğini bilemiyordum. Kurallara göre hareket etseydim, aramızda bir diyalog başlatmam gerekirdi. Eve gitmenin güvenli olup olmadığını sormam gerekirdi. Bu, Shepherd'ın alarmlarını tetikleyecekti, ama Satya isterse yalan söylemeyi ve kendini korumayı bilirdi. Çok akıllıydı. Onunla bu konuyu açarsam, yalan söyleyecekti ve inandırıcı bir şekilde yalan söyleyecekti.

Muhtemelen sığınağa gelmeyi bile bırakırdı, çünkü Shepherd'ın onu normalden daha yakından izleyeceğini bilirdi. Ve, şey, ben kuralların ne dediğini umursayacak kadar iyi bir insan değildim.

Ona şimdi yardım etmek istiyordum, dört ay sonra ya da dört yıl sonra ya da çok geç olduğunda değil.

Bu kararı verdikten sonra, o ayrılana kadar bekledim ve Shepherd'ın yanına gittim.

"Hey," diye fısıldadım. "Beni idare eder misin? Az önce telefonuma baktım, oda arkadaşım hastaneye geri dönmek zorunda kalmış."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yere düşen yapboz parçalarını toplamak için eğildiği yerden ayağa kalktı. "Oh, hayır. Evet. Tabii ki. Ben hallederim. Git. Onun iyi olduğundan emin ol. Vurulan oydu, değil mi?"

Başımı salladım.

Marshall'ı tanıyordu.

Sadece Marshall'ın şu anda ailesinin yanında olduğunu bilmiyordu.

İyi bir yalandı. Yalan söylemeyi bilen tek kişi Satya değildi.

"Çok teşekkürler, Shep. Sana borçluyum." Ceketimi ve telefonumu çoktan almıştım. Anahtarlarım ve ihtiyacım olan her şey ceketimin içindeydi.

İlk hafta Creighton adamlarını peşimden göndermeye devam etti, ama ben ona söylediğimde ciddiydim. Boşluğa ihtiyacım vardı. Bu, onun küçük casusları için de geçerliydi, bu yüzden yanıma çanta almamaya başladım. Beni beklemeyi denerlerse, onlardan kurtulmak daha kolaydı. Bu geçen haftaydı. Bu hafta, biri beni takip ediyordu, ama o kadar geride kalıyordu ki, onu yakalamaya çalıştığımda benden kaçıyordu. Yüzünü hiç görmedim. Takip edildiğime dair hiçbir işaret yoktu, ama vücudumu tanıyordum. O Creighton'dı.

Onun lehine olan şey, onu yakalamaya çalıştığımda beni rahat bırakmasıydı. Bu her zaman kafamı karıştırıyordu, çünkü bazen beni takip edenin gerçekten o olup olmadığını ya da sadece onun olmasını umduğumu merak ediyordum.

Her halükarda, yanımda alabileceğim bir çanta yoktu ve dışarı çıkar çıkmaz Satya'nın sola dönmesi gerekirken sağa döndüğünü gördüm. Hemen peşinden koştum.

İlk bloğu geçtikten sonra, onun koruyucu ailesinin evine gitme niyetinde olmadığını anladım. Beş blok sonra, nereye gittiğini tahmin etmeye başladım ve bu hiç hoşuma gitmedi. Bu bölgede birkaç boş bina vardı. Tabii ki, aslında boş değillerdi. Sadece resmi olarak kimse yaşamıyordu. O birine girdi ve ben içimden küfrettim.

Durup, orada ne bulacağımı zihnimde hazırladım.

Uyuşturucu satıcıları, eminim. Diğer evsizler. Uyuşturucu kullananlar. Herkes ve tümü? Diğer insanlar? Bu bölgede birkaç çete faaliyet gösteriyordu, ama bildiğim kadarıyla hepsi üçünden biriyle anlaşmalıydı. West, Walden veya Creighton. Bir ara toplantı yapacaklarını biliyordum ve depoda yaşanan çatışmayı sonuçlandıracaklarını varsayıyordum.

Yine de bunun koruma için sınırsız bir yetki olmadığını biliyordum, çünkü bu sadece bana zarar vermek isteyen kişi bölgenin kime ait olduğunu biliyorsa işe yarıyordu ve çoğu kişi bunu bilmiyordu. Onlar sadece geçiniyorlardı.

Yine de içeri girecektim. Satya'yı kaybetmeden önce harekete geçmem gerekiyordu.

Bloktan çıkıp caddeyi geçip onun binasına girmek üzereydim ki, bir el kolumu tuttu. Vücudum anında ısındı, gevşedi, onun göğsüne doğru çekildim. Kokusu beni sardı, kafamı daha da karıştırdı çünkü içimde bir sıcaklık patladı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

O buradaydı. Sonunda.

Aklım başına geldi ve onu benden uzaklaştırmak için döndüm. "Yapma..." Bunun için vaktim yoktu. "Beni takip etmeye cüret etme..."

"Nereye?" Creighton beni tutmadı, ama hızla beni arkamdaki en yakın tuğla duvara doğru itti. Üzerime eğildi, gözleri üstümüzdeki aydan neredeyse parıltıyordu. Şu anda tamamen öfkeli ve sinirliydi.

Bir his omurgamdan aşağı kayarak onu sardı.

Vücudumun tepkisini hissetti ve durakladı, beni baştan aşağı süzdü, bu da vücudumun geri kalanına ısı yayılmasına neden oldu. Bu, tahrik olduğumdan değildi. Yanlış zaman ve yerdi. Hala beni önemseydiği için rahatlamıştım. Ve onu özlediğim için mutluydum.

Anında kendi bedenimden nefret ettim. Hain.

"O depoya mı? Çünkü oraya tek başına ve korumasız gireceğini düşünüyorsan, bebeğim, çok yanılıyorsun."

Kalbim hızlandı. Bunu görmezden geldim. "Bu seni ilgilendirmez..."

"*Sen* her zaman benim işim olursun," diye sözümü kesti.

Gözlerim depoya kaydı, ama Satya'nın ayrıldığını sanmıyordum. İçgüdülerim onun orada olduğunu söylüyordu ve orada başka kimlerin olduğu düşüncesi içgüdülerimi daha da sıkıştırıyordu.

"Creighton, ben..." Eski yorgunluk üzerime çöktü. O böyle olduğunda, onunla mücadele etmek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu. O bir duvardı ve bazen yerinden kıpırdamıyordu. Ama oraya girmem gerekiyordu ve onunla mücadele edecek enerjim yoktu. Bu konuda yoktu.

Creighton bana her zamanki bakışlarından birini attıktan sonra benden uzaklaştı. "Burası benim bölgem. Orada benimle bağlantısı olan en az bir kişi olmalı. Başın belaya girerse, benim adımları kullan. Anladın mı? Kendini idare edebileceğini biliyorum, ama bir durumla karşılaşırısan, benim adımları kullan. Kızın sana ihtiyaç duyacak. Bu sana zaman da kazandıracak."

Ne? O asla pes etmezdi, böyle kolayca, bu kadar çabuk pes etmezdi.

Ya da en azından makul olarak.

Onu anlamaya çalıştım, ama yüzünde her zamanki gibi düz bir ifade vardı. Anlayacak hiçbir şey yoktu.

Bana daha fazla alan tanıdı. "Bunun senin için önemli olduğunu görebiliyorum ve son konuşmamızda seni dinlemediğimi düşündüğünü biliyorum. Bana alan tanımanı istemiştin. Sana alan tanıyorum." Üçüncü adımda, bir parçam onun devam etmesini istemediği için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Ona uzanmak, gömleğini tutup beni çekmesini istedim.

Elini kaldırdı, yüzümün yanını avuçladı ve parmağını alt dudağıma dokundurdu. Parmağı çenemin çukurunu okşadı. "Git, Blake." Eli düştü.

Elinin düşüşünü izledim ve içim acıdı.

Neden?

Kaybedecek daha fazla zamanım yoktu ve o da bunu biliyordu. Tekrar gölgelerin içine girene kadar ilerledi ve ben gözlerimi kıptım, artık onu neredeyse hiç göremiyordum.

Kalbim acıyordu, ama caddeyi geçip depoya girdim.

Alarm ve korku beni derinden etkiledi, ama içerde manevra yapmak için kafamı sakin ve berrak tutmam gerektiğini bilerek onları uzak tuttum. Bir adam hemen yanıma geldi

Nefesinden kötü koku geliyordu. "Hey, bebeğim. Burada ne yapıyorsun? Ha, tatlım? İyi vakit geçirmek için mi buradasın? İyi vakit geçirmek ister misin?"

Bina, bir tür boş ofis binasıydı. Ön salon alanında birkaç başka evsiz insan yaşıyordu. Bir kız köşede baygın yatıyordu, kolunda hala bir iğne vardı.

Göğsünü izledim ve düzenli bir şekilde yükseldiğini görünce rahatladım. Sadece bayılmıştı.

Bir el önümde sallandı. "Hey, sen. Küçük kız. Sana söylüyorum." Aynı adam yaklaşmaya başladı, sesi yükseliyordu. Biraz daha keskinleşmişti.

Gözlerimi ona çevirdim. "Bana dokunma lan." Kalçama uzandım ve elimi orada tuttum.

Elimin gittiği yeri takip etti. Üzerimde silah yoktu. Eskiden vardı ve olması da gerekirdi, ama yanlış ellere geçmesin diye bakım evine hiçbir şey götürmek istemedim. Bu kararı uzun uzun düşünerek vermiştim. Bu kararı verdiğimde, Creighton'ın adamları hâlâ peşimdeydi. Alışkanlığımı hiç değiştirmedim.

Ama parmaklarım normalde orada olması gereken şeyi otomatik olarak kavradı. Bu adam o alışkanlığımı görecekti ve ben de ona karşı kendimi savunacak bir yolum olduğunu bilmesini umarak buna güveniyordum.

Adamın beni anlamasına izin verdim, çünkü benim ses tonumu kişisel algılamayacağını biliyordum. Muhtemelen, onun hemen üstü olan kişi tarafından bu depoda ilk güvenlik dalgası olarak görevlendirilmişti.

Şu anda Creighton'ın adını kullanmak bir kumar gibiydi. O bunu bilmiyor olabilirdi ve bilseydi, patronuna haber vermek için alarmı çalardı. Patronun buraya gelmesi zaman alırdı. En üst düzey patronun adını kullanırken yalan söylemediğimi doğrulamak için geçmeleri gereken bir süreç olacaktı, çünkü yalan söylüyorsam, bu ölümle cezalandırılan bir suçtu. Tabii ki, bu yolu seçersem, her şeyi halletmek zaman alacaktı, ama daha olası , cevapları

Satya hakkında kolayca ihtiyacım olan bilgileri. Beni onun kaldığı yere götürürler ve bilmek istediğim her türlü bilgiyi verirlerdi.

Ama Satya, ben ona ulaşmadan kaçabilirdi.

"Sen sıradan biri değilsin, değil mi kızım?" Öne eğildi, çılgın ve sarhoş bakışları kayboldu.

Haklıydım. O güvenlik görevlisiydi. Maske takmıştı. Şu anda çok ayık bir haldeydi ve beni yeniden değerlendiriyordu. "Kimsin sen?"

"Bak." Ona tam olarak ne söyleyeceğimi düşündüm. "Yolun aşağısındaki merkezde çalışıyorum. Biliyorsun, değil mi?"

"Yeni olan mı? Büyük, sık olan mı?"

Tereddüt ettikten sonra omuz silktim. "Evet. Endişelendiğim bir kız buraya kaçtı. Onun durumunu ifşa etmek için burada değilim. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum." Şimdi onu değerlendirecek olan bendim, çünkü bana yalan söyleyip, elbette güvende olduğunu, ailesinin yanında olduğunu gibi saçma sapan şeyler söylerse, burada bir silah bulup onu dövmek için kullanacaktım. Ve işim bittiğinde, Creighton'ın adını kullanacaktım.

Belki niyetimi okudu, belki de okumadı, bilmiyordum, ama gözlerinde yeni bir duygu belirdi. Benden uzaklaşarak arkasına doğru el salladı. "Arka odalardan birinde yerleştirildi. Kimseyle uğraşmadığın sürece, kimse de seninle uğraşmaz. Anladın mı?"

Çenemi yukarı aşağı salladım. "Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Benimle işi bitmiş ve arkasını dönmüştü. Eli tekrar kalktı ve bir kez daha kovucu bir hareket yaptı.

Ben de uzaklaştım.

Dördüncü odadaydı, eskiden ofis gibi görünen bir odada.

Yerdeki uyku tulumunun üzerinde diz çökmüş duruyordu ve kapıyı hafifçe çaldığımda doğruldu. Ağız açık kaldı ve birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra ayağa kalktı. "M-merhaba, burada ne yapıyorsun?" Yüzü buruştu ve

Gözlerini tekrar kırptı, sonra ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Beni takip mi ettin?"

Hemen cevap vermedim, odayı gözden geçirdim.

Uyku tulumunun yanında bir yığın kitap vardı. Güneş enerjisiyle çalışan el fenerlerinden biri. Sırt çantası başının yanındaki köşede duruyordu. Telefonuna bakıyordu ve şimdi elinde sıkıca tutuyordu. Beni uzak tutmak için bir silah gibi kaldırdı. Pencereleeri örtmek için çarşaflar serilmişti, ayrıca koridordan içeriye bakılmaması için yerden tavana kadar uzanan camları gizlemek için bir battaniye de sabitlenmişti. Diğer köşede bir bahçe sandalyesi ve başka bir uyku tulumunun olabileceği boş bir yer vardı. Birkaç su şişesi ve yiyecekler yığılmıştı. Mısır gevreği kaseleri. Kaşıklar. Peçeteler.

Kahretsin. Kadın burada yaşıyordu.

"Dur tahmin edeyim." Çantasını tekrar inceledim ve içinde beyaz bir şey gördüm. "Çantanı kontrol etsem, içinde tuvalet kağıdı bulurdum. Muhtemelen bu yüzden, merkezde daha fazla çocuk olmamasına rağmen son zamanlarda tuvaletleri daha sık doldurmamız gerekiyordu."

Yüzü kızardı ve kusacak gibiydi.

Oturmaya başlamadan önce elimi salladım, sonra kendimi tuttum. "Sen..." Uyku tulumunun alt kısmını işaret ettim. "Sakıncası var mı?" Yere oturmak istemiyordum.

"Uh. Evet."

Yine de oturdum.

"Hey!" Şimdi benim üstümde duruyordu, hala telefonunu sıkıca tutuyordu.

Üzerime bir hüçün çöktü, beni ve her şeyi kapladı, Creighton'ı gördüğümde hissettiğim tüm karışık duygularım kayboldu. Hiçbiri önemli değildi çünkü şu anda sadece bu kız önemliydi.

Belki yüzümdeki değışikliğı fark etti, ya da kim bilir, belki de sadece hassas biriydi ve üzerimde meydana gelen değışikliğı hissedebiliyordu

ama ne söylemek üzereyse, söylemedi.

Gülümsemeye çalıştım, ama muhtemelen çok küçük bir gülümseme olduğunu biliyordum. "Oturmak ister misin?"

Yavaşça oturdu. Beni izlemeye devam etti. "Polisi arayacaksan..." dedi, temkinli bir şekilde.

Elimi salladım. "Lütfen. İğrenç. Ben de onlardan nefret ediyorum."

Kendini tutamadan bir homurtu kaçırdı. Kendini tuttuğunda, ağzı düzleşti ve gözleri düşmanca bir hal aldı. "Nerede yaşadığım seni ilgilendirmez."

"Öyle değil mi?"

Hızla doğruldu ve tısladı. Kavgaya hazırlanıyordu.

Onu görmezden geldim. Onu. Onun başlatmak istediği kavgayı görmezden geldim ve odasını tekrar gözden geçirdim.

Bir iç çekiş bıraktım.

"Bunu ben yaptım, biliyor musun?" Bakışlarım, kesilip bir ipe yapıştırılmış bir dizi yıldızla takıldı ve orada kaldı. Onları uzak duvara asmıştı. O yıldızlar merkezden gelmişti. Onu el işi masasında gördüğümü hatırladım. Orada saatlerce vakit geçirmişti ve onun kestiği kar taneleri de görmüştüm. Onlar da boş yerin üzerindeki duvara bantlanmıştı. Onun kart haline getirdiği bir kalp, sanki Sevgililer Günü kartı gibi. O da o yerin yanında dik duruyordu.

Orada uyuyan kişiyi seviyordu.

"Ne yaptın? Doğru şeyi yaptığını düşünerek başka bir kaçak hakkında ispiyon mu yaptın?" Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Kaltak, lütfen."

"Sürtük, evet lütfen."

Yüzü ifadesizleşti. "Ne?"

Gözlerim yine onun gözlerine takıldı. "Sürtük, evet lütfen. Kaba davranacaksan, en azından evet ekle. Daha alaycı olur. Daha küstah. Daha küstah olmanın bir sakıncası yok. Benim de kendi anlarım oldu." Etrafı işaret ettim. "Ve hayır, bunu yaptım demek istedim. *Bunu*." Daha küçük eşyalar vardı. Yerde küçük bir kurt oyması. "Sekiz yaşındayken iyi bir koruyucu ailem vardı, ama on altı yaşında ayrılmak zorunda kaldım.

Daha önce de birkaç kez kaçmıştım. Sekiz yaşından önce. Ve on altı yaşındayken birkaç kez daha." Bu, Creighton beni bulmadan önceydi, yeni koruyucu ailemi tehdit etmeye başladığı zamandı. Her taşındığımda ortaya çıkıp aileme benim için işlerin nasıl yürüyeceğini anlatırdı. Bu, Creighton'ın Koruyucu Aile Oryantasyonu'nun onun tarzıydı.

Bir daha kaçmak zorunda kalmadım.

Neden *ona* kaçmadığımı hiç sormadı. Bunu merak ettim.

"Sekiz yaşından önce evden kaçmış mıydın?"

Başımı salladım. "Evet. Anlıyorum. Gerçekten." Ona baktım. "Ama senin koruyucu aileni tanıyorum. Onlarla tanıştım. İyi insanlara benziyorlar. Neden..." Konuyu değiştirdim. "Sen ve orada uyuyan kişi, ikiniz ayrıldınız mı?"

Başımı kaldırdım, yüzümü görebildiğinden emin olmak için. Beni oku.

O, yargılama görmedi. Omuzları aniden çöktü ve başı öne eğildi. Üzerinden bir yük kalktı. "Evet. Küçük kız kardeşim. Onlar..." Sert bir nefes verdi. "Nedenini söyleyemem, ama o kaldığı yerde kalamazdı. Zaten fazla vaktim kalmadı."

"Sen on beş yaşındasın."

"On altı yaşında eyaletten erken tahliye edilmek için başvuruda bulunabilirim. Böyle bir şey var. Değil mi?"

Evet. Öyleydi. Kız kardeşinin yasal velayetini almaya çalışacaktı. Her şeyi yüzünden okuyabiliyordum. Umudu. Çaresizliği. İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Yaramayacağından şüpheliydim, ama bana bir fırsat verdi.

"Bir işe ihtiyacın olacak."

Kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Kalacak bir yere ihtiyacın olacak." Odaya bir göz attım ve başımı salladım. "Bu işe yaramaz. *Yasa*/ bir konuta ihtiyacın olacak. Muhtemelen bir daireye. Çalışan bir banyona ihtiyacın olacak. Bir mutfığa. Sen oturma odasında yatabilirsin, ama onun kendi odasına ihtiyacı olacak."

Gözlerinde acı parladı. Alt dudağı titremeye başladı. "Neden böyle söylüyorsun? Beni mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Devletin sana velayeti vermeyi düşünmesi için yapman gerekenleri söylüyorum. Planın bu, değil mi?"

Cevap vermedi, ama gözlerindeki yaşlar haklı olduğunu gösterdi.

"Kız kardeşin şu anda nerede?"

"Üvey ailesi henüz kaybolduğunu bildirmemiş. Hala okula gidiyor. Sınıf arkadaşlarından biri birkaç kızı doğum günü partisi için yatıya davet etti."

Bu iyiydi. Gerçekten iyiydi.

"Üvey ailen onu almaya çalışmayacak mı?"

Kız burnunu çektirdi. "Sen de sistemdeydin. İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun."

O haklıydı. Kardeşleri bir arada tutmanın işe yarayacağını biliyordum. Muhtemelen başlangıçta amaç buydu, ama bazen kardeşleri bir arada tutmaktan daha önemli olan, bir çatı altında yatacak bir yataktı. Kafamda milyonlarca farklı düşünce dolaşıyordu, ama psikoloji okumak için okula gidiyordum. Sonrasında hangi yüksek lisans programına devam edeceğimi bilmiyordum ve tekrar koruyucu aile dünyasına girmek niyetinde değildim, ama işte buradaydım. Ve burada yardıma, gerçek yardıma ihtiyacı olan bir genç vardı.

Bunu yapabildim. Ya da elimden geleni yapardım. "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak, ince kaşlarını birbirine yaklaştırdı. Aramızdaki uyku tulumunun üzerinde telefonuyla oynuyordu, onu bir tarafa, sonra diğer tarafa, sonra tekrar bir tarafa çeviriyordu. Bu onun gerginlik alışkanlığıydı. Merkezde de bazen elinde ne varsa aynı şeyi yapardı. Kalem. Kurşun kalem. Makas.

"Sen Bayan Blake'sin." Yavaşça söyledi. "Merkezden."

"Hayır." Gülümsedim. "Demek istediğim o değil. Diğer çalışanlar bakmıyorken bazılarınızın bakışlarını yakaladım. Fısıltıları duydum." Öne eğildim. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Anladı ve tekrar yavaşça başını salladı. "Beni kimin koruduğunu biliyor musun?" İstesem de

Her ne kadar bir küçük ses hatırlattı bana bana o desteklediğini

uzak. Beni bu depoya tek başıma girmeye izin verdi. Risklerin farkındaydı, ama yine de bana alan tanıdı.

Gözlerinde bir korku belirdi. Başını bir kez daha eğdi. "Evet. Biliyorum."

Eh, başlangıç için bu daha kolay bir adımdı...

Başını kaldırdı, kararlılığı gözlerimde parıldıyordu. Çenesi sağlamdı. "Bu yüzden buradayım."

Şaşkınlıkla ağzımı açtım.

Ben başka bir şey söylemeden, koridoru işaret ederek devam etti. "Onun bir kuralı var. Biliyorsun, değil mi? Reşit olmayan kızlara yaklaşmak yasak."

Ağzımı hemen kapattım. "Ne?"

"Çetelere, pezevenklere, torbacılara yaklaşırsak, durum farklıdır. Ama yaklaşmazsak, bizi rahat bırakırlar. Bu kuralları çiğneyenler, ne olacağını bilirsiniz. Bir daha ortalıkta görünmezler. O da öyle yaptı. O devraldığında mahalle değişti."

"Creighton mu yaptı bunu?"

Kaşlarını çattı. "Adını bilmiyorum. Ona sadece Boss Lane ya da Boss Line diyorlar. Öyle bir şey. Psikopat olan, değil mi? Onun hakkında başka da böyle diyorlar, ama herkes senin kim olduğunu biliyor." Gülümsemeye başladı. "Senin Boss Line'ın kadını olan Blake olduğunu anladığımda, neredeyse altıma sıçacaktım. Crea da bunu çok komik buldu. Benim kız kardeşim. Anladığımda ona da söyledim. Tuvalette, tam o kabinde oturmak zorunda kaldım. O kadar sarsılmıştım ki, tuvalete bile gidemedim. Yere oturmak zorunda kaldım."

Yerleri temizlediğinizi bildiğim için iyi ki, yoksa yine altıma sıçardım."

Creighton kızları korudu.

Bu hala kafamda dolanıp duruyordu.

O bunu benim için yaptı. B u n u biliyordum. Ya da benim yüzümden.

Çünkü ben de o kızlardan biriydim.

O da öyle düşünürdü. "Bana hiç söylemedi," diye fısıldadım.

Sessizleşti ve başını yana eğdi. "Söylemedi mi? Bence bunu sana hemen söylerdi. Seni mutlu etmek için. Anlıyor musun?"

"Hayır. Creighton öyle değildi." O öyle biri değildi. Övgü için hiçbir şey yapmazdı.

"Her neyse, bana ve Crea'ya bir şekilde yardım edebileceğini düşünüyor musun?" Bana omuz silktili. "Yani, bana kim olduğunu biliyor musun diye sormanın sebebi bu, değil mi? Ve neden sen de kaçak olduğunu söyledin? Bize yardım edebileceğini söylemek için mi tüm bunları yaptın? Ne yapacaksın? Erkek arkadaşından bize bir şekilde yardım etmesini mi isteyeceksin? Eminim her yerde tanıdıkları vardır. Eminim işleri yoluna koyup kız kardeşimi benimle aynı koruyucu aileye yerleştirebilir." Sessizleşti, ama dudağı yine titremeye başladı. Burnunu çekti. "Sence bunu yapabilir mi?"

"Sanırım." Karar vermem gerekiyordu. Creighton'dan yardım isteyecek miydim, istemeyecektim mi? Ama ne yapıyordum ben? Tabii ki isteyecektim, Creighton kindar biri değildi. Sırf ben istediğim için yardım edecekti.

Yeni bir minnettarlık dalgası içimi kapladı ve beni tekrar ısıttı. Bu, Creighton için yeni bir düşünceydi, çünkü daha aşağılık bir adam bunu başıma bela ederdi, ama o yapmazdı. Bana asla böyle bir şey yapmazdı. O öyle bir adam değildi.

Onun takıntısı *koşulsuzdu*.

Gözümden bir damla yaş süzüldü ve Satya'nın birdenbire sessizleşip bana dikkatle bakmasını görmezden geldim. Ayağa kalktım ve ona işaret ettim. "İhtiyacın olanları al. Vicdanım el vermez,

Burada kalmana izin veremem. Kız kardeşin yarına kadar dönmeyecek, değil mi? Okula gidecek, değil mi?"

"Arkadaşlarında yatıya kaldığında onu ben alırım. Yarın okul yok. Cumartesi."

Tabii ki. Belli bir depoya girdiğimden beri dünyam altüst olduğu için unutmuştum. "Bu gece koruyucu ailenizin yanına dönebilir misin? Dört gün önce merkezdeydiler ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyorlardı."

"Çünkü kısa bir seyahate çıktılar. Yaşlı bir kadını bize bakması için bıraktılar, ama o kadın kör gibi görmüyor. Çocuklardan biri beni koruyor. Diğerlerinin ispiyonlayacağını sanmıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin."

Bazen ispiyonlamak kötü bir şey değildi, ama anlıyorum.

"Bu gece koruyucu ailenin evinde kalabilirsin, ben Creighton'la konuşurum. Sabah beni ara, umarım o zamana kadar atılacak sonraki adımlar hakkında talimatlar almış olurum, ama Satya." Çantasını toplamaya başlamıştı, ama durdu. "Eğer tek yapabileceğin şeyin böyle bir yere geri dönmek olduğunu düşündüğün bir durumda kalırsan, lütfen beni ara. Ben zorunlu bildirimde bulunmakla yükümlü değilim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bu sefer neredeyse utangaç bir şekilde başını salladı.

"Bu, hiçbir şeyi bildirmek zorunda olmadığım anlamına gelir. Henüz değil. Sana bazı arka kanallardan yardım etmekten memnuniyet duyarım. Tamam mı?"

Gözleri doldu ve tekrar konuşabilmek için birkaç kez gözlerini kırpması gerekti. "Cap, Malik'i eve bıraktığında bana kim olduğunu söyledi. Bu yüzden ikimiz de merkeze bir şans vermeye karar verdik." Tekrar çantayı toplamaya başladı.

Daha söyleyecekleri olduğunu düşünerek bekledim, ama yoktu. Söyleyeceklerini söylemişti.

Tamam o zaman.

Köşeye sıkıştırılmış birkaç ekstra çanta buldum ve ona yardım etmeye başladım. Çantalara mümkün olduğunca çok eşya koyduk

mümkün olduğunca çantalara koyduk. Duvardaki yıldızları indirmek için uzandığımda, beni durdurdu. "Onları sonraki sakinler için bırak. Ben yenilerini yapabilirim." Uykü tulumunu sardıktan sonra ayağa kalktı. Kollarımız dolu halde ön kapıya doğru yürüdük.

Dışarı çıkmadan önce etrafına bakmadı.

Ben baktım ve bana yaklaşan adamla göz teması kurdum. Parmaklarını şıklattı, esrarlı sigarayı yaktı ve çakmağın ışığı bir saniye boyunca yüzünü aydınlattı. Gözleri keskin, ama sokaklardan gelen biriydi.

Başka bir şehir, başka bir köşe olsaydı, onunla benim aramda, onunla Satya'nın arasında işler farklı olabilirdi. *Ama* biz bu şehirdeydik, bu şehrin bu köşesindeydik ve durum böyle değildi. Bunun sebebi Creighton'dı.

Dışarı çıktım ve telefonumu çıkarmaya başladım, çünkü Creighton'dan yardım isteyeceksem, onu bir de beni eve bırakması için rica etsem ne zararı olurdu ki? Saat geç olmuştu ve Satya ile Crea'nın kişisel eşyalarını trenle taşımak istemiyordum. Üstelik, çok uzun bir yolculuk olacaktı.

Ama buna gerek kalmadı. Telefonumu cebime geri koydum.

Sokağa siyah bir SUV park edilmişti ve Creighton'ın adamlarından biri kapının yanında duruyordu. İçeriye doğru başını salladı. "Patron bizi çağırırdı. Arabaya ihtiyacın olabileceğini söyledi."

Sonunda bana rahat vermediğini fark edince içimden bir iç çekiş geldi.

Benim için başka bir bekçi çağırmıştı, ama ben eğilip arabaya binmek için eğildiğimde, adam ekledi: "Bilgin olsun, birkaç dakika önce geldik. Patron, bunun senin için önemli bir bilgi olacağını söyledi. Ayrıca, senin için burada olmadığımızı bilmeni istedi." Gözleri Satya'ya kaydı. "Onun için buradayız. Neye ihtiyacı olursa ona yardım edeceğiz. Patron, kimseyi öldürmeyeceğini sana söylememi istedi, bu gerçeği çok önemseyeceğini söyledi."

Peki.

Ben... Tamam o zaman.

Yine sersemlemiştim ve bir şey söylemeye çalıştım, ama içeri girer girmez kapıyı kapattı.

Satya biraz güldü. "Yüzünü görmelisin. Biz kızlar adet dönemimizden bahsetmeye başladığımızda Shepherd'ın yüzündeki ifadeyle aynı."

KONUŞMA

BLAKE

"Yani, bitti mi? Bize hiç bahsetmediğin savaş meselesi."

Hepimiz, Levi de dahil, evdeydik. Levi birkaç gün hastanede kalmıştı, ama o zamandan beri Palma'nın odasında yatıyordu. Palma, bodrumda soğuk olabileceği için Levi'nin orada kalmasını istemiyordu. Ona tam bir hemşire gibi bakıyordu ve Levi de bunu çok seviyordu.

Palma kapıyı çalana kadar, yaklaşan önemli bir sınavım olduğu için odamda ders çalışıyordum.

Yatağı işaret ederek, "Merhaba. Gir. Zaten ara vermem gerekiyor," dedim.

Yatağın ucuna oturdu.

"Levi nasıl?"

"Oh." Levi'nin adı geçtiğinde giderek daha sık ortaya çıkan bir yumuşaklık onu sardı. Onun adına sevindim. Levi adına da sevindim. "O iyi. Gittikçe iyileşiyor. Birkaç ay sonra çenesi yine eskisi gibi sivri olacak."

Ben burnumdan soludum. "Levi'nin ukala olmamasının tek yolu, onun..." Yutkundum. Yanlış kelime seçimi. Cümleyi bitiremedim.

"Evet," dedi sessizce, boğazını temizleyerek. "Öyle bir şey olmaması iyi oldu. Hepimiz için."

Ölenler Spence ve iki kardeşi idi. West iyiydi. Walden iyiydi. Aileleri de iyiydi. Levi'nin kaburgaları kırılmış ve çenesi çatlamıştı. Marshall'ın ailesi onu evlerine götürmek için gelmişti. Bildiğim kadarıyla, en azından bu dönem okulunu çevrimiçi olarak bitirecekti.

"Marshall ile iletişime geçtin mi?"

Tereddüt ettikten sonra başını salladı, sonra omuz silkti. "Arada sırada telefonla konuşuyoruz. O iyi. Vurulmak, bize yapılanlar... Bu normal bir şey değil. Travmatik olabilir. Anlıyor musun?"

Neredeyse gülecektim. "Ben hep koruyucu ailede büyüdüm, ama Bayan Marcie'nin evi kendimi güvende hissettiğim ilk yerd. Ondan önce, koruyucu annem kendini vurmuştu."

Palma nefesini tuttu.

"O odadaydım." Boğazım yanıyordu. "Kocası ona, diğer kızlara bazı şeyler yaptığı için intihar etti."

"Sana mı?"

"Hayır." Küçük bir nimet. "Ondan önceki aile, kapılarımıza kilit takmıştı ve sadece sosyal hizmet görevlileri geldiğinde dışarı çıkmamıza izin veriyorlardı. Şanslıydım. İyi bir sosyal hizmet görevlisi vardı. Bir sorun olduğunu fark etti ve beni oradan çıkardı."

"O yerlere bir şey oldu mu?"

Sosyal hizmet görevlisinin onları kapatmaya yardım ettiğini söylemek istedim, ama bu yalan olurdu. Kapatıldılar, ama bunu yasal olarak yapan kimse yoktu. Bu sözleri söylemek istemedim. Creighton'ın bana yaptığı kötü şeylerin listesine bir tane daha eklemek istemedim.

Bu kayıplar için üzülmedim.

Belki de değişirlerdi diye kendime söylemeye çalıştım. Ama sonunda, buna inanmak için gereken duyguyu kendimde bulamadım.

"Sevindim." Palma beni şaşırttı. Sesi kısılmıştı. Elini benim elimle kapattı. "Erkek arkadaşını iş başında görmek, kime karşı mücadele ettiğini görmek, senin iyi bir insan olduğunu biliyorum. Seni korumak için yaptığı şeyleri üstlenmekten hoşlanmıyorsun, ama başka birinin yaptıklarından sen sorumlu değilsin."

"Başkalarına zarar veriyorsa sorumluyum."

"Ama gerçekten öyle mi? Levi, Creighton'a koyduğun kuralları anlattı. Sadece kötüler. Sadece suçlular."

"O dört kişi yi kaçırdığında bu kuralı ihlal etti." "Ama onlara zarar vermedi."

"Zarar verecekti."

"Ama yapmadı." Öne eğildi, eli nazikçe elimi sıktı. "Onun ve şu anda görüştüğüm adam hakkında duyduğum hikayelerden, onun aynı adam olduğunu sanmıyorum. Bence değişiyor. Senin için değişiyor. Benim düşüncem bu."

Evet. Belki.

O ofis binasına tek başıma girmeme izin verdi. Ertesi Pazartesi, Satya ve kız kardeşi merkeze geldi. Bana, üvey anne ve babasının kız kardeşini yanlarına alabildiklerini, Cumartesi sabahı her şeyi ayarlayan acil bir telefon aldıklarını söyledi. Bunu Creighton yapmıştı.

Geçen hafta da beni takip etmemişti. Başka kimsenin takip ettiğini de sanmıyordum.

Bana alan tanıyordu. Beni dinledi, aslında ihtiyacım olduğunu söylediğim şeyi bana verdi.

Hepsi kafamın içindeydi, sadece düşünüyordum. Onu özlemiştim.

Siktir et. Onu gerçekten özlemiştim.

"Ama bitti, değil mi?" Palma ilk sorusunu tekrar etti.

Duygularımdan boğazım düğümlendi.

Heath ve Palma hiç kızmadılar. Bana. Creighton'a. Ben ısrar edip özür dilemeye çalıştığımda, ikisi de beni susturdu. "Senin hatan değildi." İkisi de böyle dedi. Sanırım doğruydu. Bazen o kadar kafam karışıyordu ki, neyin benim hatam olup neyin olmadığına karar veremiyordum. Taşınmayı teklif ettiğimde, ikisi de beni yine susturdu. Niko da öyle. O gece yatak odama geldi ve beni tehdit etti. "Bir daha o sözleri ağzına alırsan, tüm çantalarını kesip parçalara ayırırım. Ve bunun için üzülmem. Ben buradaysam, sen de burada olmalısın." O sözlerden sonra onu görmedim, ama bizimle olan biten her şeyi takip etmenin bir yolunu bulduğunu düşündüm.

Bu yüzden hiç ayrılmadım.

Ve evet, savaş bitmişti. Levi beni güncel bilgilerle besledi. Bana şartları anlattı, ama birkaç gün önce yapay zeka drone gözetleme programı hakkında başka bir toplantı daha yapılmıştı. Program bir hafta sonra başlatılacaktı, ama Creighton'ın bölgesi gözetleme kapsamına alınmayacaktı. West ve Walden'in bölgeleri zaten yasaklandığından, geriye sadece Staten Island kalmıştı. Levi, programın tamamen iptal edildiğini söyledi. Program başka bir yere taşınacaktı. Creighton Florida'yı önerdi.

Ben de başımı salladım.

"Tamamdır." "Bu kadar mı?"

"Ev arkadaşlarımın kaçıırılması ve üvey kardeşimin hastaneye kaldırılması yeterliydi bence."

Yanakları kızardı. "Biliyorum." Tekrar ciddileşti.

O bakışı artık tanıdığım için kendimi hazırladım. Derin, kemiklere kadar işleyen bir şey söyleyecekti.

"Bak, bunu tekrar etmeme gerek var mı bilmiyorum, ama her ihtimale karşı söylüyorum. Bunu duymak istediğin kadar tekrar edeceğim. Bunların hiçbirinde sen suçlu değilsin. Tek sorun, önceden haber vermemiş olman olabilir, ama sen de bundan kaçmaya çalışıyordun. Ve böylece oldu. Oldu işte. Sen taşındın. Çok korkutucu bir adama aşıksın, o da yaptıklarını yapıyor ve yaptığı şeyler yüzünden tüm bunlar bize de sıçradı. Anlıyorum. Bir dahaki sefere, artık biliyoruz. Heath ve ben. Hazırız. Hazırız. Gitmiyoruz. Bu arada, Heath kardeşlerini tekrar görebilecek. Onun kardeşleriyle arası açık olduğunu bile bilmiyordum, bu yüzden bu kısmı harika bence." Bir süre durdu, ama daha söyleyecekleri olduğunu biliyordum. Bekledim. Neredeyse nazikçe konuştu, çünkü bu sözlerin benim için zor olabileceğini biliyordu. "Creighton'ın nasıl bir adam olduğu konusunda ne düşündüğünü biliyorum. Senin için yapacağı şeyleri hoş görmüyorsun, ama ben sen değilim. Ben senin kadar iyi bir insan değilim. Benim için sorun yok. Seni nemsiyorum. Ve belli ki o da önemsiyor. Bu yüzden, senin güvenliğini sağlamak için yapacağı şeyleri sorun etmiyorum. Yani, tanrım, tüm bunları senin için yaptı. Değil mi?"

İçim boşaldı.

Beni dikkatle izliyordu. "Görüyorsun, değil mi?" Odayı işaret etti. "Savaş. Onun bu şehre girmeye çalışması. Bana iki yıl önce bu üniversiteye bakmaya başladığını söylemiştin. Levi'ye göre, Creighton bu savaş için adımlar atmaya o zaman başlamış."

Sözleri kafamda yankılanıyordu. Bütün bunların sebebi bendim...

Onun bu yola girmesinin sebebinin ben olabileceğini *hiç* düşünmemiştim, ama o, ben Bayan Marcie'nin evine gittikten sonra sokakların kontrolü için savaşımaya başladı.

Hiçbir şey söylemedi.

... *Güvenliğini garanti edemeyeceğim...*

Yıkılmışım.

Bütün bunları benim için, benim yüzümden yapmıştı. Hepsini.

On altı yaşından beri.

Hiperventilasyona başladım. O kadar çok kişinin ölümüne neden olmuşum ki.

Baskı beni yeniden boğuyordu. Sebep ben olamazdım. Olamazdım. Ben kimdim ki? Ben bir hiçtim. Bir koruyucu aile çocuğuydu. Ben terk edilmiş birisiydim. Çöp gibi atılmışım, sonra sekiz yaşındayken bir çocukla tanıştım ve o karar verdi... Creighton'ın sözleri beni sarsmıştı.

Ben ruhsuz doğdum, Blake. On dört yıl boyunca, kendimde farklı bir şey olduğunu bilerek dolaştım, ama ne olduğunu bilmiyordum. Umursamıyordum. Sonra bir gün, küçük bir kız arabadan indi ve aniden göğsümden bir şey hissettim.

Ciğerlerim durdu. Tamamen durdu.

Bana söylemişti. Söylemişti. Sadece söylediklerinin ne kadar ciddi olduğunu anlamamıştım.

Sekiz yaşında bir kızla tanıştım ve birdenbire dünyayı anladım. Bana dünyayı verdin. Bana her şeyi verdin...

Ben bunların hiçbirine layık değildim, bu sorumluluğa ise hiç layık değildim.

Bunu nasıl sindirebilirdim?

Creighton bana takıntılıydı, ama tüm bunların sebebi ben miydim? Bu doğru değildi.

İçimde çok çelişkili duygular vardı. Değersizlik. Kızgınlık. Pişmanlık. Ben kimdim? Sürekli bu duyguya kapılıyordum. Ben dünya için bir hiçtim.

Creighton hariç, kafamın içinde bir ses fısıldamaya devam ediyordu. Onun için ben hiç kimse değildim.

"İyi misin?" diye soruyordu Palma. Sesini uzaktan duyuyordum. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

O her şeyi yapabilirdi, kelimenin tam anlamıyla her şeyi. Dünyayı yok edebilirdi ve ben ya onun motivasyonu ya da onu durduran dizginlerdim.

Görüşüm kenarlardan bulanıklaşmaya başladı.

Palma konuşuyordu, sesi uzaktan uğultulu geliyordu, ta ki tekrar netleşene kadar ve "—Mantıklı. Neredeyse basit. Biz sadece sevdiklerimizin güvende olmasını istiyoruz. O, senin için dünyanın güvenli olmasını sağlamak istiyor, bu yüzden içinde bulunduğun dünyayı kontrol ediyor. Onun çarpık zihninde bu çok güzel bir şey."

Tanrım. Öyleydi.

KONUŞMA

BLAKE

"Bayan Green." Tristian West, iş kıyafeti ve güzel bir özel dikim ceket giymiş olarak merkezin ön merdivenlerinde bana yaklaştı. Genç ve zengin bir girişimcinin tipik örneği gibi görünüyordu. Şoförü arka kapıyı kapattı, ancak SUV'nin yanında durmaya devam etti. Hâlâ koruma modundaydı. Artık adını biliyordum. Paj. İşverenini selamlamadan önce ona başımı salladım.

"Bay West."

Kısa bir kahkaha attı. "Sadece ilk isimlerimizi kullansak nasıl olur? Tristian. Sana Blake diye sesleneceğim, senin için sorun olur mu?"

Omuzlarımı kaldırdım. Burada neler olduğunu tam olarak anlamamıştım. Sokağı baştan aşağıya baktım, ama olağan dışı bir şey görmedim. "Yine savaş mı başlıyor? Bu ilk saldırı mı?"

Yine kısa bir kahkaha attı, ama bu seferki daha zoraki gibiydi. "Hayır, Blake. Bir anlaşmamız var. Lane, Ashton ve ben." Arkamı işaret etti. "Farkında mısın bilmiyorum, ama daha önce bu tesise yatırım yapmak isteyip istemediğim sorulmuştu."

"Ne?"

"Senin gönüllülerden biri olduğunu fark ettiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin."

"Yapacak mısın? Yatırım yapacak mısın?"

"Zaten yaptım. Düzeltmeme izin ver, bu tesisin kurulup çalışır hale gelmesinin sebebi benim."

Oh. Şaşkına dönmüştüm. Daha önce yatırım yapmış olması gerekirdi... "Gönüllü olmamın sebebi sen misin?"

Yüzündeki hafif gülümseme kayboldu. "Hayır. Buraya yaptığım yatırım, diğer işlerimle hiçbir ilgisi yok."

"Para kazandırmıyor. Neden yatırım yapasın ki?"

"Molly'nin de koruyucu ailede olduğunu biliyor muydun?"

Kaşlarımı çattım.

"Ashton'ın daha iyi yarısı, onun deyişiyle." Omuz silkti, gözleri arkamda merkezin içini süzerken. "Doğru olan buydu. Bir sürü girişimim var. Bunun gibi yerler, başka yerler. Yasal işler de var. Eminim tahmin edebilirsiniz. Lane, Worthing ailesinin eskiden sahip olduğu işleri ve kendi işlerini de yürütüyor. İşleri iyi gidiyor. O da birçok alanda faaliyet gösteriyor."

Ağzım düzleşti. "Eğer bu yüzden buradaysan, beni Creighton'ı kontrol etmek için kullanamazsın."

"Buraya bunun için gelmedim." Arkamı işaret etti. "Noel etkinliği düzenliyorlar. Tabii ki bu aynı zamanda büyük bir bağış toplama etkinliği, ama Ashton ve Molly'yi de getirmek niyetindeydim. Ashton bu merkezle olan ilişkimi bilmiyor. Farkında mısın bilmiyorum, ama Lassiter son zamanlarda buraya gelmeye başladı."

O, bir oraya bir buraya atlıyordu ve son cümle sürpriz oldu.

Lassiter'ı özlemiştim. Ve benim bilmediğim bir şeyi kardeşim hakkında bilmesi, bana acı verdi.

"Onun bowling salonunu yeniden inşa ediyorlar. O da buralarda. O ve Pialto... birbirlerine yakınlaştılar. Arkadaşlıklarının tam olarak ne olduğunu bilmiyorum."

Bu da göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettirdi. Lassiter birine yakınlaşıyor muydu?

"Pialto ve Sophie Noel etkinliğine geliyorlar. Bunun Molly için bir sürpriz olduğunu biliyorlar. Lassiter'ın da bir şekilde onlara eşlik edeceğini düşünüyorum. Jess'in annesi ve kardeşi de katılacaklar. Merkez, hepimizin bir araya gelip ilerlememiz için iyi bir temel oluşturuyor. Lassiter ve Pialto'nun burada gönüllü olarak çalışmasıyla, herkesi partiye davet etmek istiyorum."

Senin ev arkadaşlarıdır. Sen." Onun ağzı ağzı aşağı
dudakları "Lane" diye ekledi.

Onun bastıramadığı küçümseme karşısında neredeyse gülecektim,
ama geri kalanında samimi olduğunu hissettim. Ya da samimi olmaya
çalışıyordu.

Lassiter.

Onu özlemiştim.

Creighton'ı da özlemiştim.

Boğazım düğümlendi. "Last katılacaksa, biz de orada olacağız." "Harika.

Yönetim kuruluna haber vereceğim. Davetiyeleri
davetiyeleri postada bulabilirsiniz." Ayrılmaya hazırlanıyordu.

Aniden gerildim. "Depoda, benim de yönetim kurulunda bir oyuncu
olduğumu söylemiştin. Bununla ne demek istedin?"

Şaşkınlıkla durdu. "Çünkü öylesin. Sadece Lane üzerinde sahip
olduğun güçten bahsetmiyordum. Gerçi öyle bir gücün var. Bu güç göz ardı
edilemez. Erkek arkadaşın bir saldırı tüfeği gibi, sen de onu bir ölüm
makinesine dönüştüren ya da onu sadece bir metal yığını olarak tutan
pimsin. Ama hayır, bahsettiğim sadece bu değil. Senin bir oyuncu
olduğunu kastettim. Benzer bir kaçırılma durumunda, karım senin gibi tepki
vermezdi. Özgür kalırdı, ama bunu o kadar hızlı yapmazdı. Öfkelenirdi.
Bağırırdı. Birinin silahını çalar ve o binadan çıkmak için ateş ederdi. Molly,
içindeki bir düğmeye basana kadar tatlı davranırdı. Ondan sonra, yoluna
ne kadar yıkım bırakırdı bilmiyorum, ama bir iz bırakırdı, onu biliyorum.
Ama sen. Sen kapandın. Sessizleştin. Bir profesyonel gibi işini yaptın.
Telaş yok, dalga yok. Oradaydın, sonra yok oldun. Bu senin doğal
varsayılan ayarın. Bunu bildiğim için, savaşın olduğu yerde durmasına,
Lane'in benim şehrimde faaliyet göstermeye devam etmesine izin
vermekten eminim.

Tüm bunlar karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Creighton bir keresinde bana işimde kötü olduğumu söylemişti."

Neredeyse gülecektim. "Bu tam onun söyleyeceği bir şey."

“Bir bakıma haklıydı. Bu iş kirli. Acımasız, soğuk ve çirkin. Ben kötü bir adam değilim, ama yaptığım iş kötü. Bunu anlıyorum. Gelecekte Ashton ve ben yasal yollara başvurmaya karar verebiliriz ve artık West veya Walden Mafyası diye bir şey kalmayabilir, ama bugün değil. Yarın da değil. O gün gelene kadar, erkek arkadaşının bu şehirdeki bir başka tehdit olduğunu bilmek benim için sorun değil. Sanki evimize girmeye çalışan bir wolverine varmış gibi. Ashton ve ben kapıyı açmaya karar verdik. Wolverine şimdi evimizde, ama başka ne var biliyor musun? Eğer biri içeri girmeye çalışırsa, aynı psikopat wolverine'i geçmek zorunda kalacak, çünkü meğer o, sevdiklerini ölümcül bir şekilde koruyormuş. Bununla başa çıkabilirim.”

Psikopat wolverine. Ne kadar uygun.

BÖLÜM ELLİ

BLAKE

Eve döndüğümde hava kararmıştı.

Yatak odamda durup, Creighton'ı yatağımda gördüm. Beni takip ettirmeyi bırakmıştı, yani ya hala takip ediliyordum ya da... "West sana mesaj attı mı? Bizi merkezin Noel partisine davet ettiğini haber verdi mi?"

Başucuna oturmak için hareket etti. "Önceden haber vermek için. Sanırım benimle nazik davranmaktansa seninle çalışmayı tercih ediyor. İkiniz bunu mu konuştunuz? West'le birlikte iş mi kuracaksınız? Beni ortadan kaldırıp ağıma ele geçirmek mi istiyorsunuz?"

Dolabıma gidip tişörtümü çıkardım. Geri kalan giysilerimi yere atıp, onun kapüşonlu sweatshirtünü giydim. Son zamanlarda ayrı olsak da, hala onunla uyuyordum. Bu ya da ondan aldığım diğer beş kapüşonlu sweatshirt.

Çıplak ayakla yatağa doğru yürüdüm, tereddüt etmeden yatağın üzerine çıktım ve sonra kendimi bıraktım.

Onu özlemiştim.

Onun kucağına oturdum, bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attım.

Elleri kalçalarımın gitti, beni yerinde tuttu, ama sadece beni izlemeye devam etti. "Bu bir sürpriz. Toplantı çok bilgilendirici ya da çok sıkıcı olmalı. Hangisiydi, Blake?"

Evet. Yine o keskin sesi duydum. Kızgındı. "Benimle kavga etmeye çalışıyorsun."

"Uzak durdum. Adamlarımı seni takip etmekten vazgeçirdim. Seni takip etmeyi bıraktım. Senin için o kızı ve kız kardeşini kurtardım. Şimdi de bu mu? Şimdi Tristian West'ten seninle konuştuğu konusunda bir telefon mu alıyorum?" Elleri bir anlığına uyluklarımı sıktı. "Seni görmek için geldiğim için kızgınsan

bıçaklamak istiyorsan, en azından bir uyarı yap. Vücudumu gevşetmeye çalışacağım, böylece bıçağı sonuna kadar saplayabilirsin."

Gözlerimi kapattım, alnımı göğsüne dayadım ve kokusunu içime çektim.

Tanrım. Onun kokusunu seviyordum. Çam ağaçları ve sadece o. Orada, "Hiç komik değilsin," dedim.

"Komik olmaya çalışmıyorum." Elleri yine bacaklarımı okşadı. "Bu ne Blake? West'in seninle ne konuştuğunu tam olarak bilmem lazım ve gitmemi istiyorsan, ondan sonra giderim."

Kafamı sallayarak, onu daha iyi görebilmek için başımı kaldırdım. Bunu istemiyordum.

Ben bunu yaparken, gerginliği biraz azaldı. Yüzü yumuşadı. Creighton'ın yüzünün yumuşayabileceğini bilmiyordum. Elini kaldırıp yüzümün yanını avuçladı, elini çenemden aşağı doğru kaydırды. Sözleri de yumuşak çıktı. "Bu son veda mı? Beni terk etmeye mi karar verdin? Seni onlardan korumak için her şeyi yaptım, ama savaş biter bitmez Tristian West ile hoş bir sohbet ediyorsun. Savaş açısından bakıldığında, bu biraz dahice. Kişisel açıdan bakıldığında ise, pek hoşuma gitmiyor."

Elini elimle tuttum ve kucağına oturdum. "Dur." Diğer elim göğsünün önünden aşağı kaydı ve ellerinin kapüşonlu sweatshirtimin altından bana doğru hareket ettiğini görmezden geldim. Kalbim birkaç kez atlamıştı. Vücudum ısınmaya başladı. "Ben ayrılırken merkeze geldi. Birkaç şey söyledi, ama özetle hepimizin medeni davranarak ilerlemek istediğini söyledi."

Creighton hala mutlu değildi, bana bakıyordu. "Bir şeyler söyledi. Ne gibi şeyler?"

Gömleğinin önünü yumruklayarak onu duvardan çekip kendime doğru çektim. Ona öpmek için eğilmeye başladım, ama bunu yapamayacağımı hatırladım. Henüz değil.

Ama... Boş ver.

Pes ettim.

İnlemesini görmezden gelerek alt dudağını ısırdım. "Bilgilendiriciydi. Çok bilgilendirici."

"Hala bu konuşmayı sevmiyorum, ama *bu* kısmını seviyorum." Sözleri soğuk bir meydan okumaydı, ama gözleri erimiş gibiydi.

Gözlerimi kapatıp kucağında sallandım, çünkü bu iyi geliyordu. O iyi geliyordu.

Üzerinde biraz daha kıvrıldım.

Elleri bana yardım etti, vücudumu onun üzerinde hareket ettirdi ve onun bana kızgın olduğunu unutmaya başlamıştım.

O geri çekildi. "Konuşmamız gerek."

Kısa bir süre homurdandım, ama sonra durdum ve üzerine eğildim. Ellerim göğsüne gitti, gömleğiyle oynadım. "Biliyorum. Özür dilerim. Eve geldiğimde West'in söylediklerini seninle konuşmam gerektiğini biliyordum, ama... Seninle konuşmak istedim. Her şeyden önce, Satya ve kız kardeşine yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim."

"Hepsi bu mu? Sadece teşekkür etmek için mi?" Elleri tekrar bana dokunmaya başladı, kalçalarımı okşadı. "Pes mi ediyordun? Az önce mi? Yoksa bu tek seferlik bir şey miydi, sonra ne olacak? Bana senden uzak durmamı söylemeye geri dönecek misin?"

"Hayır." Başımı salladım. Bu ona haksızlık olurdu. "Ben..." Tamam. Hadi yapalım. Gerçekten yapalım. Yatağın yanına, onun yanına geçtim ve ona dönük olacak şekilde oturdum. Bacaklarımı çaprazladım ve bir yastığı kucağıma aldım. Ellerimi kapüşonlu sweatshirtinin ön cebine soktum ve iç geçirdim. "Seninle konuşmak istedim. Seni görmek istedim, ama ne düşündüğümü ve ne hissettiğimi anlamak için zamana ihtiyacım vardı. Marshall vuruldu. Ev arkadaşlarım kaçırıldı. Levi hala iyileşiyor. Lassiter ise..." O bizimle olmayan biriyle vakit geçiriyordu ve ben onunla Pialto hakkında konuşamıyordum. "Dört masum insanı kaçırdın."

O, içinden küfretti. "Onları ben öldürmedim. Bu arada, Scooter iyi."

"Scooter kim?"

"Boş ver. Walden'ı, West'i ya da onların kadınlarını ben öldürmedim."

"Bu durumu daha iyi hale getiriyor mu?"

"Hayır." Diye iç geçirdi. "Sana zaten bana tasma takamayacağını söyledim."

"Kurallar, kimse iyi ve kimse masum değildi."

Gözlerini kaçırdı. "Kötü şeyler yapan birçok iyi insan var."

"Biliyorum." Öne eğildim ve yüzünü avuçlarımla kavrayarak beni tekrar görmesi için ona döndürdüm. "Sen ve ben zaten bir uzlaşmaya vardık. Walden kafama silah dayadıktan sonra onu öldürmemen, bu büyük bir ilerleme."

Gözleri yanıyordu ve Walden'a karşı istediği her şeyi yapamamak onun için ne kadar acı verici olduğunu görebiliyordum. Sonra gözlerini kırptı ve yanma hissi biraz azaldı. "Onu daha önce yakalayıp işkence etmiştim. O anıları kendime hatırlatmaya çalıştım. Keşke video çekseydim de istediğim kadar tekrar tekrar izleyebilseydim."

Kaşlarımla alnıma kadar kalktı, çünkü bu çok morbid bir durumdu. "Uh." Elimi sallayarak konuyu geçiştirdim. Başka bir gün başka bir konu. "Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı ve sen bana bunu verdin, teşekkür ederim. Demek West sana beni gördüğünü söyledi, ha? Bu ona büyük bir mutluluk vermiş olmalı. Başka biri söylemeden önce sana söyleyen kişi olmak."

Elini nazikçe yüzümün yanına götürdü ve kulaklarımla arkasına kaçan saçları düzeltti. "Onu geri aldım."

Gözlerimi tekrar açtım. "Ne yaptın? Lütfen bize başka bir savaşa sürüklediğini söyle. Marshall zaten vuruldu. Palma da vurulursa, Levi isyan çıkarır. Geriye Heath kalıyor, ama kardeşleri senden memnun olmazlar."

"West'in kayınbiraderi benim için çalışacak."

"Ne-ne?" Birkaç kez gözlerimi kırptım. "Kaçırdığın kardeşi mi?"

"Karısının kardeşi, ve evet, onu gözlüyorum. West'in ağının bir parçası değildi. Ona yaklaştım, ona

temiz işlerimden birinde bir pozisyon teklif ettim ve o da kabul etti."

Bu gerçekten dahice bir fikirdi, bu yüzden birkaç kez daha gözlerimi kırptım. "Yani sonuçta onların birini aldın." Yavaşça sırttım. "Hoşuma gitti."

"Onlar da benimkilerden birini aldılar."

Ah. Hafifçe, "Last'i biliyor musun diye merak ettim." dedim.

Birkaç saniye sessizce beni izledi. Ne aradığını bilmiyordum, ama sonra yine içini çekti. Elini uzattı, elimi tutup kucağına çekti ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Atışım West bana çarptığı için dışarı çıkmadı. Dışarı çıkmasını istiyordum. West'in o anda zıplaması kozmik bir zamanlamaydı."

"Ne demek istiyorsun?" Öne eğildim, boş elim dizine dayandı. "Neden sen..." Ama düşündüm. Tek bir açıklaması vardı. "Onu uzaklaştırmak için mi yaptın?"

Omuz silkti, başka yere baktı, ama ben o bakışını yakaladım. Bu, sadece bana karşı hissettiği zaman yüzünde gördüğüm bir şeydi. Acı. Biraz pişmanlık. Lassiter için böyle hissediyordu. Umursuyordu. Last'i umursuyordu. Levi'yi umursuyordu.

Gerçekten değişiyordu.

"Sekiz," diye fısıldadım.

"Pialto'da benimle dövüştü, bu yüzden orada zaten bir ilgi olduğunu biliyordum."

Aklıma başka bir düşünce geldi. "Japonca'yı ne zaman öğrendin?"

Soruma, gözleri yine donuklaştı. Ölü gibi. Elim, onun eli ile birlikte düz karnına düştü. "Yakuza'ya ait biriyle ilk tanıştığımda."

"Ciddi misin?"

"Heath Nogoskeski zaten bu evdeydi. Niko'nun daha önce yaşadığı yerde yangın çıkmıştı. Onu buraya naklettirdim. Yakuza'ya şehre girme bahanesi vermek istemiyorsa kimse bu evden taşınamazdı. Seni daha iyi korumak için onu buraya atadım."

"Bunu sen mi ayarladın?"

Yüzüme bakmıyordu. Bakışları ellerimize düşmüştü. Parmaklarımızı tekrar izlemeye başladı.

"Hey." Çenesini tutup kaldırdım. "Palma, eve dönmek zorunda kalan başka bir ev arkadaşı olduğunu söyledi. Hasta bir akrabası varmış. Ona da sen mi karıştın?"

"Annesinin hastalanmasını ben ayarlamadım, ama kötü haberi almak için aylarca beklememeleri için doktorun randevu programını açmalarına yardım ettim."

Artık şaşırmamıştım. "Niko'nun eski evindeki yangının arkasında sen mi vardın?"

Gözleri bana doğru kaydı, ama yorum yapmadı.

Ne anlama geldiğini bildiğim için iç geçirdim. "Başka ne bilmem gerekiyor?"

"Önemli bir şey yok, ama birkaç şey var. Küçük şeyler."

Kafam karıştı. Onun böyle şeyler yapabileceğini biliyordum, ama hepsini birden duyunca, *daha fazlası* olduğunu duyunca, ağzım birden kurudu. Midem bulandı.

Sormak zorundaydım. "Bu savaşı benim yüzümden mi başlattın?" Hareketsiz kaldı ve bir an için gözleri parladı.

"Öyle mi?"

"İki yıl önce, masanda bu okulun broşürünü gördüm."

Hırıldadım. "Bu bir cevap değil." Neden bana cevap vermiyordu? Bu onun yapacağı bir şey değildi. Ama sonra az önce söylediği şeyi düşündüm. Gerçekten düşündüm.

İki yıl önce...

O haklıydı. Cincy'de yaşamak, herkesin Creighton'a olan bağlılığını bilmesi, herkesin Creighton'ı tanıması beni baskı altına almıştı. Üniversitemizde bir fuar vardı ve ben oradan geçerken, boş boş broşürü aldım, ama bu hiç de boş bir hareket değildi. New York City'nin Cincinnati'den ne kadar uzak olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Orada da muhtemelen başka mafya aileleri olduğunu ve New York olduğu için

Creighton'ın bana o kadar ulaşamayacağını düşündüm. Gölgede saklanabileceğimi, ondan saklanabileceğimi, herkesten saklanabileceğimi düşündüm.

Sonra ertesi yıl sevgilimi astı ve kararımı verdim. Süreci başlattım.

Beni izliyordu. Bekliyordu. Şimdi hafif bir iç çekişle, "Benden uzaklaşmak istedin. Bunu biliyordum. Sana izin vermemeyi seçtim. Nereye gideceğini bilmiyordum, ama bir yere gideceğini biliyordum. Planlar yaptım. Sadece bu şehri ele geçirme kararı almadım. Önce çevredeki şehirleri ele geçirerek başladım."

Dehşete kapıldım. "Başka bir yere gitmeye karar vermem ihtimaline karşı mı?" Onun ele geçirmesi ölüm anlamına geliyordu. Kan dökülmesi. "Benim yüzümden kaç kişiyi öldürdün?"

Gözleri tamamen karardı. Bir anda hareket ederek beni yakaladı ve beni yatağın üzerine yatırdı. Üzerime eğildi, ama başını eğerek benden birkaç santim uzağa geldi. "*Hiç kimseyi.*"

Yutkundum. Ellerim titriyordu. "Creighton..."

"Hiçbiri." Bir küfür etti ve burnunu çenemin üzerinden geçirdikten sonra boynuma doğru eğildi. Beni derin bir nefesle içine çekti ve sonra başını kaldırıp tekrar gözlerime baktı. "Bunu kafana sokmalısın. Benim yaptığım hiçbir şeyden sen sorumlu değilsin. Benim seçimlerim, Blake. Benim. Onlara katılabilirsin. Onlardan nefret edebilirsin, ama onlar senin değil. Onlar benim. Şimdi, senin için bir savaş başlatmaya karar verdim mi? Hayır. Senin üniversiteye gidebileceğin bir bölgeye girmeye karar verdim, çünkü o bölgenin senin için güvenli olduğundan emin olmak istedim. Bunu yaptığımda, bu kararı verdiğimde, o bölgenin mevcut sahiplerinden direnç gördüm. Bunu ben yaptım. Ben. Senin bununla hiçbir ilgin yok."

Zayıf bir sesle, "Ama ben bu şehre gelmeye karar vermeseydim, sen zorla girmeye çalışmazdın ve ölen insanlar ölmezdi" dedim.

Ona yeni bir şefkat geldi.

Gözlerini bir kez kapattı, başını eğerek alnını nazikçe alnıma dayadı ve mırıldandı: "Annemle ilgili çok az anım var. Birkaç tane. Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum, ama ondan nefret etmiyordum. Onunla ilgili son anım, sokak uyuşturucusuna aşırı doz aldığı geceydi. İlk öldürdüğüm kişi onun pezevenği. Ve onun yardım etmek için hiçbir şey yapmayan bir ailesi olduğunu öğrendiğimde, onlara bir şey yapmayacağımı mı sanıyorsun? Worthing ailesine büyük zarar verecektim. Senin New York'a gelmen, onların tüm varlıklarını yok etmeyeceğim anlamına geliyordu. Onları ele geçirecektim. Ama hayır, Blake. Yine. Benim kararlarımın sorumluluğunu üstlenmeye çalışmayı bırakmalısın."

Bu yardımcı oldu mu? Tüm bunları duymak? Biraz.

Yine hafifçe küfretti ve bizi tekrar hareket ettirdi, ama bu sefer kolunu altıma soktu ve beni kaldırdı. Pozisyonlarımızı tersine çevirdi, böylece o koltuk başlığına yaslanarak oturdu ve ben de kucağına oturdum.

Onun ne dediğini anladım ve sözlerini duydum, ama kabul edemedim.

Yine parmağını yanağımda gezdirdi, boynuma doğru kaydırды ve boynumun arkasını avuçladı. "Kafanda ne savaşıyor? Bana anlat."

Düzensiz bir nefes aldım. "Cincy'yi ele geçirmenizin sebebi benim. Benimle tanıştıktan sonra bunu yapmaya başladınız..." Bir hıçkırık boğazımı tıkadı. Bunlar yıllar ve yıllar süren ölümler, hepsi benim kapımın önünde. Hepsi benim yüzümden.

Uzun ve derin bir nefes verdi. "Beni çok dikkatli dinlemelisin."

Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı sildim ve onun bakışlarına karşılık verdim.

"Miss Marcie'nin evine taşındığında, belirli bir şebeke faaliyet göstermeye başladı. Uzmanlık alanları çocukları seks ticareti için kullanmaktı. Mahalledeki çocukları kaçırmaya başladılar ve evet, işe alım görevlilerinden biri seni gördü ve gözleri parladı. O gece onun gözlerini oyup çıkardım, ama telefonunda senin bir fotoğrafın vardı. Fotoğrafı işverenlerine çoktan göndermişti.

Sana saldıracaklardı. Onları takip etmeye başladım ve ortadan kaldırdım. Bu işlerde iyi olduğumu fark ettim. Ölüm ve yıkım. Sokakları, sonra da şehri ele geçirdim, çünkü diğer küçük çocukların hedef alınmasını istemedim. Benim bölgemde kurallar var. Sen de yakın zamanda bazılarını öğrendin, ama evet, o bölgeyi ben yönetiyorum ve evet, orada kötü şeyler yapıyorum. Ama aynı zamanda insanları da koruyorum. Ölen insanlara çok korkuyorsun, ama birçok insanın hayatta olduğunu fark etmiyorsun. Kötü şeylerin övgüsünü almakta ısrar ediyorsan, iyi şeylerin övgüsünü de al.

Göğsümde bir baskı hissettim, beni aşağı doğru bastırıyordu.

Onun bileğine, sanki beni sabitlemek istercesine boynumun arkasına doladığı bileğine sıkıca tutundum. Sanki kendimi sabit tutmak için ona dokunmam gerekiyormuş gibi. Kaybolmak istemiyordum, ama söylediklerinin anlamı, ya kaçırılmış olsaydım? Bunun doğru olduğunu biliyordum. Birkaç yaşlı adamın bana tüylerimi diken diken eden bakışlar attığını hatırladım, sonra ertesi gün ortadan kaybolmuşlardı ve rahatladığımı hatırladım. Kendimi güvende hissettim.

Creighton da öyle yaptı.

"Creighton," diye boğuk bir sesle söyledim, gözümden bir damla yaş düştü. "Sen gelmeden önce kimse beni umursamıyordu."

Küfretti, beni kendine doğru çekti ve gözyaşımı yakalayıp sildi. "Neden bahsediyorsun?"

Bir damla daha düştü. Ve bir damla daha. "Benim için yaptıkların? İyi ve kötü olanlar. Ben buna layık değilim. Bunu hak etmedim. Hak etmiyorum. Ben..." Göğsüm çöküyordu. Çok fazla acı vardı. Beni felç ediyordu. "Ben buna layık değilim."

"Blake." Adım boğuk, kırık bir sesle ağzından çıktı. Ondan hiç böyle bir ses duymamıştım.

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yeni bir hassasiyet vardı. Yeni bir nezaket. Yeni bir sıcaklık. O Creighton'dı, ama aynı zamanda değildi. Beni seviyormuş gibi bana bakıyordu.

Boğazım ağrıyarak sordum, "Bana bakışın sanki..." Elimini uzatıp yüzüne dokundum.

Elimi tuttu ve sıktı. "Seni seviyorum çünkü seviyorum." Gözleri parladı, ateşliydi. "*Tabii ki* seni seviyorum." Beni bıraktı ve eli saçlarıma kaydı, yumruğunu sıkarak. "Sana söylemedim çünkü bana inanmazdın. Ben o kadar siyah beyaz değilim Blake. İçimde gri tonlar da var. Duygularımı hissedebiliyorum. Seni seviyorum. Bunu biliyorum. Sorun, senin bunu kabul edip etmeyeceğin. Bu konuşmadan önce, kabul etmeyeceğini düşünürdüm. Bu sadece takıntı değil. Bu aşk. Seni seviyorum."

Göğsüm baskı altında çatladı, ama orada bir açıklık vardı. Işık içeri akıyordu. Gökkuşağı. Sıcaklık. Bu aşktı. Hissedebiliyordum. Daha önce hissetmeyi hak etmediğimi düşündüğüm bir yerde aşk. Şimdi hissediyordum. "Sana inanıyorum" diye fısıldadım.

"Öyle mi?"

Başımı salladım, parmaklarımı tekrar bileğine bastırdım, nabzını hissedebilmek için hareket ettim. Nabzı hızla atıyordu.

"Ama ben buna layık değilim."

Yine bana yaklaştı. Diğer eli kalçama gitti. "Sen gözle görülemeyen şeysin. Bana normal bir insanın ne düşündüğünü ve hissettiğini gösterirsin. Sen benim için o penceresin. Birinin bir başkasını neden sevdiğini, ona dünyayı verselerdi bile neden sevdiğini anlamamı sağlayan köprüsün. Hepsi sadece diğerini gülümsetmek için. Bana verdiğin şey bu. Eğer bu aşk ise, evet. Seni seviyorum, Blake. Hayatıma girdiğinde, ruhun o kadar büyüktü ki beni de doldurdu. Onu benimle paylaşıyorsun. Ben sadece fırsatını bulduğumda onu alan bencil bir pisliğim." Beni uzun, yavaş ve sevgiyle öptü. "Sen benim için *her şeyden* değerlisin."

Öyle miydin?

Öyle olduğumu düşünmüyordum, ama Creighton'ın yıkımından da iyi şeyler çıktı.

Bunu unutmayacağım.

Ondan sonra hiçbir şey söyleyemedim. O benim sözlerimi elimden almıştı ve onların yerine tüm bu duyguları bırakmıştı. Dört küçük kelime hariç.

Sesim kısıldı. "Ben de seni seviyorum."

EPILOG

CREIGHTON

Bir ay sonra

Blake üst katta bu etkinlik için hazırlanıyordu. Davet edildiğinden beri, şehri deneyimleyemediğinden daha fazla bahsetmeye başlamıştı. Bu nedenle, artık turist deneyimlerini yaşamak istiyordu, böylece bunları yaptığını söyleyebilirdi. Ve onun bu "normal" yaşam tarzını sevdiğini biliyordum, bu yüzden normal bir erkek arkadaş olarak onun için üzerime düşeni yapmaktan çekinmedim.

Bu, randevular anlamına geliyordu. Bir sürü randevu.

Bir gece Broadway'e gittik. Sonra Ellis Adası'na gittik. Başka bir gün Özgürlük Anıtı'nı gördük. Times Meydanı'na gittik. Central Park'ta yürüdük. Canal Street'ten geçtik. Çin Mahallesi. Küçük İtalya. Metropolitan Sanat Müzesi'ni gezdik. Café Carlyle'da bir gösteri izledik. Zabar's'tan peynir aldık. Chelsea Market'te bir yemek turu yaptık.

Turistlikten bıkmıştım.

Blake ise cennetteydi.

"Patron, dostum." Levi yanıma geldi, içkisini doldurmadan önce koluma vurdu. "Hazır mısın?"

Ona baktım, elindeki içkiyi içene kadar bekledim, sonra uzanıp içkiyi elinden aldım. İçki yere düştü ve o bana öfkeyle baktı. "Adi herif."

"Bana patron demen konusunda kendimi tekrar etmeyeceğim."

"Ama sen benim patronumsun..." Boşalan bardağını almak için eğilmeye başlamıştı ki, birdenbire kadınsı bir ses duyuldu.

merdivenlerin üstünden kahkaha sesi geldi. Bardağı almadan önce bir saniye durakladı, yoksa alacaktı.

Ayağımla bardağı ondan uzaklaştırdım ve o bana tekrar öfkeyle baktı.

"Ne pislik." Levi bardağını aldı, sıvının döküldüğü yere bir havlu attı ve başka bir içki doldurdu. Yanıma gelip oturdu ama benim ulaşabileceğim mesafeden uzaklaşmıştı. Kızlar merdivenlerden inmeden önce sadece bir yudum alabildi. "Vay canına."

Dik durdu, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve ben baktığımda nefesim kesildi. Gözlerim sadece Blake'i görüyordu.

Her gün güzeldi, ama bu, ipek krem rengi elbisesinin vücuduna nasıl uyduğu, bir bacağındaki yırtmaç... *Muhteşemdi*. Kahverengi teni parıltıyordu ve saçları omuzlarından aşağıya kadar uzanıyordu.

Blake her şeydi.

Ben yaklaşıncı alt dudağını ısırıldı. Utangaç ve kendinden emin bir bakış gözlerimin derinliklerinde belirdi, ama ben yüzünün yanını avuçladım ve dudaklarının üzerine fısıldadım, "Güzel. Kesinlikle muhteşem."

Elleri kollarımı tuttu. Hafifçe sıktı. "Gerçekten mi?"

Ben de başımı salladım, ne kadar ciddi olduğumu anlayabileceğini biliyordum. "Sen benim asla hak edemeyeceğim bir armağansın, ama geri vermek için çok bencilim."

Ağzımı onun ağzına kapatırken bana sıkıca sarıldı. Onu sonsuza kadar öpebilirdim.

Her öpücüğü, her dokunuşu, her tadı bu şekilde öperdim. Bu etkinliğe gitmek istemiyordum. Orada siviller olacaktı. Eski düşmanlarım. Akademisyenler. Blake, profesörünün de orada olacağını söyledi.

"Hazır mıyız?" Heath kapıdan seslendi. Levi ve

Palma onu takip etmek için harekete geçti.

Blake beni geri tuttu. "Bu gece uslu duracak mısınız?" "Bu, öldürmeyeceğim anlamına mı geliyor? Walden de orada olacak."

Parmağını göğsüme bastırdı. "Sakatlama yok. Öldürme yok. Kesme yok. Profesörüm de orada olacak. Merkezden insanlar da gelecek. Malik, Cap'in de geleceğini söyledi. Satya da kız kardeşi ile birlikte gelecek."

Kısa bir süre önce Blake'in merkezden yararlanan en sevdiği dört kişiyle tanışmıştım.

"Onlara asla zarar vermem." Elini tuttum ve onu evlerinden dışarı çıkarmaya başladım, sadece ceketlerimizi almak için durduk. Blake bu etkinlikte "normal" davranmamızda ısrar ettiği için ceketlere ihtiyacımız olacaktı. Bu, trenle Rockefeller Center'a gitmek anlamına geliyordu.

Parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Benim kastettiğim onlar değil, biliyorsun. Sadece bu gece sahte davran. Bilirsin. Medeni ol. Normal insanların dünyası."

"Normal insanların dünyası abartılıyor."

Kısa bir süre güldü ve elimi sıktı. "Doğru, ama bu gece sahte bir maske tak. Çocuklarımı korkutma."

Çocukları mı? Barınağı kullanan çocukları böyle mi görüyordu? Yüzünde herhangi bir kızgınlık belirtisi var mı diye baktım ama hiçbir şey bulamadım. Sadece sıcaklık vardı. Mutluydu. Barınak Blake için mükemmel miydi bilmiyorum ama o barınak için mükemmeldi. Hiç şaşırmadım.

"Asla. Ancak Walden söz konusu olduğunda böyle bir şey yapmayacağım" dedim.

Bunun bir kısmını benim için yaptığının tamamen farkındaydım, çalışmalarına devam ediyor ve merkezdeki işine devam ediyordu çünkü bana daha fazla empati kurmayı öğretmek istiyordu. Bu onunla ilgiliydi, ama benimle de ilgiliydi. Belki bir gün bu gerçekleşirdi. Bu onu mutlu ederdi. Ben mi? Umurumda değildi. Onun kurallarına uydum ve içimde başka hisler hissetmeye başladım, belki de o haklıydı. Belki benim gibi insanların kişisel olarak gelişmesine yardımcı olmanın bir yolu vardı? Tek bildiğim, onun için değişmeye başladığım ve başka birinin bana hükmetmesine asla izin vermeyeceğim dışında, buna devam edeceğimdi. Ya da Blake'e hükmetmesine.

Onun güvenliğini her zaman sağlayacaktım. Bunun için kendimi feda etmem gerekse bile.

Diğer psikopatların aynı kararı vereceğini sanmıyordum.

Söylediklerimde samimi olduğumu anlayınca gülümsemesi yumuşadı. Bir anlığına başını koluma yasladı. "Teşekkür ederim."

Onun şakağına bir öpücük kondurdum.

Metroya bindiğimizde, tren içinde sessizlik hakim oldu.

Blake, bu Noel etkinliğine özel araçlarla gelmek istemiyordu. Bunun "normal bir fakir üniversite öğrencisinin davranışı" olmadığını söyledi.

Bu trende çalışan adamlarım olduğunu zaten biliyordum. Onlara önceden haber verilmemişti. Grup vagonun sonuna yerleşti ve ben bir elimle direğe tutunarak arkama yaslandım. Diğer elimle Blake'i kavrayarak onu yanımda tuttum.

Sohbetler başlamıştı, ama adamlarımdan biri yaklaşıncı grubumuzda sessizlik oldu. Gözleri sadece bendeydi. "Efendim?"

Çenemi onun arkasına kaldırdım. "Rockefeller'a gideceğiz. Bir sonraki vagona geçin."

Benim emrimle başını sallayarak onayladı ve kısa süre sonra adamlarımın geri kalanı da diğer metro vagonlarına geçti. Çalışmaya devam etmek yerine, kapılarda nöbet tutarak başka kimsenin bizim vagona binmesini engellediler. Bu, nereye gidersem gideyim rutin bir uygulamaydı ve Blake'in ev arkadaşları da çoğunlukla bu muameleye alışmıştı. Konuşmalarına devam ettiler.

Diğer siviller bana nasıl davranıldığını fark ettiler. Beni izlediler. Biri beni çekmek için kamerasını kaldırdı, ama ben ona baktım. Gözleri fal taşı gibi açıldı, telefonu elinden düşürdü ve yere attı. Telefon, Levi onu durdurana kadar yuvarlandı. Kadın telefonu almaya geldiğinde, Levi ona bir şey söyledi.

Gözleri Levi'yi geçip bana kaydı ve hızla başını salladıktan sonra yerine döndü.

Tekrar kaydetmeye çalışmadı.

Blake bana yaslandı. "Bazı şeyler asla değişmez." Ona baktım.

"Bunu istiyor musun?"

Sorumu düşündü, başını kaldırıp gözlerime baktı. Omuz silktili. "Hayır. Seni seviyorum. Hala kendin olmalısın. Ben sana aşık oldum, senin bir versiyonuna değil."

Gerçekten de öyle yapmıştı.

Bana baktı, içindeki canavarı gördü ve sonra o canavarı kendine ait olarak kabul etti.

BLAKE

Noel partisi başlamış, birkaç saat geçmişti ki, Creighton bir telefon görüşmesi için dışarı çıkmak zorunda kaldı ve ben de tuvalete gitmek için ayrıldım. Geri dönerken, büyük grubun toplandığı yere doğru koridordan geçiyordum. Aniden çıkan sesleri duyunca, kadınlar tuvaletinin arkasında bir kapı olduğunu bile bilmediğim için, neredeyse hiç umursamadan bir göz attım. Orası bir yan çıkıştı ve daha sonra kapının kamufle edildiğini ve bunun ne kadar sinsi bir şey olduğunu fark ettim, ama o kapıdan içeri giren iki iri adamı tanıdım.

Onlar Ashton Walden'in korumalarıydı. Elijah ve Derek.

Hemen arkalarında, iş kıyafeti giymiş, kulağına telefonu dayamış ve dikkati dağılmış görünen Ashton Walden vardı. Eski alışkanlıklarımın dolaylı ilk tepkim panik oldu. Yalnızdım. Savunmasızdım. Beni yakalayabilirlerdi, ama savaşın bittiğini hatırladım.

O korkuyu bir kenara itip olduğum yerde kaldım.

Masalarına ulaşmak için yanımdan geçmeleri gerekiyordu. Bu Noel etkinliğinde yeterince insan vardı, bu yüzden onların grubu

banquet'in bir tarafında, biz ise diğer tarafındaydık. Bu kasıtlı olarak yapılmıştı. Profesörümün veya merkezin müdürünün bu dinamiklerin farkında olduğunu sanmıyordum, bu yüzden Tristian West'in oturma düzenini ayarladığını tahmin etmek zorunda kaldım. Her halükarda, neredeyse hiç etkileşim kurmamıştık.

İki güvenlik görevlisi geçmeye başladı, ama Walden beni görünce aniden durdu.

Bana bir bakış attıktan sonra telefonuna şöyle dedi: "Bir dakika izin ver. Bana bir iyilik yapar mısın Molly? Trace'e, Psikopatın Kızıyla yüz yüze görüşeceğimi söyler misin? Teşekkürler. Hayır, ben iyiyim. Gelip She-Hulk gibi davranmana gerek yok." Telefonunu cebine koydu ve bana tartışmacı bir bakış attı. "Takipçi erkek arkadaşından ders mi alıyorsun?"

Kafam karıştı. "Burada durmamın seni takip etmek olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Eğer ayakkabı uyuyorsa..."

"Evet. Hayır." Üç adım öteyi işaret ettim. "Kızlar tuvaleti. Takip etmek için pek de uygun bir yer değil. Ama öyle olsaydı seni takip etmek isteyeceğimi düşündüğün için tebrikler." Başımı korumalarına doğru eğdim. "O zaman işlerinde çok mu iyiler? Yanımdan geçip gidiyorlar."

Gözlerini devirdi. "Ya da belki de sen o kadar sıradan birisin? Önemsiz olan herkesi görmezden geliyorlar."

"Bunu kime söylediğinin farkındasın, değil mi?"

Gözlerini kısarak sordu. "Ne? Büyük ve kötü şöhretli

—

Ağzından daha fazla aptallık çıkmadan onu durdurdum . "Ben çöp gibi atılarak büyüdüm. Sisteme girdim ve farklı evler beni kabul etmek zorunda kaldı. Bilirsin. O dünya. Şu anda bulunduğumuz yer. Bu olay. Karşımda duran kişi benim. Benim bir insan olduğumu hatırlatmak istedim. Ben bir insanım. İnsanların bana bir bakışta, onlarla aynı havayı soluduğum için benden anında nefret etmelerine alışkınım. Ve aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak için, seni mutlu etmek için ortadan kaybolmayacağım

Sana mutlu etmek için ortadan kaybolmayacağım. Eğer bu yolda devam edersen." Gerisini söylemedim, ama öyle hissediyordum. Şu anda, bu etkinlikte, onun saçmalıklarını daha fazla dinlemek istemiyordum.

Bu tür hakaretlerden bıkmıştım.

Başkaları için bir çöp olabilirdim, ama Creighton'ın benim onun için her şey olduğuma karar vermesi için tek bir bakış yeterliydi. Önemli olan buydu.

Sessizleşti ve içini çekti. "Erkek arkadaşından nefret ediyorum. Düşmanlığımın tek nedeni bu. Başka bir nedeni yok."

Lanet olsun. Sırıtişım bozuldu ve ani ciddiyetimi biraz yumuşattım. "Duymadın mı? Ben Creighton'ı bir saldırı tüfeğine dönüştüren ya da onu geçersiz kılan pimim. Bunda olağanüstü bir şey yok, değil mi?"

"Bu sadece bir pimdten daha fazlası." "Her neyse. Ben önemliyim."

"Eğer birbirimize sataşacaksak, sana bıçak kullanma izni almadıkça bunu tercih etmem, ve o durumda da, senden sonra." Yan tarafa adım attı ve kapıyı işaret etti.

"Ne kadar centilmen," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Sadece etrafta bir bayan varsa." Boynunu uzatarak etrafına bakındı. "Görüyor musun? Ne olursa olsun, seni asla çöp olarak görmedim. Senin o psikopatın kilit adamı olduğunu hep biliyordum." Aramızda bir hareket yaptı. "Bu tür hakaretleri paylaşabilir miyiz? Bizim için geçerli olan kuralları bilmiyorum, o psikopat wolverine'i neyin kızdıracağını ya da kızdırmayacağını."

"Biliyorsun." Ses tonumu rahat tutarak ona doğru adım attım. "Creighton ve ben, güvenliğin onu silah aramaya eğilimli olduğunu, ama beni aramadığını keşfettik." Kaşlarımı yukarı aşağı salladım.

Yüzü sertleşti. "Beni bıçaklayacak olsaydın, kadınlar tuvaletinin dışında beni köşeye sıkıştırmak için beklemezdi, ve az önce bu gece nerede olduğumuzu bana hatırlatmadın mı? *Koruyucu ailelerin* çocukları için düzenlenen bir etkinlikte." Karanlık eğlencesi kayboldu. "Ne istiyorsun, Bayan Green?"

Ne yazık ki, eğlencemiz sona ermek zorundaydı. "Jake Worthing ve Sawyer Matsen. Onların bu şehre geri dönmelerini yasakladınız. Bu yasağı kaldırmanızı istiyorum."

Bana uzun uzun baktı. Sonra gülerek uzaklaşmaya başladı.

"Hey!" Önüne çıktım. "Sana söylüyorum."

"Hayır." Gözlerini genişleterek bana sertçe baktı. "Başka bir savaş başlatmaya çalışıyorsun. Az önce duyduğum şeyi duymuş olamam, çünkü duymuş olsaydım, ya stand-up komedyeni olmaya çalışıyorsun ya da yine benimle senin aranda bir savaş başlatmak istiyorsun. Tam burada. Bu istekle." Kontrolünü kaybederek tısladı. "Benimle dalga geçmeye çalışıyor olmalısın. Öyleyse, zahmet etme. Ben aldatıcı biri değilim."

Boğazımda bir hırıltı yankılanıyordu, hayal kırıklığından kaynaklanıyordu. "Sawyer..."

"Sana yaptıklarını unutuyor musun?"

"Sawyer'ı seviyorum, ailesini de seviyorum. Onlar iyi insanlar. Bana mesaj atıyorlar. Ailesini burada ziyaret edebilmeli."

Başını kaldırdı, burnunun üstünü sıkıştırdı ve hızlıca küfürler mırıldandı. "Sen delisin. Tıpkı erkek arkadaşın gibi."

"Dinle..."

" Hayır!" Beni keserek sözümü kesti. "Ne dersin? *Hayır*. Hayır. Boş ver." Beni geçmeye başladı.

Koridorun sonuna gelene kadar onu geçirdim ve sonra, "Resimleri yok edilmedi," dedim.

Durdu, ama arkasını dönmedi. Hemen değil. Orada durdu, sırtı gergin ve omuzları kaskatıydı, sonra arkasını dönmeden önce bir küfür daha duyduğum. Daha önce de kızmıştı, ama bu sefer sakın değildi. Onu çok mu zorlamıştım?

Sakin bir şekilde konuştum, ama içimden bir torpido gibi sinirlerim patlayacakmış gibi hissediyordum. "Molly'nin bowling salonu ve Jess'in sanat

galerisi. Creighton ikisini de yaktı çünkü sen benim peşimden geldin. Öyle oldu, değil mi?"

Gözleri ilkel bir ifadeye bürünmüştü. "Sana karşı olan tüm iyi niyetimi tükettin. Sadede gelmezsen, yemin ederim ki üzerinde taşıdığın bıçağı bulacağım ve bu savaşı kendim başlatacağım."

Tanrım.

Onun şikayetlerini görmezden gelerek devam ettim, "Tablolar taşınmıştı. Creighton onları yakmadı. Ayrıca senin kadınının bowling salonundan bazı kişisel eşyalarını da kurtarmıştı. Onun için anlamlı olabileceğini düşündüğü şeyler."

"Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Bana o söyledi."

Bana somurtarak baktı, yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyordu. Öfkeyle, "Eğer benimle dalga geçiyorsan..." dedi.

"Neden yapayım ki? Unutma, bunu sana yaptıklarım yüzünden yaptım. *bana yaptıklarından* dolayı yaptım."

"Seni ve erkek arkadaşını gerçekten *çok* nefret ediyorum." Geri çekildi. "Peki. Worthing ve kadınının yasağının kaldırılmasını mı istiyorsun? Bu onun cenazesi. Onunla ve geri kalanımızla bir geçmişimiz var. Bazıları iyi değil. Çoğu iyi değil. Ayrıca, o senin erkek arkadaşının kuzeni. Jake'i öldürmezsek, Lane'in eğlence için onu öldüreceği ihtimali yüksek."

"Yasak kaldırılmalı ve onu ya da Sawyer'ı yakalamak için bunu yem olarak kullanmayacağına söz vermelisin. Henüz teyzelerini ya da annesini tanımıyorsun. Sen korkutucu olabilirsin, ama onlar karşısında hiçbir şeyin yok."

Cevap vermedi, sadece bana somurtmaya devam etti.

"Anlaştık mı?" Elimi uzattım. "Sana resimlerin ve diğerlerinin yerini söyleyeceğim."

Elime sanki hastalık bulaşmış gibi baktı, sonra içini çekip elimi sıktı. "Şaka sana döndü."

Elimi çekmeye çalıştım ama o elimi sıkıca tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Beni ve ailemi sevmiyorsun ama yasak kaldırıldığına göre, Sawyer'ın teyzeleri buradayken

Sawyer'ın teyzeleri buradayken onlarla tanıştım. Onlar da Jess'in annesiyle tanıştı ve tahmin et kimler hemen arkadaş oldu?"

Onun ima ettiği şeyden dehşete kapılarak nefesimi tuttum.

"Doğru." Walden yüzüme acımasızca güldü. "Az önce aynı teyzelerin kapısını açtın. Onlar buraya geldiklerinde, onlarla uğraşmak zorunda kalan ben değil, sensin. Pazar brunchında görüşürüz."

Veda sözleri beni yakıp kavurdu.

Yapamazdım. Pazar brunch'ı olmazdı.

Olamaz. Levi'yi çok seveceklerdi. "Bu da neydi böyle?"

Çığlık attım, dönüp tekrar çığlık attım. "Lassiter!" Kendimi ona attım, kollarımı ona doladım. Ona alan tanımaya çalışıyordum, "diğer" tarafa çok fazla bakmamaya çalışıyordum, ama Creighton onun Pialto ile gelme ihtimali olduğunu söylemişti.

O sertleşti, sonra yavaşça kendini zorlayarak bana sarılmaya başladı.

Gülümsayarak geri çekildim, çünkü bu iyiydi. Bana merhaba demesi. Bu iyi bir işaretti. "Merhaba. Nasılsın? Ne var ne yok? Yeni arkadaşlar ya da arkadaşlıktan öte bir şey var mı? Cevap vermek zorunda değilsin..."

"Ciddi bir şey değil."

"Oh." Onu tekrar iyice süzdüm, gerçekten iyice süzdüm ve satır aralarında yorgunluğu gördüm. İyi değildi. Ama bu Lassiter'dı. Levi veya Creighton gibi bana açılmayacaktı. Buradaysa, bir nedeni vardı. "Neyin ciddi değil?"

"Trace sana Pialto ve benim hakkımda bir şeyler anlattı, biliyorum, ama ciddi bir şey değil. Biz arkadaşız. Sophie de öyle. Beni evlat edindiler. Bir nevi. Molly de öyle. Onu seversin. *Onları* seversin."

Ben burun kıvırdım. "Walden'in kampı mı? Sanmıyorum..."

"Hayır. İnanırsın." O acı dolu bakış hala oradaydı.

Elimi uzattım, yüzünün yan tarafına dokundum, yapabilseydim onu silmek istedim. "Seni uzaklaştırmak için yaptı."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Biliyorum. West ona o kadar sert vurmadı." Aniden nefesini verdi, gözlerini kapattı. Omuzları gevşedi. "Bütün zamanımı onlarla geçirmedim. Bir süreliğine Cincy'ye geri döndüm. Eski evimi ziyaret ettim. Çok şey değişmiş. Heath'in kardeşleri artık Creight için işleri yürütüyorlar. İyi iş çıkarıyorlar." Bakışları arkamda dolaştı, bir şey arıyordu. "Biraz daha uzak kalmam gerekebilir. Hazır değilim. Onu tam olarak unutamadım."

"Tamam," diye fısıldadım. Kardeşimin incinmesini istemiyordum, ama o inciniyordu ve ben bunu engelleyemiyordum. "Neye ihtiyacın olursa ben buradayım. Tamam mı?"

O, sanki tanımadığı birini görmüş gibi bana bakmaya devam etti, ta ki tüm bunlar geçene kadar. Duvar birazcık kaydı. "Teşekkürler, Blake. Mutlu görünüyorsun."

Konuşmadan başımı salladım. Ani duygular nefes almamı engelliyordu. Onu kendime çekip bir kez daha kucakladım. Onu bırakmadan önce, "Kan bağı umurumda değil. Sen benim kardeşimsin" diye fısıldadım.

Aniden bana sarıldı, sonra öksürdü ve uzaklaştı. Gözlerime bakamıyordu, ama sorun değildi. Kamufle edilmiş kapıdan geçip kaybolmadan önce, ellerini son bir kez koluma sıkıca bastırdı.

"Her şey yolunda mı?"

Her şeyin zamanlaması. Gülmek zorunda kaldım.

Creighton koridorun diğer ucuna gelmişti.

Last'in gittiği yöne döndüm. "Evet."

O buradaydı. Merhaba dedi. Bu bir şey ifade ediyordu.

Her şey yoluna girecekti. Bunu daha önce de hissetmiştim, ama şimdi kabul ettim.

Başımı duvara yaslayıp sevgilime gülümsedim. "Beni eve götürebilir misin?"

"Seve seve."

"Neden sana Quokka dememi istemiyorsun?" Creighton, elbisesini çıkarıp uyku şortu ve onun kapüşonlu sweatshirtlerinden birini giyer giymez bana sordu. O giyinmemişti, yatakta beni bekliyordu ve giyinmemesi benim için sorun değildi.

Ve tabii ki bu gece iyiliğini istiyordu.

Zaman kazanmak umuduyla, ona takdir dolu bir bakış attım ve elimle göğsünü okşadım. Hâlâ iş pantolonu, düğmeli gömlek ve kravat giyyordu. Hepsı vücuduna göre dikilmişti, bu da onun ne kadar zayıf ama kaslı olduğunu vurguluyordu. Creighton spor yapıyordu ve ağırlık kaldırdığını biliyordum, ama bunu daha çok Levi ile vakit geçirmek için yapıyordu. Ona çok yakıştıyordu. Nedense, siperliği aşağıya indirilmiş bir beyzbol şapkası da takmıştı. Sanırım bunu, daha önce metroda olduğu gibi, halka açık yerlerde veya seyahat ederken takıyordu. Sanki bu, onun çekiciliğini kamufle edebilecekmiş gibi. Kafamın içinde buna alaycı bir şekilde güldüm.

Bu onun en sevdiğim görünüşüydü ve kare çenesini görünce biraz ağzımın suyu akmış olabilir. Adam şanslıydı ve bazen bu adil değildi, ama bu görünüşle şikayet etmeyecektim çünkü ona dokunabilen bendim.

Kravatını omzunun üzerinden çevirdim. "Seni böyle seviyorum. Ama normal kıyafetlerini de seviyorum. Kot pantolon ve Henley tişört veya sweatshirt. Rahat olmak veya atlet gibi görünmek istiyorsan jogging pantolonu. Artı bu." Şapkasını hafifçe vurdum.

Ben tekrar dokunamadan parmağımı tuttu ve beni kendine çekti. Şapkanın kenarından beni incelemeye çalışıyordu. "Quokka hikayesi. Yeterince oyalanma. Bu bir iyilikti."

Tamam. Tamam. Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoydum. "Tamam. Aptalca bir şey. Neredeyse utanıyorum ama..." Derin bir nefes aldım. "Tamam. İşte başlıyorum. Senin aramaya başladığını biliyorum.

Bana bir quokka, çünkü o gün onlar hakkında bir belgesel izlemiştik.

"Bunu hatırlıyor musun?" Beni kucağına oturtmak için çekti, eli uyluğuma düştü.

Başımı salladım. "On yaşındaydım."

"Kendini iyi hissetmiyordun."

Göğsüne daha da yaslandım. Elini tutup parmaklarını okşamaya başladım. "Sen evden çıkıp sokağa gitmiştin. Bayan Marcie yaptığın şeyi onaylamıyordu, bu yüzden artık pek uğramıyordun. Ama o gün hastaydım ve kendimi çok kötü hissediyordum, sen de geldin."

Alnımdaki saçlarımı eliyle kenara itti, hala o donuk gözlerle bana bakıyordu, ama dokunuşu nazikti. "Okula gelmedin. Haber aldım, bu yüzden eve gidip iyi olup olmadığını kontrol ettim. Sana bakacak kimse yoktu."

"Bayan Marcie bütün gün başka okullarda toplantıları olduğu için beni yalnız bırakmak zorunda kaldı."

"Biliyorum. Ona mesaj attım, seninle kalabileceğimi söyledim." Saçımı geriye doğru düzeltilti, kulağımın arkasına çekti. "Başka bir çocuk için bunu yapmama asla izin vermezdi. Ben istemezdim ama senin durumunun farklı olduğunu biliyordu."

"Ne kadar hasta olduğumu görünce, evdeki herkesin peluş hayvanlarını topladın, ki şimdi düşününce pek hijyenik bir hareket değildi. Daha da hastalanmamam şaşırtıcı, ama hepsini yatağıma attın ve yanıma girdin."

Ağzı gerildi. "Ben yorganın üstündeyim ve kapı açıktı."

"Biliyorum. Birine iPad'i eve getirttin. Hasta olduğum süre boyunca onu kullanmama izin verdin, ama o gün, tüm bu hayvan videolarını izledik. Quokka'larla ilgili olanı çok sevdim. Gülümsemeleri. Çok sevimliler. Sonra onlar hakkında her şeyi okudum ve ne kadar sevimli olduklarını düşündüm

sen bana Quokka demeye başladın ve ben bunun şimdiye kadarki en güzel şey olduğunu düşündüm."

"Ne değişti?"

Bu utanç verici bir kısım olduğu için gerildim. Elinin arkasına boş boş bir daire çizmeye başladım. "Ben... okuldaki bazı kızlar bunu öğrendi ve sadece senin bana taktığın lakap olduğu için umursadılar. Quokka'larla ilgili tüm kötü şeylerle benimle dalga geçmeye başladılar. Quokka'yı evcil hayvan olarak istemekle aptal olduğumu, çünkü onları beslemenin yasak olduğunu ve bu yüzden bir tane sahibi olmak için Avustralya'ya gitmem gerektiğini söylediler. Sadece sevimli göründüklerini, ama aslında kemirgen olduklarını söylediler. Ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Sonra araştırdım. Onlar keseli hayvanlar. Başka şeyler de söylediler. Onlara dokunmamam gerektiğini, çünkü onları hasta edip öldüreceğimi söylediler. Ölüm dokunuşum varmış. Bu konuda benimle dalga geçtiler, ama bu sürekli devam etti ve bir süre sonra kafama takıldı. Bu bir yıl boyunca sürdü."

"Bunları ne zaman söylediler?"

"Sınıfta, yani sen duymamış olmalısın. O zamana kadar maaşını ödediğin daha büyük çocukların olduğunu biliyordum, ama benim sınıfımda yoktu. Bana böyle şeyler söylediklerini öğrenirsen ne yapacağını hep merak ederdim."

"Sen zorbalığa uğradın." Başımı yukarı kaldırdı.

"Alay ediliyordum." Onun bakışına boyun eğdim. "Ama evet, yeterince inciticiydi. Sonunda o kızlardan intikamımı aldım. Ertesi yıl spor dersinde voleybol oynadık ve her birine topu sertçe vurmaya özen gösterdim. Korkunçlardı."

Yüzümün yanını avuçladı, başparmağını yanağımda gezdirdi. "Sana bunu yaptıkları için üzgünüm."

"Evet. Neyse." Omuz silkip geçmek istedim, ama yapamadım. O sevgiyi benim için zehirlemişlerdi. "Wolverinler çirkin."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde güldüm. "Ne alakası var?"

"Hmmm. Bazen kokarca ayı da denirler çünkü tehdit edildiklerinde kötü koku yayarlar." "Uh. Ne yapıyorsun?"

"Ve bence aldatıyorlar. Çok eşlidirler. Ben aldatıcı biri değilim."

"Hayır..." Nereye varmak istiyordu?

Serbest kalan elimi tutup kaldırdı ve benim onun parmaklarıyla oynadığım gibi benim parmaklarımla oynadı. "Onlar da sansarlar. Yüceltilmiş sansarlar. Bilimsel isimleri 'obur' anlamına geliyor, bu da çok uygun çünkü sadece on kilo olsalar bile, yemek için kurtları veya ayıları bile savuşturmaya hazırlar. İsmi çok uygun, değil mi?"

Gülmem daha kolay oldu. Göğsümde bir hafiflik hissettim. "Yine. Ne yapıyorsun?"

"Ah. İşte bu. Seni gülümsettim."

Sessiz kaldım. Bunu çok ciddi bir şekilde söylemişti.

"O gün hasta olduğun halde, öğleden sonra boyunca güldün. Bu önemsiz bir şey değil. Yedi gündür gülümsememiştin. O gün gülümsedin. O gün güldün. Bunu yapan quokka gibi aptal bir hayvan olsa bile umurumda değil. O küçük kızlar çok acımasızdı. Keşke bilseydim, çünkü bir şeyler yapardım..."

İnleyerek tüm ağırlığımı ona verdim. O kadar samimi ve nazikti ki, çok yakışıklı görünüyordu ve direncim çöktü. "Sen berbat birisin. Biliyorsun, değil mi?"

"Bir dahaki sefere biri seni incittiğinde bana söyleyecek misin?" Ondan uzaklaştım.

"Sekiz mi?"

"Yaralandığını ve bana söylemediğini sevmedim. Neden sakladığını tahmin edebiliyorum ama Blake, bilmek istiyorum." Başımı kaldırıp gözlerime baktı. "Aramızdaki uzlaşmayı sağlamaya çalışıyorum ama sen benim her şeyimsin. Yaralandığını ve bana hiç söylemediğini bilmek beni mahvediyor."

Şu anda çok ciddiydi. Kalbim bunu neredeyse kaldıramıyordu.

Gözlerim doldu. "Beni neden bu kadar çok sevdiğini anlamıyorum," diye itiraf ettim.

Hareketsiz kaldı.

Ona bakamıyordum. "Benim için her şeyi yaptın, ama ben anlamıyorum. Ben buna layık değilim..."

Boğazının derinliklerinden düşük ve vahşi bir şekilde homurdandı. "O cümleyi bitirme bile."

Alnımı göğsüne bastırarak, içimden çıkarmak için sonraki sözleri fısıldadım. Bunu yapmak zorundaydım. Sözler boğazımdan zorla çıktı. "Bazen kendimi hiç kimseymişim gibi hissediyorum. Sonra sana bakıyorum ve senin için her şey olduğumu anlıyorum, ve ben... Hala anlamıyorum. Benim yüzümden yaptıkların için üstlenmem gereken bir sorumluluk var, ama sonra durup bunun üzerine ne diyeceğini düşünüyorum. Bana söylediklerini. Yaptıklarından sadece senin sorumlu olduğunu söylediğini biliyorum. Anlıyorum. Anlıyorum, ama bunu hissetmek zor. Anlıyor musun? Sonra tüm bunların altında başka bir katman daha var, benim için şehirleri fethettin ve ben..." Sözler boğazımda düğümlendi. Sevgi, acı ve inanamama duygusuyla birlikte. "Bunu hak etmiyorum."

Başımı eğip ona baktım. Gözleri çok siyahtı, ama bana yansıyan bir duygu vardı. Gerçek bir duygu. Acı. Aşk.

Kalbim hızla çarptı. "Creighton?"

Gözlerini kırdı. Duygular hala oradaydı, ama daha az hararetiydi. "Her şeye layık olduğunu kabul etmenin biraz zaman alacağını biliyorum. Bunu biliyorum, ama durum tam tersi, Blake. Sana olan bu sevgiyi hak etmiyorum, ama seviyorum ve benim bakış açısıyla, sen beni sevmeme izin verdiğin sürece, bunu göstereceğim. Ve yanılıyorsun. Aldığım *her* canın karşılığını hak ediyorsun. Kurtardığım her canın karşılığını hak ediyorsun. Seni seviyorum. *Lütfen* bunu kabul etmeye başla."

Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Kabul edeceğim. Kabul etmeye başlayacağım." "Söz veriyor musun?"

Başımı salladım. "Söz."

Gerginliği biraz azaldı. Elini sırtımdan boynuma kaydırды, saçlarıma dokundu ve başımı avuçladı. Gözlerime daha iyi bakabilmek için başımı geriye eğdi

. "Bu akşam Walden ile konuşman hakkında bir şey sormadım. Ben büyüyorum. Gördün mü? Bende belirgin bir etki yaratıyorsun. Bu seni gülümsetmeli." Çok ciddi bir şekilde bekledi.

Gülümsedim, kendimi hassas hissederek.

Başparmağı ağızımın köşesine dokundu. "İşte bu.

Bunu görmek hoşuma gidiyor."

Başımı yana eğdim. "Gerçekten sormayacak mısınız?"

Başını salladı ve tekrar eğildi. "Hayır. Onu sen öldürmedin, bu yüzden bu kadar çabuk tekrar savaşa girmeyeceğim. Ama gülümsemenin dışında, sende başka neyi sevdiğimi biliyor musun?" Alnını benim alnıma dayadı. "Çıplak halini *seviyorum*."

Sırtımdan ateşli bir titreme geçti. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?"

"Söyledin, ama tekrar söyleyebilirsin. Duymayı seviyorum."

Parmağımın ucuna basarak ona uzandım ve başını bana doğru çekerek kendime yaklaştırdım. "Peki, seviyorum."

Dudaklarımdan kaçtı. "Sen söylemeni istiyorum."

Ben bir görevde olan bir kızdım, bu yüzden onu görmezden geldim ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım.

O da ağızıma doğru içini çekerek, "Seni seviyorum, benim küçük Quokka'm," dedi.

"Evet, evet. Ben seni seni seni benim psikopat wolverine'im.

TEŞEKKÜRLER

Creighton ve Blake'in hikayesini hayata geçirmeme yardımcı olan tüm editörlere, düzeltmenlere ve Montlake'den *herkese* teşekkür etmek istiyorum. Bana gösterdiğiniz sabır için de teşekkür ederim. Ajansıma da teşekkür ederim.

Destek, dinleme ve yardımları için Deb ve Tami'ye teşekkür ederim. İhtiyacım olduğunda her zaman yanımdasınız ve bunun için gerçekten minnettarım.

Okuyucu grubum Tijan's Crew'daki okuyucularıma teşekkür ederim! Her zaman söylüyorum, ama gönderilerinizden, yorumlarınızdan ve beğenilerinizden ne kadar destek aldığımı bilemezsiniz.

Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Ve her zamanki gibi, on bir yaşındaki köpeğim Bailey'e de teşekkür ederim.

Sen ve ben çok şey atlattık, Bubba.

YAZAR HAKKINDA

New York Times'ın en çok satan yazarı Tijan, gerilim dolu ve öngörülemez romanlar yazıyor. Karakterleri güçlü, yoğun ve yürek burkan gerçekçilikte, biraz da küstah. Tijan, üniversiteden sonra yazmaya başladı ve başından beri bu işe bağımlı hale geldi. O zamandan beri, *Fallen Crest* serisi, *Ryan's Bed* ve *Enemies* dahil olmak üzere birçok en çok satan kitap yazdı.

Tijan şu anda çok sevdiği İngiliz cocker spaniel köpeği ile birçok yeni kitap ve seri yazıyor. Yazarla iletişime geçmek için web sitesini (www.tijansbooks.com) ziyaret edin veya takip

Facebook

Facebook

(www.facebook.com/tijansbooks) ve X ([@tijansbooks](https://twitter.com/tijansbooks)) hesaplarını takip edebilirsiniz. Ayrıca www.instagram.com/tijansbooks adresinden Instagram hesabını da inceleyebilirsiniz. Tijan, Park, Fine & Brower edebiyat ajansı tarafından temsil edilmektedir.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM